ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Feist Raymond E\Feist Raymond E - 3 - Odkaz trhlinové války 3 - Slza bohů.PDB

PDB Name: Feist - 3 - Odkaz 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.11.2005
Modification Date: 13.11.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Raymond E. Feist

ODKAZ TRHLINOVÉ VÁLKY 3

Slza bohů

Věnování

Stejně jako u jiných projektů jsem dlužníkem mnoha lidí, ale v tomto případě mnohem více než u většiny prací, do nichž jsem se pustil. Do značné míry za to může má významná spoluúčast na hře ‚Návrat do Krondoru', jejíž dějová osnova tvoří také základ této knihy. Bylo by poněkud zjednodušené poděkovat lidem zodpovědným za hru, z níž kniha vychází, a nezmínit se o spoustě lidí, kteří se třeba ani neobjeví na seznamu těch, kdo se na hře podíleli, ale kteří se věnovali řešení tuctů potenciálních problémů, rušivých momentů a průtahů.

Obrazně řečeno se na ‚Návratu do Krondoru' během procesu vývoje hry podílely stovky rukou; příliš velké množství na to je zde všechny vyjmenovat. Takže s vědomím, že následující seznam je nekompletní, chtěl bych poděkovat:

Andy Ashcraftovi, Craigu Bolandovi, Chucku Mittchelovi, Susan Denekerové, Leanne Moenové a Michaelu Lynchovi, kteří v nejrůznějších chvílích museli naslouchat mým připomínkám, zatímco by si určitě raději dělali svou práci.

Scottu Pageovi, který se neočekávaně musel zabývat problémy druhých, ale dokázal to ukočírovat.

Bobu Erzinovi, ‚taťkovi náš všech' v napjatých okamžicích kolem 7. úrovně, který musel uklízet neuvěřitelný bordel po těch, kdo zklamali jeho důvěru, a vedl mou ruku a podržel náš kolektiv namísto toho, aby si seděl ve studiu u své hudby.

St. Johnu Bainovi, který ten bordel zdědil a který s humorem a odhodláním přijal vizi někoho jiného za svou vlastní; ‚nezdolné' je snad to nejlepší slovo pro označení jeho nasazení ve věci Krondoru.

Stevu Abramsovi, starému příteli a spolupachateli, jehož přispění k mé práci po celé roky procházelo bez oficiálního uznání, i když mnou nikdy ne opomíjeno.

Jonathanu Matsonovi, mému agentu, za všechny obvyklé důvody, a v tomto případě i za ty méně obvyklé.

Mé dceři Jessice a mému synovi Jamesovi, že učinili každý den s nimi strávený ještě skvostnějším.

Jennifer Brebtové a Jane Johnsonové, mým editorům v New Yorku a Londýně, za spousty toho navíc, než co mají v popisu práce.

A ještě v poněkud osobnějším duchu: Tato kniha přišla na svět během pro mne osobně velmi obtížného období, jímž skončilo mé dvanáctileté manželství, a tam někde jsou lidé, kteří mi pomohli tímto obdobím projít, lidé, kteří neměli; nic společného přímo s tvorbou knihy, ale kteří tím, že mne udrželi relativně při smyslech, napomohli jejímu dokončení.

Takže speciální díky Stevu Abramsovi, Andymu Abramsovi, Jimu Curiovi, Jonathanu Matsonovi, Richimu Spahlovi a Janny Wurtsové za to, že mne udrželi na začátku pokupě a později v chodu. Byli zde samozřejmě i další, ale kompletní výčet není reálný - pouhá slova stejně nemohou vyjádřit hloubku mého vděku. Jsem neskutečně požehnán těmi nejskvělejšími přáteli.

A také ‚bandě' u Flemingů v La Jolla, kde servírují nejlepší steak a víno v Kalifornii, za to, že jsem měl kam se zdekovat.

Raymond E. Feist
San Diego, Kalifornie
30.srpen 2000

Prolog

ÚTOK

Počasí se zhoršilo.

Oblohou se valily temné mraky, ozařované vzteklými blesky, které probodávaly čerň noci po všech stranách. Muži, který držel hlídku na nejvyšším stěžni lodi Ishapovo jitro, připadalo, že zahlédl v dálce pohyb a přimhouřil oči. Snažil se zastínit si rukou oči, ale slaná tříšť a kousavý ledový vítr je naplňovaly slzami. Zamrkal a podíval se znovu, ale ať už předtím zpozoroval jakýkoli pohyb, nyní už ustal.

Tma a hrozba bouří přinutila muže na hlídce strávit nepříjemnou noc vysoko nad palubou - čistě pro ten nepravděpodobný případ, že by kapitán odbočil z kursu. Z hlediska hlídky to bylo velmi nepravděpodobné, protože kapitán byl zkušený námořník, kterého pro tuto plavbu vybrali pro jeho dovednost vyhýbat se nebezpečí stejně jako pro jiné vlastnosti. A velice dobře stejně jako každý jiný muž na palubě věděl, jak nebezpečná tato plavba je. Chrám si cenil svého nákladu nadevše a řeči o možných pirátech podél quegského pobřeží je přinutily vyplout nebezpečným směrem kolem Vdovského mysu, skalnaté oblasti, které bylo lepší se vyhnout. Ale posádku Ishapova jitra tvořili zkušení námořníci, kteří poslouchali každý kapitánův rozkaz bez pochybností a vyplňovali jej okamžitě - každý na palubě věděl, že jakmile se jednou loď dostala do blízkosti Vdovského mysu, už jí nebylo pomoci. O svůj život se bojí každý - to je jen přirozené - ale tito muži nebyli vybráni jen pro své námořnické dovednosti, ale také pro věrnost chrámu. A všichni věděli, jak moc je pro chrám tento náklad důležitý.

V nákladním prostoru v podpalubí stálo osm mnichů krondorského Ishapova chrámu kolem nejsvětějšího artefaktu. Slzy bohů. Byl to klenot neuvěřitelné velikosti - dlouhý jako mužská paže a dvakrát tak silný - a z jeho nitra vyzařovalo tajemné světlo. Každých deset let se vytvořila nová Slza ve skrytém klášteře hluboko v malém horském údolí Šedých věží. Když byla připravena a poté, co mniši provedli všechny důležité obřady, silně chráněná karavana ji přepravila do nejbližšího přístavu ve Svobodných městech Natalu. Tam byla uložena na loď a odvezena do Krondoru. Z Krondoru se pak vydávala v doprovodu válečných mnichů, kněží a sluhů dále na východ, až nakonec dorazila do Saladoru, kde byla znovu naložena na loď a dopravena do hlavního chrámu v Rillanonu, aby nahradila stávající Slzu, jejíž moc pohasínala.

Skutečnou podstatu a důvod existence posvátného kamene znali jen ti nejvýše postavení služebníci chrámu a námořník na hlídce vysoko na hlavním stěžni lodi se o podobné věci nezajímal. Věřil v moc bohů a věděl, že slouží dobré věci. Kromě toho byl nadmíru dobře placen za to, aby nekladl nikomu otázky a místo toho vykonával řádně svou povinnost.

Ale po dvou týdnech, které strávili přebíjením se proti nepříznivým větrům a rozbouřenému moři začínalo modrobílé světlo, zářící z podpalubí a nekonečný zpěv mnichů lézt na nervy i tomu nejzbožnějšímu námořníkovi na palubě. Protivětry a nečekané bouře přinutily některé muže k řečem o čarodějnictví a temné magii. Muž na hlídce vyslal tichou modlitbu ke Killian, bohyni přírody a námořníků (a přidal ještě jednu pro Eortise, o kterém se někdy tvrdilo, že je skutečným bohem moří), aby už za svítání konečně dorazili k vytouženému cíli: do Krondoru. Slza opustí se svým doprovodem rychle město směrem na východ, ale námořník zůstane ve městě se svou rodinou. Mzda, kterou mu vyplatí, mu umožní zůstat doma hodně dlouho.

Muž ve strážním koši pomyslel na svou ženu a dvě děti a krátce se usmál. Jeho dcera už byla dost stará na to, aby pomáhala matce v kuchyni a se svým bratříčkem, a třetí dítě se mělo narodit brzy. Stejně jako už stokrát dříve si lodník slíbil, že si najde nějakou práci blíž k domovu, aby mohl s rodinou trávit daleko více času.

Ze zasnění ho vytrhl další krátký pohyb ve vlnách směrem k pobřeží. Světlo z podpalubí zbarvovalo zpěněné hřebeny vln a on sledoval a cítil rytmus moře. A tento rytmus právě něco porušilo. Zahleděl se pátravě do temného šera a snažil se silou vůle proniknout prostor kolem lodi, aby se přesvědčil, že je proud nesnesl příliš blízko ke skaliskům.

Knute řekl: "Mám z toho modrého světla, které sem proudí z té lodi, divný pocit, kapitáne."

Muž, kterého Knute oslovil, se nad ním tyčil a nyní k němu sklopil pohled. Při výšce šesti stop a osmi palců se tyčil nad každým, kdo ho zatím potkal. Široká ramena a silné paže nebyla chráněny černým koženým kyrysem, kterému dával přednost před kovovou zbrojí, ačkoli k němu přidával pár chráničů ramen s ocelovými bodci - kořist, kterou získal z mrtvoly jednotko z nejproslulejších quegských gladiátorů. Odhalená pokožka podávala jasnou zprávu o mnoha vybojovaných soubojích a stovky starých zranění se vzájemně překrývaly. Tvář mu hyzdila jizva, která se přes pravé, mléčně bílé oko táhla od čela až k čelisti. Ale levé oko jako by bylo zevnitř prozářeno hrozivým rudým ohněm a Knute věděl, že tomuto oku hned tak něco neunikne.

Kromě bodců na ramenou byla jeho zbroj prostá a přísně praktická, dobře ošetřovaná olejem a přestože na ní byly vidět stopy po opravách, byla pečlivě opatrovaná. Kolem krku mu měl bronzový amulet, potemnělý něčím daleko větším než byl i čas a nedostatek leštění - byly na něm jasně vidět stopy starobylých a nečistých kouzel. Rudý drahokam zasazený v jeho středu tepal slabou rudou září, když Medvěd řekl: "Postarej se to, abychom neskončili na útesech, navigátore. To je jediný důvod, proč jsem tě zatím ještě nechal naživu." Otočil se k zádi a promluvil tiše, ale tak, že se jeho hlas nesl až ke kormidlu. "Teď!"

Lodník na zádi předal jeho rozkaz do podpalubí. "Kupředu!" řekl a poháněč zvedl ruku a udeřil palicí do bubnu, který držel mezi koleny.

Na zvuk prvního úderu otroci, připoutaní řetězy k lavicím, zvedli vesla z vody a na druhý je spustili pod hladinu a jako jeden muž se do nich opřeli. Už dříve dostali rozkaz zachovávat naprosté mlčení, ale jejich hlídač se

vydal prostřední uličkou mezi lavicemi a znovu jej opakoval: "Tiše, miláčkové! Zabiju osobně prvního z vás, od koho uslyším šeptání!"

Loď - quegská hlídková galéra, kterou získali během jednoho z loňských nájezdů - se pohnula kupředu a rychle nabírala rychlost. Knute se na přídi přikrčil a napjatě hleděl do vody před sebou. Nechal loď připravit tak, aby mířila přímo na svůj cíl, ale bylo třeba provést ještě jeden obrat na pravobok - pokud to udělá správně, nebude to nijak těžké, ale přesto v těchto vodách nebylo bezpečné vůbec nic. Náhle se Knute otočil a řekl: "Ostře na pravobok - teď!"

Medvěd se obrátil a kormidelník se opřel do kola. O chvíli později nařídil Knute kormidlo opět srovnat a příď galéry se začala prořezávat vodou.

Knute se ještě chvíli poté na Medvěda upřeně díval a pak se znovu otočil a podíval se na loď, kterou hodlali přepadnout. Ještě nikdy dříve v životě neměl takový strach. Byl rozený pirát, přístavní krysa z přístavu Natal, která se postupně propracovala z místa obyčejného lodníka až na místo jednoho z nejlepších navigátorů Hořkého moře. Znal každou skálu, mělčinu, útes a příboj mezi Ylithem a Krondorem, na západní straně od Úžiny temnot a podél pobřeží Svobodných měst. A právě tyto vědomosti mu pomáhaly přežít více než čtyřicet let na moři, zatímco odvážnější, silnější a vychytralejší muži umírali.

Knute cítil, že Medvěd stojí přímo za jeho zády. Už pracoval pro tohoto neuvěřitelného piráta dříve - jednou přepadali quegské kořistní lodě, které se vracely z nájezdů na keshanské pobřeží. Jindy sloužil s Medvědem jako korzár pod vlajkou guvernéra Durbinu a plenili královské lodě. Během posledních čtyř let řídil Knute svůj vlastní gang pirátů, kteří vylupovali vraky, přilákané na útesy falešnými signálními světly, rozmístěnými v okolí Vdovského mysu. Právě to, jak dobře byl obeznámen s okolím a jak obratně dokázal proplouvat mezi nebezpečnými skalisky, ho znovu přivedlo do služby s Medvědem. Podivný obchodník jménem Sidi, který se objevoval v okolí Vdovského mysu zhruba každý rok, ho požádal, aby našel nemilosrdného - muže, který by necouvl před nebezpečným úkolem a který by se nebál zabíjení. Knutemu trvalo celý rok, než Medvěda vystopoval a poslal mu zprávu o tom, že pokud chce, čeká ho práce s velkým rizikem a ještě větší odměnou. Medvěd mu poslal odpověď a přišel, aby se se Sidim setkal. Knute měl za to, že buď dostane zaplaceno za to, že tyto dva muže dal dohromady, nebo že se za poskytnutí své lodě a svých mužů bude moci s Medvědem rozdělit napůl.

Ale od prvního okamžiku, kdy přivedl Knute Medvěda na pláž u Vdovského mysu, aby se mohl setkat se Sidim, se všechno změnilo. Místo toho, aby pracoval pro sebe, musel znovu plnit Medvědovy rozkazy a sloužit jako jeho navigátor a první důstojník na jeho lodi. Knuteho vlastní hbité pobřežní plavidlo bylo potopeno, aby Medvěd prosadil svou podmínku: pokud se k němu Knute a jeho muži připojí, dostanou královsky zaplaceno. Pokud ne, byla druhá možnost prostá - smrt.

Knute se podíval na podivné modravé světlo, které tančilo na mořské hladině tím silněji, čím blíž se nacházeli ishapianské lodí. Srdce mu bušilo tak divoce, až se obával, že mu za chvíli vybuchne v prsou. Pevně sevřel dřevěné zábradlí v rukou a nařídil bezvýznamnou změnu kursu; potřeba zařvat se proměnila v ostrý rozkaz.

Knute věděl, že dnes v noci s nejvyšší pravděpodobností zemře. Byla to pouze otázka času od chvíle, kdy mu Medvěd vyvlastnil posádku. Muž, po jehož boku Knute bojoval u keshanského pobřeží, byl už tak dost špatný, ale něco Medvěda změnilo a proměnilo v daleko temnější duši, než býval kdysi. Pamatoval si ho jako člověka, který se příliš nezatěžuje ohledy, ale v podobných záležitostech vždy vyznával hospodárnost a vždy myslel na to, jestli zbytečné zabíjeni a ničení stojí za vynaloženou námahu, ačkoli mu nijak nevadilo. Nyní se zdálo, že si Medvěd vraždění a zkázu užívá s potěšením. Dva muži z bývalé Knuteho posádky zemřeli pomalou, bolestnou smrtí pro mírné prohřešky. Medvěd jejich umírání přihlížel. Drahokam v jeho amuletu přitom žhnul jasným světlem a jediné Medvědovo oko jako by zářilo stejným ohněm.

Medvěd jim vyjasnil, v čem spočívá ten nejdůležitější úkol této výpravy: šlo o získání svaté relikvie Ishapianů a každý, kdo se tomuto cíli nějak postaví do cesty, zemře. Ale také své posádce slíbil, že si může rozdělit zbývající ishapianské bohatství mezi sebe.

Když to zaslechl, začal Knute spřádat plán.

Trval na tom, aby si několikrát nacvičili postup boje nanečisto, protože příliv a odliv a skaliska pod hladinou byly už tak dost nebezpečné za denního světla - v noci se může nepřipraveným přihodit tisíc nešťastných nehod. Medvěd s touto prosbou neochotně souhlasil.

A stalo se přesně to, v co Knute doufal: jakmile mu Medvěd přepustil velení lodi, naučila se posádka velice rychle přijímat rozkazy od něho. Medvědova posádka se skládala ze zabijáků, rváčů a vrahů - včetně jednoho lidojeda - a nevynikala přílišnou inteligencí.

Knuteho plán byl odvážný a nebezpečný a k jeho provedení potřeboval daleko víc než jen trochu štěstí. Ohlédl se a všiml si, jak Medvěd svým jediným okem sleduje modravé světlo z ishapianské lodi, ke které mířili. Pak už si Knute mohl dovolit jen rychlý pohled do tváří svých šesti mužů poblíž, a znovu se otočil k cíli dnešního útoku.

Odhadl vzdálenost a rychlost, obrátil se a zavolal za Medvědova záda: "Jednu čárku na pravobok! Útočnou rychlost!"

Medvěd jeho rozkaz opakoval: "Útočnou rychlost!" Pak zavolal: "Připravte katapulty!"

Na palubě se rozzářily plameny, když muži rychle zapalovali pochodně a přikládali je k hromadám kožených vaků, naplněných quegským zápalným olejem. Ty rychle vzplály a důstojník u katapultu zavolal: "Připraveny, kapitáne!" Medvědův hluboký hlas zaduněl. "Pal!"

Muž na hlídce zamžikal proti slané tříšti, hnané silným větrem. Nyní už si byl naprosto jist, že směrem k pobřeží něco zahlédl. Náhle se objevil plamen. Pak druhý. Na okamžik bylo obtížné odhadnout jejich vzdálenost a velikost, ale námořník si s přívalem hrůzy uvědomil, že k lodi míří dvě ohnivé koule.

Jasně oranžové plameny zasyčely a zapraskaly, když se první střela přehnala nad lodí necelé dva yardy nad hlídkovým košem. Při přeletu cítil námořník spalující žár.

"Útok!" zařval z plných plic. Bylo mu sice jasné, že celá noční hlídka ohnivé střely viděla, ale jeho úkolem na hlídce bylo varovat posádku.

Druhá ohnivá koule narazila zhruba ve středu lodi a zasáhla palubní žebřík, který spojoval přední nástavbu s hlavní palubou a nešťastný Ishapův kněz, který se tam v daném okamžiku nacházel, byl zahalen lepkavými plameny. Zaječel bolestí a překvapením, než umřel.

Námořníkovi bylo okamžitě jasné, že pokud bude na loď podniknut útok, bylo by nejlepší, kdyby slezl dolů. Vyhoupl se z vraního hnízda a po stěhovce sklouzl na palubu právě ve chvíli, kdy se na obloze objevila další ohnivá koule, mířící na přední nástavbu.

Sotva se bosýma nohama dotkl prken, podal mu další námořník meč a štít s voláním: "Quegští piráti!"

Nad vlnami se ozývalo dunění poháněčova bubnu. Náhle noc ožila řevem a hlukem. Z šera se na vysoké vlně vynořila loď a dva námořníci jasně zahlédli obrovský zubatý železný kloun, který se táhl pod její přídí. Jakmile se tato zbraň zarazila do boku napadené lodi, její zuby držely obě plavidla spojená, dokud nebyl otrokům u vesel galéry dán rozkaz ke zpětnému chodu. Odpojením by galéra vytrhla v trupu Ishapova jitra velký kus obšívky a poslala by ishapianskou loď rychle ke dnu.

Na okamžik si námořník pomyslel, že už patrně nikdy neuvidí svou ženu a děti a rychle vyslal krátkou prosbu všem božstvům, která by mu náhodou právě naslouchala, aby zaopatřila a ochránila jeho blízké. Pak se odhodlal k boji - pokud by totiž námořníci dokázali udržet útočníky mimo palubu, dokázali by kněží opustit podpalubí a připojit se k nim a magie by mohla nepřátele zahnat na útěk.

Loď se vzepjala na vlně a v tom okamžiku naplnil noc třesk rozdrceného dřeva a křik mužů, když pirátská galéra vrazila do boku Ishapova jitra. Námořníka srazil náraz na palubu společně s ostatními muži.

Když se muž zvedl a odskočil od šířícího se ohně, viděl, jak se na obrubníku paluby objevily dvě ruce. Námořník sotva stačil získat rovnováhu, když se přes okraj přehoupl pirát s temnou pletí a následován svými druhy skočil na palubu.

Měl v ruce obrovský meč, zakřivený a těžký a muž měl ve tváři divoký výraz. Námořník se k němu rozběhl s vlastní zbraní pozvednutou a štítem připraveným. Pirátovi visely kolem tváře vlasy v promaštěných pramenech, které se ve světle plamenů leskly. V širokých očích se mu odrážel oranžový požár na palubě lodi, takže vypadal spíše jako démon než jako člověk. Pak se usmál a námořník se zastavil, když na první pohled poznal podle zubů, vypilovaných do ostrých hrotů, že má před sebou lidojeda ze Šaskahanských ostrovů.

A pak se námořník vyděsil ještě víc, když zahlédl další postavu, která stoupala na palubu.

Byla to vůbec poslední věc v životě, kterou tento námořník viděl, protože lidojed máchl mečem a probodl bezmocně strnulého muže, který nehybně stál zkamenělý hrůzou. S posledním dechem námořník řekl: "Medvěd."

Medvěd se rozhlédl po palubě. Když promluvil, protahoval si bezděčně obrovské ruce. Zdálo se, jako by jeho hlas stoupal z obrovské propasti, když řekl: "Víte, co chci; cokoli dalšího najdete je vaše."

Knute vyskočil na palubu a stanul po Medvědova "Zasáhli jsme je pěkně prudce, takže nemáme moc času!" křikl na své muže. Přesně jak doufal se Medvědovi piráti rozeběhli, aby pobili ishapianské námořníky, zatímco Knute pokynul těm několika ze své staré posádky a společně zamířili k poklopům do podpalubí a k nákladním sítím.

Ishapianský mnich, který po vyhlášení poplachu slezl z příďové nástavby, sledoval, jak se před ním piráti rozestupují do půlkruhu. Jeho bratři ho následovali. Krátkou chvíli stály obě strany beze slova proti sobě, jako by vzájemně měřily své síly.

Pak vystoupil dopředu Medvěd a hlasem, který zněl ostře jako drtič kamenů v lomu, oslovil prvního mnicha: "Ty tam! Dones mi Slzu a já tě zabiju rychle."

Mnich zvedl ruce a rychle jimi pohyboval v podivném obrazci, zatímco šeptal modlitbu k povolání energie. Ostatní se za ním připravovali k boji.

K Medvědovi vyrazil jazyk bílé energie, ale neškodně zmizel několik palců před jeho hrudí právě v okamžiku, kdy se loď zazmítala na vlnách a příď se potopila hlouběji. S pohrdavým smíchem Medvěd řekl: "Tvá magie mi nemůže ublížit!"

Na muže své velikosti se pohyboval Medvěd překvapivě rychle, když máchl mečem. Mnich, který se stále ještě nevzpamatoval S toho, že jeho zaklínáni nefungovalo, zůstal jen bezmocně stát, když ho Medvěd probodl stejně lehce, jako by kuchyňským nožem probodával meloun. Piráti vítězně zařvali a vrhli se na ostatní mnichy.

Ti, ačkoli neměli zbraně a stáli proti přesile, byli všichni vycvičení v umění boje muže proti muži. Sice nemohli ani v nejmenším doufat, že obstojí proti dlouhým dřevcovým zbraním, mečům, vrhacím nožům a kuším, ale přesto zdrželi piráty dostatečně dlouho na to, aby se přední nástavba ponořila hluboko i do vody ve chvíli, kdy Medvěd dorazil ke schůdkům, vedoucím do podpalubí. Knute proklouzl kolem Medvěda jako krysa kanálovou mříží a seběhl po schůdcích jako první. Medvěd ho následoval a ostatní šli za ním.

"Nemáme moc času!" houkl Knute a rozhlédl se po ubikacích posádky; podle množství náboženských předmětů usoudil, že tento prostor sloužil mnichům pro osobní potřebu. Knute slyšel, jak se do podpalubí hrne voda dírou pod příďovou nástavbou. Znal lodě; zanedlouho se přepážka mezi přídí a hlavním nákladním prostorem protrhne a loď půjde ke dnu jako kámen. Zahlédl v koutě malou dřevěnou skříňku a vykročil k ní, zatímco se Medvěd vydal k velkým dveřím, které vedly do kapitánovy kajuty. Kvůli náklonu paluby byl pohyb v podpalubí čím dál obtížnější a chůze po mokrých prknech byla zrádná. Nejeden pirát upadl a sklouzl níže ke středu lodi.

Knute otevřel skříňku, v níž našel dostatek drahokamů na to, aby nemusel jediný den v životě věnovat práci.

Ke kořisti se seběhli další útočníci jako můry k plameni. Knute kývl na dva nejbližší piráty a řekl: "Jestli z těchhle věci chcete mít jediný měďák, tak vylezte na palubu, pomozte ostatním otevřít poklop a spusťte sem nákladní síť!"

Oba muži zaváhali a podívali se směrem k zádi, kde se Medvěd snažil vyrazit dveře. Vyměnili si nejistý pohled, ale pak udělali to, co jim nařídil Knute. Ten věděl, že se nahoře u poklopu namáhají dva jeho muži a že tito piráti jim budou pomáhat. Pokud měl Knuteův plán vyjít, musel každý vykonávat svou práci bez toho, že by si uvědomil, že velení nad celou akcí přešlo do jiných rukou.

Knute otevřel padací dveře uprostřed paluby a nechal je spadnout s třeskem na prkna; pod nimi vedly další schůdky na spodní nákladní palubu. Když vykročil dolů k neuvěřitelnému bohatství, loď se naklonila o něco víc a začala nabírat vodu rychleji. Věděl, že půjde ke dnu každou chvíli. Bude si muset se svými muži pospíšit.

Medvěd se snažil vyrazit dveře v přepážce, které byly podle všeho opatřeny nějakým magickým zámkem, protože se pod nárazy jeho obrovského těla sotva pohnuly. Knute se bleskově ohlédl a všiml si, že se dřevo podél závěsů začíná štípat. Když se spustil do nákladového prostoru, rozhlédl se. Věděl, že se tu nachází dostatek pokladů na to, aby se každý z pirátů mohl prohlásit králem, protože ten podivný Sidi Medvědovi řekl, že magický předmět, který se snažil získat Medvěd, doprovází bohatství, nashromážděné během posledních deseti let chrámem na Dálném pobřeží a ve Svobodných městech.

Knute litoval, že kdy Sidiho poznal; když se s ním setkal poprvé, neměl vůbec ponětí, že tento takzvaný obchodník pracuje s magickým uměním. Jakmile odhalil pravdu, bylo už příliš pozdě. A Knute věděl bez nejmenších pochybností, že se v Sidim skrývá daleko víc, než je ochoten dát najevo; byl to přece jen Sidi, kdo dal Medvědovi amulet, se kterým se pirát odmítal třeba jen na jediný okamžik rozloučit. Knute se vždy držel stranou magie, chrámů, čarodějů a čarodějnic. Měl na to čich a bál se těchto věcí a žádný člověk, jakého kdy poznal, s sebou nenesl takový pach magie jako právě Sidi. A na tom pachu nebylo nic příjemného.

Nákladní příklop nad jeho hlavou se odsunul stranou a shora se ozval hlas: "Knute?"

"Spouštějte!" rozkázal drobný zloděj.

Snesla se k němu nákladní síť a Knute ji rychle uvolnil. "Pojďte sem dolů!" zavolal, zatímco rozkládal síť ve středu paluby. "Nabíráme vodu pěkně rychle!"

Po lanech sklouzli čtyři námořnici a začali přenášet těžké bedny po prknech paluby k síti. "Nejdřív ty menší skříňky!" nařídil jim Knute. "V těch jsou drahokamy. Libra drahokamů má větší cenu než libra zlata."

Námořníky hnaly dva popudy: chamtivost a strach z Medvěda. Obrovský kapitán prorážel dveře s nadlidskou silou a všichni v posádce stejně jako Knute věděli, že je každým dnem více násilnický. I muži z Medvědovy vlastní posádky se báli toho, že si jich vůbec všimne.

Jeden z pirátů se zastavil, když zaslechl ďábelský řev, který Medvěd vydal, když konečně prorazil dveře. Půltucet pirátů jistě už zabili i posledního z posádky napadené lodi, se spustilo na lanech do spodního nákladového prostoru a tázavě se podívali na navigátora. Knute řekl: "Kapitán prohlásil, že pokud dostane i zatracený kámen, který s sebou měli kněží, je všechno ostatní naše. Nebo to všechno chcete nechat jít ke dnu?"

Zavrtěli horečnatě hlavami a pustili se po dvojicích do práce. Přestože Knute viděl v jejich tvářích vepsané pochybnosti, přesouvali rychle velké bedny a pytle do sítí. Čas se velice rychle krátil, ale konečně byla všechna kořist v sítích a upevněná na lana.

"Táhněte!" rozkázal Knute mužům nahoře.

Piráti pobrali menší truhlice a pytle a snažili se vylézt nahoru po příďovém žebříku. Loď se nakláněla čím dál strměji po přídi, nabírala rychlost a převalovala se z jednoho boku na druhý. "Řekněte jim, aby se odpoutali!" zařval Knute, zatímco běžel k žebříku na horní palubu a k hrudi si tiskl truhlici stejně něžně jako matka chová dítě. Zahlédl jasné světlo, které zářilo ze dveří kapitánovy kajuty a vytřeštil oči. Medvěd stál orámovaný světlem a snažil se probít proti vodě, zatímco jako by s někým bojoval.

"Utíkej!" houkl na něho Knute. "Jinak se utopíš!" Ne že by něco podobného Knuteovi vehnalo slzy do očí, ale čistě pro případ, že by se Medvěd vzpamatoval a unikl z potápějící se lodi, chtěl Knute vypadat jako starostlivý a věrný navigátor.

Knute přeběhl k obrubníku a hbitě se na něj vyhoupl. Otočil se za těmi, kteří stále ještě běželi po palubě pod ním ke člunu, ukotvenému blíže k přídi, a zařval: "Dělejte!" Galéra couvala a do trupu ishapianské lodi neuvěřitelnou rychlostí proudila voda. Knute věděl, že kdyby galéře nedal k couvání rozkaz, váha umírající lodi by ji stáhla s sebou ke dnu.

Na hladině se jen několik yardů pod obrubníkem lodi pohupoval člun. "U bohů, z tohohle podnikání už opravdu musím vypadnout," zamumlal.

Podíval se nahoru a viděl, jak se nákladová síť s lupem spouští na palubu galéry. S rychlou modlitbou ke každému božstvu, na které si dokázal vzpomenout, Knute skočil z potápějící se lodi a s truhlicí stále ještě pevně v náručí dopadl do vody. Váha drahokamů ho táhla dolů, on se jí vší silou vzepřel a konečně se dostal hlavou nad hladinu. Volnou rukou zvedl k okraji člunu a pevně jej sevřel. Přes okraj se natáhly silné paže a vytáhly ho nahoru.

"Loď se potápí!" řvali muži, kteří skákali přes obrubník do zpěněné vody.

"Zbytek už tam nechte!" houkl muž, který stál na zábradlí s velkým pytlem patrně plným zlatých mincí. Dopadl do vody a po dlouhé chvíli se jeho hlava vynořila nad hladinou. Bojoval vší silou o to, aby se dostal ke člunu.

"Ne! Neeee!" ozval se Medvědův zmučený řev z podpalubí Jitra, zatímco Knute pomáhal muži s pytlem zlaťáků do člunu.

"Šéf má podle všeho nějaké potíže," poznamenal promočený pirát u vesel.

"Vesluj," rozkázal mu Knute. Námořník ho poslechl a Knute se ohlédl přes rameno. "Ať už má šéf potíže jaké chce, my je nemáme."

"Chceš ho tu nechat?" zeptal se jeden z jeho mužů.

"Aspoň můžeme zjistit, jestli ho ten zatracený amulet dokáže udržet naživu na dně moře."

Jeden z pirátů se zazubil. Stejně jako zbytek jeho společníků poslouchal Medvěda na slovo spíše ze strachu než veden jakýmkoli pocitem věrnosti. "Jestli ho ale naživu udrží, tak tě přijde zabít, Knute."

"To by mě musel nejdřív najít," odsekl hubený navigátor.

"S tím zabijáckým šílencem jsem se vydal na moře třikrát a to bylo dvakrát častěji než by se mi zamlouvalo. Už jste byli jeho otroci dost dlouho. Teď je řada na vás, abyste si začali žít životem, jaký vám patří!"

Piráti veslovali. Jeden z Medvědových mužů řekl: "Jestli se z toho dokáže dostat živý, tak si najde další chlapy, kteří s ním půjdou, víš to? Proč bych ti neměl podříznout hrdlo a polepšit si u něho?"

"Protože jsi chamtivý stejně jako já. Kdybys mi podřízl hrdalo, nikdy by ses nedokázal sám dostat s touhle galérou od útesů. A kromě toho - i kdyby to Medvěd přežil, už bude pozdě," dodal. "Protože my už budeme dávno pryč."

Přirazili ke galéře a rychle vyšplhali na palubu současně s dalšími piráty a námořníky, kteří dorazili k lodi ve zhruba stejné chvíli na člunech nebo vlastními silami. Loď zaskřípala, když byly čluny vytahovány na palubu. Muži tahali za lana a další spouštěli sítě, aby ze člunů vyzvedli další kořist z ishapianské lodi. Posádka se pohybovala s dychtivostí, která nebyla vidět na palubě často, poháněna stejným dílem hrabivostí a strachem z toho, že by se přes zábradlí lodi mohl přehoupnout Medvěd. Konečně upevnili náklad na hlavní palubě a Knute řekl: "Odplouváme!"

"Kam máme namířeno?" zeptal se jeden z pirátů, kteří sdíleli s Knutem člun ke galéře.

"Na jedno místo níž podél pobřeží. Čekají tam na nás chlapi, kteří nám pomohou vyložit náklad a my pak vy veslujeme tuhle galéru na otevřené moře a potopíme ji."

"Proč?" zeptal se další muž, zatímco se kolem Knutea shromažďovala posádka.

"Proč?" opakoval Knute. "Řeknu ti proč, ty blbče. Ta loď, kterou jsme potopili, patřila Ishapovu chrámu. Během několika dní bude ty, kteří ji poslali ke dnu, hledat celý svět. Medvěd měl možná tu ochranu proti kněžské magii, ale my ji nemáme. Rozdělíme si kořist a půjdeme každý po svém ještě dnes v noci!"

"To zní dobře," řekl jeden z námořníků.

"Tak k veslům! Otroci jsou napůl mrtví a já chci, abychom se rozdělili a šli po svém ještě před svítáním!" houkl Knute.

Právě v tom okamžiku se řevem bouřky prořízl Medvědův hlas.

"Je moje! Měl jsem ji v rukou!"

Všichni se otočili, aby se podívali na potápějící se loď, a na pozadí blesku viděli Medvěda stát za zábradlím. Pomalu je přelezl, zahrozil odplouvající galéře pěstí a vrhl se do vody.

Pohled na Medvěda, který skákal do vody, jako by za nimi chtěl plavat, zapůsobil na piráty jako ostruhy na koně a všichni se vrhli do práce. V podpalubí začal dunět poháněčův buben, když byli otroci odstraňováni od vesel a nahrazováni piráty. Knute se na okamžik ohlédl na místo, kde stál Medvěd orámován blesky. Na okamžik by mohl přísahat, že Medvědovy oči zářily rudě. Knute se zachvěl a silou vůle přestal na Medvěda myslet. Ten muž byl šílený, když se vztekal a silou se mu nikdo nedokázal vyrovnat, ale ani on nedokáže vtrhnout do princova města a najít ho.

Knute se usmál. Muži, kteří na něho čekali na pláži, předpokládali, že k nim dopluje s lodí, naloženou po okraj zlatem, drahokamy a mrtvou posádkou. V podpalubí čekalo otrávené pivo, víno a několik soudků pálenky a Knute je nechá rozlít jen chvíli předtím, než dorazí na místo setkání. Ve chvíli, kdy bude náklad přeložen na vozy, bude už každý pirát i otrok mrtvý. Tento osud postihne i jeho vlastni mužstvo, ale to byla nešťastná okolnost, které se nemohl vyhnout. Kromě toho to znamenalo větší podíly pro něho samotného a pro ty, kteří budou řídit povozy.

Celý život čekal na podobnou příležitost a teď si ji nehodlal nechat proklouznout mezi prsty jen kvůli nedostatku nemilosrdnosti z vlastní strany. Velice dobře si uvědomoval, že žádný z těchto mužů by nehnul prstem, aby mu pomohl, kdyby byl jeho život v ohrožení - takže co jim vlastně dlužil? Jistý druh zlodějské cti možná existoval mezi Jízlivci, kde měl Spravedlivý muž dostatek ranařů na to, aby dokázal prosadit jakž takž čestné jednám, ale na lodi podobné té Medvědově vládl pouze zákon přežití - buď silou, nebo rozumem.

Knute volal rozkazy a loď se naklonila, když se stáčela proti vlnám a vyrážela po bezpečnějším kursu od skalisek Vdovského mysu. Brzy už nechala za zádí i ty nejposlednější skalnaté výběžky a útesy a veslaři pracovali v pravidelném rytmu. Malý navigátor přešel na záď a podíval se do kýlové brázdy. Na jediný okamžik mu připadalo, že ve vodě něco zahlédl. Byl to plavec, který sledoval loď mocnými tempy.

Knute se snažil proniknout pohledem okolní temnotu, ale už nezahlédl nic dalšího. Promnul si oči. Muselo to být tím vzrušením, pomyslel si, vzrušením z toho, že se konečně vymaní z Medvědova vlivu a bude bohatý.

Zamyslel se znovu nad budoucností a usmál se. Všechno už bylo dohodnuto předem. Vyplatí povozníky, pokud bude třeba, tak je třeba zabije, a ve chvíli, kdy dorazí do Krondoru, bude každá stříbrná mince na palubě, každý zlatý řetěz a každý blyštivý drahokam jeho.

"Kam máme namířeno?" zeptal se ho jeden z pirátů.

"Kapitáne!" dodal Knute.

"Cože?"

"Kam máme namířeno, kapitáne," opakoval chladně Knute.

Pirát pokrčil rameny, jako by mu na tom nezáleželo, a řekl znovu: "Tak kam máme namířeno, kapitáne? Jak daleko podél pobřeží čekají tví muži?"

Knute se zazubil a byl si samozřejmě vědom toho, že by mu tento muž - stejně jako každý jiný z posádky - dovolil hrát roli všemocného velitele lodi, dokud by neusoudil, že přišla ta správná chvíle na to, aby mu podřízl hrdlo a obohatil se na jeho úkor. Rozhodl se hrát s sebou. "Sejdeme se s nimi na pláži severně od Rybářova, nedaleko

Krondoru."

"Už abychom v tom Rybářově byli!" řekl muž a rychle dodal:

"Kapitáne!"

Posádka veslovala celou noc, a když nebylo jitro dále než dvě hodiny, zavolal si k sobě Knute jednoho ze svých nejdůvěryhodnějších společníků. "Jak to vypadá?" zeptal se.

"Medvědovi muži jsou nervózní," odpověděl muž, "ale nemají dost rozumu na to, aby si něco začínali, protože si uvědomují, že by mohli ztratit svůj podíl z toho, co jsme získali. Ale stejně jsou jako na jehlách. Člověk si nejspíš nezačne něco s někým jako je Medvěd a spí klidným spánkem."

Knute přikývl a řekl: "Jestli není třeba nějaká práce, v podpalubí je uložené víno a pivo. Nech narazit sudy."

"Rozkaz, kapitáne," řekl muž a jeho úsměv se rozšířil. "Oslava, co? To by je mělo trochu uklidnit."

Knute mu úsměv oplatil, ale neřekl nic.

Během několika minut se z podpalubí ozvaly zvuky oslav. Po celé dlouhé hodiny Knute slyšel jedině hrozivé ticho, zdůrazňované rytmickým veslováním, vesla, sténající v otvorech v trupu, praskající dřevo, když se loď napínala a drnčeni lanoví. Nyní se nad tím vším ozvalo mumlání hlasů a výkřiky - některé překvapené, jiné radostné - když muži vyvalili mezi řady veslařů sudy.

Jeden z pirátů se na Knuteho podíval přes šířku paluby a navigátor na něho zavolal: "Postarej se o to, aby chlapi z lanoví slezli dolů a svlažili si hrdlo! Já se postarám o kormidlo!"

Pirát přikývl a zavolal na námořníky nad palubou, zatímco se Knute vydal směrem k zádi. Kormidelníkovi řekl: "Běž se trochu napít. Já ji zavedu k pobřeží."

"Najedeme na pláž, kapitáne?"

Knute přikývl. "Příliv začíná opadat. Se vší tou kořisti na palubě je těžká jako těhotná prasnice. Jakmile ji vyložíme a přijde další příliv, zvedne se z pláže sama a my ji jen pošťouchneme vesly."

Muž přikývl. Oblast kolem Rybářova znal velice dobře; pláže tam byly mírné a Knuteho plán dával smysl.

Knute se rozhodl použít pomalu účinkující jed. Když se ujal kormidla, vypočítal si, že do chvíle, než dorazí k pláži, začnou první muži umírat. S trochou štěstí ti, kteří budou žít déle, usoudí, že jejich společníci prostě přebrali. S další trochou štěstí nebudou muset povozníci, které si najal v Krondoru, podřezávat žádná hrdla. Byli to kočí, kteří dostávali peníze za práci, spojenou s převozem zboží, ne za zabíjení lidí.

Knute vršil jednu lež na druhou. Povozníci si mysleli, že pracuje pro Spravedlivého muže v Krondoru, pro vůdce cechu zlodějů. Knutemu bylo jasné, že bez této lži by sotva vyvázl životem, kdyby jedním okem zahlédli zlomek pokladů, které hodlal dopravit do města. Jestliže by je nepřesvědčil o tom, že za nim stojí moc Spravedlivého muže, byl by mrtvý stejně jako ostatní ještě před svítáním.

Zvuk, který k němu pronikal z moře, se pozvolna změnil a v dálce už slyšel, jak se na pláž valí příboj. Sotva se potřeboval dívat, aby věděl, kde se nachází.

Jeden z pirátů se vypotácel po schůdcích do podpalubí a zamířil k němu. Mluvil nezřetelně, jako by mu piti svazovalo jazyk. "Kapitáne, co je v tom pivu? Chlapi padají jako mouchy..." Knute se na námořníka usmál; byl to mladík sotva osmnáct let starý. Po několika krocích se zapotácel a padl na tvář. Několik hlasů zavolalo z podpalubí nahoru, ale slova zněla tlumeně a brzy se rozhostil úplný klid.

Vesla se přestala hýbat úplně a v tom okamžiku nastala ta nejnebezpečnější část Knuteho plánu. Uvázal kormidlo, vyhoupl se do lanoví a vyšplhal nahoru. Sám spustil jednu malou plachtu, sklouzl po ní dolů a odvázal kormidlo. Tato malá plachta byla jedinou věcí, která bránila lodi v tom, aby se postavila napříč vlnám a nebyla vyplavena bezmocně na pláž.

Když sáhl po kormidle, ucítil Knute náhle na rameni ruku, která ho otočila. Díval se přímo do nenávistně zářících temných očí a zlovolného úšklebku zubů, vypilovaných do ostrých hrotů. "Šaskahané nepijí pivo, trpaslíku."

Knute ztuhl. Nenápadně rukou sklouzl k jílci dýky u pasu, ale čekal, co podnikne lidojed. Muž se ani nepohnul. "Šaskahané nepijí pivo," opakoval jen.

"Dám ti polovinu zlata," zašeptal Knute.

"Vezmu si ho všechno," řekl lidojed a vytasil dlouhý nůž. "A pak tě sním."

Knute odskočil dozadu a vytáhl dýku. Věděl, že se zkušenému zabijákovi nemůže rovnat, ale bojoval o holý život a o největší bohatství, jaké kdy v životě viděl. Čekal a modlil se o trochu času.

Lidojed znovu prohlásil: "Šaskahané nepijí pivo." Knute si všiml, že jakmile udělal krok k němu, rozechvěla se mu kolena. Pak upadl na tvář. Knute si opatrně klekl vedle něho a prohlédl si ho. Strčil dýku zpět do pochvy, naklonil se blíže a nasál vzduch. Pak vstal.

"Nepiješ pivo, ty zabijácký čubčí synu, ale pálenku, tu si dáš," uchechtl se.

Pak Knute odvázal kormidlo a loď se stočila do příboje. Zamířil ji jako šíp přímo na dlouhý, plochý úsek pláže a sotva se galéra zaryla přídí do písku, zahlédl na vyvýšenině tři velké povozy. Šest mužů, kteří seděli na břehu, nyní vyskočilo a sledovalo, jak se loď zastavuje na pláži. Knute jim rozkázal, aby nechali vozy stát na travnatém návrší a nesjížděli s nimi až dolů, protože jakmile budou naloženy, zabořily by se po osy kol do písku. Povozníci budou muset všechno zlato vyvézt na návrší ve vozících. Bude to úmorná, těžká práce.

Loď se ještě ani úplně nezastavila a Knute už volal rozkazy. Šest povozníků vyrazilo kupředu a on sám vytáhl znovu dýku. Musí se postarat o to, aby nikdo v podpalubí nepřežil, a pak musí převézt všechno to bohatství do Krondoru.

Na celém světě byl jeden jediný muž, kterému mohl důvěřovat, a tento muž mu pomůže schovat zlato, šperky a drahé kameny. Pak bude Knute oslavovat, opije se, zaplete se do rvačky a nechá se vsadit do vězení. Jen ať si tam pro

mě Medvěd přijde, pomyslel si Knute, jestli vůbec nějakým zázrakem přežije. Jen ať se ho ten šílený pirát pokusí vytáhnout zpoza mříží nejpevnějšího městského žaláře, kde bude obklopen strážnými. To se nikdy nestane - Medvěd bude přinejlepším uvězněn sám; daleko pravděpodobnější ale bylo, že bude zabit. Jakmile si bude Knute jist Medvědovým osudem, může smlouvat o cenu za nový život. Jako jediný člověk totiž bude znát místo, kde šla ishapianská loď ke dnu. Může na toto místo zavést princovy muže a zástupce cechu trosečníků a jakmile trosečnický mág vyzvedne vrak na hladinu, budou si moci vzít tu cetku, po které šel Medvěd. A pak bude svobodný muž, zatímco Medvěd bude hnít v princově žaláři, viset na šibenici, nebo ležet na mořském dně. A ať si celý svět myslí, že zbytek pokladu spočívá společně s pirátskou lodí na dně hlubokého mořského příkopu míli od pobřeží.

Knute si znovu poblahopřál k mistrovskému plánu a vyrazil se postarat o krvavou práci, zatímco povozníci z Krondoru šplhali na palubu, aby vyložili ‚poklad Spravedlivého muže'.

Zatímco se rozednívalo, o několik mil dále na sever se z příboje vynořila osamělá postava. Z obrovského těla visely šaty v cárech a rozmočené hodinami pobytu ve slané vodě. Aby se mu lépe plavalo, zbavil se všech zbraní. Jediným zdravým okem přejel okolní skaliska a odhadoval, kde se dostal na břeh. Když pod bosýma nohama ucítil suchý písek, obrovský pirát se zastavil a z hrdla se mu vydral řev zvířecího vzteku.

"Knut!" vykřikl k obloze. "U temného boha tě najdu a upeču si na rožni tvá játra! Ale nejdřív mi řekneš, kde je Slza bohů!"

Medvěd vykročil k severu, aby si sehnal boty a zbraně v tajném chrámu ve vesnici Haldonův vrch u Vdovského mysu. Tam také najde muže, kteří mu budou sloužit a s jejich pomocí se mu podaří vystopovat Knuteho a ostatní. Každý člen jeho bývalé posádky, který ho zradil, zemře strašlivou, pomalou smrtí. Medvěd znovu zařičel vzteky. Když ozvěna utichla, nahrbil ramena a vykročil.

Kapitola první

PŘÍJEZD

James spěchal nočním městem.

Zatímco cílevědomě kráčel přes nádvoří princova paláce v Krondoru, stále ještě chvílemi cítil bolest a únavu - připomínky nedávného utrpení, které vytrpěl od Puštíků v době, kdy byl jejich zajatcem. Z větší části už se zase cítil stejně v pořádku jako kdysi. Ale i přesto měl stále ještě nutkání spát víc než obvykle - takže samozřejmě právě ve chvíli, kdy se zanořil do hlubin spánku, přišlo na jeho dveře zaklepat páže se zprávou, že opožděná karavana z Keshe byla zahlédnuta, jak se blíží k městu. James vstal a oblékl se, i když každá částečka jeho těla sténala po tom, aby se prostě obrátil ve vyhřáté posteli na druhý bok a vrátil se do snů.

Tiše proklínal to, že právě on musí uvítat při příjezdu do města novou princovu magickou rádkyni, zatímco přicházel k vnější bráně, kde stáli na hlídce dva strážní.

"Dobrý večer, pánové. Všechno v pořádku?" zeptal se.

Starší ze strážných, ostřílený veterán jménem Crewson, mu zasalutoval.

"Ticho jako v hrobě, panoši. Kam máš namířeno v tuhle pozdní hodinu?" Pokynul druhému muži, aby odemkl bránu a James mohl opustit obvod paláce.

James potlačil zívnutí a odpověděl: "Z Hvězdna přijíždí nový mág a mně připadlo to pochybné potěšení být u severní brány jediným členem uvítacího výboru."

Mladší strážný se s předstíraným soucitem usmál. "Ah, ty si vždycky umíš vybrat to nejlepší, panoši." Otevřel doširoka bránu, aby mohl James odejít.

S nepotěšeným úsměvem vykročil James na ulici. "Nejraději ze všeho bych se pořádně vyspal, ale povinnost volá. Příjemný večer, pánové."

James přidal do kroku, protože věděl, že nebude trvat dlouho a karavana dorazí na okraj města. Sice si nedělal starosti o bezpečí mladé kouzelnice, protože kromě najatých strážců karavany se na místě bude pohybovat i městská stráž; starosti mu dělalo spíš porušení protokolu, ke kterému by došlo v okamžiku, že by namísto nedorazil včas.

I když byla s velvyslancem Velké Keshe u Západního dvora spřízněna jen vzdáleně, byla urozená a vztahy mezi Královstvím ostrovů a Velkou Keshí nebyly nikdy v bodě, který by se dal nazvat vřelým. Za klidný rok se dal pokládat ten, kdy došlo jen k několika drobným pohraničním srážkám.

James se rozhodl, že si cestu od paláce k severní bráně zkrátí mezi skladišti, nahloučenými v jedné části obchodní čtvrti. Znal město lépe než mnozí jeho obyvatelé a nedělal si nejmenší starosti s tím, že by se snad mohl ztratit, ale když zahnul zajeden roh a viděl, jak se ze stínů vynořují dvě postavy, v duchu zaklel. Vedlejší uličky nebyly místy, kde by se spořádaní obyvatelé Krondoru v této noční hodině zdržovali. A tihle dva rozhodně jako spořádaní obyvatelé nevypadali.

Jeden držel v ruce obušek a u pasu měl nůž, zatímco druhý držel ruku na jílci meče. První na sobě měl červenou koženou vestu, zatímco jeho společník byl oblečený v obyčejné košili a kalhotách. Oba měli na nohou pevné boty a James okamžitě poznal, na jaké muže narazil: byli to obyčejní pouliční lupiči. S nejvyšší pravděpodobností pracovali na vlastní pěst, aniž by se obtěžovali se členstvím u Jízlivců, krondorském cechu zlodějů.

James pustil z hlavy výčitky ohledně toho, že se vydal právě touto cestou, protože tím na situaci stejně nic změnit nemohl.

"No ne, co se to s tímhle městem děje?" poznamenal první muž.

Druhý pokýval hlavou a pomalu vykročil, aby mohl Jamesovi odříznout cestu k útěku. "Je to strašně smutné.

Takhle mladí pánové si chodí po ulicích po půlnoci. Copak si to asi myslí?"

Muž v rudé vestě ukázal na Jamese svým obuškem a řekl:

"Počítám, že si myslí, že ten měšec, co mu visí u pasu, je zbytečně těžký a čeká jen na dva přátele jako jsme my dva, kteří by mu od té přítěže pomohli."

James pomalu vydechl a klidně odpověděl: "Ve skutečnosti jsem přemýšlel spíš o hlouposti lidí, kteří nepoznají nebezpečí, když ho v noci potkají na opuštěné ulici." Pomalu vytasil rapír a zamířil jeho hrot přímo doprostřed mezi dva lupiče, aby dokázal odrazit ránu kteréhokoli z nich.

"Jediné nebezpečí je tu v tom, že by se nám někdo snažil odporovat," řekl druhý muž, vytrhl svůj meč z pochvy a zaútočil.

"Na tohle opravdu nemám čas," řekl James. Bez potíží ránu odrazil a podnikl protiútok. Lupič se stáhl sotva včas, aby ho neprobodl jako sele na rožeň.

Muž v červené vestě vytáhl od pasu nůž a máchl obuškem, ale James se jen přikrčil stranou a vykopl pravou nohou, takže ho postrčil do náruče jeho společníkovi. "Pořád ještě máte čas na útěk, pánové," dodal.

Muž v rudé vestě zafuněl, znovu získal rovnováhu a vrhl se na Jamese s obuškem pozvednutým nad hlavou, zatímco nůž držel tak, že by s ním dokázal napáchat skutečnou škodu. James si uvědomil, že ten muž zuří - teď už nešlo o obyčejné okradení; těmhle dvěma nešlo už o nic jiného než o jeho smrt. Obušku si nevšímal a spíš se přikrčil blíž k němu než aby se před ním odtáhl, a ťal po lupičově levém zápěstí. Nůž se zařinčením spadl na dlažbu.

Zatímco zloděj v červené vestě zavyl bolesti a odskočil, jeho společník se na něho vrhl s mečem napřaženým vysoko nad ramenem. James odstoupil o dva kroky a jakmile se muž vší silou opřel do širokého máchnutí - kterým hodlal mladému panoši srazit hlavu z ramenou - panoš se sklonil k zemi a natáhl se v pohybu, který se naučil od prince Aruthy, s levou rukou opřenou o dlažební kostky, aby neztratil rovnováhu, a pravou vystrčil dopředu a nahoru. Útočníkův meč mu zasvištěl neškodně vysoko nad hlavou a muž naběhl přímo na hrot rapíru. Vytřeštil vyděšeně oči a prudce se zastavil, sklopil nevěřícně oči dolů a sklouzl na kolena. James vytrhl rapír z rány a lupič se zhroutil mrtvý na ulici.

Druhý muž Jamese překvapil, když svého přítele přeskočil a panoš se sotva stačil vyhnout ráně, která by mu zcela jistě rozpoltila hlavu. Dostal drtivou ránu do levého ramene, stále ještě rozbolavělého od utrpení, kterého se mu dostalo z rukou Puštíků, a on nečekanou bolestí zalapal po dechu. Zasáhl ho jílec nože, takže neviděl žádnou krev - dokonce ani neměl roztrženou košili - ale zatraceně, pomyslel si, jak to jen bolelo!

James nechal situaci převzít své bojem vycvičené a vypracované reflexy, otočil se společně s útočníkem a hrot rapíru znovu vyskočil jako hadí jazyk; pak zůstal stát muži za zády, zatímco ten pomalu klesl na kolena a zhroutil se mrtvý na zem. James se ani nemusel dívat, aby se přesvědčil, že jeho zbraň jediným pohybem podřízla muži v červené vestě hrdlo.

Otřel čepel o košili prvního lupiče, kterého zabil, a znovu ji vrátil do pochvy. Promnul si bolavé levé rameno a zavrtěl hlavou a tiše zamumlal: "Pitomci." Když znovu vykročil k severní bráně, v duchu se nikoli poprvé podivoval nad lidskou schopností páchat neobyčejné hlouposti. Za každého nadaného, skvělého muže jakým byl například Arutha, tu podle všeho bylo nejméně sto - ne, spíš tisíc, opravil se - naprostých zabedněnců.

James daleko lépe než většina mužů u princova dvora chápal malicherné popudy a omezený přístup mnoha královských poddaných. Když se obrátil zády ke dvěma mrtvým lupičům, přiznal si v duchu, že drtivou většinu obyvatel tvoří víceméně slušní lidé, kteří sice tu a tam něco ukradnou, trošičku zalžou při odevzdávání pravidelných daní a kdykoli to příležitost dovolí, použijí falešné závaží, ale v podstatě jsou dobří.

Ale ze zbytku viděl to nejlepší a nejhorší a sám přešel z bratrstva, které pro zisk využívalo všechny cesty - včetně vraždy - do společenství těch, kteří by pro vyšší dobro položili dokonce své vlastní životy.

Toužil po tom, aby byl jako oni, aby byl urozený silou myšlenky a úmyslu a čistotou ducha spíše než náhodou původu. Chtěl, aby na něho jednoho dne lidé vzpomínali jako na velkého obránce Království.

Teď s ironickým úsměvem přemýšlel o tom, jak se tato možnost vzhledem k okolnostem, v nichž se octl, vzdálila do říše snů. Jeho vladař ho pověřil vytvořením sítě špehů a pověřenou rozvědky, kteří měli pracovat pro dobro vlasti. A pochyboval o tom, že by se princi Aruthovi zamlouvalo, kdyby o tom vyprávěl u první příležitosti pánům a dámám u dvora.

Nicméně si znovu připomněl, když zahnul za další roh - a nezapomněl se přitom pozorně prohlédnout stíny po stranách uličky - šlo o výsledky, ne o slávu.

Zamyšleně si mnul levou rukou pravé rameno a všiml si, jak je po troše námahy přetažené. Ten krátký souboj se dvěma lupiči mu připomněl, že se ještě stále docela nevzpamatoval z nedávného utrpení, kterému byl vystaven v poušti, kde padl do rukou Puštíkům, skupině fanatických nájemných vrahů. Během doby, která uplynula od návratu do Krondoru, sice odpočíval jak jen to bylo možné, ale ani po třech týdnech se ještě necítil zcela ve své kůži. A pohmožděná ramena mu to budou i nadále nejméně dva další týdny připomínat.

James nahlas vzdychl a zamumlal si pro sebe: "Nejspíš už nejsem tak svižný, jako jsem býval kdysi."

Zkrátil si cestu další vedlejší uličkou, která ho za rohem přivedla přímo na ulici, jež mířila k severní bráně města. Prošel kolem dveří nového sirotčince, nedávno otevřeného řádem Daly, bohyně, známé jako "štít slabých". Znak nad vchodem zobrazoval žlutý štít s emblémem řádu.

Princezna Anita poskytla řádu pomoc při získávání budovy a pomáhala i při financování oprav. Jamese bezděčně napadlo, jakými cestami by se asi jeho život ubíral, kdyby se po smrti své matky dostal do nějakého podobného sirotčince a neskončil v řadách cechu zlodějů.

V dálce ubrány už viděl, jak dva strážní rozmlouvají s osamělou ženou. Hodil všechny úvahy za hlavu a přidal do kroku.

Když se přibližoval, pozorně si mladou ženu prohlížel. Několik věcí mu bylo jasných už na první pohled. Očekával, že se zde setká se šlechtičnou z Keshe, zahalenou v jemném hedvábí, ozdobenou klenoty a s doprovodem sluhů a osobních strážných. Místo toho tu stála sama, oblečená v oděvu daleko příhodnějším pro strohé podmínky cestování než pro dvorní obřady. Pleť měla snědou - ne tolik tmavou jako ti, kteří žili ve vzdálených oblastech jižní Keshe, ale rozhodně tmavší než bylo v Krondoru obvyklé - a v nočním šeru odrážely její černé vlasy s leskem havraních křídel, svázané v silném copu, mihotavé světlo pochodní. Když obrátila oči k Jamesovi, zjistil, že jsou také tmavé a v nepříliš jasném světle mu připadaly skoro černé.

Způsob držení těla a pohled v očích vypovídal o síle a prudkosti, kterou James u ostatních často obdivoval, pokud byly ovšem tyto vlastnosti doplněny inteligencí. A o inteligenci této dívky nemohl pochybovat ani v nejmenším - jinak by ji Pug nikdy nedoporučil jako magického rádce prince z Krondoru.

V ruce držela těžkou hůl, vyrobenou buď z dubového nebo tisového dřeva a na obou koncích okovanou železem. Byla to zbraň, kterou si vybíralo mnoho cestovatelů - obzvlášť ti, kteří se buď z osobních důvodů nebo kvůli nedostatku času nemohli cvičit v boji čepelí nebo lukem. James z vlastní zkušenosti věděl, že tuto zbraň není dobré podceňovat; v boji s každým protivníkem, který nebyl chráněn obzvlášť silnou zbrojí, dokázala lámat kosti, odzbrojovat nebo zbavovat nepřítele vědomí. A podle všeho se zdálo, že tato žena rozhodně ví, jak ji správně využít. Na rozdíl od dam u Aruthova dvora její nahé paže prokazovaly známky častého houževnatého cvičení nebo hodin, strávených na cvičišti při soubojích.

Než k ní dorazil, shrnul James své první dojmy ohledně nové rádkyně v magických záležitostech krondorského dvora: pozoruhodná žena, nikoli krásná, ale svým zvláštním způsobem přitažlivá.

Nyní dokázal konečně pochopit, proč jeho přítel William pociťoval při zprávě o jejím příjezdu takový neklid a nervozitu. Pokud to byla jeho první milenka, jak si James myslel, nebude pro Williama jednoduché se přes tento vztah dostat - a pokud to dokáže, bude to trvat hodně dlouho. Když James uvážil náklonnost, kterou jeho přítel cítil poslední dobou k Talii, dceři místního hostinského, musel se pousmát, protože mu připadalo, že Williamův život nabere opravdu zajímavé obrátky. James mu ani v nejmenším tento obrat nezáviděl, ale připadalo mu, že bude nesmíme zábavné celou situaci pozorovat. S úsměvem na rtech dorazil ke skupince.

Jeden ze dvou strážných, kteří s mladou ženou hovořili, si Jamese všiml a pozdravil ho. "Vítej, panoši. Už jsme tě čekali."

James přikývl a odpověděl: "Pánové, děkuji vám za to, že jste se postarali o našeho hosta."

Do hovoru se zapojil i druhý strážný. "Dělali jsme, co jsme mohli, panoši. Koneckonců je to urozená dáma a musela tady čekat tak dlouho - ale nemáme dost mužů na to, aby ji někdo doprovodil do paláce." Pokynul ke druhé dvojici na druhé straně brány.

James jejich přístup oceňoval. Kdyby kterýkoli z nich z jakéhokoli důvodu opustil své určené stanoviště, kapitán stráže by si ho pěkně podal. "Žádné starosti. Dělali jste svou práci."

Pak se James otočil k mladé ženě, uklonil se a řekl: "Omlouvám se, paní, za to, že jsi musela čekat. Jsem panoš James z Krondoru."

Mladá princova rádkyně se usmála a James musel svůj odhad znovu poopravit. Byla opravdu velice hezká, i když způsobem, který se lišil od žen v západní části Království. "Jsem to já, kdo by se měl omluvit za to, že dorazil v tak nepříhodnou hodinu," řekla, "ale naše karavana se zdržela. Jsem Jazhara, posledním pobytem na Hvězdně."

James se rozhlédl pokračoval: "Je mi potěšením tě poznat, Jazharo. Kde je tvůj doprovod?"

"Na usedlosti mého otce na okraji pouště Jal-Pur. Na Hvězdně jsem neměla žádné služebnictvo a o žádné jsem nepožádala, když jsem se vypravovala sem. Mám za to, že užívání sluhů a služek oslabuje vůli. Od chvíle, kdy jsem začala studium magických umění, jsem vždy cestovala sama."

Jamesovi připadala dostupnost služebnictva jednou z hlavních příjemných věcí u princova dvora; mít vždy někoho po ruce, aby vyřídil úkoly nebo něco přinesl bylo navýsost pohodlné. Mimoto byl nyní na rozpacích, když si uvědomil, že si měl v paláci vyžádat jednotku stráže, aby jeho a Jazharu doprovodila zpět; její postavení to vyžadovalo, ale on předtím soudil, že bude mít vlastní osobní stráž. Pokud se o tom ale nezmíní ona, on bude mlčet také. "Rozumím," řekl tedy jen. "Pokud bys ale souhlasila, mohli bychom nechat tvá zavazadla pod dohledem stráže a já hned zítra ráno zařídím, aby je někdo dopravil do tvých komnat v paláci."

"To by bylo jednodušší. Půjdeme?"

Rozhodl se, že se budou vyhýbat jakýmkoli zkratkám a raději zvolí širší ulice. Chůze do paláce jim tak bude sice trvat déle, ale bude daleko bezpečnější a jistější. Předpokládal sice, že stejně jako Jazhara umí svou hůl používat v boji, má nejspíš v rukávu schovaných i několik ošklivých kouzel, ale riziko mezinárodního incidentu jen pro to, aby ušetřili několik minut chůze, bylo absolutně zbytečné.

James usoudil, že upřímnosti nic neztratí, ale naopak získá, a zeptal se: "Co si o tvém pověření myslí tvůj prastrýc?"

Jazhara se usmála. "To nevím, ale předpokládám, že příliš velkou radost nemá. Protože byl už tak nešťastný, když jsem se - přes námitky svého otce - rozhodla pro studium na Hvězdně místo toho, abych se provdala za nějakého ‚vhodného šlechtice', myslím, že jsem mu zkazila náladu."

James se usmál. "Sám jsem se s tvým prastrýcem při několika příležitostech setkal a řekl bych, že bys chtěla zůstat v jeho oblibě."

S mírným pokrčením ramen Jazhara odpověděla: "Pro celý zbytek světa je to mocný lord Hazara-Chán: muž, z něhož mají hrůzu všichni, kteří kladou své vlastní zájmy před zájmy Říše. Pro mě je to strýček Rachman - když jsem byla ještě malá a nemohla jsem vyslovit jeho jméno, říkala jsem mu ‚Raka' - a mně toho mnoho odepřít nedokáže. Chtěl, abych se provdala za nějakého mladého prince z císařského rodu, vzdáleného císařovnina bratrance, ale ustoupil, když

jsem vyhrožovala, že než bych se nechala poslat na jih, raději uteču."

James se zasmál. Zahnuli za roh a vykročili po široké třídě, která je nakonec zavede zpátky do paláce.

Během několika minut si James uvědomil, jak dobře se cítí ve společnosti této mladé ženy z Keshe. Byla bystrá, všímavá, důvtipná a chytrá. Její vyprávění bylo milé a zábavné a naprosto zbavené toho zatrpklého a hořkého podtónu, který často slýchal od šlechticů u princova dvora.

Naneštěstí byla příliš zábavná: James si náhle uvědomil, že o několik ulic zpátky zahnul bezmyšlenkovitě za roh a nyní se nachází přímo uprostřed oblasti, které se chtěl původně vyhnout.

"Co se děje?" zeptala se Jazhara.

James se k ní otočil a usmál se na ni a v jeho úsměvu se mdle odrazila záře vzdálené lucerny, která se pohupovala nad dveřmi hostince. "Jsi opravdu vnímavá, paní," řekl.

"To je součást mého vzdělání, pane," odpověděla a v hlase jí zněla směsice pobavení, hravosti a opatrnosti.

"Stalo se něco?"

"Jen jsem se tak zabral do hovoru, že jsem nás bez přemýšlení zavedl do té části města, které by bylo lepší se v této noční době vyhýbat."

James si všiml, jak si téměř nepostřehnutelně přehmátla rukou na holi, ale když znovu promluvila, byl její hlas klidný. "Jsme v nebezpečí?" zeptala se.

"Pravděpodobně ani v nejmenším, ale v Krondoru nikdy nikdo neví. Raději bychom měli být obezřetní. Během několika minut budeme tak jako tak v paláci."

Bez dalších řečí znovu vykročili a tentokrát přidali do kroku; každý sledoval jednu stranu ulice, která se nořila do stínů - James se díval doleva, Jazhara doprava - a pátrali po možných útočnicích, kteří by se z ní mohli vynořit.

Právě obešli další nároží a dostali se na dohled od obvodu paláce, když se po Jamesově levici ozval tichý zvuk. Okamžitě se po směru toho zvuku otočil a teprve v tom okamžiku poznal, že je to past: někdo hodil zprava doleva kamínek.

Ještě se ani nestačil otočit zpátky k Jazhaře a ze stínů vyrazila malá postavička. Jazhara se také otočila doleva stejně jako James a jen pomalu si uvědomovala, co se děje.

Útočník k nim přiběhl, na čepeli nože se zablesklo odražené světlo a náhle se směrem od nich rozeběhlo po ulici malé dítě s Jazhariným měšcem v ruce.

James byl připraven na útok se zbraní, takže mu chvilku trvalo, než si uvědomil, že to jen nějaký malý lupič okradl Jazharu o peníze. "Hej! Stůj! Vrať se!" křikl za prchajícím dítětem.

"Musíme ho zastavit," řekla Jazhara. "Mimo několika mincí mám v měšci nějaké věci, které by pro to dítě mohly být smrtelné."

James nezaváhal ani na vteřinu.

Znal město a jeho uličky lépe než mnoho jiných jeho obyvatel, a po krátké honičce zpomalil. "Co se děje?" zeptala se Jazhara.

"Pokud mi paměť dobře slouží, tak se nám schoval ve slepé uličce."

Zahnuli za kapsářem do uličky, ale po dítěti nebylo ani stopy.

"Utekl nám!" zvolala Jazhara.

James se zasmál. "Ne tak docela."

Přešel k místu, kde na sobě bylo naskládaných několik těžkých beden, a sáhl za ně do míst, kde byl natažený špinavý hadr. Jedním rychlým pohybem - pro případ, že by se snad chtěl mladý zloděj bránit - James sevřel vyhublou paži.

"Pusť mě!" vykřikla mladá dívka, která nevypadala starší než na deset let a na které viselo oblečení v cárech. Pustila nůž a Jazhařin měšec na dlažební kostky.

James věděl, že je to trik, kterým ho chce donutit, aby ji pustil a sehnul se pro měšec, takže ji držel pevně. "Jestli se chceš stát zlodějem, tak se nejdřív musíš naučit, koho okrást můžeš a koho ne," řekl.

Postavil se tak, aby jí zahradil cestu v případě, že by se pokusila dát na útěk, a přestal její ruku svírat tak pevně. Klekl si, aby se jí mohl dívat přímo do očí, a zeptal se: "Jak se jmenuješ, miláčku?"

"Dívka rychle vycítila, že ji ten muž se ženou nechtějí ubližovat, a trochu se uvolnila. "Anita," řekla s mírným vzdorem v hlase. "Maminka mi tak říkala podle manželky prince Aruthy, podle Anity."

James nedokázal potlačit úsměv. Věděl, že by princeznu Anitu podobná lichotka velice potěšila. "Já jsem panoš James a tohle je Jazhara, dvorní rádkyně v magických věcech," představil sebe a svou společnici.

Když se dívka dozvěděla, že před ní stojí dva příslušníci dvora, netvářila se nijak klidně. "Vy mě chcete vzít do vězení?"

"Jamesi," řekla Jazhara, "nechceš přece tohle dítě nechat zavřít do žaláře, že ne?"

S předstíranou vážností James odpověděl: "Podle práva bych to udělat měl. Vždyť si to představ: nebezpečný zločinec jako tahle dívka se nám klidně potlouká uprostřed noci po městě a přepadává slušné a spořádané lidi!"

Dívka mírně vytřeštila oči, ale stála pevně a ani sebou necukla. James pokračoval mírnějším hlasem. "Ne, Anito. Nevezmeme tě do vězení. Jestli bys ale chtěla, vím o místě, kam bychom tě zavést mohli. Jmenuje se ‚Znamení žlutého štítu'. Tam se o děti jako jsi ty, dokážou postarat."

Reakce byla stejně okamžitá jako překvapivá. "Ne! Ne!" křičela dívka. "Jste stejní jako ti druzí dospělí. Jste úplně stejní jako ti zlí chlapi!" Volnou rukou udeřila Jamese do tváře a znovu se mu pokusila vytrhnout.

James ji držel pevně. "Tak počkej! Nech toho! Přestaň mě na chvilku mlátit, ano?"

Dívka do něho přestala bušit malou pěstičkou, ale pořád sebou cukala, aby se mu vytrhla. James ji pomalu

pustil a zvedl ruce dlaněmi k ní, aby jí dal najevo, že ji znovu nechce uvěznit. "Poslyš, Anito, jestli tu chceš zůstat, tak je to v pořádku. My ti přece nechceme ublížit," řekl tiše.

Jazhara se zeptala: "O kom jsi to mluvila, Anito? Kdo byli li zlí chlapi?"

Dívka se na čarodějku podívala a odpověděla: "Říkali, že je to u nich jako u Žlutého štítu a všechny hodné děti si tam spolu hrají, ale oni mi ubližovali!" Oči její začaly zalévat slzami, ale hlas měla pevný.

"Jak ti ubližovali?" zeptal se James vážně.

Nita se na bývalého zloděje podívala a řekla: "Odvedli mě do velkého domu a zamkli mě do klece, jako ostatní děti. Pak mi řekli, abych barvila plátno pro Jusufa, jinak že mě budou bít, a některé z těch dalších dětí, které je zlobily, oni odvedli a už se nikdy nevrátily a byly tam krysy a v jídle se hýbali červi a -"

"To je strašné," řekla Jazhara. "S tímhle musíme prostě něco udělat, ale nejdřív se musíme postarat o Anitu."

"No, možná bychom ji mohli vzít s sebou do paláce," začal James a otočil se k Jazhaře.

Přesně na takovou příležitost dívka čekala. V okamžiku, kdy z ní James spustil oči, vyrazila pryč a běžela ze všech sil uličkou k hlavní třídě.

James vstal a sledoval, jak mizí za rohem; věděl, že by ji bezpochyby dokázal dohnat, ale rozhodl se, že za ní nepoběží. Jazhara se na něho dívala s nevyslovenou otázkou v očích. James řekl: "Přece jsem jí dal jasně najevo, že pokud by chtěla, může s námi zůstat."

Jazhara přikývla. "Takže s tím něco hodláš udělat?"

James se sklonil a zvedl Jazhařin měšec. Oprášil jej a když jí ho podal, odpověděl: "Samozřejmě s tím něco hodlám udělat. Já na těchhle ulicích vyrostl. Tady nejde o povinnost, ale o osobní věc."

Jazhara se otočila k paláci zády a vykročila zpátky cestou, kterou přišli.

"Hej!" zavolal za ni James a pospíšil si, aby ji dohnal. "Kam máš namířeno?"

"Pokud tento Jusuf nebydli čirou náhodou v paláci, předpokládám, že budeme zamířit hlouběji do chudší části města, abychom ho dokázali najít."

"Dobrý předpoklad," řekl James a přikývl. "Vím o jednom barvíři jménem Jusuf v oblasti, které se říká ‚Smraďochov' a je to v severní části Krondoru - právě tam sídlí všichni barvíři, koželuzi, jatka a všechny tyhle pachově výraznější výrobny. Ale v téhle noční hodině?"

Jazhara se na Jamese podívala s rozhodným výrazem. "Nu, dřív začít nemůžeme, že?" opáčila.

"To tedy očividně nemůžeme," odpověděl James. A zazubil se.

Jamesovy oči se nezastavily ani na jedinou vteřinu, když nahlížel do každého stínu a zákoutí, zatímco Jazhara hleděla upřeně před sebe, jako by ji odhodlání nedovolovalo pohled odvrátit. Když rozhodně procházeli chudinskou čtvrtí Krondoru, zeptala se čarodějka Jamese: "Čekáš, odkud se vynoří nějaké potíže?"

"Bez přestání," odpověděl James a mrkl do postranní uličky, jejíž ústí právě míjeli.

Houstnoucí puch ve vzduchu jim dával jasně najevo, že se blíží ke svému cíli - do té části chudinské čtvrti, která byla z dobrého důvodu postavena po větru od zbytku města. "Kde by měl ten Jusuf mít svou dílnu?"

James řekl: "Barvíři jsou všichni na konci této ulice a podél dvou vedlejších." Podíval se krátce na Jazharu a dodal: "Je ti ovšem jasné, že ta dílna bude na noc zavřená, že ano?"

Jazhara se usmála. "Což nám poskytne příležitost k tomu, abychom se tam nepozorovaně mohli rozhlédnout."

James jí úsměv oplatil. "Ten způsob, jakým myslíš, se mi zamlouvá, Jazharo."

Několikrát během chůze prošli kolem jednotlivců, kteří spěchali stejnou ulicí; toto město ve skutečnosti nikdy nespalo. Ti, které míjeli, na něho po straně vrhali zvědavé pohledy, jimiž se je snažili zhodnotit - ať už jako možné nebezpečí, nebo jako možnou kořist.

Dorazili na křižovatku a rozhlédli se oběma směry do vedlejších ulic. Po levici byly všechny domy zahaleny v temnotě, ale k Jamesově překvapeni bylo několik dílen po pravé straně osvětleno a očividně stále ještě otevřeno. "Barvířské řemeslo musí pěkně vynášet, když se rozhodnou vést obchody celou noc," poznamenal.

"Nebo neplatí svým dělníkům žádnou mzdu," dodala Jazhara, když dorazili k jednomu takovému obchodu. Dveře byly otevřeny dokořán a rychlý pohled dovnitř nenaznačoval, že by se tam dělo cokoli nezákonného; mistr barvíř a ostatní - očividně příslušníci jeho rodiny - měli plné ruce práce s přípravou velké zásilky plátna. Pravděpodobně mělo být brzy ráno dodáno do doků loďařům, kteří si je objednali na plachty.

Pokračovali nepříliš jasně osvětlenou ulicí, dokud nedorazili k velkému patrovému domu, před nímž stál na stráži velký muž s mečem u pasu. Sledoval s neutrálním výrazem ve tváři, jak se k němu James s Jazharou blíží. "Co je toto za dílnu?" zeptal se ho James.

Strážný odpověděl: "Je to dílna ctihodného mistra Jusufa ben Aliho, proslulého obchodníka s plátnem."

"Je přítomen?" zeptala se Jazhara.

"Není. Pokud je to všechno, co jste chtěli vědět, jistě mě omluvíte." A protože muž ani v nejmenším nedal najevo, že by se měl k odchodu, bylo jasné, že očekává, až bude James s Jazharou pokračovat dál.

James řekl: "Připadá mi zvláštní, že by tvůj pán nebyl přítomen ve vlastní dílně v tak pozdní hodinu a že bys tu ty jen tak stál a hlídal budovu, ve které nepracuje živá duše." Přistoupil k muži blíž. "Jsem panoš prince Aruthy."

"A já jeho nově jmenovaná rádkyně v záležitostech magie," dodala Jazhara. Nato po ní strážný střelil pohledem a za okamžik odpověděl:

"Můj pán je vskutku uvnitř. Pracuje dlouho do noci na dodávce, která má být vypravena brzy ráno s karavanou a nepřeje si být v žádném případě rušen, pokud by nešlo o návštěvníka nejvyšší důležitosti. Zjistím, jestli vás bude pokládat za dostatečně důležité." Obrátil se k nim zády a dodal: "Následujte mne do pracovny mého pána, ale ničeho se nedotýkejte."

Vstoupili do budovy a octli se v jasně osvětlené místnosti, kde byly vystaveny štůčky jemně tkaného plátna, obarveného krásnými odstíny všech možných barev. Na jednom stojanu ležel napůl rozvinutý štůček karmínového hedvábí a natočen tak, aby na něm byly jasně patrné barevné vzorce odlesků. V okolních stojanech bylo indigové a jasně žluté plátno a bavlna každého odstínu, které čekaly na své kupce. Dveře v zadní části ukázkové místnosti byly zavřeny a podél levé stěny vedlo k úzkému průchodu příkré schodiště. U stropu visel velký lustr, na němž byl zažehnut nejméně tucet velkých svíc.

Za prodejním prostorem stály velké kádě s barvivem, vedle ; nichž byly na sušících stojanech rozmístěny další štůčky plátna. James si všiml dvou chlapců, ne starších deseti let, kteří odtlačovali jeden ze sušáků stranou, aby další dva chlapci mohli umístit jiný sušák co nejblíže kádi. Děti byly špinavé a na první pohled se zdálo, jako by se pod oblečením, roztrhaným na cáry, chvěly zimou. Jazhara si všimla malého, zhruba sedmiletého děvčátka, které zeširoka zívlo a mělo co dělat, aby udrželo otevřené oči, když tlačilo těžký sušák. Děti sledovala další dvojice nehybných strážných.

Muž, který je uvedl dovnitř, řekl: "Počkejte tady. Přivedu svého pána."

"Není už trochu pozdě na to, aby pracovaly děti?" zeptal se bezbarvě James.

"Jsou líné," odpověděl muž. "Tato zakázka musí být připravena do zítřejšího poledne. Kdyby skončily do soumraku, už by nyní spaly ve svých postelích. Samy to vědí. Nemluvte s nimi; jen byste je ještě více zdrželi. Vrátím se se svým pánem." Muž přešel rychle přes velkou místnost a zmizel dveřmi vzadu. O několik minut později se vrátil společně s dalším mužem. Nově příchozí byl očividně obchodník, přestože se mu u boku houpal zakřivený pouštní meč, šamšír. Byl oblečený v košili a kalhotech, jako tomu bylo zvykem v Království, ale jeho pokrývka hlavy vypovídala o tradičních pouštních způsobech - šlo o pás černého plátna, uvázaný jako turban, s volným koncem rozloženým pod bradou přes klíční kosti a přehozeným přes rameno na záda. Měl temný vous a snědý vzhled Jazhařiných krajanů a svůj původ potvrdil, když k nim dorazil a řekl: "Mír s vámi." Šlo o tradiční pozdrav lidu z Jal-Puru.

"Mír i s tebou," odpověděla Jazhara.

"Vítejte do mé dílny, přátelé. Jmenuji se Jusufben Ali. Čím vám mohu být nápomocen?"

James se podíval na pracující děti. "Doslechli jsme se, jakým způsobem to tu vedeš. Tato dílna je zavřena."

Pokud muže Jamesovo prohlášení nějak překvapilo, nedal to na sobě znát ani v nejmenším. Jen se usmál. "Tak vy jste se doslechli, ano? A co přesně jste slyšeli?"

Jazhara řekla: "Slyšeli jsme o tom, jaké u tebe panují pracovní podmínky a jak se chováš k dětem."

Jusuf přikývl. "Nechte mě hádat: doslechli jste se o tom od mladé dívky, které ještě ani nebylo deset let, že? Nebo to byl tentokrát chlapec?"

"Co tím chceš říct?" zeptal se James podezíravě.

"Drahý pane, to všechno je lež. Mí soupeři v podnikání se rozhodli platit dětem, aby obtěžovaly strážné a poctivé obyvatele tohoto města. A tyto děti je zaplavují historkami o ‚hrůzné Jusufově dílně'. A pak zmizí. Má dílna je pak několik dní zavřena, zatímco princovy úřady nařčení vyšetřují, a mí soupeři vzkvétají na můj úkor."

"Ale na vlastní oči jsme viděli pracovní podmínky, které tu panují," namítla Jazhara.

Ben Ali se ohlédl na děti v hadrech a mírně potřásl hlavou. "Má drahá krajanko, možná nejsem schopen těmto dětem zařídit takový život, jaký by chtěly, ale věř, že ani já nejsem bez srdce. Mají střechu nad hlavou, teplé jídlo a oblečení. Možná ne tak honosné, na jaké jsi zvyklá ty, ale jak nás učí jeden moudrý muž: ‚chudoba může být potravou pro srdce spravedlivého, zatímco bohatství často působí jako pomalý jed'." Kývl hlavou směrem k dětem.

"Dnes v noci pracujeme pozdě. To není v mém podniku příliš neobvyklé, ale mohu tě ujistit, že po většinu noci mají děti příležitost se dosyta vyspat. Až bude tato dodávka hotova, pošlu je do lůžek a zítra mohou spát tak dlouho, jak jen budou potřebovat; pak, až se vzbudí, budou mít celý den volno na hraní a odpočinek. Co ještě bych mohl udělat? Dovolit jim, aby se vrátily zpátky na ulici?"

Děti, které pracovaly, aby mohly finančně podporovat své rodiny, nebyly v Království ničím novým a neobvyklým. Ale tohle připomínalo spíš otrokářský režim a James vůbec nebyl přesvědčen o tom, že je tento Jusuf tím, za koho se vydává. "Co je nahoře na patře?" zeptal se a ukázal ke schodišti.

"Ah, v prvním poschodí probíhají opravy a přístavby - vždy je co vylepšovat. Nyní není příliš bezpečné tam chodit, ale jakmile budou práce dokončeny, všechny prostory budou rozšířeny a budou se tam také nacházet lepší ložnice pro děti."

James chtěl něco říct, ale promluvila Jazhara. "Jamesi, mohla bych si na okamžik s tímto mužem promluvit o samotě?"

Panoše to překvapilo. "Proč?" zeptal se.

"Prosím."

James přejel pohledem z Jazhary na Jusufa, a pak řekl: "Budu čekat venku."

Když vyšel z budovy, Jazhara ztlumila hlas a řekla: "Pracuješ pro mého prastrýce?"

Jusuf se mírně uklonil. "Ano, příbuzná Hazara-Chánova, pracuji. A sám jsem si s tebou chtěl promluvit o samotě. Udělala jsi dobře, že jsi svého mladého přítele poslala pryč. Šlechtic Království by nám byl na obtíž. Ví něco o postavení tvého prastrýce?"

Jazhara se usmála. "Myslíš postavení, které zastává jako guvernér Jal-Puru, nebo velení nad severní pobočkou keshanské zpravodajské služby?"

"To druhé, přirozeně."

"Možná má nějaké podezření, ale to, co ví, není důležité. Nyní mi záleží na tomto místě. Je pravda to, co říkala ta mladá dívka?"

"Říšská pokladna mi poskytuje sotva dostatek financí na řízení všech mých operací," řekl Jusuf. "Musím

získávat peníze, jak je to jen možné; tento obchod je navýsost úspěšný, zčásti proto, že pracovní síly jsou takřka zadarmo."

S nesouhlasným výrazem ve tváři se na ni podíval a dodal:

"Překvapuješ mne. Očekával bych, že praneteř Hazara-Chána si bude praktičnosti cenit nad zavádějící morálku. To, co tu dělám, mi pomáhá při mé práci."

"Pak tedy to, co říkala ta mladá dívka, byla pravda do posledního slova. Ví o tom můj prastrýc?"

"Nikdy jsem ho neobtěžoval podrobnostmi ohledně toho, jakými cestami získávám dodatečné finance pro své operace.

Ale mých výsledků si váží. A ty budou nyní, když jsi přijela, ještě lepší!"

"Co tím chceš naznačit?"

"Rozpory, které jsi měla se svou vlastní rodinou, a které vyvrcholily tvým studiem magických umění na Hvězdně, jsou dobře známy všem. Jen moc tvého prastrýce zabránila těm od říšského dvora, aby tě pokládali za možné ohrožení. Nyní je nejvyšší čas na to, abys dorostla a přijala svou odpovědnost. Jsi dítě Říše, poddaná Velké Keshe. Tvá věrnost musí náležet tvé vlasti."

"Má věrnost také náleží tomuto dvoru a princi. Jsem jeho rádkyně ve věcech magie - první, která bude do tohoto úřadu uvedena."

Jusuf se mladé ženě pronikavě zahleděl do tváře. "Někdy musí být pouta krve nadřazena poutům prázdných slov."

"Nejsem žádný špeh!"

"Ale mohla bys být," trval na svém ben Ali. "Pracuj pro mne; poskytni mi tajnosti ze rtů krondorských dvořanů a šlechticů a přines své rodině hrdost!" Jeho výraz potemněl. "Nebo přines hanbu své vlasti a své rodině a pokračuj v tom, co jsi započala. Pokud složíš přísahu Aruthovi, bude ti moci tvůj prastrýc poskytnout pouze omezenou ochranu."

Na okamžik se odmlčel a pak dodal: "Jsou to kruté možnosti, Jazharo. Ale jsi už dospělá a volba je jako vždy pouze na tobě. Ale věz, že ať už od tohoto okamžiku učiníš volbu jakoukoli, navždy tě promění."

Jazhara dlouhou chvíli mlčela, jako by o obchodníkových slovech vážně přemýšlela. Konečně řekla: "Tvá slova jsou nevlídná a příkrá, Jusufe, ale tvé skutky mi prokázaly, komu skutečně náleží tvá věrnost."

"Pak mi tedy pomůžeš?"

"Ano. Budu ctít učení a ideály mého národa."

"Vynikající! Raději bys ale měla nyní odejít, než začne mít tvůj přítel jakékoli podezření. Jakmile se usadíš u princova dvora, znovu se vrať a můžeme začít."

Přikývla a vykročila ke dveřím. Prošla kolem dětí, které ještě stále pracovaly, a jedno z nich se na ni podívalo pohledem, otupělým nevyspáním. V jeho očích si Jazhara všimla záblesku strachu. Když dorazila ke dveřím, ještě se naposledy ohlédla na usmívajícího se špeha a tři strážné, kteří stáli poblíž něho.

James na ni čekal u ústí hlavní ulice. "Tak co?" zeptal se jí, když k němu přišla.

"Jusuf pracuje pro mého prastrýce jako špeh."

James sotva dokázal skrýt překvapení. "Tak nevím, co mi právě teď připadá méně uvěřitelné; jestli to, že pracuje jako špeh, nebo to, že jsi mi to řekla."

"Když jsem odešla od dvora svého otce a začala studia na Hvězdně, odložila jsem věrnost vůči Velké Keshi stranou. Přesto vím, že to, co dělá můj prastrýc, dělá pro dobro Říše." Pokývla, zpátky ke dveřím Jusufoova podniku a s ocelovým ostřím v hlase dodala: "Ale tenhle mizera si chce jedině naplnit kapsy zlatem utrpením nevinných dětí, a věřím tomu, že veškeré služby Říši jsou pro něho až druhořadou záležitostí. I kdybych hodlala sloužit Keshi, rozhodně bych nehodlala snášet jeho existenci na tomto i světě." Pevně sevřela svou hůl v ruce a James si všiml, jak jí zbělaly klouby. I když novou dvorní magickou rádkyni neznal déle než půl hodiny, ani v nejmenším nepochyboval o tom, že, nevyhrožuje jen tak nadarmo bez ohledu na to, komu náleží Jazhařina věrnost, se dívka postará o to, aby Jusuf zaplatil za utrpení, které působil dětem. "Co navrhuješ?" zeptal se.

"Jsou tam jen tři strážní. Předpokládám, že jsi schopný šermíř."

"Jsem -" začal James.

"Stejně jako já jsem schopná v magických záležitostech," nenechala ho Jazhara domluvit. "Jdeme."

Když vykročili zpět k barvířské dílně, James cítil, jak mu vstávají vlasy v týle a na pažích - neklamné znamení toho, že se poblíž začíná shromažďovat magická energie. Nikdy si ten pocit neoblíbil a nepomohlo ani to, že věděl, že ji bude používat někdo, kdo bude stát v boji po jeho boku. Jazhara řekla: "Já je zaměstnám. Snaž se zajmout Jusufa živého."

James vytasil rapír a zamumlal: "Čtyři na jednoho a ty chceš, aby jeden z nich zůstal naživu? No to je vynikající."

Jazhara vstoupila do dílny jako první a Jusuf se k ni otočil. "Co - ?" začal.

Jazhara na něho ukázala svou holí a vzduch naplnil hlasitý řezavý zvuk, když na jejím vrcholku vybuchla koule modrého světla. Zasáhla obchodníka, který se okamžitě bolestí zlomil v pase.

James proběhl kolem čarodějky a rychle se rozhlédl místností, jestli někde neuvidí děti. Ty už ale byly pryč. Tři ozbrojení strážní na okamžik zaváhali, ale pak se vrhli k němu. James právě chtěl udeřit na strážného po své pravici, když se modrá koule odrazila od Jusufa a zasáhla jeho předpokládaný cíl. James okamžitě změnil směr pohybu a zamířil k prostřednímu obránci.

Za svůj život už bojoval proti mnoha protivníkům a věděl, že jsou jisté výhody. Ze všeho nejdůležitější věcí, kterou postupem času zjistil, bylo to, že pokud nepřátelé nestrávili hodnou chvíli nácvikem společného boje, pletli se

často jeden druhému pod nohy.

Udělal výpad a zasáhl prostředního obránce pod jeho ochranou, takže ho probodl první ranou. Zatímco vytahoval čepel z jeho těla, skočil doprava a přesně jak doufal, muž po Jamesově levici zakopl o mrtvého muže.

Náhle panošovi zasvištěl kolem hlavy Jusufuv šamšír. Obchodník se vzpamatoval z kouzla, které na něho vrhla Jazhara a stál nyní po Jamesově pravici. Hrot těžké zbraně opsal ve vzduchu pozvolný oblouk, který vypovídal o velké zkušenosti.

"Vynikající," zamumlal James. "Hlavní špeh musí být mistr šermíř, to mi ještě scházelo."

Oba zbývající strážci se připravovali k dalšímu útoku a mohli mu uškodit, ale skutečným nebezpečím zůstával Jusuf. "Jazharo! Udrž mi ty dva od těla, prosím!" zavolal.

Jazhara udělala krok dopředu a přes místnost se prohnal další výboj energie, tentokrát ve formě rudého blesku, při němž vzduch zasyčel, když výboj narazil do podlahy mezi Jamesem a dvěma protivníky. Muži rychle uskočili, když se z dřevěné podlahy začaly zvedat kotouče kouře.

James neměl čas na to, aby podívanou ocenil, protože se ukázalo, že Jusuf je skutečně úctyhodný protivník. Připadalo mu, že pokud se mu nepřiplete do cesty nějaké neuvěřitelné štěstí, nemá nejmenší šanci udržet keshanského špeha naživu. A vzhledem k okolnostem by raději zůstal naživu sám, než aby zemřel a Jusufa přitom ušetřil.

James používal každý trik, který znal, smrtící sbírku kombinací a triků. Dvakrát už se málem dostal k tomu, aby Keshana zasáhl, ale dvakrát za sebou se k podobnému úspěšnému konci skoro propracoval i Jusuf.

James přešel na druhou stranu kruhu a tím získal přímý výhled na Jazharu a zbývající dva strážné. Jeden z nich čarodějku opustil a vykročil na pomoc svému pánovi, aby přiložil ruku k dílu při zabití Jamese, zatímco druhý se k mladé ženě obezřetně přibližoval a Jazhara stála připravená s okovanou holí pozvednutou k obraně.

James neváhal. Předstíral bodnutí na Jusufovu pravou stranu, a když se Keshan přesunul tak, aby ránu odrazil, otočil se James samotný doprava, čímž se dostal z dosahu Keshanovy zbraně.

Než se Jusuf mohl vzpamatovat, stál už James po jeho odhalené levici a aby se obchodník mohl vyhnout smrtící ráně, musel uskočit stranou. James se tím dostal na dosah přicházejícímu strážnému, který po něm okamžitě ťal ranou, jenž měla mladému panošovi srazit hlavu z ramenou.

James se přikrčil a vyrazil, takže muže probodl a zabil. Okamžitě skočil doleva, protože mu bylo jasné, že si Jusuf nenechá ujit příležitost zaútočit na něho, zatímco ho bude mít z očí. James dopadl na podlahu a zatímco se převalil, slyšel zasvištění, jak mu šamšír prořízl vzduch nad hlavou. Přesně jak doufal, Jusufa to na okamžik zpomalilo, protože aby neztratil rovnováhu, musel přeskočit mrtvého strážného, a James tím získal dostatek času na to, aby se postavil.

Po straně mohl vidět Jazharu, která bojovala s posledním ozbrojencem. Točila holí s přehledem ostříleného válečníka, zachycovala rány mečem na tvrdé dubové dřevo a zároveň útočila okovanými konci. Stačila by jedna rána do hlavy a útočníkovi by pukla lebka jako přezrálý meloun - a James i Jazhařin protivník to dobře věděli.

Jusuf se s hrotem šamšíru umístěným nízko vrhl zpět do boje a vykročil doprava. James zahlédl po své vlastni pravici štůčky plátna a stojany, a vykročil, aby se Jusufovi postavil do cesty. Špeh chtěl, aby stál panoš zády k možným překážkám a on ho mohl zatlačit tak daleko, že o nějaký z předmětů zakopne.

James věděl, že nyní už je to jen záležitost toho, kdo udělá chybu jako první. Už prošel podobnými boji dříve a věděl, že ze všech nepřátel jsou nejnebezpečnější únava a strach. Jusufova tvář byla dokonalou ukázkou soustředění: nejspíš mu hlavou probíhaly tytéž myšlenky.

James se zastavil, jako by zvažoval, kterým směrem se pohnout, a vyzýval tak Jusufa, aby se pustil do útoku. Jusuf podobnou nabídku nepřijal. Čekal stejně jako James. Oba muži ztěžka dýchali.

James odolal pokušení ohlédnout se k místu, kde se Jazhara snažila ukončit boj se svým protivníkem, protože věděl, že kdyby se o něco takového pokusil, Jusuf by okamžitě vyrazil. Oba zůstali stát připraveni, oba čekali na to, co udělá ten druhý, oba čekali, až se nepřítel rozhodne.

Pak Jamese něco napadlo. Úmyslně se podíval doleva na Jazharu a viděl, jak zastavila úder čepele strážného; pronikla jedním koncem hole do. mužovy obrany a James viděl, jak okovaným hrotem udeřila protivníka do břicha. Zaslechl, jak tím strážnému vyrazila dech z plic, ale už neviděl, jak boj pokračuje, protože právě v tom okamžiku naslepo skočil doleva.

Přesně jak očekával se Jusuf rozhodl zaútočit v okamžiku, kdy z něho James spustil oči, a přesně podle dalšího očekávání se útok dostavil v kombinaci pohybů čepele. Předstíraný úder na srdce, kterým chtěl špeh panoše donutit ke zvednutí a vyražení rapíru, aby šamšír zablokoval, následovaný plynulou kličkou hrotu zakřiveného meče, který by se snesl do nízkého vnitřního bodu, zamířeného na Jamesův podbřišek.

Ale James na tuto hru nepřistoupil. Ani se o odražení nepokusil, ale odskočil doleva a znovu se vynořil po Jusufově pravici. A raději než aby se odtáhl, James se přitočil blíže. Jusuf na okamžik zaváhal, uvědomil si, že je přetažený a že se musí vrátit zpět do obranného postoje. A to bylo vše, co James potřeboval.

Jeho rapír vyšlehl jako plamenný jazyk a hrot zasáhl Jusufa na pravé straně krku. S nechutným bublavým zvukem špeh ztuhl. Pak zvrátil oči ke stropu místnosti, kolena se mu podlomila a on se zhroutil na zem.

James stáhl rapír a otočil se právě ve chvíli, kdy Jazhara prorazila lebku poslednímu obránci.

Muž padl mrtev k zemi a Jazhara o krok ustoupila a rozhlédla se, jestli z některé strany ještě hrozí nebezpečí. Když viděla zpříma stát jedině Jamese, opřela se o hůl a snažila se popadnout dech.

James k ní přešel a zeptal se: "Jsi v pořádku?"

Přikývla. "Docela v pořádku."

James se rozhlédl po místnosti. Všude kolem se po zemi válely napůl roztočené štůčky plátna, vyhozené z převrácených stojanů, a mnoho z nich bylo nyní potřísněno rudou.

James zhluboka vydechl. "Takový nepořádek," poznamenal.

Kapitola druhá

PLÁNY

James vrátil rapír do pochvy.

"Kam šly ty děti?" zeptal se.

Jazhara se rozhlédla, pak se podívala směrem ke schodišti. "Zkusím to nahoře. Ty zjisti, jestli se náhodou neschovávají v pracovně," řekla a ukázala na dveře v zadní části dílny.

James s nepatrným úsměvem přikývl. Nejspíš by nemělo cenu se začít dohadovat, kdo tu bude velet, pomyslel si, když vykročil, aby provedl její příkaz. Koneckonců byla o několik mil urozenější, než kdy bude on. Teprve když přešel ke dveřím, napadlo ho: o kolik převyšuje dvorní mág panoše?

S rapírem připraveným v ruce otevřel dveře, připraven odrazit výpad, kdyby uvnitř náhodou ještě někdo čekal. Pak vstoupil do malé pracovny, v jejímž středu stál psací stůl. Místnost osvětlovaly dvě hořící lampy a u zadní stěny stála velká truhla. Byla očividně odemčená a petlice visela otevřená, ale James měl za sebou už tolik tvrdých lekcí při důvěře v to, jak věci vypadaly, že se k ní přibližoval nanejvýš obezřetně. Nejdříve se podíval na listiny, rozložené na stolní desce, a všiml si, že většina jich je psaná keshanským písmem. Většinou šlo o objednávky barveného plátna. Jiné dopisy v královském jazyce se také vztahovaly k podnikáni. Pak si všiml dvou listin, jejichž písmo nepoznal.

Právě prohlížel truhlu a pátral po možných pastech, když se ve dveřích objevila Jazhara. Skrze zaťaté zuby procedila: "Ten pes je držel zamčené v klecích."

James se obrátil, a když vyhlédl dveřmi do dílny, spatřil za čarodějkou bez jediného hlesu stát tucet vyděšených dětí, jejichž věk se pohyboval mezi pěti až desíti lety. Všechny byly oblečené v rozedraných cárech a tváře měly umouněné. James si pomalu povzdechl. Chudé děti nebyly v Krondoru jevem nijak nevídaným; on sám žil na ulici, než se stal zlodějem. Ale plánovité zneužíváni těch nejmenších obyvatel Ostrovního království nepatřilo mezi běžné praktiky. "Co s nimi podnikneme?"

"Co to bylo za místo, o kterém jsi se zmiňoval předtím?"

"Znamení žlutého štítu. To je sirotčinec, který založila princezna Anita společně s řádem Daly."

Jedno z dětí při zmínce o sirotčinci o krok couvlo a James si vzpomněl, jak reagovala Nita. Zavolal na chlapce v hlavni místnosti dílny: "Ty, chlapče, proč tě to tak vystrašilo?"

Dítě jen zavrtělo hlavou a ve tváři mělo vepsaný strach.

Jazhara mu položila na rameno ruku, aby ho uklidnila. "To je v pořádku. Nikdo ti tady nebude ubližovat. Proč máš strach?"

Ozvalo se děvčátko za chlapcem: "Tihle muži říkali, že jsou ze Žlutého štítu a jestli s nimi půjdeme, že nám dají najíst."

James vyšel z pracovny a protlačil se kolem Jazhary k místu, kde v kalužině krve ležel nejbližší strážce. Jednomu ze starších chlapců pak řekl: "Utíkej ven a najdi hlídku městské stráže. Teď by se měla pohybovat někde o dvě ulice dál kolem hostince U pěti hvězd. Řekni jim, že panoš James chce, aby sem dva muži přišli, jak to bude nejdřív možné. Dokážeš si to zapamatovat?"

Chlapec přikývl a vyrazil hlavním vchodem pryč, aniž by za . sebou zabouchl. James za ním vyhlédl a řekl: "Nu, pokud nezamíří přímo někam, kde by se mohl schovat, tak by sem měla pomoc dorazit nejpozději do několika minut."

Jazhara sledovala, jak James otočil mrtvého Keshana na záda a začal mu prohledávat kapsy. "Hledáš něco určitého?" zeptala se.

James zvedl prsten. "Tohle." Vstal, přešel k Jazhaře a podal jí ho, aby si jej mohla prohlédnout.

Obrátila jej na dlani. Byl to prostý železný prsten, na jehož obroučce byl připevněn malý žlutě nabarvený štít. "Ti, kteří slouží v řádu Daly, nosí prsten, který se mu podobá. Předpokládám, že tito muži ukázali prsten dětem, aby je sem nalákali s tím, že je odvádějí do sirotčince."

Jazhara se podívala na skupinku dětí, z nichž některé Jamesova slova přikyvováním potvrzovaly. "To by vysvětlovalo, proč se Nita tolik bránila tomu, abychom ji odvedli do skutečného sirotčince," poznamenala.

James se vrátil do pracovny a znovu se podíval na zavřenou truhlu. Okamžik váhal a pak ji otevřel. Uvnitř se nacházely další dokumenty. Několik jich vytáhl a zavolal: "Jazharo, dokážeš to přečíst? Připadá mi, že jsou napsané nějakým keshanským písmem, které neznám."

Jazhaa si od něho dokumenty vzala a podívala se na ten, který byl na vrcholku svazku. "Já je přečtu, ale je to pouštní písmo z oblasti kolem Durbinu, ne z keshanského vnitrozemí."

James přikývl. On dokázal číst pouze formální keshanštinu, používanou u dvora. Náhle Jazhara vytřeštila oči. "Ten špinavý zrádce! Jusuf zneužíval mého prastrýce a jeho zdroje a snažil se poštvat Kesh proti tvému princi a tvého prince zase proti Keshi."

James se zatvářil překvapeně. Zjištění, že Jusuf pracoval jako keshanský agent, ho sotva dokázalo překvapit. To, že zrazoval zároveň i svého pána, už byla jiná káva. "Proč?"

Jazhara pozvedla jeden list. "Snažil se tím pomáhat někomu, o kom se tu zmiňuje jako o ‚Plazivci'."

James zvrátil oči ke stropu, ale neřekl ani slovo. Plazivec byl princi Aruthovi a Jízlivcům trnem v patě už několik měsíců a James za celou tu dobu nedokázal o jeho identitě zjistit o nic víc než kolik věděl prvního dne, kdy to jméno zaslechl. "Co se tam ještě píše?" zeptal se a v hlase mu zazněla naděje.

Jazhara dočetla první dokument a podívala se na další. "Ten Plazivec je někdo důležitý, někdo, kdo platil Jusufovi za zradu královské peníze. Jsou tu odkazy na platby, které proběhly v neuvěřitelném množství zlata a dalších úplatách."

Spěšně pročetla několik dalších dokumentů a pak narazila na list, který sejí rozechvěl v ruce a ona zbledla. "Tohle nemůže být..." zašeptala.

"Co?" zeptal se James zvědavě.

"Je to rozsudek smrti na mé jméno pro případ, že bych se rozhodla s Jusufem nespolupracovat. A je na tom podpis a pečeť mého prastrýce."

Podala mu jej roztřesenou rukou a James si listinu vzal. Pozorně ji prozkoumal a pak řekl: "Není."

"Není co?" zeptala se tiše.

"Řekla jsi, že to nemůže být a já tvrdím, že máš pravdu. Tohle není skutečné. Je to padělek."

"Jak si tím můžeš být tak jistý?" zeptala se. "Viděla jsem písmo a pečeť mého prastrýce mnohokrát a ten dokument vypadá, jako by jej podepsal a označil na svém stole před pěti minutami."

"No právě," zazubil se James. "Je to příliš čisté, bez jediné chybičky. Osobně pochybuji o tom, že by i někdo takový jako lord Hazara-Chán nařídil smrt své oblíbené praneteře bez jediného zachvění ruky. Písmena jsou příliš dokonale vykroužená. Slovům sice nerozumím, ale písmo čtu a je to jasný podvrh. Kromě toho - i kdyby bylo v písmu znát i to sebemenší rozrušení, které bych očekával, jsou tu ještě dvě věci."

"A co to je?" zeptala se a právě v tom okamžiku k nim zvenčí dolehly zvuky kroků.

"Za prvé by tvůj prastrýc nebyl nikdy tak padlý na hlavu, aby vlastním jménem podepsal příkaz k zavraždění jakéhokoli keshanského šlechtice, obzvlášť ne pokud by šlo o někoho z jeho vlastní rodiny. A konečně za druhé jsme tu měli v paláci během posledních let hodně dokumentů s jeho pečetí a na téhle je malá vada." James ukázal na dokument. "Podívej se sem. Tam, kde se dlouhý hrot hvězdy dotýká okraje pečeti, by měla být jemná prasklina, jako by byl prsten mírně puklý. Tahle pečeť nic takového nemá. Pečetní prsten tudíž nebyl jeho."

"Ale proč tedy?" zeptala se Jazhara. Ještě ani nedomluvila a přede dveřmi se zastavila skupinka městských strážníků.

"Protože," řekl James a vykročil ke dveřím, "pokud by nová dvorní magická rádkyně krondorského prince zemřela a někdo u říšského dvora v Keshi by potřeboval najít rychle viníka, koho by bylo lepší se zbavit než vedoucího keshanské zpravodajské služby? Někdo v císařovnině blízkosti ho nejspíš potřebuje dostat z cesty a na jeho místo dosadit vlastního člověka."

"Plazivec?" zeptala se Jazhara.

James se otočil a přikývl. "Pak to musí být někdo opravdu důležitý," řekla. "Pokud se odvažuje vyhrožovat mému prastrýci, riskuje mnoho. Jen muž se styky na nejvyšší úrovni uvnitř keshanských hranic by si něco takového mohl dovolit."

Jeden ze strážných u dveří zasalutoval a řekl: "Na ulici k nám přiběhl umouněný kluk a my si sem pospíšili, jak to jen šlo, panoši. Jak ti můžeme pomoci?" James odpověděl: "Uvnitř je pár těl, které je potřeba odstranit, ale jinak je všechno pod kontrolou." Podíval se na děti, které kolem nich stály v kruhu, očividně připraveny dát se na útěk, kdyby se začalo dít něco nepříjemného. "Raději se ujměte téhle mládeže, než se nám rozprchne."

"Kam je máme odvést?"

"Do sirotčince Štítu Daly, který pomáhala založit princezna, kousek před přístavní branou. Pokud jsem slyšel dobře, mají tam ještě spoustu volných postelí a teplého jídla."

Několik dětí začalo couvat stranou, jako by se chystaly k útěku. Jazhara se sklonila a rozpřáhla paže, jako by si je k sobě chtěla přivinout. "Nejsou jako ti muži, kteří vám chtěli jen ubližovat," řekla. "Tam, kam vás zavedou tihle strážní, opravdu najdete jídlo a teplá lůžka." Pokud by děti tuto nabídku nepřijaly, musely by se spokojit s tím, že dnešní chladnou noc prospí na tvrdých kamenech a v žaludcích přitom nebudou mít vůbec nic; proto z nich neodešlo žádné. Strážný se rozhlédl. "No... tak... jestli tobě a dámě nebude vadit, že se vrátíte do paláce bez stráže, panoši, my se dáme na cestu. Tak pojďte, děcka," řekl a snažil se vší silou vůle mluvit jemnějším tónem. Děti odešly se dvěma muži, zatímco zbývající dvojice nahlédla do budovy.

"Ty mrtvoly odstraníme ráno. Co bude s tou dílnou?" zeptal se jeden z nich.

James odpověděl: "Místní ji vyrabují do pěti minut poté, co odejdete, takže bych se tu chtěl ještě trochu rozhlédnout a vzít všechno důležité k princi. Jakmile budeme pryč, zbavte se těl a pak ať si kdokoli, kdo půjde kolem, vezme to, co se mu zlíbí. Jestli má bývalý majitel jakékoli dědice, s radostí si v paláci vyslechneme jejich stížnosti."

Strážný zasalutoval a James s Jazharou znovu vstoupili do barvířské dílny. Mladá žena pozorně prozkoumala každý dokument, dopis a listinu v truhle a James prohlédl všechna možná místa, v nichž by se mohly nalézat tajné úkryty. Po hodině práce James prohlásil: "Myslím, že tady už nic nového nenajdeme."

Jazhara si pečlivě pročítala jeden z dokumentů, které našla v Jusufově pracovně. "Je tu toho dostatek na to, aby mohl můj prastrýc získat pověření k důkladnému vyšetřování," řekla. "Ten pokus o svalení viny za mou smrt na něho jen proto, aby ho zdiskreditovali... v severní části Říše by to vyvolalo doslova občanskou válku, protože pouštní kmeny by samozřejmě věděly, že to obvinění je křivé."

"Ale císařovna a zbytek dvora v Keshi by tomu patrně věřili," dodal James.

Jazhara přikývla. "Ať už je tenhle Plazivec kdo chce, hodlá získat prospěch z neshod našich národů, Jamesi. Kdo by mohl z podobného chaosu těžit?"

"Je to dlouhý seznam," mávl rukou James. "Jednou ti o tom budu vyprávět. Ale teď bychom se už měli vrátit do paláce. Máš sotva čas na to, aby sis trochu zdřímla, opláchla se, převlékla se do čistého oblečení a najedla se dřív, než budeš muset předstoupit před prince Aruthu."

Jazhara se ještě naposledy rozhlédla po místnosti, jako by ještě něco hledala nebo si chtěla vrýt podrobnosti do paměti, pak si bez dalších slov nadhodila hůl v ruce a vykročila ke dveřím.

James ji následoval o půl kroku později, a pak ji dohnal. "Pošleš zprávu svému prastrýci?" zeptal se jí, když vyšli na ulici.

"Rozhodně. Ten Plazivec by mohl být Keshan a to, co se děje tady v Krondoru, by mohlo být jen součástí širšího plánu, ale je jasné, že můj prastrýc je v ohrožení."

"Nu," poznamenal James, "jde o to, že by o tom měl vědět princ."

"Aha." Jazhara se upřeně na Jamese podívala. "Myslíš, že by měl něco proti tomu, abych prastrýce varovala?"

James jí jemně položil ruku na rameno. "V tom potíž není. Jde jen o to, že..."

"Je to záležitost politiky," dokončila za něho.

"Něco v tom smyslu," přikývl James. Zahnuli za roh a vykročili po hlavní ulici. "Nejspíš nebude nejmenší potíž v tom, abys o tom prastrýce zpravila, ale Arutha by tě mohl požádat o to, abys vypustila jisté podrobnosti - jako například jak jsi tyto informace získala."

Jazhara se pousmála. "Myslíš tím, že se nemám zmiňovat o tom, že jsme jasně prokázali, že ten Jusuf pracuje jako agent Velké Keshe?"

James se zazubil. "Něco v tom smyslu," opakoval.

Kráčeli dál a ona po chvilce dodala: "Možná bychom mohli prostě a jednoduše říct, že zatímco jsme rozbíjeli protizákonnou otrokářskou skupinu, našli jsme čirou náhodou důkazy o tom, že se mě připravovali zavraždit a vinu hodit na něho, aby ho odstranili z místa guvernéra Jal-Puru."

"Přesně můj způsob myšlení."

Jazhara se zasmála. "Nedělej si starosti, příteli. Politika je pro keshanské urozené pravé krve druhou přirozeností."

James se zamračil. "Tenhle pojem - urozený pravé krve - už jsem několikrát zaslechl, ale musím přiznat, že mi jeho smysl nějak uniká."

Jazhara zahnula za roh a znovu se octli na dohled paláci. "Pak musíš někdy navštívit Velkou Kesh a poznat císařovnin dvůr. Mohla bych ti o své rodné zemi vyprávět mnoho věcí, ale většina by ti nedávala nejmenší smysl, pokud bys je nemohl zahlédnout na vlastní oči. Keshané pravé krve, tedy ti, jejichž předkové kdysi dávno společně lovili lvy na planinách nad Hlubokou propastí. Jakákoli slova je nedokážou vystihnout."

Zdálo se, jako by v jejím hlase zazněl nádech ironie - nebo zahořklosti - a i když James netušil, co to vlastně bylo, rozhodl se celou záležitost dále nerozebírat. Prošli čtvrtí obchodníků a vstoupili do obvodu paláce.

Když přicházeli k bránám, podívala se Jazhara na budovu naproti a všimla si osamělého strážného. "Ishapianská enkláva?"

James se také podíval na zavalitého muže, stojícího nevzrušeně před vchodem s nebezpečně vyhlížejícím válečným kladivem u pasu. "Ano - i když nemám nejmenší ponětí, co tam vlastně dělají."

Jazhara se na panoše s úsměvem podívala a s jiskrou v oku se zeptala: "Že by se v Krondoru dělo něco, o čem bys neměl tušení?"

James jí úsměv oplatil. "Měl jsem spíš říct, že zatím nemám nejmenší ponětí, co tam vlastně dělají."

Strážní se postavili do pozoru, když James s Jazharou dorazili k bráně a starší z mužů řekl: "Vítej zpátky, panoši. Takže jste se šťastně shledali?"

James přikývl. "Pánové, dovolte, abych vám představil Jazharu, novou rádkyni ve věcech magie u princova dvora."

Nato se teprve mladší strážný pozorně na Jazharu podíval. "U bohů!" vyhrkl vyděšeně.

"Chceš k tomu něco říct?" zeptal se James.

Strážný se začervenal. "Omlouvám se tisíckrát, panoši, ale Keshanka? Tak blízko našemu princi?"

Jazhara přejela pohledem z jednoho muže na druhého, a pak řekla: "Mohu vás ujistit, že můžete spát v klidu, pánové. Složila jsem přísahu a složím další - přísahu věrnosti - přímo do Aruthových rukou. Váš princ je mým pánem, a stejně jako vy i já i bych ho bránila až do smrti."

Starší strážný věnoval svému prostořekému podřízenému zamračený pohled, kterým mu jasně sliboval, že si spolu o tomto výbuchu promluví později. "Omlouvám se, paní," řekl pak. "Je nám ctí, že jsi s námi v Krondoru."

"Já děkuji tobě, můj pane," odpověděla zdvořile Jazhara, zatímco se před nimi otevírala brána paláce.

James vykročil za ní a zatímco za nimi strážní zavírali, řekl:

"Musíš je omluvit. Jsou přirozeně podezíraví, když přijde na cizince."

"Chceš říct když přijde na Keshany. Na tom nesejde ani v nejmenším. My bychom byli stejně podezíraví, kdyby měl přijít mág z Království na dvůr císařovny - Té, Která Je Keshí. Když mě mistr Pug pověřil tímto jmenováním, dal mi nanejvýš jasně najevo, že má práce nesmí být politického rázu."

James se zazubil. U dvora neexistovalo doslova nic, co by nebylo politické, ale Jazhařino ujištění respektoval. Znovu si mladou ženu prohlédl. Čím více ji poznával, tím více se mu líbila. Sebral svůj nejlepší dvořanský tón a řekl: "Žena tvé krásy a inteligence by s tím neměla mít nejmenší problém. Já sám cítím, jak má důvěra k tobě vzrůstá."

Zasmála se. Přejela po něm skeptickým pohledem a odpověděla: "Děkuji za poklonu, panoši, ale nebuď si tak rychle ničím jistý. Nepochybuji o tom, že by se tvému princi nelíbilo, kdybych tě musela proměnit v ropuchu."

James jí oplatil úsměv. "Ani zpola ne tak, jako by se to nelíbilo i mně. Promiň mi tu drzost, Jazharo - a vítej v Krondoru."

Zastavili se u hlavního vchodu do paláce, kde už na ně čekalo i páže. "Tento chlapec tě odvede do tvých

komnat a postará se o veškerá tvá přání." Podíval se na oblohu a dodal: "Do svítání nám zbývají nějaké dvě hodiny a já se sejdu s princem zhruba hodinu poté, co posnídá s rodinou. Pošlu ti někoho, kdo tě dovede ke dvoru, abys mohla složit přísahu a být přijata do služby."

"Děkuji, panoši," řekla Jazhara. Otočila se a vykročila po schodišti k palácovým dveřím. James sledoval, jak odchází a oceňoval, jak hezky vypadá její tvarovaná postava v prostých cestovních šatech. Když vyrazil směrem ke vlastním komnatám, zamumlal si: "Ale že má ten William dobrý vkus na ženské. S Talií na jedné straně a touhle na druhé bude mít brzo plné ruce práce."

Ve chvíli, kdy dorazil k malé brance poblíž palácové zdi, kudy se procházelo ke křídlu služebnictva, už se v mysli odpoutal daleko od cizokrajných krásek z dalekých zemí a zaobíral se záhadami daleko nebezpečnějšími - jako například kdo je Plazivec a proč se tak usilovně snaží zatáhnout Království do války.

Arutha, princ z Krondoru, vládce západní části Ostrovního království a druhý nejmocnější muž po králi, se podíval na svého panoše. "Nu, tak co si o ní myslíš?" zeptal se.

"I kdyby se za ní nezaručil vévoda Pug, doporučil bych ti sám, abys jí důvěřoval a bral její přísahu věrnosti a poddanosti jako opravdovou a upřímnou."

Arutha se opřel do křesla a ruce položil na desku stolu, za nímž si zvykl vyřizovat ty prostší - nebo diskrétnější - záležitosti, spojené s vládou nad západní částí Království. Zvykl si takto trávit několik minut, aby se připravil na ranní zasedání dvora, než řízení úřadu převezme z jeho rukou de Lacy, hlavní ceremoniář.

Po chvilce zamyšlení Arutha řekl: "Musíš být unavený. Kdyby byly o její věrnosti sebemenší pochybnosti, Jazhara by tu vůbec nebyla. Když jsem se tě ptal, myslel jsem spíš jaká je jako člověk?"

James si povzdechl. "Měl jsem příležitost s ní dnes v noci nějakou dobu strávit," poznamenal.

Arutha kývl bradou k listinám na desce stolu. "Nepochybně to mělo něco společného s mrtvým barvířem keshanského původu, i který podle všeho pracoval pro lorda Hazara-Chána, že?"

James přikývl. "Ano, Výsosti. Je... pozoruhodná. Přestože jsem se kolem magie v uplynulých deseti letech pohyboval poměrně dost často, pořád toho o ní mnoho nevím. Ale ona mi připadala... nevím, jestli ‚mocná' je to správné slovo... možná bych řekl ‚zkušená'. Když bylo zapotřebí, dokázala jednat bez nejmenšího váhání a připadalo mi, že by byla schopná rozpoutat pěknou bouři, kdyby to bylo zapotřebí."

"Co ještě?"

James se zamyslel. "Připadá mi, že dokáže přemýšlet pěkně do hloubky, zatímco jede tryskem na koni, abych tak řekl. Nedokážu si představit, že by jednala zbrkle nebo neuváženě." Arutha na Jamese kývl, aby pokračoval.

"Můžeme usuzovat, že je vzdělaná - na skutečně vysoké úrovni. I navzdory přízvuku je její znalost královského jazyka bez poskvrnky. Očividně dokáže číst v mnohem více řečech než já, a protože je urozená, ví všechno o chování u dvora, o etiketě, protokolu a záležitostech společenského postavení."

"Prozatím jsi mi neřekl nic, čím bys nepřizvukoval Pugovi, když mi psal doporučující dopis." Arutha pokynul k dalšímu listu pergamenu na stole. "A přitom jsi proslulý tím, že dokážeš vyčenichat věci, o kterých nemá ponětí ani mág Pugovy moci."

"Právě proto, Výsosti. Vsadil bych se, že ona je přesně ta osoba, kterou potřebuješ na místě rádce v magických záležitostech."

"Dobrá." Arutha vstal a řekl: "Tak se na ni pojďme podívat." James si pospíšil, aby mohl svému princi otevřít dveře. Ačkoli už dávno nebyl starším panošem krondorského dvora, stále ještě zůstával Aruthovým osobním panošem a pokud se nemusel starat o vyřizování různých záležitostí nebo pochůzek, obsluhoval ho. Otevřel dveře.

Na druhé straně už očekával Aruthův příchod Brion, nově jmenovaný starší panoš. Byl to syn barona ze Sokolky ve východních horách yabonského vévodství. Povahově se mladík do této nudné funkce - kterou si James ostatně nikdy docela neoblíbil - dokonale hodil, protože na první pohled působil pilně a seriózně. Kromě toho byl vysoký, ramenatý a plavovlasý. Hlavního ceremoniáře de Lacyho a jeho pobočníka, správce královských statků Jeromeho, změna na místě staršího panoše jen potěšila, protože kdykoli James vyrazil vyřizovat princovy záležitosti, museli za něho hledat náhradu. James se podíval na Briona, který vykročil za Aruthou a on samotný se začlenil do skupinky dalších panošů, kteří stáli po straně. Když se Arutha usadil na trůnu, pokynul Brion Jeromeovi a ten vykročil k velkým dvoukřídlým dveřím, aby vpustil čekající obyvatele Krondoru do princovy přítomnosti. S důstojnosti, která na Jamese vždycky dělala hluboký dojem, se starý ceremoniář přesunul doprostřed vchodu, takže první, koho žadatelé uvidí, až Jerome a páže otevřou dveře, bude právě de Lacy.

Stále ještě neuvěřitelně silným a znělým hlasem hlavní ceremoniář zvolal: "Vstupte a předstupte! Princ z Krondoru usedl na trůn a vyslechne své poddané!"

Otočil se a vykročil ke stupínku, zatímco pážata uváděla členy dvora na vyhrazená místa. Většinu těch, kteří se slyšení účastnili, tvořili stálí příslušníci Aruthova dvora a věděli naprosto přesně, kde mají stát, ale několik nově příchozích vždy potřebovalo, aby je chlapec vedle nich tiše poučil o záležitostech dvorního protokolu. A Brion de Lacy protokolem žil a dýchal.

James sledoval, jak dovnitř vchází několik úředníků a šlechticů z Aruthova okruhu a zaujímají svá místa, následováni žadateli, jimž se podařilo přesvědčit palácové zaměstnance o tom, že potřebují hovořit přímo s princem. Mezi nimi vešla jako první Jazhara, protože se velice rychle její postavení změní z žadatele v pravidelného účastníka dvorních jednání a jednoho z nejbližších princových rádců.

Na Jamese udělalo dojem už to, jak vypadala. Pryč byly zaprášené, praktické cestovní Šaty a žena na sobě nyní měla tradiční a formální oděv svého národa. Od hlavy k patám byla zahalena v temně modrém hedvábí a James musel uznat, že jí ta barva neuvěřitelně sluší. Byla ozdobena daleko méně šperky, než bylo u ženy jejího postavení

obvyklé; ale ty, které měla - brož, jejíž pomocí byl připevněn k rameni závoj (ten v její rodné zemi ženy v přítomnosti cizích mužů nosily přes tvář) a široký zlatý náramek, posázený smaragdy - byly nejvyšší kvality. Bývalý zloděj potlačil profesionální úsměv, když uvážil, kolik by za ně mohl dostat u některých méně solidních překupníků v Krondoru.

Ceremoniář de Lacy řekl: "Výsosti, dvůr se sešel."

Arutha nepatrným pokynutím hlavy naznačil, že má pokračovat.

James se rozhlédl, aby zjistil, jestli přišel i William. Jako mladší důstojník princovy stráže sice neměl žádný zvláštní důvod k tomu, aby se tu objevil, ale vzhledem k tomu, co už věděl o něm a Jazhaře, připadalo Jamesovi docela pravděpodobné, že se přijde podívat.

Kapitola třetí

PŘÍSAHA

Strážný zasalutoval.

James mu pozdrav oplatil, zatímco se Jazhara rozhlížela po Krondoru. Převlékla se znovu do svého cestovního oděvu. V ruce nesla okovanou hůl a vlasy si svázala do ohonu. Vypadala... prakticky. Jamesovi připadal kontrast mezi tím, jak vypadá nyní a jak vypadala ráno u dvora, neuvěřitelně zajímavý. Dvě tolik rozdílné ženy...

Vyrazili časně dopoledne a navštěvovali obchody a tržiště v té části města, o které místní obyvatelé hovořili jako o ‚bohaté čtvrti', místa, kde obchody nabízely zboží vysoké kvality a ceny těm, kteří si je mohli dovolit. Jazhara se v několika podobných krámcích zdržela - k Jamesově zármutku, protože ten si nikdy neoblíbil zírání na zboží, které neměl v úmyslu koupit. Několikrát byl přidělen jako doprovod k princezniným nákupním výpravám; většinou jeho práce spočívala v tom, aby dával pozor na Elenu a ta se nepletla matce pod nohy, stejně jako v dohlížení na princezninu bezpečnost. A byly to snad jediné chvíle v jeho životě, kdy si prostě nedokázal vychutnat Anitinu společnost.

James Jazharu také provedl takzvanou ‚obchodní čtvrtí', kde provozovali svou živnost různí obchodníci a řemeslnici. Přímo uprostřed této rušné části Krondoru stála kavárna. Zastavili se v ní, aby si dali šálek keshanské směsi, o níž Jazhara prohlásila, že je stejně dobrá jako kterákoli, kterou pila doma. To vyvolalo potěšený úsměv na rtech muže, který je obsluhoval, mladíka jménem Timothy Barret, nejmladšího majitelova syna. Do Barretovy kavárny se scházeli obchodníci a členové různých syndikátů uzavírat obchody a také pojišťovat nákladní lodě a karavany.

Poté, co opustili obchodní čtvrť, navštívili postupně všechny obvody města, kde žili a pracovali příslušníci dělnických profesí. Nyní už bylo po západu slunce a ulicemi začaly procházet večerní hlídky. "Možná bychom se měli vrátit do paláce?" navrhl James.

"Ještě je ale velký kus města, který jsme neviděli, že?"

James přikývl. "Ale nepředpokládám, že bys tam chtěla strávit příliš mnoho času po setmění."

"Chudinská čtvrť?"

"Ano, a doky a Rybářov. Tam to dokáže být pěkně drsné i za bílého dne."

"Myslím, že už jsi měl možnost pozorovat, že se o sebe dokážu docela dobře postarat, Jamesi."

"Souhlasím, ale nejraději bych udržoval příležitosti k tomu, abych se o tom přesvědčil znovu, na minimu; i tak si myslím, že se na mě problémy lepí samy."

Zasmála se. "Tak možná během zítřka. Ale co s Williamem? Říkal jsi, že bude dnes večer možná mimo službu."

James ukázal k postranní uličce. "Pojďme tudy, bude to kratší. William je skoro určitě U duhového papouška."

"Vojenská hospoda?"

James pokrčil rameny. "Ne tak docela, i když většinu Lucasových hostů tvoří jeho staří přátelé, se kterými sloužil v Trhlinových válkách. Ne, je to prostě jen místo, kam William rád chodí."

Jazhara se po straně na Jamese podívala. "Dívka?"

James cítil, jak mu rudnou tváře a usoudil, že prostá, přímá odpověď poslouží nejlépe.

"Ano. William se tam už několik týdnů setkává s Talií, Lucasovou dcerou."

"Dobrá," řekla Jazhara. "Bála jsem se, že je ještě pořád..."

Odmlčela se a James dopověděl větu za ní: "Zamilovaný do tebe?"

Aniž by se na něho podívala, odpověděla: "Myslím si, že ‚poblázněný' je lepší slovo. Udělala jsem chybu a..."

"Poslyš, vůbec nic mi do toho není," řekl James. "Takže pokud o tom nechceš mluvit, je to v pořádku."

"Ne, chci, abys něco věděl." Zastavila se a on se k ní otočil, aby jí viděl do očí. "Protože jsi jeho přítel - alespoň si to myslím."

"Jsem," přikývl James. Od chvíle, kdy přišel William do Krondoru, byl starší panoš víceméně jeho učitelem.

"A já bych byla ráda, kdybychom my dva také byli přáteli."

James znovu přikývl. "To bych také rád."

"Takže bys měl vědět, že William byl chlapec, který na mě mohl oči nechat celé roky od chvíle, kdy byl dost starý na to, aby mohl mít nějaký zájem o ženy. Já byla o několik let starší a připadal mi jen jako dychtivé a neohrabané štěně." Odmlčela se a sklopila oči k dlažbě ulice, jako by se rozpomínala na něco příliš složitého k tomu, aby to bylo možné vtělit do slov. James také stál mlčky a čekal. "Pak jsem se zapletla s jedním starším mužem, jedním z mých učitelů. Nebyla to příliš moudrá věc. Byl stejně jako já Keshan a sdíleli jsme spolu hodně názorů na magii a její použití. Vklouzli jsme do společného a oboustranného vztahu bez větších potíží.

Naše známost ale byla... ošemetná, abych tak řekla, protože moje rodina by nikdy s něčím podobným nesouhlasila - a můj prastrýc místo toho, aby mi cokoli řekl, vzkázal mému milenci, že pro něho osobně bude daleko

bezpečnější, když se se mnou přestane stýkat." Znovu pomalu vykročila ulicí, jako by v chůzi daleko lépe skládala myšlenky do slov. James kráčel vedle ní. "Zavrhl mě, opustil Hvězdno a vrátil se do Říše."

"Kde ho očekávalo drobné finanční odškodnění, tím jsem si jist."

"To přinejmenším. Možná nešlo o nic víc než o to, že mě chtěl ušetřit střetu s otcem, nebo se možná bál - prastrýc dokáže mít opravdu dlouhé prsty a mohl by lehce dosáhnout až na Hvězdno."

"A?" pobídl ji James.

"A William byl po ruce. Já byla zraněná a vyděšená a osamělá a William byl po ruce." Podívala se na Jamese. "Je to skvělý mladík, čestný a laskavý, silný a vášnivý, a já se cítila opuštěně. Pomohl mi." Hlas se jí vytratil.

James pokrčil rameny. "Ale co?"

"Ale po nějaké chvíli jsem si uvědomila, že to, že jsem jeho milenkou, je stejně špatné, jako byl špatný ten vztah s mým učitelem. William byl vévodův syn a čekal ho jiný osud a já ho jen... zneužívala."

James potlačil poznámku, která se mu drala samovolně na rty - poznámku o tom, že není tak zlé být podobným způsobem zneužíván - a místo toho řekl: "Nu, chtěl přece sám... totiž, chci říct..."

"Ano, ale já byla starší a měla jsem podobné potíže předpokládat. Takže jsem naši známost ukončila. Obávám se, že jsem tím nejspíš přispěla k jeho rozhodnutí opustit Hvězdno a odejít do Krondoru."

Zahnuli do uličky a zamířili k hostinci, nad jehož dveřmi visel vývěsní štít s nakresleným papouškem, kterému hrála ocasní péra všemi barvami duhy. "Nu, nějakou dobu už Williama znám a myslím, že můžeš tyhle starosti pustit z hlavy," řekl James po chvilce.

"Tak nebo tak se chtěl stát vojákem celý svůj život, alespoň mi to takhle vždycky říkal."

Jazhara se nadechla k odpovědi, ale než mohla vyslovit jedinou hlásku, tasil James rapír a řekl: "Kryj se!"

Nadhodila si hůl v ruce, vyvážila ji a spěchala za ním. Teprve nyní si všimla, že jsou dveře hostince částečně pootevřené a leží před nimi mrtvý voják; a už zaslechla zevnitř zvuky, neklamně provázející boj.

James rozkopl dveře dokořán a skočil dovnitř a Jazhara ho následovala s holí připravenou k úderu. Před očima se jim prostíral obraz jatek. Na zemi leželi dva mrtví muži s meči v rukou - podle oblečení patrně žoldnéři. Mezi troskami rozlámaného nábytku se nacházelo několik zabitých hostů. Poblíž ohniště byla mrtvá žena, pod jejíž hlavou se rozlévala kalužina krve.

V rohu stál William conDoin, adoptovaný bratranec královského rodu z Krondoru a poručík princovy palácové stráže, a oběma rukama svíral jílec svého dlouhého meče. Postupovali k němu tři muži.

"Jamesi! Jazharo! Pomozte mi! Talia je raněná!" zavolal, když se krátce podíval na nově příchozí.

Jeden z mužů se otočil, aby se pustil do souboje s panošem. Zbývající dva se vrhli na Williama, který měl sotva dostatek místa na to, aby svou větší zbraní odrážel jejich výpady. Jedenapůlruční meč - kterému se také někdy říkalo "bastard" - byl sice v poli ničivou zbraní, ale při boji ve stísněných prostorech tolik obratný nebyl.

Jazhara zvedla ruku a kolem prstů se jí utvořil kruh karmínového světla. Vrhla je na nejbližšího z Williamových protivníků a sledovala, jak bez jakékoli škody dopadá na podlahu u mužových nohou. "Zatraceně," zamumlala. Pozvedla hůl a vykročila dopředu; když byla dostatečně blízko, okovaným hrotem vodorovně vyrazila proti mužově spánku.

Útočník její útok buď vycítil, nebo zahlédl periferním viděním, a skrčil se stranou. Otočil se proti novému nepříteli a divoce se rozmáchl čepelí na Jazharu, takže musela o krok ustoupit.

Ale umožnila Williamovi, aby se soustředil na jediného protivníka, a on muže rychle zabil. James se také svého nepřítele zbavil a pak použil jílec rapíru k úderu do týla, aby muže, útočícího na Jazharu, omráčil. To se mu sice nepovedlo, ale přinejmenším žoldnéře rozptýlil, a když se ten otočil za ním, Jazhara znovu vyrazila okovaným hrotem hole. Když tvrdá zbraň rozdrtila mužův týl, ozvalo se neklamné praskání kosti.

James se rozhlédl po nálevně a zeptal se: "Co se to tady u všech bohů dělo?"

William odhodil svůj meč, klekl si vedle Talie a položil si její hlavu do klína. Dívčina tvář byla bledá a život z ní vyprchávali každou vteřinou. "Ach, Williame..." zašeptala. "Pomoz mi."

William se zoufale rozhlédl. Podíval se na Jamese, který mírně zavrtěl hlavou, zatímco se v jeho výrazu jasně projevila lítost, Mladý poručík se pak podíval na Jazharu a naléhavě vyhrkl:

"Byla jsi jedním z nejlepších žáků mého otce. Dokážeš ji uzdravit?"

Jazhara si klekla vedle svého bývalého milence a zašeptala:

"Je mi to líto, Williame. Ale její zranění jsou příliš vážná. I kdybychom teď poslali pro kněze… bylo by příliš pozdě."

James si klekl ke druhému boku umírající dívky. "Talie, kdo to udělal?"

Talia se na Jamese podívala. "Šli po otci. Nevím, kdo to byl. Vedl je obrovský chlap, velký jako medvěd." Zakašlala a na rty jí vyrazila krev. "Ublížil mi, Williame. Opravdu moc mi ublížil."

Mladíkovi se koulely po tvářích velké slzy. "Talie, je mi to tak líto..."

Náhle jako by dívčiny bolesti pominuly. James už to několikrát pozoroval u těch, kteří se octli na prahu smrti. Na okamžik se její oči rozzářily, jako by bolest neexistovala, jako by se jí už odráželo v panenkách světlo, zářící za prahem Lims-Kragminy síně. Říkalo se, že v tom okamžiku lidé vidí zcela jasně oba světy. Talia zašeptala: "Nedělej si starosti, Williame. Přísahám při Kahooli, že budu mít svou pomstu!"

Pak se jí hlava stočila bezvládně na stranu. "Ne... Talie!" vzlykl William. Ještě okamžik držel její hlavu v náručí, pak ji pomalu a jemně položil na podlahu a opatrněji zavřel víčka. Konečně vstal a prohlásil: "Za tohle musí zaplatit, Jamesi. Jdu po nich."

James se podíval ke dveřím hostince do kuchyně. Pokud útočníci hledali Taliina otce Lucase, právě touto cestou by jim starý voják utekl. "Počkej, Williame," řekl. "Jestli tě nechám jít samotného, stáhne ze mě Arutha kůži

zaživa. Dočkáš se své pomsty a my ti přitom budeme krýt záda. Ale nejdřív nám řekni, co se tu vlastně dělo."

William na okamžik zaváhal, ale pak přikývl: "Dobrá. Skončili jsme právě s Martinem svou hlídku. Vyrazili jsme sem na jeden korbel, jako ostatně vždycky, a tehdy jsme je zahlédli, jak odsud vybíhají. Mohl jich být zhruba půltucet, a vedl je ten obrovský zmetek. Martin se je snažil zastavit, ale oni se beze slova vrhli na nás. Kdybyste sem náhodou nezaskočili, už bych určitě ležel mrtvý vedle Martina." Kývl bradou ke dveřím do uličky, za nimiž ležel mrtvý voják.

James se rozhlédl po nálevně. Mimo Talie pobili všechny, kteří se právě v budově nacházeli. Druhá číšnice, dívka jménem Susan de Bennetová, ležela na podlaze v koutě a hlavu měla uťatou od těla jedinou neuvěřitelně silnou ranou. Kolem hlavy, ležící stopu od těla, měla vějíř rudých vlasů a její modré oči zíraly do stropu ve vyděšeném úžasu. I ostatní hosté byli rozsekáni na kusy.

"Proč?" zeptal se James. "Proč sem jen tak vrazili a zmasakrovali všechny jako dobytek na porážku?" Obrátil se zpět k Williamovi. "Šel ten velký chlap za Lucasem?"

"Ne. Zadem šlo několik dalších mužů. Jakmile mě těch pět žoldnéřů zatlačilo zpátky do hostince, ten velký zmetek s několika dalšími utekl na ulici."

"Máš ponětí, kam mohli mít namířeno?" zeptal se James.

Než ale mohl William odpovědět, jako by se celá budova hostince otřásla, když se nocí rozlehl dunivý výbuch. James vyrazil dveřmi jako první, těsně následován Williamem a Jazharou. Na západě se k nebi zvedal sloup zeleného ohně, kterým prolétaly uvolněné kameny. Když zvuk výbuchu utichl, začaly balvany dopadat na ulice a domy. James se se svými společníky vtiskl, pod chatrnou ochranu okapů a čekal.

Když bylo jasné, že dopadl poslední kámen, William řekl:

"Poslouchejte!"

V dálce slyšeli třesk zbraní a křik mužů. Spěchali za zvukem a zahnuli za roh do ulice, vedoucí k městskému vězení. Když se rozběhli k patrové budově, rozlehla se nocí další exploze tak silná, že je rázová vlna srazila na dlažbu. Do noční temnoty se zvedl další sloup zeleného plamene a William křikl: "Schovejte se!"

Znovu se přitiskli ke zdi jednoho domu, když do ulice začaly s rachocením dopadat kameny. "Co to bylo?" zavolal William.

"Quegský oheň?"

James zavrtěl hlavou. "V životě jsem neviděl quegský oheň, který by byl zelený."

"Myslím, že vím, co to bylo," ozvala se Jazhara.

"Chtěla by ses s námi o tu vědomost podělit?" zeptal se James.

"Ne," odpověděla. "Ještě ne."

Sotva se rachocení padajícího kamení a kusů zdiva utišilo, James vyskočil a znovu se rozběhli k věznici. Když dorazili na křižovatku dvou dalších ulic, pokračovali doleva. O kousek dál se před nimi objevila další křižovatka a teprve tam zjistili, co zůstalo z budovy vězení. Tam, kde se kdysi nacházela dřevěná brána, nyní zela obrovská díra, z níž stoupal chochol kouře a kterou uvnitř viděli plameny. Převrácený povoz poblíž sloužil jako kryt dvěma strážníkům a kapitánu Garruthovi, veliteli městské Stráže.

James se s Williamem a Jazharou přesunul pod ochranu povozu přikrčeným klusem a celou dobu se snažil držet z cesty šipkám z kuší a šípů, které na muže zákona létaly z otvoru ve zdi věznice.

Kapitán Garruth se na ně ohlédl a pokynul jim, aby se drželi níž. Když se k němu James přikrčil, kapitán řekl: "Ať jim Astalon nechá ta jejich černá srdce shnít." Kývl na pozdrav dvěma mužům, které znal, a řekl: "Williame. Panoši Jamesi." Aniž by čekal na to, až bude představen Jazhaře, pokračoval: "Jak sami vidíte, máme tady tak trochu problém."

"Co se stalo?" zeptal se James.

"Zatracení lupiči! Vyhodili do povětří celý zadní trakt vězení a pobili mi půlku chlapů."

"Co jsou zač?" zeptal se William.

"Můžeš hádat stejně dobře jako já, mládenče. Vede je obrovský chlap - plešatý a s hustým plnovousem. Má na krku pověšený, nějaký kostěný amulet a ohání se pěkně velkým mečem."

William přikývl. "To je on, Jamesi," řekl.

",On' kdo, chlapče?" zeptal se kapitán a bleskově se přikrčil, když se od podvozku povozu odrazil další šíp.

James se podíval na Williama. "Ten, který zabil Talii, číšnici u Duhového papouška."

Garruth pomalu vydechl a smutně řekl: "Lucasova holka. Je to... bylo to... tak hodné děvče." Podíval se na mladého poručíka. "Je mi to líto, Wille."

S chladným vztekem William odpověděl: "Za tohle dostanu i jeho srdce, kapitáne. Přísahám, že to tak bude."

"No, tak to máš příležitost, mladíku," řekl Garruth. "Mají nás tady jako na talíři, ale možná byste se mohli vrátit zpátky tou cestou, co jste přišli, a obejít věznici zezadu."

"Kde je šerif?" zeptal se James.

Garruth kývl bradou k věznici. "Počítám, že byl uvnitř. Měli jsme smluvenou schůzku a já právě přicházel, když to všechno šlo do pekel."

James potřásl hlavou. Sice neměl šerifa Wilfreda Meanse příliš v lásce, ale byl to věrný a spolehlivý princův služebník a navíc byl jeho syn Jonathan jedním z Jamesových agentů. Předpokládal, že na zjištění, jestli útok na věznici přežil samotný Jonathan, si bude muset počkat.

"Pokud byl šerif se svými muži uvnitř, když se ten zmetek probourával dovnitř, tak ještě nějakých deset patnáct minut nemůžeme z paláce očekávat žádnou pomoc," poznamenal panoš.

"Pravda," přikývl Garruth, "a díky tomu získali všechen čas k tomu, aby udělali to, co potřebují. Ještě jsem nikdy neviděl, aby se někdo snažil probourat do vězení, takže tam nejspíš musí být něco, o co moc stojí."

"Ne," zavrtěl James hlavou, "je tam někdo, o koho moc stojí."

"Myslíš, že šel Lucas do věznice?" zeptal se William.

"Možná," pokrčil rameny James. "Ale to se nedozvíme, dokud nepůjdeme dovnitř."

Garruth řekl: "Radši byste tu ženskou měli nechat tady, dokud nedorazí palácová stráž."

Jazhara suše odpověděla: "Oceňuji, že si o mě děláš takovou starost, kapitáne, ale mám za to, že se o sebe dokážu docela dobře postarat."

Kapitán pokrčil rameny. "Jak si přeješ."

Znovu se přikrčení vrátili stejnou cestou, kterou přišli. Napřímili se teprve, když dorazili na velkou křižovatku, která se nacházela daleko z dostřelu. Pak se všichni tři znovu dali do běhu.

Rychle se dostali k zadní zdi věznice, v níž zela další obrovská díra. "Ten druhý výbuch?" zeptal se William.

"Spíš ten první," usoudila Jazhara. "Tady odpálili nálož, aby se zbavili mužů, kteří uvnitř buď jedli, nebo spali..." - ukázala dovnitř na trosky stolu a převrácených kavalců - "a pak, když se ti vpředu rozběhli na místo výbuchu pomoci svým kolegům a spolubojovníkům, způsobili výbuch na druhé straně, kterým s nejvyšší pravděpodobností zaútočili a vpadli těm, kteří byli uvnitř, do zad."

"Tady venku odpověď nenajdeme," podotkl James.

Přikrčil se a přeběhl k díře, která vedla do strážnice; každým okamžikem očekával, že se stane terčem pro sprška střel a šípů. Místo toho se mu dostalo pohledu na dva muže, olupující mrtvoly na zemi. První zemřel dřív, než si stačil uvědomit nové nebezpečí, a sotva se druhý obrátil k Jamesovi, William ho zezadu zabil. James zvedl ruku, aby byli jeho společníci tiše.

Od vchodu se ozývaly zvuky, provázející střelbu z luků a kuší, ale ve strážnici panovalo naprosté ticho. James pokynul Williamovi, aby se postavil po levé straně dveří do přední místnosti, a aby se Jazhara přesunula několik stop za něho samotného. Pak přešel k částečně otevřeným dveřím. Nahlédl do druhé místnosti. V rovné linii tam bylo rozestavěných šest mužů - dva s kušemi, čtyři s luky - a nevzrušeně pálili po všem, co se hnulo v prostoru před věznicí. Bylo jasné, že jen zadržují Garrutha s jeho muži v uctivé vzdálenosti, aby mohl někdo jiný dokončit svou práci.

James se podíval na Williama a Jazharu a pak sklopil pohled k otvoru v podlaze, kudy vedly schody k podzemním celám. Věděl, že v přední místnosti se nachází schodiště, vedoucí ke kancelářím a šerifově pracovně v prvním poschodí. Kterým směrem ten obrovský muž šel? Nahoru, nebo dolů? James usoudil, že ať tak nebo onak, budou ke zvládnutí tohoto násilníka potřebovat pomoc kapitána Garrutha a jeho šestice mužů, takže ze všeho nejdřív bude třeba vyřadit z boje půltucet střelců.

James zvedl tři prsty, ale Jazhara rozhodně zavrtěla hlavou. Pak si zaklepala na hruď, aby dala najevo, že chce vstoupit do boje jako první. James se podíval na Williama, a když ten pokrčil rameny, ohlédl se panoš na čarodějku a přikývl.

Udělala krok dopředu, zvedla pravou ruku vysoko nad hlavu a v levičce pevně sevřela hůl. James znovu cítil, jak se mu chlupy na předloktí ježí, když se těsně vedle něho shromažďovala magická energie k výboji. Mladou ženu obklopilo zlatavé světlo, doprovázené tichým syčivým zvukem, a pak se záře soustředila do koule, kterou držela vyváženou na dlani. Vrhla ji jako velký míč a koule se vřítila do místnosti a přistála mezi prostřední dvojicí lučištníků. Ti okamžitě pustili zbraně z rukou a začali se svíjet v prudkých křečích. Dva muži vedle nich po obou stranách byli také zasaženi energií, ale drželi zbraně v rukou a skoro okamžitě dokázali znovu získat vládu nad svými těly. Oba kušiníci - kteří stáli na nejvzdálenějších koncích řady - zůstali nezranění. Naštěstí pro Williama muž, na kterého se mladý poručík vrhl, právě vypálil svou střelu a nabíjel.

Další muž se otočil a naslepo vypálil, takže se šipka odrazila od zdi vysoko nad Jamesovou hlavou. Náhle se rovnováha sil změnila. Lučištníci odhodili luky a tasili dýky, protože střelné zbraně nebyly při boji zblízka k ničemu. James se dokázal jednoho muže zbavit dřív, než jeho soused vytáhl dýku z pochvy na opasku. Williamův dlouhý meč byl dostatečně hrozivý na to, aby jeden ze žoldnéřů odhodil kuši, přeskočil stůl a vyrazil dírou, proraženou ve zdi.

Když kapitán Garruth se svými muži viděl, že se někdo snaží prchnout zevnitř, okamžitě se dali do běhu a zabili nepřítele během několika okamžiků. Když si ostatní útočníci uvnitř uvědomili, že jsou obklíčeni, odhodili zbraně a se zdviženýma rukama si klekli na zem, což bylo u žoldnéřů jasné znamení kapitulace.

Garruth vyčlenil na hlídání zajatců dva ze své šestice mužů. Podíval se na Jamese. "Jejich tu víc než těchhle šest," řekl. "Já půjdu se svými chlapy do sklepa a vy tři zkontrolujte první poschodí."

James přikývl. "Co by tam nahoře mělo být?"

"Jen strážníci, kteří spí po noční směně, a písař, který se jmenuje Dennison. Šerif se svými chlapy byl v zadní místnosti." Podíval se na rozsekaná těla a poznamenal: "Pochybuji o tom, že by některý z nich mohl přežít." Podrbal se v plnovousu. "Byl to dokonalý útok. Věděli přesně, kdy sem mají vtrhnout. Právě teď se tu nacházelo nejmíň strážníků za celý den a většina z nich by se nedokázala bránit. Navíc by nemohli doufat v rychlý příchod posil." Vykročil ke schodišti, které vedlo k podzemním celám, a dva z jeho mužů ho opatrně následovali.

James pokynul Williamovi a Jazhaře, aby ho následovali a společně se vydali ke schodišti, které vedlo do poschodí. Sotva k němu ale dorazili, museli se instinktivně přikrčit, když budovou otřásla další exploze.

Zatímco se po schodišti valil oblak kouře a kamenného prachu, houkl kapitán Garruth: "Má namířeno k severní bráně!"

James neváhal ani vteřinu. "Rychle!" zařval a rozběhl se k díře, zející ve zdi jen několik stop daleko.

Když se podíval přecpanou ulicí směrem k severní bráně, viděl James jasně ramena obrovského muže, který se tyčil nad davem přihlížejících obyvatel města a prorážel si surově cestu mezi těmi, kteří se přišli podívat, co se to u věznice v tuto hodinu děje. James, William a Jazhara se rozběhli za ním.

Když se blížili k davu, James se bleskově ohlédl přes rameno a zjistil, že Garruth se se svými muži pustil do boje s nějakým půltuctem dalších žoldnéřů. "Jsme na to sami!" zavolal k Williamovi a Jazhaře.

Lidé, které si z cesty odhazoval obrovský muž, se z toho sotva stačili vzpamatovat a zjistili, že si skrze ně klesti cestu někdo další - tentokrát James se svými společníky. "Na stranu! Uhněte!" křičel panoš. "Jsme tu v princově záležitosti!"

V hluku a křiku zmatených hlasů ho ale bylo sotva slyšet a nakonec nechal ramenatějšího a silnějšího Williama, aby se ujal vedení. Lidé okamžitě začali uskakovat stranou, když poznali, že muž, který na ně řve z plných plic: "Ve jménu prince z Krondoru uvolněte cestu!" má uniformu důstojníka palácové stráže.

Nicméně i přesto ztratili vzácných několik okamžiků a obrovský muž se jim ztratil z dohledu. Když se přiblížili k velké křižovatce, odkud vedla hlavní ulice k severní bráně, zaslechli další dunivý výbuch, který okamžitě následovalo ječení a křik.

Zahnuli za roh a viděli, že velká dvoupatrová budova nedaleko stojí v plamenech. Z oken v přízemí se valily kotouče kouře a plameny se šplhaly po vnější zdi.

"U bohů," hlesl James.

"Zapálil sirotčinec."

U hlavního vchodu vystrkovaly čtyři ženy s pomocí jednoho muže vyděšené děti, z nichž většina vypadala ustrašeně a omráčeně a vykašlávala těžký kouř. James se zastavil u dveří.

Muž se otočil, zaznamenal Williamovu uniformu a křikl:

"Někdo zapálil sirotčinec! Hodili dovnitř tímhle oknem bombu!" Ukázal rozechvělým prstem před sebe. "Pak vyšlehly plameny a my se sotva stačili zachránit."

"Jsou všechny děti venku?" zeptala se Jazhara.

Odpovědělo jí zaječení z prvního poschodí.

Muž zakašlal a řekl: "Zkusil jsem vyjít nahoru, ale oheň už hoří u schodiště a nedá se vydržet."

"Kolik jich tam je?" zeptal se William.

"Tři," řekla jedna z žen, která plakala. "Svolávala jsem právě děti k večeři, ale tyhle se opozdily..."

"Možná by se pomoc našla," řekla zamyšleně Jazhara.

"Jak?" zeptal se okamžitě James.

"Znám kouzlo, které tě dokáže ochránit před žárem, pokud se ovšem nedotkneš samotných plamenů. Nevýhoda je, že moc dlouho nevydrží."

"Pak je ale raději přivolej rychle, ženo," ozval se muž. "Jejich životy jsou v ohrožení."

William si začal odepínat zbroj, ale James řekl: "Ne, já jsem rychlejší než ty." Kromě toho neměl žádnou zbroj, která by ho brzdila. Podal svůj rapír Williamovi a dodal: "Jdeme na to."

"Kouzlo tě ochrání před žárem," opakovala Jazhara, "ale musíš dávat pozor, abys nevdechl kouř příliš hluboko do plic, protože by tě mohl zabit daleko rychleji než plameny." Vytrhla jedné z poblíž stojících žen z ruky kapesník a podala jej Jamesovi. "Přilož si ho na ústa a nos."

Pak zavřela oči, položila pravou ruku na Jamesovu paži a hřbet levé ruky si přitiskla k čelu. Ze rtů jí splynulo krátké zaříkání, pak otevřela oči a řekla: "Tak. A je to. Teď si pospěš, protože vytrvá jen krátce."

"Já ale nic necítil," řekl James.

"Je to hotovo," opakovala.

"Většinou ale cítím, když kouzlo..."

"Běž!" řekla prudce a postrčila ho ke dveřím. "Nemáš moc času!"

"Ale-"

"Běž!" vykřikla znovu a tentokrát ho postrčila vší silou.

James bezhlavě vrazil dovnitř a přikrčil se před plameny, které se pomalu plazily po stropě. Ke svému obrovskému překvapení necítil po žáru ani stopy.

Kouř mu nicméně dráždil oči, takže musel prudce mrkat, aby si z nich vyčistil slzy. Zalitoval, že ho nenapadlo, aby si navlhčil kapesník, který měl na nose a ústech. Propletl se mezi rozestavěnými hořícími stoly a závěsy, z nichž už se kouřilo, a pokračoval ke schodišti.

Bleskově po něm vyběhl do poschodí a ani se nemusel ptát, jestli jsou tři děti ještě naživu. Řev plamenů protínal jejich křik a kašlání. James zavolal: "Zůstaňte, kde jste! Už pro vás běžím!"

Rozběhl se směrem ke zdroji kašle a volání na druhé straně místnosti, plné kavalců a patrových postelí - očividně zde měli sirotci ložnici. Po zdech se plazily plameny a z přikrývek na lůžkách už se kouřilo, ale dokázal si k dětem najít poměrně přímou cestu.

V rohu místnosti se k sobě choulili dva chlapci a děvčátko, všichni vyděšen' tak, že se skoro ani nedokázali hýbat. James rychle usoudil, že by nemělo cenu se je snažit mezi plameny provést. Starší ze dvou chlapců mohl mít tak sedm nebo osm let. Předpokládal, že druhý chlapec a děvčátko mohou být tak čtyři roky staří.

Klekl si a řekl: "Pojďte."

Děti se zvedly a jakmile popadl každé z mladších pod jednu paži, přikázal staršímu chlapci: "Vylez mi na záda a pevně se drž!"

Chlapec ho poslechl a přitiskl paži pevně Jamesovi přímo na hrdlo. Panoš obě děti odložil a s lapáním po dechu popadl dítě za paži. "Ne tak pevně, nebo mě udusíš!" řekl a odtáhl si jeho kostnatou ruku od průdušnice.

"Takhle," řekl a přitiskl si obě jeho spojené ruce na hrudi. "Takhle to bude lepší!"

Pak znovu vzal děti pod paže a rozběhl se zpátky ke schodišti. Rychle vyrazil po schodech směrem do přízemí a po několika krocích zjistil, že plameny už úplně obklíčily místo, kde se schodiště stýkalo s podlahou. "Zatraceně!" zamumlal.

Nemohl dělat nic víc než rychle běžet. Proskočil plameny tak daleko, jak to jen bylo možné a okamžitě poznal,

co myslela Jazhara svým varováním. Žár samotný sice necítil, ale jakmile se jeho pokožky dotkly plameny, měl pocit jako by byl vhozen do pekařské pece. "Ááááh!" zařval, když se konečně na okamžik zastavil na relativně čistém kousku dřevěné podlahy, zatímco se všude kolem něho z prken kouřilo a šlehaly plameny.

Od střechy a podlahy nad hlavou se začaly ozývat varovné zvuky - praskání a sténání - což Jamesovi jasně řeklo, že podpůrné vzpěry a trámy už dlouho nevydrží a že se krokve propadnou. Pokud odsud rychle nezmizí, zřítí se na něho i s dětmi celé horní poschodí.

Děti nutil kouř ke kašli a Jamesovi slzely oči tolik, že už nedokázal skrze kouř ani vidět. Zhluboka se nadechl, rozkašlal a zařval: "Jazharo! Williame!"

Mírně zleva mu odpověděl Williamův rázný hlas: "Tudy!"

James neváhal ani vteřinu. Skočil dopředu a snažil se co nejlépe vyhýbat plamenům - v okamžiku, kdy vyrazil ze dveří ven se dvěma dětmi v podpaží a jedním na zádech, měl ale obě nohy a paže popálené. Děti také utrpěly popáleniny a plakaly, ale byly živé. James se s kašlem zhroutil na dlažbu.

Dvě ženy se postaraly o vyděšené a poraněné děti, zatímco Jazhara si klekla a prohlédla Jamesovy rány. "Není to vážné," poznamenala.

James se na ni uslzenýma očima podíval. "To se ti lehko řekne," zaskřípal zuby. "Mně to tedy bolí!"

Jazhara vytáhla z váčku na opasku malou nádobku a řekla:

"Tohle by mělo bolest zastavit přinejmenším do chvíle, než se dostaneš do rukou kněží-léčiteli nebo ranhojiči."

Jemně mu nanesla mast na spáleniny a bolest okamžitě zmizela. "Co to je?" zeptal se James.

"Ta mast se míchá z jedné pouštní rostliny, která roste v Jal-Puru. Můj lid ji od nepaměti používá na spáleniny a řezné rány. Nějakou dobu zabrání vzniku hnisavých ložisek a podporuje uzdravování."

James vstal a podíval se směrem k bráně. "Utekl nám, že?"

"Předpokládám," odpověděl William. "Podívej," ukázal na druhou stranu ulice, kde příslušníci městské stráže odtlačovali dav přihlížejících dál od ohně, aby mohl řetěz mužů s vědry začít zalévat střechy okolních domů. Bylo jasné, že budova sirotčince je odsouzena k zániku, ale nyní musel být ochráněn i zbytek čtvrti.

Z Williamova hlasu zněla porážka. "Tihle muži patří ke hlídce u brány, takže mám za to, že vrah proklouzl z města jen díky tomu, že prostě prošel nepovšimnut ven."

"Jaký netvor by dokázal zapálit sirotčinec jen proto, aby odvedl pozornost?" zeptala se nevěřícně Jazhara.

"Přesně takový, který se dokáže vloupat do věznice po setmění," odpověděl James. Ještě jednou si odkašlal, a pak řekl: "Pojďme zpátky, zkusíme alespoň zjistit, po čem - nebo kom - tam šel." A vykročil po ulici zpátky cestou, kterou přiběhli.

Mezitím dorazili z paláce vojáci, aby doplnili stavy těch několika městských strážníků, kteří přežili ve věznici. James se dozvěděl, že kromě šesti mužů byli zabiti všichni příslušníci stráže včetně šerifa Wilfreda Meanse. Šerifův syn Jonathan stál v hlavní místnosti a rozhlížel se bezmocně po okolní zkáze. Jamesovi se teprve nedávno podařilo získat mladíka pro tajnou práci v čerstvě vznikající síti princovy zpravodajské služby. Panoš položil Jonathanovi ruku na rameno a řekl: "Je mi líto tvé ztráty. Ani v nejlepších dobách se nedalo o mně a tvém otci prohlásit, že jsme přátelé, ale znal jsem ho a vážil si ho jako poctivého muže, který se nikdy neodchýlil od věrné a řádné služby."

Jonathan byl ve tváři pobledlý a zprvu dokázal jedině přikývnout. Konečně se mu podařilo ovládnout pocity a řekl: "Děkuji."

James se rozhlédl. "Prozatím budeš společně s ostatními strážníky podléhat velení kapitána Garrutha. Arutha bude pro jmenování nového šerifa potřebovat trochu času a nějakou dobu poté budete mít rozhodně příliš málo mužů."

"Kdybych mohl, rád bych šel teď domů." řekl Jonathan. "Musím říct matce, co se stalo."

"Ano, samozřejmě," přikývl James. "Běž za matkou," a poslal mladíka pryč. I navzdory svému mládí byl Jonathan velice schopný muž, ale pochyboval o tom, že by ho Arutha o vlastní vůli povýšil na otcovo místo. Kromě toho by vůbec nepomohlo, kdyby Jonathana pracovní úkoly připoutaly ke stolu. Nechal podobné myšlenky na později a vykročil, aby našel Garrutha.

Kapitán dohlížel na vojáky a dělníky, kteří začali uvádět věznici do pořádku. "Nechytili jste ho?" zeptal se, když zahlédl Jamese s ostatními.

Panoš mu ukázal jednu ze svých popálenin na paži. "Ten parchant odvedl pozornost tím, že zapálil sirotčinec," odpověděl.

Garuuth potřásl hlavou. "Toho hnusáka bych chtěl dostat do ruky." Pokývl bradou ke schodišti, které vedlo k podzemním celám.

"Jen se běžte podívat na to, co provedl dole. Předem je mi líto těch, kteří tomuhle chlapovi kdy zkříží cestu."

James vykročil po schodišti dolů k celám, následován ostatními. Věznice sloužila pro předběžné zadržení zločinců, kteří čekali na to, až se jim dostane spravedlnosti u princova soudu, nebo pro vězně před přesunem do palácových kobek nebo do vězeňských pracovních táborů.

Velká sklepní místnost byla rozdělena dveřmi a mřížemi na osm cel - dvě velké, které sloužily jako všeobecné zadržovací prostory, a šest menších, kam byly umisťovány problematičtější případy. Sem byli v průběhu každé denní i noční hodiny zamykáni zatčení opilci, drobní zloději a další rušitelé veřejného pořádku.

Městský strážník zasalutoval, jakmile dovnitř vstoupil James, a řekl: "Není to nic hezkého na pohled, panoši. Zůstal tu naživu jediný člověk - v té cele úplně na konci."

James nedokázal uvěřit vlastním očím. Z jedné velké cely vynášeli strážníci těla. Panoš si okamžitě začal v hlavě skládat rozvrh toho, co se tu pravděpodobně stalo. Ten obrovský muž sešel sem - možná sám, možná se svými

pomocníky - a zjistil, že dvě cely jsou obsazeny a šest stojí prázdných. Malé cele na konci prostoru nevěnoval nejmenší pozornost a místo toho vtrhl do té velké. Dveře ležely na podlaze a Jamese napadlo, jakou silou musí vládnout muž, který je dokázal vytrhnout ze závěsů.

V cele leželi tři mrtví muži a čtvrtého právě vynášeli. Tři z obětí zemřely ostřím meče a podle důkazů, které James viděl, byla jejich smrt poměrně rychlá, ale zdálo se, že poslední byl doslova roztrhán úd po údu. Vyhublý drobný muž tu ležel s očima vytřeštěnýma děsem a bolestí, levou ruku odtrženou těsně pod ramenem, pravou nohu rozdrcenou a na několika místech zpřelámanou a levou nohu odťatou pod kolenem. Jeho krev potřísnila stěny po celé místnosti.

James se ohlédl na Jazharu a uvědomil si, že se na mrtvoly dívá nezúčastněným a věcným pohledem. William byl pobledlý, i když během služby samozřejmě mrtvé lidi viděl. Mladý poručík zašeptal: "Kdo mohl něco takového udělat?"

"Někdo, kdo dokáže zabíjet číšnice a podpalovat sirotčince," odpověděla Jazhara.

James si klekl vedle mrtvoly. "Já toho chlapa znal," řekl. "Jmenoval se Knute. Jako pirát pracoval porůznu podél pobřeží a tu a tam se v Krondoru ukázal, když potřeboval překupníkům prodat nějaké kradené věci. Býval to chytrý zmetek - ale očividně ne dost chytrý."

"Co tím myslíš?" zeptal se William.

"Mám takový nápad, ale než dostanu nějaké další informace, nechám si ho raději pro sebe," řekl James. S mírným úsměvem se podíval na své společníky a dodal: "Opravdu nerad bych vypadal jako pitomec, kdyby se ukázalo, že nemám pravdu."

Vstal a otočil se ke strážnému. Kývl k další cele, v níž stál jediný přeživší, a zeptal se: "Jak je to s támhletím chlapem?"

Strážný pokrčil rameny. "Moc jsme toho z něho nedostali. Počítám, že je to nějaký místní ožrala, panoši. A řekl bych, že strachy tak trošku přišel o rozum."

James pokynul svým společníkům, aby ho následovali. Přešel k menší cele, v níž stál opilec a svíral mříže, jako by se je bál pustit. Vlasy měl šedé a jeho svraštělá a bledá tvář nesla stopy příliš mnoha nocí, strávených v bezvědomí ve stoce. Oči měl pevně zavřené a mumlal si tiše: "Bohové, bohové, bohové! Klid, klid, jen aspoň trochu klidu. Brzy už přijdou. Teď už přijdou každou chvilku, musí se sem dostat brzy."

"Scovy?" zeptal se James.

Muž vytřeštil oči a napjal se, jako by chtěl každým okamžikem uskočit ke zdi. Když si uvědomil, kdo před ním stojí, zvolal:

"Jimmy! Ať ti Dala požehná! Přišel jsi mě zachránit!"

"Ne tak rychle, dědo," odpověděl James. "Viděl jsi, co se tady stalo?"

Ze Scovyho rtů se vyřinul příval slov. "Ah, ano, ano, viděl jsem to všechno! Kdybych se tak dostal do Lims-Kragminy síně dřív, než jsem zahlédl to, co dělal té nebohé duši!"

"Myslíš Knuteho?"

Scovy prudce přikývl. "Knute, tak se jmenoval. Pirát od Vdovského mysu. Pálilo mu to, říkal, že viset nebude. Říkal, že samotný princ podepíše jeho propouštěcí papíry, jakmile se mu donese, jaké tajemství pro něho Knute schovává."

"Jaké tajemství to bylo?" zeptal se James.

"To mě podrž, jestli to vím, Jimmy. Knute to nechtěl říct. Myslím, že nějaký poklad. Knute ho nejspíš někam schoval... a právě o tohle tady nejspíš šlo."

"Řekni nám, co se tady vlastně seběhlo," řekla Jazhara.

Scovy se podíval na Jimmyho. "Dostaneš mě za to odsud?" zeptal se vychytrale.

James přikývl. "Pokud se mi bude líbit to, co uslyším."

Scovy řekl: "No, nejdřív jsme zaslechli ten hluk shora, jako by bohové roztřásli věznici hromy a blesky. Dvakrát se celý dům otřásl. Já v té chvíli seděl, ale málem jsem si urazil palici o strop, jak jsem vyskočil. Taková hrůza tě dokáže vystřízlivět, to ti řeknu. A pak po schodech sešel ten chlap. Obrovský vazoun s vousem, přes jedno oko jizvu a ve druhém černou vraždu. Knute mu říkal "Medvěd"."

"A co dál?" zeptal se William.

"No, Knute se málem podělal strachy a hned svolával všechny bohy, jak přísahal, že tohohle Medvěda nezradil. Nejdřív se zdálo, jako by mu to ten chlap věřil, pak jen tak popadl dveře cely a urval je. Vlezl dovnitř tak klidně, jako by si šel pro další pivo, vytáhl dlouhou dýku a pobil ty ostatní tři, co seděli s Knutem v jedné cele. Pak řekl Knutemu, aby šel s ním, a jak udělal jediný krok, popadl ho ten Medvěd za krk a zvedl ho do vzduchu jako peříčko.

Knute kopal a kvičel jako podsvinče, které vedou na porážku, a Medvěd se ho ptal pořád dokola, kde ‚to' je. ‚Kam jsi to schoval? ' ptá se ho znovu a zase. ‚Co jsi si tím udělal? '"

"A pak?" pobídla ho Jazhara.

Scove pokračoval: "Knute jen ječí a křičí, že nic neudělal... a pak Medvěd řekl, že je Knute lhář a začal ho po kouskách odřezávat, jako kdyby si odsekával z pečeně. Ani nepočkal, až mu odpoví. Přestal až tehdy, když shora uslyšel zvuky boje. Pak zaječel jako zvíře a roztrhal to, co z Knuteho zbylo, na kusy." Tišším hlasem dodal: "Počítám, že já zůstal naživu nejspíš jen proto, že tomu Medvědovi vypršel čas. Byl šílený, Jimmy. Něco na něm... prostě nebylo normální. Já už pár siláků viděl, ale tomuhle se žádný nepodobal. Já už viděl i pár šílenců, ale tenhle byl ze všech nejšílenější."

Když dovyprávěl svůj příběh, rty se mu chvěly. "Pustíš mě na svobodu?"

James pokynul strážnému a řekl: "Pusť ho."

Muž vytáhl klíč a odemkl dveře cely. "Díky, Jimmy," řekl Scovy. "Já ti to nezapomenu."

"To tedy doufám," odpověděl James.

Vězeň rychle vyšel po schodech ze sklopení a James se otočil ke svým společníkům. "Co si o tom myslíte?" Ozvala se Jazhara. "Tenhle Knute zradil Medvěda?" zeptala se.

James přikývl. William řekl: "Ať už to ‚to' je cokoli, musí to Medvěd chtít opravdu nutně, když přitom riskuje takový rozvrat a zkázu."

James pomalu vydechl. "Moje řeč." Obrátil se ke schodišti do přízemí a dodal: "Pojďme se podívat, jestli Garruth nenašel nějaké další informace. Ale jednu věc vím jistě už teď."

"Co?" zeptali se William s Jazharou jednohlasně.

"Aruthovi se tohle nebude vůbec líbit."

Kapitola čtvrtá

TAJEMSTVÍ

Na schodišti se objevil strážný.

"Kapitáne," řekl, "našli jsme jednoho, který přežil. Je to Dennison," hlásil.

James se podíval na Garrutha, který dal panoši přikývnutím najevo, že může celou záležitost prozkoumat, a James pokynul Jazhaře a Williamovi, aby ho doprovodili do poschodí.

Nahoře zjistili, že místnosti jsou ve stejném nepořádku jako ty v přízemí. Dveřmi na konci chodby viděli další díru, proraženou ve zdi, která byla jasným důkazem toho, jak Medvěd opustil budovu věznice.

Na stoličce v prvním pokoji nad schodištěm seděl písař Dennison s mokrým kusem látky, přitištěným k čelu. Když k němu vyšli, podíval se na ně a řekl: "Díky Dale, která ochraňuje slabé a zbožné! Kdo ví, jaké hrůzy by mi způsobili, kdybyste se tu neukázali!"

William se rozhlédl po místnosti. "Co se tu vlastně přihodilo?"

"Ten výbuch mě srazil na podlahu a nějakou dobu jsem zůstal ležet jako bez ducha. Stolička, na které sedím, mi spadla na hlavu a omráčila mě." Zamnul si ošklivou bouli na čele. "Když přišli sem nahoru, po čele mi tekla krev, takže jsem raději předstíral, že jsem mrtvý. Zabili všechny strážné v ložnici pro strážníky."

Ukázal na dveře, které vedly do největší místnosti v prvním poschodí. "Někdo se silným, hlubokým hlasem jim dával rozkazy, ale já měl raději oči zavřené, takže ani nevím, jak vypadal. Ale zahlédl jsem na chvilku jednoho z jeho lidí."

"Poznal jsi ho?"

"Myslím, že ano. Už jsem ho předtím viděl. Říkalo se, že sloužil jako loďmistrův zástupce u toho piráta, Zamračeného Michaela."

James přimhouřil oči. Za celý svůj život se setkal s mnoha lháři a pokud mohl soudit, tenhle muž patřil k těm nejhorším. "Zamračený Michael? A jak se zákona poslušný služebník koruny jako ty, může dostat do podobné společnosti, kde se s ně kým takovým setká?"

Písař zamrkal a řekl: "Ah, svého času jsem si skočil na skleničku... jen tu a tam, rozuměj... a občas jsem se octl v nějaké té méně přitažlivé nálevně... dole v docích." Pak se nadechl a rychle pokračoval: "A možná jsem se pletl. Všechno se to stalo tak strašlivě rychle a já toho muže zahlédl jen na chvilku, dokud jsem raději znovu nezavřel oči. Jistě, mohl to být někdo jiný..." Hlas se mu vytratil z hrdla a znovu se nejistě rozhlédl po místnosti.

James se podíval na Jazharu a Williama a poručík palácové stráže se pomalu přesunul ke schodišti, zatímco čarodějka přešla tak, aby stála mezi písařem a dírou ve zdi. "Vzhledem k tomu, jak pečlivě se rozhodli povraždit všechny ostatní," poznamenal James, "je docela zvláštní, že tobě tolik pozornosti nevěnovali, nepřipadá ti?"

Písařova tvář zbělala jako prostěradlo a on se zmohl jen na zakoktání: "Ah, pane... říkám přece, že jsem předstíral, že jsem mrtvý."

"Skoro bych si myslela, že zabijáci jako oni kontrolují výsledky své práce lépe," podotkla Jazhara chladně.

James kývl na Williama, pak přikročil k hubenému písaři a popadl ho za límec.

"Popravdě řečeno je neuvěřitelné, že všichni muži v tomto vězení byli povražděni - všichni, kromě tebe a jednoho opilce v podzemí."

"A ten opilec přežil jen proto, že seděl stranou v jiné cele," dodal William.

James přirazil písaře prudce zády na stěnu. "Útočníci moc dobře věděli, kdy na věznici mají zaútočit. Kdo znal rozvrh služeb a kdo věděl, kdy se tady co děje?"

Písař zbledl ještě víc a vyhrkl: "Šerif to věděl! A jeho zástupci!"

"A ty!" řekl William a přikročil k Dennisonovi z druhé strany. "Dnes večer zemřela rukou těch žoldnéřů jedna dívka, a já tu dívku miloval! Myslím, že víš daleko víc, než co nám říkáš, takže to raději vysyp dřív, než proliju tvou krev!"

Písař ochable zvedl ruku v bezmocném gestu a prosebně se postupně díval z Jamese na Williama a na Jazharu. "Opravdu nemám nejmenší ponětí, pánové."

William vytrhl z pochvy u pasu dýku a přiložil její hrot k mužovu hrdlu. Po Dennisonově pokožce stekl tenký pramínek krve. "Lžeš! Máš čas na poslední modlitbu!"

"Ne, počkejte!" zaječel písař. "Řeknu vám to! Řeknu všechno! Jen mě nezabíjejte!"

James přešlápl na druhou nohu, jako by chtěl Williama od hubeného muže odtáhnout, a vyrovnaným hlasem se zeptal: "Takže jsi toho Medvěda znal?"

Dennison s poraženeckým výrazem ve tváři přikývl. "Měli jsme spolu domluvený takový drobný obchůdek.

Tu a tam mi dal pár zlatek výměnou za informace, které se týkaly věznice a strážných, a navíc jsem občas zlehčoval rozsudky, když se nechali chytit někteří z jeho mužů. Někdy jsem je nechal propustit; nikdo si toho ani nevšiml. Sice nevím, co měl Medvěd společného s tím pirátem Knutem, ale byl neuvěřitelně vzteklý, když se octl ve vězení."

"Jaké tajnosti měl ten pirát, že tím přinutil Medvěda k tomu, aby ho zabil?"

Písař se trpce zasmál. "Medvěd nepotřebuje, aby ho něco k zabíjení vedlo, panoši. Ten si vraždění najde vždycky sám - a rád. Právě proto jsem mu za celé ty roky nedokázal ani jednou říct ne. Skoncoval by s mým životem dřív, než by stačil mrknout tím svým jediným zdravým okem. A opravdu nevím, proč po Knutem vlastně šel. Teprve včera jsem zjistil, že si Knute pronajal pokoj u ‚Pokousaného psa', ale nestačil jsem to Medvědovi vzkázat - a rozhodně se mi nechtělo vstávat a říkat to jeho chlapům, když tu chodili a zabíjeli všechno v dohledu."

"Nu, tak teď už k tomu, abys mu to řekl, nedostaneš příležitost," poznamenal William, nadhodil si dýku v ruce a udeřil Dennisona jílcem do spánku.

Písař se zhroutil v bezvědomí na zem a William řekl: "Požádám kapitána o to, aby tohohle muže nechal odnést do paláce a posadil ho do cely pod stráž."

"Nikdo s ním nesmí ani promluvit," přikývl James.

William zvedl ochablé tělo, přehodil si je přes rameno a odnesl je ze schodů. Jazhara potřásla hlavou. "Záhada," řekla.

James přikývl. "Ať už měl Knute tajemství jaké chtěl, toužil po něm Medvěd tak strašně, že mu nevadilo, že se stane nejhledanějším mužem v celé západní části Království. Jak znám Aruthu, bude zítra touhle dobou vypsaná na jeho hlavu odměna nejméně desíti tisíc zlatých. A každý žoldnéř se bude zatraceně rozmýšlet, jestli do Medvědových služeb vstoupit, nebo ho předat zákonu."

"Co podnikneme teď?"

James se rozhlédl a kývl bradou k písařově stolu. "Nejdřív napíšu vzkaz Aruthovi. Pak prohledáme každý kousek pergamenu v téhle pracovně - čistě pro případ, že by nám náš přítel v přízemí zapomněl něco důležitého říct. A pak bych navrhoval, abychom začali hledat dvě věci."

Jazhara zvedla ukazováček. "Číslo jedna: Knuteho tajemství."

James přikývl a zvedl dva prsty. "A číslo dvě: Lucas, Taliin otec." Zamyšleně dodal: "A opravdu by mě překvapilo, kdyby jedno nevedlo ke druhému."

‚Pokousaný pes' byla ta nejzuboženější, nejšpinavější putyka, která v Krondoru stála - a dosáhnout podobného označení nebylo nijak jednoduché. James potřásl hlavou. "Nechápu, jak může někdo svlažovat hrdlo v takovéhle díře," poznamenal.

William se tiše uchechtl. "Podle toho, co jsem slyšel, jsi svého času navštěvoval horší místa, Jimmy."

James se zazubil a zastavil se u dveří. "Horší místo než tohle neexistuje. Vezměte rozum do hrsti a dávejte pozor na to, co říkáte; neuvidí nás tady rádi."

Vstoupil dovnitř, těsně následován ostatními, a těm hned v následujícím okamžiku došlo, jak to myslel. Všechny oči se upřely na Williama - nebo lépe řečeno na uniformu, kterou na sobě měl: uniformu princovy palácové stráže. A pozornosti neunikla ani spálená místa, smíšená se skvrnami od krve.

Na vzdáleném konci místnosti se nacházela jedna skupina mužů kolem kulatého stolu na vysoké noze, určeného pouze ke stání. Podle oblečení a bosých nohou bylo jasné, že jsou to námořníci.

Tři další muži, očividně dělníci, stáli před krbem, a také nepřátelsky na nově příchozí hleděli.

A poblíž dveří ustali dva těžce vyzbrojení žoldnéři v hovoru okamžitě poté, co William vstoupil do nálevny.

Nějakou chvíli v místnosti vládlo hluboké ticho, a pak se znovu ozvaly tiché hlasy, když spolu začali hosté nervózním mumláním hovořit. James zahlédl majitele podniku a přešel ke dlouhému nálevnímu pultu.

"Co tu ksakru chcete?" zavrčel jim hostinský na uvítanou.

James se usmál. William tento úsměv poznával - znamenal, že se velice rychle blíží problémy.

"Pití pro mě a mé přátele."

Hostinský měl tmavé vlasy v husté kštici, která podle toho, jak vypadala, nepoznala blahodárný dotek kartáče nebo hřebenu nejméně celý rok. Na bradě se mu ježilo strniště a těžké povislé tváře a hluboké kruhy pod očima jasně vypovídaly o člověku, který příliš často ochutnává pivo z vlastních sudů. Postavil na pult tři plné korbely a zabručel: "Dělá to šest měděných. Hoďte to do sebe a táhněte, odkud jste přišli; o panáky z paláce tady nemáme zájem."

"Okouzlující člověk," poznamenala Jazhara a upila ze svého korbelu. Pivo bylo řídké a hořké, takže korbel znovu postavila na pult, o krok ustoupila a pozorovala, co se bude dít.

"Ty jsi ten chlap, kterému říkají Klikař Pete?" zeptal se James.

Napuchlá tvář se roztáhla v úsměvu. "Jo, Klikař Pete - podle toho, jak si vedu s dámičkama." Mrkl po straně na Jazharu a dodal: "Stav se později, zlato, a já ti ukážu svou dřevěnou nohu."

Položil ruku na hřbet její. Jazhara se usmála, naklonila se přes pult a zašeptala: "Jestli nenajdeme to, co hledáme, tak se budeš moci brzy chlubit dvěma dřevěnýma nohama." A odstrčila jeho ruku.

Pete se zazubil a uchechtl, což ovšem jeho celkový zjev nijak nevylepšilo. "Máš v sobě oheň, co? Já mám oheň v ženskejch moc rád."

Ozval se William: "Slyšeli jsme, že se u tebe ubytoval chlap jménem Knute."

Pete naklonil hlavu na stranu. "Knute? Říkal jsi Knute? No já nevím, poslední dobou nějak špatně slyším - a ta paměť už taky není, co bejvala, mladej." Představení, které dělal s tím, jak nastavoval za uchem ruku, jako by nedoslýchal, bylo téměř dokonalé.

James se rozhlédl a všiml si, že všichni ostatní přítomní jejich rozhovor pozorně sledují. Už byl v mnoha

špeluňkách, které se Pokousanému psu podobaly a bylo mu jasné, že kdyby se pokusili hostinského zastrašovat násilím, měli by velice rychle plné ruce práce se zkušenými rváči. Sáhl do váčku u pasu, vytáhl dva zlaťáky a položil je na nálevní pult.

Pete se potěšeně rozzářil. "No jasně, už se mi ten zatracenej sluch zlepšuje!" Mírně ztišil hlas. "Jo, znám starýho Knuteho. Taková malá pirátská rybička - ale na živobytí mu to většinou stačilo. Aspoň do ty doby, než se zapletl s těma zatracenejma strážnejma." Podíval se na Williama. "Bez urážky, samozřejmě."

"Neurazil jsem se... zatím," odpověděl William. "Říkal Knute během několika posledních dní něco neobvyklého?"

Pete mlčel. Po chvilce ticha položil James na nálevní pult další minci. Následovalo další ticho, které trvalo, dokud James nepřidal čtvrtý zlaťák. Pete shrábl mince a řekl: "Jasně! Ale lil to do sebe jako ryba na suchu, takže kdo mohl čekat něco jinýho, ne? Co si pamatuju, nikdy jsem ho neviděl sedět tak na jehlách a legrační bylo, že když ho ti strážní zašili, vypadal, jako by se mu skoro ulevilo; skoro jako by čekal, že ho každou chvíli někdo nabere na špičku nože a jako by se chtěl nechat zašít. Začal se rvát přímo před dveřma, na to se pamatuju." Pete ukázal na hlavní vchod hostince. "Většina chlapů jako je Knute radši práskne do bot, než aby si šla posedět do basy, jasný?" James přikývl. "Ale starej Knute si vyšlápl na toho strážnýho, pak vlezl dovnitř, dal si pivo a čekal, až si ten fízl přivede posilu, pak mu chrst pivo do ksichtu, nakopl ho do kolene... takovýhle blbiny. Knute nejní žádnej rváč, jestli víte, jak to myslím. Má všechno promyšlený, ale tenkrát mi připadal, jak by byl docela padlej na hlavu."

"Můžeme se podívat do jeho pokoje?" zeptal se James. Pete se snažil tvářit znechuceně a pohoršeně. "Vám nejspíš přeskočilo, ne? Nemůžu přece nechat cizí lidi, aby se hrabali věcma mejch zákazníků!"

James posunul přes nálevní pult další dvě zlaté mince. "Tenhle tvůj zákazník leží v městské věznici rozsekaný na kusy."

Pete shrábl mince. "No, v tom případě myslím, že by mu to ňák moc nevadilo. Běžte se mrknout. Otevřete si tímhle." Položil na pult umatlaný klíč. "Na vrchu schodů jsou to ty dveře nalevo. Můžete se podívat, ale moc se tam nezdržujte a neotravujte my ostatní hosty. A klíč mi hned přineste zpátky, jinak za váma pošlu mý kámoše!"

Vystoupili po schodišti a ocitli se na malém odpočívadle, z něhož vedly čtvery dveře: dvoje před nimi, jedny napravo a jedny nalevo. James se otočil k těm vlevo a strčil klíč do zámku.

Stačil sotva klíčem otočit, když zaslechl zevnitř zvuky. Ustoupil zpět, jediným plavným pohybem vytasil rapír a dveře rozkopl. V místnosti se vysoký muž prohraboval truhlou, postavenou na neustlaném lůžku. Při zvuku rozrážených dveří se prudce otočil a vytáhl dlouhou dýku.

"Odhoď to!" zavolal James.

Muž si nadhodil dýku v ruce, chytil ji za hrot, zapřáhl paži a vrhl ji na Jamese. Panoš zavolal: "K zemi!" a padl na podlahu.

Čepel zasvištěla dveřmi několik palců nad místem, kde měl James hlavu.

Pak zaslechli tříštění skla, když muž proskočil úzkým oknem, které z místnosti vedlo na zadní dvůr hostince. William přeskočil Jamese a stál u okna dřív, než se panoš stačil zvednout z podlahy.

"Zatraceně," zaklel William, když vyhlédl roztříštěným oknem ven.

"Co je?" zeptal se James, který k němu přišel.

William ukázal dolů a James vyhlédl. Muž ležel na dlažbě dvora pod oknem a podle toho, v jakém úhlu měl hlavu, si očividně zlomil při skoku dolů vaz.

James se otočil k Williamovi: "Rozhlédni se tady a zjisti, jestli tu něco je, a já s Jazharou se půjdeme podívat na našeho přítele dole."

Spolu s čarodějkou pak spěchali dolů po schodech a kolem Klikaře Peta, který se zeptal: "Kde máte ten klič?"

"William ho přinese, až nahoře skončí," řekl James. Ukázal na dveře za nálevním pultem a zeptal se: "Tudy se jde na žádni dvůr?"

"Jo, proč?"

"Protože ti tam leží mrtvola," odpověděl James a vykročil ke dveřím.

Pete se nevzrušeně opřel lokty o nálevní pult. "To se tu stává každej den, mladej."

James dorazil k tělu a klekl si vedle něj. Muž stále ještě svíral v ruce malý váček. Rozpáčil ztuhlé prsty, sebral jej a otevřel. Uvnitř se nacházel malý klíček.

"K čemu si myslíš, že patří?" zeptala se Jazhara.

"To nevím jistě, ale něco mi na něm připadá povědomého."

Zadními dveřmi hostince vyšel ven William. "Nahoře nebylo nic, co by stálo za krádež. Jen nějaké oblečení."

"Je tu ještě tohle," řekl James a zvedl klíček.

William si jej prohlédl a řekl: "Pojďme sem na světlo."

Vrátili se zpátky k zadním dveřím hostince, kde plálo světlo v jedné lucerně, a William si vzal od Jamese klíček a ukázal na ornament, který na něm byl vyrytý. "Poznáváš to?"

James si od něho vzal drobný předmět zpátky a pozorně se na něj zahleděl. "To je přece Lucasův klíč! Ten, který patří do dveří do stoky!"

"Pak to musí být věc, kterou ten lupič hledal," řekla Jazhara. "Co to znamená?"

James si poklepal klíčkem na bradu. "Lucas měl ve skladišti za nálevnou tajný vchod do stok. A někdy některým lidem klíč - tenhle klíč - půjčoval a počítal si za tu službu poplatek."

"Takže Knute používal Lucasův východ k tomu, aby se dostal do stok," poznamenal William.

James přikývl. "Přesně tak. Nejspíš tam také schoval ten poklad ze svého posledního nájezdu - tu kořist, o které říkal opilému Scovymu. Tu, která mu měla údajně zařídit princovu milost."

"Myslíš, že Lucasovi ten klíček ukradl?" zeptala se Jazhara.

"Ne, museli v tom jet společně. Knuteho vrah chtěl vědět, kde se ‚to' nachází; vsadím se, že to ‚to' je poklad."

"Takže Lucas musel uniknout do stok, když tam vtrhl Medvěd," řekl William. "Ale proč se ještě nepokusil spojit s princem?"

"Možná nemůže?" nadhodila Jazhara.

James zavrtěl hlavou. "Lucas je jediný člověk, který nepatří k Jízlivcům a přitom zná stoky tak dobře jako já. Má tam několik míst, ve kterých se může schovat." Panoš o tom chvíli přemýšlel a pak promluvil tiším hlasem. "Musí nejspíš vědět, co za chlapa tenhle Medvěd je. A taky musí vědět, že kdyby se zapletl do pirátství nebo jen do překupnictví, Arutha by mu milost jen tak nedal. Lucas strávil většinu života tím, že balancoval na tenké linii mezi nezákonným podnikáním a poctivou živností, ale tentokrát tu linii překročil pěkně daleko."

"A cenu za to zaplatila jeho dcera," poznamenal William trpce.

James položil ruku na mladíkovu paži. "A Lucas s tím vědomím bude muset žít až do konce života."

"Což nebude trvat moc dlouho, pokud ho Medvěd najde," ozvala se Jazhara. "Náš úkol je jasný; musíme Lucase najít - a to pěkně rychle."

James souhlasně přikývl. "A modlit se, abychom se k němu dostali dřív než Medvěd."

"Kde začneme?" zeptal se William.

James věnoval svému příteli neveselý úsměv a ukázal směrem ke dlažbě dvora. "Ve stokách," řekl.

Na podlaze Duhového papouška stále ještě byly skvrny od krve, ale těla už byla odnesena. Když na místo dorazili James, William a Jazhara, uviděli hned za dveřmi stát vojáka palácové stráže.

"Simone!" řekl William, který muže okamžitě poznal. "Jak to tu vypadá?"

"Všude klid, poručíku. Těla jsme už nechali odnést do chrámu Lims-Kragmy, aby je mohli kněží připravit na cestu se vší úctou."

"Kde jsou ostatní strážní?" zeptal se James.

"Jsem tu jen já a Jack - a ten stojí u zadních dveří, panoši - nikdo další tu nezůstal. Seržant Tagart nechal zbytek mládenců odnést těla do chrámu, jak jsem říkal. Předpokládám, že si seržant nemyslel, že by se někdo mohl pokusit vyloupit hostinec, který takhle někdo vybílil. Na konci směny nás vystřídá pár chlapů, a my se pak budeme moci vypravit s ostatními dolů."

"Kam dolů?" zeptal se obezřetně James.

"No do stok přeci. Tys o tom neslyšel, panoši?"

James si povzdechl. "O čem jsem měl slyšet?"

"Před několika hodinami pustili z vězení nějakého chlapa. A ten si v jedné pivnici nechal zaplatit pěkných pár korbelů výměnou za vyprávění, proč vlastně na věznici zaútočili."

James zvedl oči ke stropu. "Scovy."

"Je možné, že to byl ten chlap," přikývl voják. "V každém případě koluje spousta dohadů. Pirátský poklad ve stokách. Hromady klenotů a zlata. Říká se, že pirát jménem Medvěd zaútočil na vězení, protože tam měl být někdo, kdo znal přesné místo, kde ty věci jsou."

"Takže se stoky hemží až po okraj hledači pokladů," odtušil William.

"Přesně tak, poručíku," řekl Simon. "Jeden chlap z městské stráže, který tudy před několika minutami procházel, mi říkal, že se velká skupina těchhle hledačů objevila u té velké mříže u Pěti prstů, všichni posekaní a pocuchaní. Jízlivci se prý snaží všechny udržet daleko od stok, aby ten poklad mohli najít sami."

James si povzdechl. "No, tak mě napadá, jestli se může stát něco dalšího, co by nám nalezení Lucase ještě víc zkomplikovalo."

"No... někdo říkal, že je tam dole nějaký netvor, panoši," ozval se voják.

James se na něho úkosem podíval. "To si děláš legraci, že?" zeptal se.

"Na mou čest, panoši," položil si Simon ruku na hruď. "Podle všeho našli předevčírem v noci v zálivu tělo, celé rozkousáno a rozžvýkané - jako když si kočka hraje s mrtvou myší. A pak se rozkřiklo, že jeden chlap, co bydlí u Pokousaného psa, slyšel od dalšího chlapa, že na bandu pašeráků zaútočilo něco, co bylo velké jako býk, mělo dlouhé ruce a obrovské zuby."

Jazhara se podívala na Jamese. "A to tam dolů chceš jít?"

"Ne," odpověděl jí bývalý zloděj, "ale jinou možnost nemáme. Jestli chceme chytit Medvěda, musíme najít Lucase dřív, než se to povede jemu. A kromě toho mám pocit, že vím, kde by se Lucas mohl schovávat."

William přikývl. "Pokud byl Lucas spřažený s Knutem a teď sedí na té hromadě cenností, tak i kdyby ho nenašel Medvěd, ale někdo jiný, s největší pravděpodobností by ho tak jako tak pro jistotu zabil."

"Už žádné zdržování," řekl James. "Pojďme." Ohlédl se na Simona. "Až sem dorazí muži na vystřídání, řekni velícímu seržantovi, že ve stokách honíme vraha," řekl. "Chci, aby poslal zprávu do paláce a požádal prince o jednotku vojáků, která odtamtud vystrnadí všechny ty hledače pokladů."

"Rozumím, panoši," kývl Simon.

James se otočil k odchodu a voják dodal: "Ještě jedna věc, panoši."

"Co je to?"

"Už je to pár dní, co se mi to doneslo," řekl voják a pak se rozhlédl, jako by se chtěl přesvědčit, že je nikdo neposlouchá. "Podle toho, jak jsem to slyšel, tuhle u Pěti prstů vylezla ze stok parta ožralů z Rybářova a táhla s sebou pár svých kumpánů. Byli pěkně zřízení."

"Jízlivci?" zeptal se James, protože jediné, co ho napadlo, bylo to, že rybáři narazili na pár členů cechu zlodějů.

"Ne, Jízlivci ne, panoši." Simon znovu ztišil hlas. "Říkali, že to byl ten netvor, o kterém jsem vám vykládal. Upalovali do chrámu Daly a vysolili kněžím všechny peníze, co u sebe měli, aby jejich kumpáni nevykrváceli k smrti."

"Zase ten netvor?" William se tvářil pochybovačně. "Ale no tak, už s tím dej pokoj."

Simon pokrčil rameny. "Jen prodávám, jak jsem koupil, poručíku. Je to nějaká... věc, o polovinu větší než dospělý chlap. Jeden z těch rybářů pak vykládal, že se to prostě objevilo v tunelu, kterým šli, a začalo to lámat kosti a ukusovat prsty."

"Vynikající," poznamenal James. "Prostě vynikající." Potřásl hlavou a vykročil před svými společníky k zadní místnosti a ke stěně, která byla od podlahy ke stropu zahrazena policemi se zásobním nádobím, moukou, fazolemi a lahvemi vina. Vytáhl klíček, který našli v Knuteho pokoji a odsunul stranou pytel sušených fazolí. Ve stěně zahlédli otvor dost velký na to, aby se do něj klíček vešel.

Otočil jím, a když se ozvalo hlasité cvaknutí a tiché dunění, James popadl police ze strany a odtáhl je doprava. Sklouzly hladce po namazaných kolejničkách a před trojici se objevil nízký průchod, za nímž viděli schodiště, vedoucí dolů. "Musíte se trochu přikrčit, jestli chcete po těch schodech sejít," řekl. "Williame, běž sehnat nějaké světlo."

William se vrátil do nálevny a za okamžik se vrátil s rozsvícenou lucernou. James řekl: "Mohli bychom se dolů dostat na půltuctů míst, ale kdyby se nám podařilo chytit Lucasovu stopu, moc by nám to pomohlo."

Pokynul mladému poručíkovi, aby mu podal lucernu, vzal ji do levé ruky a vykročil v čele do temnoty.

"Pozor, je tu schod," zašeptal James a seskočil zhruba tři stopy z ústí tunelu, ústícího pod Lucasovým skladištěm. Otočil se a podal ruku Jazhaře, která se ho chytla a sklouzla dolů; hůl používala na udržení rovnováhy. William sestoupil dolů jako poslední a došlápl na něco, co se mu pod podrážkou boty rozmáčklo.

"To je ale smrad!" postěžoval si William, zatímco si otíral botu o kamenný okraj, vystouplý nad několik palců hlubokým tokem splašků.

James se otočil k Jazhaře a řekl: "Obávám se, že tohle nejspíš není to, co princ myslel, když mluvil o obhlídce města. Ale povinnost volá..."

"Opravdu si myslíš, že tvůj přítel Lucas sem dolů uprchl?" zeptala se.

James se rozhlédl okolním šerem. Po chvilce odpověděl: "Zná tyhle stoky skoro stejně dobře jako Jízlivci." Zahleděl se na zdi a na kamennou římsu, na které stáli, jako by hledal nějaké znamení, které by mu napovědělo, jakým směrem se dát. "Kdysi dávno, během trhlinových válek, pracoval Lucas jak pro Jízlivce, tak pro pašeráky Trevora Hulla. Mezi příslušníky cechu zlodějů si získal pěkných pár spojenců, takže ho tady dole nechávají Jízlivci na pokoji. To o sobě může prohlásit jen hrstka lidí. Pokud by měl potíže, šel by sem, rozhodně."

"Máme toho hodně k projití," poznamenal William, "takže bychom se měli raději dát na cestu. Kudy nejdřív?"

"Tudy, po proudu," ukázal James.

"Proč?" zeptala se Jazhara.

"Nacházejí se tam staré pašerácké skrýše, které Lucas zná. Teď už o jejich přesném umístění ví jen málo lidí - dokonce i mezi Jízlivci. A já bych se vsadil, že v jedné z těch tajných místností najdeme i Lucase."

"Víš, kde jsou?" zeptal se William.

James pokrčil rameny. "Už je to pěkných pár let, ale myslím, že bych dokázal odhadnout, kde se tak asi zhruba nacházejí."

William si poněkud zoufale povzdechl. "Myslíš? Odhadnout? Asi? Zhruba?"

Jazhara se zasmála. "Je to pro začátek lepší nápad než žádný, řekla bych."

Vykročili bludištěm stok a zvuk jejich kroků přehlušovalo kapání, šplouchání a bublání vody mezi kamennými stěnami.

Čas od času se zastavovali, James zvedl ruku, aby byli zticha, a pozorně naslouchal.

Zhruba po půlhodině opatrného postupu vstoupili do velkého tunelu. Před nimi se ozýval zvuk rychle proudící vody. James řekl: "Přímo před sebou máme centrum kanalizačního systému. Vlévá se do něj půltucet velkých tunelů a vyprazdňuje se do jižní části zálivu. Odtamtud se vydáme dalším tunelem ke starému pašeráckému přístavišti. Tunel je tam dost široký na to, aby do něj vplul člun, a právě proto měli pašeráci hlavní skladiště až na druhém konci, poblíž východní zdi."

"Používá je ještě někdo?" zeptal se William.

"Kromě Lucase? Nevím. Moc lidí, kteří tu provozovali své obchody v dobách předtím, než jsem vstoupil do princových služeb, už do dnešního dne nepřežilo. Možná ta skladiště objevili Jizlivci."

Vstoupili do velkého potrubí a zvuk proudící vody nyní zněl mnohem hlasitěji. "Tady našlapujte opatrně," varoval je James.

Náhle se ocitli ve velké rotundě, z níž vybíhalo šest velkých tunelů jako loukotě kola. Nad jejich hlavami se do kruhového prostoru vyprazdňovaly menší trubky a dolů stříkala špinavá voda. Postupovali opatrně v jedné řadě podél zdi, protože kamenná římsa nad hlubokou dírou byla potažená kluzkým nánosem kalu. Když prošli kolem druhého z tunelů, William se zeptal: "Kam vlastně vedou?"

"Každý do jiné části města," odpověděl James. Zastavil se a ukázal najeden tunel naproti. "Například tenhle vede přímo do paláce. Některý z princů se kdysi dávno nejspíš rozhodl, že stoky vylepší. Nahoře je nádrž..." - ukázal do tmy nad jejich hlavami -"a ta má podle všeho vypouštět každou noc vodu, aby kanalizační systém propláchla. Nevím, jestli to vůbec kdy fungovalo tak, jak to bylo navrženo, ale..." Znovu vykročil. "Neznám nikoho, kdo by si pamatoval, že se to kdy používalo. Spousta obchodníků si prostě vykopala vlastní odpady do stok, když otevřeli své obchody. Královští inženýři mají sice mapy, ale většina jich je zastaralá a k ničemu." Skoro jako by mluvil k sobě dodal: "Modernizování těch map by byla dobrá věc - stejně jako uzákonění toho, aby lidé informovali korunu pokaždé, když

do systému kanalizace zasáhnou."

Vstoupili do třetího velkého tunelu a James řekl: "Buďte opatrní. Vcházíme na území Jízlivců."

O něco později tunel vyústil do malé kruhové oblasti, do níž se proti nim vlévaly další dvě stoky, takže vytvářely křižovatku ve tvaru velkého "Y".

Poblíž stál stařec s dlouhým bidlem, kterým se šťoural v plovoucím odpadu.

William začal pomalu vytahovat meč z pochvy, ale James se natáhl zpátky a zastavil přítelovu ruku. "To je jen starý hledač - říká se mu Jack Krysí ocásek."

"Hledač?" ozvala se Jazhara.

"Hledá v odpadu cenné předměty. Nevěřila bys, co všechno se tady dole objeví."

James pomalu vykročil ke starci a řekl: "Dobrý den, Jacku."

Muž se otočil. "Jimmy, no není to překvapení? Už jsem tě pěkně dlouho neviděl."

Při bližším pohledu se ukázalo, že je to muž středního věku, nahrbený a vyhublý. Vlasy neurčité barvy měl zcuchané a špinavé. Brada mu ustupovala ke krku a velkýma očima přejížděl z Jamese na jeho společníky a zase zpátky.

"Vidím, že si hraješ na hlídku," řekl panoš a zazubil se.

Muž přestal předstírat, že se zajímá o šťourání v odpadcích. "Tebe neošálím - znáš obchody moc dobře, starý synu."

"Jak se mají věci poslední dobou?"

"Máme tu spoustu krve, zabíjení a bandu šílených hledačů pokladů. Pár mládenců už jsme museli dopravit do chrámů za ranhojiči. Přišel rozkaz uzavřít zlodějskou silnici."

"Takže předpokládám, že bych se nejspíš měl otočit a jít zpátky, že?" odtušil James.

"I ty, starý synku." Muž ukázal směrem k tunelům. "Jen kousek odsud čekají ranaři. Raději bych tam nechodil, být tebou. Tohle je území Jízlivců. Velké krysy dole by si tě daly k večeři a ani by nemrkly."

"Ani s ohledem na staré časy?"

"Ani to ne, Jimmy, chlapče. Slyšel jsem, že už na tebe není vypsaná černá známka, ale přesto už nejsi jedním z Bratrstva nakloněné plochy a když je zlodějská silnice uzavřená, mohou projít jen Jízlivci."

"Existuje jiná cesta?" zašeptal William.

"Ta je moc dlouhá," odpověděl James. "Budeme se muset pokusit prosmýknout kolem těch, co čekají vpředu."

"A jestli to nevyjde?" zeptala se Jazhara.

James pokrčil rameny. "Tak budeme bojovat." Obrátil se zpátky k Jackovi. "Hledáme Lucase. Viděl jsi ho poslední dobou, nebo jsi o něm alespoň něco slyšel?"

"Skrývá se někde tady dole, chlapče, ale já tě k němu dovést nemůžu."

"A co Medvěd?" zeptal se William. "Slyšel jsi o něm něco?"

"To je pěkný mizera," odplivl si Jack. "Před pár dny se tu potloukal a něco hledal. Pár mládenců nám zabil. Vypsali jsme na něho černou známku."

"To udělala koruna také," řekl James.

"Ale ani to neznamená, že by si měli Jizlivci s korunou padnout do náruče, starý synku," řekl Jack.

"Kdo to tu má na starosti?" zeptal se James.

"Bocman Palice."

James potřásl hlavou. Bocman Palice byl kdysi námořníkem v královské flotile, než byl ze služby za zlodějinu propuštěn poté, co ho zbičovali. Přešel k Jízlivcům, aby mohl své nadání osvědčit v nějakém výnosnějším povolání. Byl to výbušný a krutý rváč, a navíc neměl nikdy Jamese rád, když jako chlapec mezi Jízlivci vyrůstal. Patřil mezi těch několik mužů, kteří se přátelili se Smějícím se Jackem, ranařem, jehož James zabil během pokusu o atentát na prince Aruthu.

"Tak to náš čeká pěkný boj," poznamenal panoš ke svým společníkům.

Jack Krysí ocásek řekl: "Může, ale taky nemusí, chlapče, pokud se rozhodneš používat tu svou slavnou hlavu. Vždycky je něco, co se dá vykšeftovat, synku."

"Jako například?" nadhodila Jazhara.

Jack řekl: "Běž si promluvit s Palicí a až ti začne vyhrožovat, zeptej se ho, kdo mu žere chlapy. Tím si jeho pozornost získáš určitě."

"Díky, Jacku," odpověděl James. Pokynul svým společníkům a vykročili kupředu. Vydali se tunelem po levé ruce a sotva ušli několik kroků, Jack jednou ostře hvízdl.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se William.

"Jack si jen kryje záda," vysvětlil mu James. "Kdyby nehvízdl na poplach, mohli by si ranaři myslet, že se s námi spřáhl."

Ušli jen několik metrů, když se tunel náhle rozšířil a od obou postranních zdi vykročili muži, aby mohli trojici obklíčit. Byl jich půltucet a do posledního byli ozbrojení. Do světla pochodně před ně vystoupil vysoký šedovlasý muž.

Po chvilce se usmál. Moc pěkný pohled to nebyl. Povislé tváře, pokryté strništěm, byly nejnápadnějším znakem hlavy zdánlivě příliš velké na to, aby náležela lidské bytosti. Oči byly spíše podobné prasečím, než lidským. A přímo ze středu této hlavy trčel baňatý nos, zlomený tak často, že už se to ani nedalo vystopovat.

"No, Jimmy Ručko," řekl vysoký muž a plácl koncem dlouhého obušku, který držel v pravé ruce, "koukám, že hledáš trochu problémů, aby ses tolik nenudil, co?"

"Chci si promluvit, Palice."

"Vždycky mi připadalo, že moc mluvíš - i když jsi byl jeden z nás, ty malej smrkáči." S tím zvolal: "Na ně, chlapi!" a napřáhl se svým obuškem po Jamesově hlavě.

Kapitola pátá

NETVOŘI

James se přikrčil.

Obušek mu prosvištěl nad hlavou a on zavolal: "Palice! Počkej! Musíme si promluvit!"

Jazhara držela svou hůl připravenou a William už stačil vytasit dlouhý meč, ale oba se drželi stranou a nesnažili se zaútočit na ranaře, kteří se k nim pomalu blížili, jako první.

"Já si s tebou promluvím," odpověděl Palice a rozmáchl se znovu na bývalého zloděje, který mu uhýbal, "tímhle!"

"Kdo ti žere ranaře, co, Palice?" křikl James a vyhnul se třetí ráně.

Velký muž na něho přestal útočit, ale obušek držel nad hlavou v napřažené ruce, jako by chtěl každou chvíli v útoku pokračovat. "Co o tom víš, kluku?"

James o krok ustoupil. "Tu a tam se mi něco donese."

Zničehonic se v mužově tváři objevil ustaraný výraz a Jamesovi bylo jasné, že se v krondorském podzemí musí dít něco opravdu vážného, protože jak znal Bocmana Palici, muž na sobě nikdy nedával znát jedinou stopu strachu nebo pochybností. Nyní spustil pravici s obuškem k boku a levou rukou pokynul ostatním ranařům, že mají přestat s útokem také.

"Tak dobře," přikývl. "Co jsi slyšel?"

"Jen to, že někdo - nebo něco - chytá tvé chlapy a vrací ti je tak trochu..." James hrál vysokou hru. Neznal žádné podrobnosti, ale předpokládal, že to, o čem Jack Krysí ocásek mluvil, má nějakou spojitost s "netvorem", o kterém se zmiňoval Simon v hostinci U duhového papouška. A rada starého hledače o tom, aby se Palici o této záležitosti zmínil, zatím fungovala dokonale.

"Zmrzačený," řekl jeden z ostatních ranařů.

"Zmrzačené," opakoval James.

"Je to fakt nechutný," prohlásil další zloděj. "Vypadaj, jako by je něco vožvejkávalo, jako když si pes hraje s kostí, víš, jak to myslím, ne, panoši?"

Ostatní přikyvovali a bručeli.

"Kde?" zeptal se James.

"To je právě ta potíž," odpověděl Palice. "Jednou tady, jindy tamhle - není v tom žádnej systém nebo tak něco. Nikdy nevíš."

"Jak dlouho už se tohle všechno děje?" ptal se James.

"Co já vím, tak zhruba tejden," řekl Palice.

James navrhl: "Jestli nás necháš projít, Palice, tak zjistíme, kdo tady tvé muže zabíjí a vyřídíme to s ním."

"Jak chcete něco vyřídit, když tu věc - ať už je to, co chce - nedokázali zabít mí chlapi?"

Jazhara zvedla ruku a na dlani se jí rozzářila koule jasného světla.

"No to mě teda podrž!" vykřikl jeden ze zlodějů. "Zatracená čarodějka!"

"Princova zatracená čarodějka," zdůraznil nevzrušeně James.

Palice máchl svým obuškem směrem k Jazhaře. "Víš přece, že Jizlivci si s magií nic nezačínají!" houkl na panoše. "I když jsi princův panoš a kdo ví, co ještě, pořád ještě znáš zákony cechu!"

Jazhara zavřela ruku a světlo zmizelo. "Tak se na chvilku otoč a dívej se jinam," navrhla.

"Nebo bych sem mohl třeba povolat pár princových pravidelných jednotek ze stráže," nadhodil William. "Pár set ozbrojených mužů by tu věc dokázalo vykouřit z podzemí, co říkáš?"

Představa toho, že by zlodějskou silnicí pochodovali vojáci princovy palácové stráže, připadala Palici daleko odpudivější než přítomnost čarodějky, takže po chvíli přikývl a řekl: "Dobře, můžete projít. Ale jestli některej z mejch chlapů ještě zaklepe bačkorama, tak ať už jsi princův panoš nebo ne, bude na tvý jméno znovu vypsaná černá známka. Na to ti dávám slovo."

James se teatrálně uklonil. "Tvé varování beru na vědomí," řekl. "Takže můžeme jít?"

Palice jim pokynul do tunelu. "Dávej pozor, kam šlapeš, Jimmy Ručko. Tam dole je spousta lidí, kteří nepatří do cechu."

"Rozumím. Jaké je heslo?"

",Umaštěnec'." odpověděl Palice.

Opustili Jízlivce a pokračovali tunelem dál. Když se dostali z doslechu, Jazhara řekla: "Dokážu pochopit to, že se mnoho lidí magie bojí, ale proč jsou Jízlivci tak silně proti?"

"Protože zloději se spoléhají nejvíc na lsti a odvádění pozornosti," odpověděl James. "Už jsi někdy slyšela o tom, že by někdo okradl mága?"

Jazhara se zasmála. "Jen v několika vymyšlených příbězích."

"A v tom to celé je. Kdyby chtěl Arutha vyčistit celé město od zlodějů, dokázal by to během velice krátké doby, a stačilo by jen to, aby ses ty - nebo nějaký jiný uživatel magie - do práce pustila magickými prostředky."

Jazhara se rozhlédla tunelem. "Myslím, že naše schopnosti přeceňují. V omezené oblasti bych několika z nich určitě dokázala způsobit problémy, ale předpokládám, že by se vrátili jako krysy ve chvíli, kdy bych odešla."

James se uchechtl. "To skoro určitě, ale nikdo přece neříkal, že strach musí být založený na skutečnosti."

Jazhara se na Jamese pozorně zahleděla. "Panoši, podle tvé pověsti je mi jasné, že na to, jak jsi mladý, jsi dokázal pěknou řádku věcí, ale zjištění, že jsi i velký myslitel, na mně zanechává velký dojem."

Nyní byla řada na Williamovi, aby se uchechtl, a James přemýšlel, jestli z Jazhařiných slov zaznívala skutečná poklona, nebo sžíravá jízlivost.

Dvakrát se zastavili, aby se mohli ukrýt, zatímco kolem nich procházely skupiny ozbrojených mužů. Když vystoupili z úkrytů poté, co je minula druhá skupina, James řekl: "Tihle byli pěkně pocuchaní."

William znovu rozsvítil lucernu a přikývl. "Dva z nich to nepřežijí, pokud je jejich kumpáni hned neodnesou k nejbližšímu ranhojiči."

"Kudy se teď vydáme?" zeptala se Jazhara.

"Tam, odkud přišli," pokrčil rameny James.

Pokračovali dál a každým krokem se nořili hlouběji do stok.

Zvuk tekoucí vody před nimi ohlásil, že se blíží k dalšímu velkému kanálu.

"Tohle je původní stará říční komora," řekl James. "Postavil ji jeden z prvních princů. Doslechl jsem se, že se původně nacházela na povrchu... možná ji navrhli jako plavební kanál pro menší říční plavidla."

William si klekl a prozkoumal základy zdi. "Vypadá to pěkně staře," poznamenal. Pak se napřímil a rozhlédl. "Podívejte se sem," řekl a přešel o kousek dál k jiné stěně. "Tohle přece vůbec nevypadá jako obvyklá stěna tunelu. Spíš mi to připomíná opevňovací zeď." Zdůraznil velikost kamenů a takřka vlasové mezery mezi jednotlivými bloky.

"Nejsou tu žádná místa pro chycení prsty nebo pro došlápnutí nohama," přikývl James.

"Jak je možné, že je něco podobného tak hluboko pod zemí?" zeptala se Jazhara.

James pokrčil rameny. "Lidé stavějí věci. Prostory mezi nimi vyplňují tak, aby mohli uhladit cesty. Přinejmenším půltucet tunelů ve stokách vypadá spíš jako staré cesty a ulice, které byly překryty, a ta centrální komora, kolem které jsme před chvilkou procházeli, sloužila před věky určitě jako nádrž."

"Neuvěřitelné," řekla. "Jak staré to tu může být?"

"Krondor je starý čtyři sta let," odpověděl James. "Plus mínus týden."

Jazhara se zasmála. "Podle keshanských standardů je to tedy docela mladé město."

James pokrčil rameny a znovu vykročil. "Tudy," poznamenal. Sotva zahnuli do dalšího tunelu, který vedl souběžně s hlavním průplavem, zhruba v půli jeho délky se mihlo něco na okraji jejich zorného pole, těsně za dosahem světla lucerny. "Co to bylo?" zeptal se William a vytasil meč z pochvy.

"Bylo to velké," poznamenala Jazhara. "Asi o polovinu větší než člověk." Opatrně postupovali tunelem, dokud nedorazili na křižovatku, za níž postava zmizela. Před nimi se táhla dlouhá chodba, která zatáčela doprava, zatímco po levé ruce se nacházel jen krátký kus kanálu, který ústil zpět do hlavního průplavu. "Jestli se ta věc dokáže pohybovat pod vodou," řekl William, "pak by se tím vysvětlovalo to, proč je tak těžké ji najít."

"A proč se může přesouvat z jednoho místa na druhé tak rychle," dodal James. "Tudy," řekl a ukázal doleva. Pomalu kráčeli do šera, a po dalším půltuctů schodů zahlédli v dálce mihotání slabého zeleného světla. "Vlasy v týle se mi ježí," poznamenala Jazhara. "Někde poblíž je silný zdroj magie."

"Díky za upozornění," odtušil James. Jazhara něco vytáhla z váčku u pasu. "Jakmile vám dám signál, padněte k zemi a zakryjte si oči."

"Rozumím," řekl William a James jen přikývl. Pomalu se blížili ke světlu, a nakonec dokázali rozeznat dveře, zasazené do kamenné stěny. Byly otevřené. Když dorazili k průchodu, zastavili se.

James se snažil pochopit, co to vlastně před sebou má. Všude kolem se povalovaly na hromadách rozeseté lidské kosti stejně jako zbytky těl krys a jiných malých zvířat. Z hadrů a slámy tu bylo vystavěno jedno velké lože, na němž spočívalo několik velkých kožnatých předmětů, každý z nich stejně dlouhý jako lidská paže. Tepalo v nich ostře zelené světlo.

Jazhara zalapala po dechu. "U všech bohů!" Náhle James pochopil, nač se dívají. Uvnitř těchto kožených vaků - za to je přinejmenším zprvu pokládal - se nacházely jasně viditelné postavy. "To jsou děti!" zvolala s hrůzou v hlase čarodějka. Zavřela oči a tiše začala zaříkávat. Konečně prudce otevřela oči a řekla:

"Tohle je ta nejtemnější magie, s jakou jsem se kdy v životě setkala. Toto místo musí být bezpodmínečně zničeno. Zakryjte si oči!"

Oba muži se otočili zády ke dveřím a Jazhara vrhla do místnosti předmět, který už dříve vyňala z váčku. Celé okolí ozářil záblesk jasně bílého světla a přes záda se jim přelila vlna horka.

V náhlém jasu dohlédli až na samotný konec krátkého úseku vyvýšené chodby. Stála tam znetvořená, hrbatá postava, tvor snad sedm stop vysoký. Na širokých ramenou a krátkém krku se nacházela velká hlava, jejíž tvář byla karikaturou lidského obličeje s předsunutou spodní čelistí, z níž vyčnívaly řezáky o síle palce. Při záblesku světla se drobné černé oči rozšířily jako by hrůzou. Rukama na dlouhých pažích se tvor opíral o podlahu a místo rukou nesly celou jeho váhu široké ploutve se zatvrdlými okraji. Téměř vzápětí netvor zařval a zaútočil. James s Williamem se připravili k obraně, zatímco se Jazhara otáčela od místnosti se zárodky.

Netvor se dostal skoro až k nim, když James vrhl levou rukou dýku ve zkušeném, jistém gestu, a zasáhl útočníka do hrudi. Netvora to sotva zbrzdilo, ale z hrdla se mu vydral bolestný řev.

Ve světle, způsobeném požárem v místnosti za jejich zády jasně viděli, že tělo netvora nese jasné známky po čerstvých zraněních. James doufal, že je po bojích s ostatními skupinami hledačů pokladů a Jízlivců oslaben, a přinejmenším nyní věděli, že je smrtelný, protože z několika ran vytékala krev.

William napřáhl paži s mečem nad Jamesovou hlavou a zapřel se tak, aby vydržel náraz, až netvor naběhne na hrot těžkého, dlouhého meče. Útočník zpomalil, a místo toho, aby se nechal probodnout, zvedl jednu z paží - James tak jeho předním končetinám říkal raději, než aby je pokládal za ruce. S náhlým prudkým máchnutím ploutvovitá ruka zasvištěla vzduchem a jen to, že se James bleskově přikrčil, zabránilo netvorovi v tom, aby mu srazil hlavu z ramenou. Ploutev narazila na kamennou zeď s ostrým prásknutím; panoš si uvědomil, že podél jejího okraje musí být buď zrohovatělý okraj nebo že se těsně pod pokožkou nachází kost.

Jazhara pronesla zaklínadlo a zvedla ruku. Nad tvorovou hlavou se rozzářil bod jasně rudého světla, a jejich nepřítel se rozerval bolestí. Zvedl obě ruce, jako by se chtěl proti bolesti chránit, čímž William získal otevřený prostor k útoku.

Hrot dlouhého jedenapůlručního meče vystřelil kupředu. I když nebyl William příliš vysoký, přesto měl v ramenou a pažích nezvykle silné svaly, vytrénované na cvičišti, a opřel se do jílce celou svou vahou. Hrot zajel hluboko do hrudníku a netvor ostře zařval.

James se prosmýkl kolem svého společníka, zaútočil rapírem na hrdlo netvora a ten se během několika vteřin zhroutil mrtvý na oslizlé kameny.

"Co to je, u bohů?" zeptal se William, zatímco se vydýchával.

"Nic přirozeného," odpověděla Jazhara.

"Myslíš, že to někdo vytvořil?" podíval se na ni James, který nehybnou mrtvolu opatrně obcházel.

Jazhara si klekla a dotkla se ploutve a pak přejela rukou po čele nad prázdnýma očima s mrtvolným výrazem. Nakonec se znovu napřímila a otřela si z tváře slzy. "Bylo to teprve mládě."

William vytřeštil oči a málem ztratil řeč. "Tohle že bylo jen mládě?" zeptal se nevěřícně.

Jazhara se otočila a vykročila tunelem. "Musím se odsud dostat," řekla hlasem zdušeným skrývanými city.

James s Williamem si pospíšili, aby ji dohnali. "Počkej!" zavolal James.

Když Jazhara dorazila na křižovatku, zastavila se. Než mohl kterýkoli z mladíků promluvit, otočila se k nim a řekla: "Některé druhy magie jsou zlé daleko mimo všechnu představivost. Existuje odvětví magie nižší stezky, kterému se ve starém jazyce říká ‚arcania vitrus'. Znamená to v překladu ‚skryté poznání života'. Pokud je používáno k dobrým účelům, snaží se odhalit a napravit důvody, proč lidi propadají nemocem a umírají, nebo dokáže najít lék na choroby nebo tělesné vady. Pokud je používáno k účelům zlým, dokáže vytvořit tvory jako byl tento."

"Mláďata?" zeptal se William.

Jazhara přikývla. "Byly to děti, ukradené nebo koupené jen několik hodin po narození a umístěné v těchto ‚líhních', aby byly zlovolnou magií proměněny a pokřiveny proti vší přirozenosti."

"Takže tenhle netvor se jen vylíhl předčasně?" zeptal se James a potřásl hlavou.

"Tohle ubohé mládě nebyl žádný netvor," poznamenala Jazhara. "Netvor je ten, kdo je stvořil."

Podívala se na Jamese. "Někde v Krondoru žije mág, který plánuje černou zradu. Někdo, kdo si přeje princovo město zatáhnout do neskutečné vřavy."

James zavřel oči. "Jako by nám Medvěd nestačil." Povzdechl si a řekl: "Musíme to vyřídit jedno po druhém. Pojďme nejdřív najít Jacka Krysího ocáska a Palici a pak Lucase."

Otočili se a vykročili směrem, odkud přišli.

Zatímco kráčeli, Jazhara poznamenala: "Ten tvor tu nemohl žít příliš dlouho."

James se zamyslel. "Palice řekl, že potíže začaly teprve před nějakým týdnem."

Ozval se William: "Možná že ten, kdo za tím vším stojí, chtěl jen celý postup vyzkoušet a zjistit, jestli funguje tak, jak má - a podle výsledku pak chtěl vytvořit další."

"Myslím, že máš pravdu," přikývla Jazhara. "Což znamená, že jde o neuvěřitelně silnou magii, protože nejen že dokáže pokřivit lidský zjev, ale pracuje rychle - možná v průběhu několika dní až jediného týdne."

"Takže ten tvor byl opravdu teprve mládě," řekl James. "V obou smyslech."

"Ano, a v bolesti také." V Jazhařině hlase zazněl trpký tón. "Právě takovéhle hrůzy většinou dokáží obyčejné lidi postavit proti využívání magie a proti nám, kteří se studiem mystických umění zabýváme. Právě proto jsou mágové nenáviděni a proto se jim tolik lidi vyhýbá. Musím okamžitě poslat zprávu mistru Pugovi a uvědomit ho o tom, že se v Krondoru pohybuje neuvěřitelně mocný odpadlický mág."

"Být tebou, tak bych to s klidným svědomím nechal na princi," poznamenal James. "Arutha dává většinou přednost mnohem přímějšímu postupu. Pokud bude mít za to, že musí o čemkoli informovat Hvězdno, dohlédne na to."

"Samozřejmě," přikývla Jazhara. "Jen doporučím jeho Výsosti princi, aby bez okolků Pugovi zprávu předal."

Pokračovali v chůzi mlčky a jen občas se zastavovali, když k nim dolehly zvuky, které vydávali ve stokách jiní. Konečně dorazili na místo, kde je prve zastavil Palice se svými ranaři.

"Jsou pryč?" zeptal se William udiveně. James se ani nezastavil. "Budou někde poblíž; věř mi." Pokračovali směrem k velkému kanálu, kde se Jack Krysí ocásek stále ještě svým dlouhým bidlem probíral naplaveným smetím a odpadky. Když se přiblížili, zvedl hlavu. "Jste naživu? Počítám, že to znamená, že bychom ti měli nějak odplatit, panoši."

James neodpověděl, ale tázavě se na muže podíval.

"Co kdybychom to udělali takhle: my tě prostě a jednoduše nezabijeme za to, že jsi porušil přísahu, kterou jsi s Jizlivci uzavřel, a podle které ses ve stokách do smrti neměl ukázat? Vyhovovalo by to jako odměna, panoši?"

James řekl jediné slovo. "Lucas," znělo.

"Je ten netvor opravdu mrtvý?"

"Ano, je. Tak nám řekni, co víš o Lucasovi." Jack se přestal bidlem šťourat v plovoucích odpadcích. "Dávali

jsme na Lucase tak trochu pozor. Je to sice náš... řekněme obchodní společník z dávných dob, ale tak nějak jsme měli za to, že se plete do obchodů, které by měly po právu patřit nám. Jednou v noci sem z přístavu do hlavního kanálu vpluly tři čluny, ve kterých seděli pěkně drsní chlapi. Nedokázali jsme se jim dostat dost blízko k tělu, abychom zjistili, který ze starých pašeráckých úkrytů používají, ale dřív nebo později bychom to zjistili. Lucas šel nahoru do svého hostince. No, a zrovna včera sem najednou vtrhl a nabídl nám celý svůj hostinec za to, že ho necháme projít. Protože se nám ten hostinec docela líbil, tak jsme řekli ‚běž si' a on mazal dál. Lucasovi se tedy musí nechat, že stoky zná jako vlastní boty, protože toho kluka, co jsme mu ho pověsili na paty, setřásl dřív, než dorazil k prvnímu pašeráckému skladišti. Na druhou stranu jsme si říkali, že bychom se po něm měli porozhlédnout, protože mládenci nahoře zaslechli nějaké řeči o pirátech a pokladu. Počítáme, že Lucas ví, kde je ten poklad schovaný. Jinak by asi hned tak nenabízel každému svůj hostinec, ne? Takže jsme mysleli, že za ním prostě ve vší slušnosti pošleme pár ranařů, ale pak se tu objevil ten netvor a po stokách se začali honit všichni ti hledači pokladů..."

"Kde je teď?"

"Měli jsme docela dobrou představu o tom, kam se asi tak mohl schovat, panoši, ale znáš to sám, jak to u Jízlivců chodí. Vždycky něco někam založíme, zapomeneme, jako bysme tu ani nebyli. Za určitou cenu se ale samozřejmě dá najít ledasco."

"Zabili jsme toho netvora," podotkl William.

"A za to vás necháme projít, ale nic víc," odpověděl Jack.

"Jaká je cena?" zeptal se James.

"Jedna laskavost od tebe a tvých přátel, o kterou požádáme později."

"Cože?" vykřikl William.

"Proč?" zeptal se James.

"Nevyužijeme ji brzy," odpověděl Jack, "a možná ji nevyužijeme nikdy, ale myslíme si, že se blíží potíže. Velké potíže. Ta nestvůra je jen první z nich. A potřebujeme všechny přátele, které můžeme mít."

"Je ti samozřejmě jasné, že nemohu a ani neporuším svou přísahu princi a neudělám pro vás nic protizákonného," řekl James.

"O to tě ani nežádám," řekl Jack. "Ale všichni přece potřebujeme přátele, není to tak, Jimmy Ručko?"

James o této věci chvilku uvažoval, a po chvilce řekl: "To potřebujeme, Jacku Krysí ocásku. Máš mou přísahu."

"Myslíme si, že se Lucas schovává poblíž sklepem, kde Trevor Hull schovával princeznu, když jsi byl ještě malý kluk. Je tam pár sklepů pod strženými budovami, kam se pořád ještě dá vlézt a jsou dost velké na to, aby se v nich schoval nějaký ten poklad; navíc nejsou tak daleko od vody, aby se tam daly přesunout i čluny."

"Znám tu oblast," řekl James. "Budeme pryč ze stok za východu slunce."

"To by vám jen prospělo. Nemůžeme dávat pozor na každého vrahouna tady dole."

James pokynul Jazhaře a Williamovi a pokračovali v chůzi podél kanálu směrem k hlavní stoce.

Trojice postupovala tiše a odhodlaně. Náhle se k nim z dálky doneslo tiché mumlání mužských hlasů.

James se svými společníky opatrně pokračoval k místu, kde se hlavní kanál křížil s jiným velkým tunelem. Všichni tři se mlčky přikrčili v temnotě se zhasnutou lucernou, a čekali.

Nedaleko před nimi stálo v kroužku šest mužů, oblečených v černém, a šeptem se o něčem radili. Jazhara se prudce nadechla a James pochopil, že je poznala. Oba mladíci už věděli, koho sledují: jen kousek od nich stáli Izmailové. Keshanští nájemní vrazi. Více než tucet jich potkali před několika měsíci v pouštní pevnosti Puštíků, kterou princ Arutha zničil.

James si nedělal nejmenší iluze: pokud by na ně mohla Jazhara zaútočit nějakým kouzlem, které by alespoň na několik minut vyřadilo dva nebo tři z nich z boje, měl by s Williamem po svém boku šanci. V otevřeném boji bez výhody okamžiku překvapení by potřebovali zázrak, aby všichni tři vůbec přežili.

James se otočil, poklepal Jazhaře na rameno, ukázal na šestici mužů a přiložil jí rty k uchu. Tím nejtišším hlasem, jakého byl schopen, se zeptal: "Co můžeš udělat?"

"Pokusím se je oslepit," odpověděla stejně tichým šeptem čarodějka. "Až vám řeknu, pevně zavřete oči."

Pak se otočila a zašeptala tatáž slova do ucha Williamovi. Nato se napřímila a začala co nejtišeji odříkávat zaklínadlo. Něco - příliš hlasitě zašeptané slovo, zašustění látky nebo přešlápnutí boty na kameni - jednoho z nájemných vrahů varovalo, a muž se otočil a pozorně se zahleděl do temnoty. Pak něco sykl na své společníky, kteří jako jeden muž zmlkli a podívali se směrem ke trojici princových poddaných.

Pak pomalu vytasili zbraně. "Spusť to hned teď!" šeptl ostře James.

"Zavřete oči!" přikázala jim Jazhara, a vypustila kouzlo. Z dlaně ruky jí vyrazil sloup jasného zlatého světla a rozšířil se ve spalujícím, bělostném výbuchu. Šest nájemných vrahů bylo okamžitě oslepeno. "Teď!" zvolala Jazhara.

James vyskočil a vrhl se kupředu, jen o krok později následován Williamem. Jazhara odkryla lucernu a po zdech tunelu se rozlilo jasné světlo. Mladý panoš udeřil prvního muže jílcem rapíru a srazil ho do kanálu. "Jestli to půjde, chci jednoho z nich dostat živého!" zavolal.

William zabil jednoho z nájemných vrahů, ale málem se nabodl na čepel šamšíru druhého muže, který zaujal obranný postoj a snažil se čelit neviděnému útočníkovi po sluchu. "Myslím, že si nejdřív budu dělat starosti o to, abych zůstal naživu, Jamesi," řekl, protáhl dlouhou čepel svého meče skrze obranu oslepeného Izmaila a zabil ho.

Jazhara se postavila vedle Williama a udeřila dalšího z nájemných vrahů do tváře okovaným koncem hole. Muž se zhroutil na zem.

James zjistil, že dva z Izmailů už získali zpět něco ze svého zraku a chystají se na něho zaútočit. Jak James z

vlastní zkušenosti věděl, pokud bylo útočníků více, často se jeden druhému pletli do cesty - ale zdálo se, že tato dvojice je ve společném boji dobře vycvičena. "Hodila by se mi nějaká pomoc," zavolal přes rameno na Jazharu.

Sotva promluvil, oba muži se na něho vrhli v soustředěném útoku a život mu zachránily jen jeho nadpřirozeně rychlé reflexy. První muž se rozmáchl a zakřivená čepel jeho šamšíru zamířila vodorovně na Jamesovo břicho, zatímco druhý Izmail udeřil o půl vteřiny později a přesunul se k místu, kde by se James nacházel, pokud by se snažil čelit prvnímu útoku podle očekávání.

Panoš ale místo toho uzavřel po pravé ruce kryt čepelí rapíru, a místo ústupu o krok zpět zatlačil na svou zbraň, takže první útočník pokračoval v pohybu doleva. Levou rukou pak James popadl nájemného vraha za loket a plnou vahou se do něj opřel, takže Izmail přepadl do vody kanálu.

Náhle byl druhý útočník, který stál proti Jamesovi, osamocený, zatímco na něho Jazhara mířila holí a James stál na jeho slepé straně.

William se pustil do boje s posledním protivníkem a zavolal přes rameno: "Tohohle se mi podařilo zahnat do kouta!"

Izmail, který stál proti Jazhaře, něco řekl jazykem, kterému James nerozuměl ani v nejmenším, pak zvedl levou ruku k ústům a okamžitě se mu bezvládně podlomila kolena. Williamův protivník udělal totéž a s hlasitým šplouchnutím se svalil do kanálu.

"Zatraceně!" vykřikl James a popadl bezvládného nájemného vraha dřív, než se stačil zhroutit na kameny. Přesně podle jeho očekávání byl už mrtvý.

Jazhara se podívala na muže, kterého James srazil do kanálu, a řekla: "Plave tváří dolů."

"Co se stalo?" zeptal se William.

"Puštíci. Vzali si raději vlastní životy. Fanatici." James se otočil k Jazhaře a zeptal sejí: "Rozuměla jsi tomu, co říkal?"

"Myslím, že nařídil svým společníkům, aby zemřeli, ale tu řeč, kterou použil, jsem nepoznala. Říká se, že Izmailové mají vlastní jazyk, který se nikdo, kdo stojí mimo klan, nemůže naučit."

William řekl: "Některé takové lidi jsme potkali tenkrát, když povolali démona v té opuštěné pouštní pevnosti."

"Démona?" zeptala se zvědavě Jazhara.

"Budu ti o tom vyprávět, až se vrátíme do paláce," přikývl James. "Ale je bez nejmenších pochybností potvrzeno, že Puštíci ve svých řadách měli i Izmaily."

"Což znamená, že jsou hrozbou pro Říši stejně jako pro Království."

James se na chvilku na mladou ženu upřeně zahleděl, a pak poznamenal: "Mohlo by být moudré poslat jisté informace tvému prastrýci."

"Možná," usoudila Jazhara a opřela se o hůl. "Ale jak už jsi sám poznamenal, o tom bude muset rozhodnout princ."

James se zazubil. "Pojďme prohlédnout těla." Prošacovali čtyři nájemné vrahy, kteří nespadli do kanálu, ale nenašli vůbec nic. Jediné osobní předměty, které u sebe měli, byly amulety s puštíky kolem krků.

"A to jsem si myslel, že jsme se jich zbavili tam dole v poušti," zasmušil se William.

"Zasadili jsme jim pěkně hlubokou ránu, to bezpochyby, a podařilo se nám zničit jedno jejich hnízdo, ale jsou tu ještě další." James se napřímil a strčil si jeden z amuletů pod košili. "Tohle dám princi. Nebude se mu to vůbec líbit."

"Co tady dole vlastně dělali?" napadlo Jazharu.

William pokrčil rameny. "Nejspíš také hledali poklad, řekl bych."

"Jestli chtějí opravdu znovu vybudovat to své odporné malé impérium, tak potřebují zlato," řekl James. Rozhlédl se. "Myslím, že jsme přišli zrovna včas." Přešel k vysoké stěně se dvěma zasazenými železnými kruhy, a otočil jedním doleva. Po chvilce zaznělo temné dunění a kameny se odsunuly stranou.

"Lucasi!" zavolal James do vzniklého otvoru. "Tady je James. Přišel jsem za tebou s pomocí od prince!"

Z hloubky odněkud na druhém konci temného průchodu se ozvalo: "Jimmy! Díky bohům za to, že jsi to ty. Hledali mě po celých stokách a chtěli mě zabít."

James pokynul Jazhaře, aby přinesla lucernu a všichni tři vstoupili do tunelu. O tucet stop dál stál s nabitou kuší Lucas, a jakmile dva mladé muže poznal, zbraň s neuvěřitelně úlevným výrazem ve tváři odložil. "Celý den po mně pátrali zabijáci toho šílence, toho Medvěda."

"A nebyli jediní," poznamenal William. "Přidali se k nim hledači pokladů, nájemní vrahové a příslušníci cechu zlodějů."

"Zatraceně," ulevil si Lucas. "Knute říkal, že své lidi osobně vybíral a že ručí za to, že budou mlčet jako hroby, ale počítám, že ten pitomec nejspíš nedržel pusu na zámek sám."

"Po čem ten Medvěd vlastně jde?" zeptal se James.

"Ať se propadnu, jestli to vím, Jamesi," odpověděl Lucas. Starý voják se posadil na soudek s vodou. "Chtěl jsem pomoct Knutemu udat ten poslední lup, který si přivezl z moře. Počítám, že Knute toho Medvěda nějak převezl, protože Medvěd se svými chlapy zničehonic vtrhl do mého hostince a začal vyvražďovat všechny, kdo tam byli. Sotva jsem odtamtud dokázal sám vyváznout živý a ještě předtím jsem řekl Talii a ostatním, aby utekli pryč přes kuchyni."

James si vyměnil s Williamem pohled. Pak panoš tiše řekl:

"Talia je mrtvá, Lucasi. Medvěd ji chytil a snažil se z ní dostat, kam ses schoval."

V tom okamžiku jako by Lucasovi vyhasl všechen život. Tvář mu popelavě zešedla a oči se zalily slzami. "Talia?" Brada mu klesla na hruď. Dlouhou chvíli seděl mlčky a ani se nepohnul, pak pohnutě řekl: "Ztratil jsem syny ve válce, ale nikdy mě nenapadlo, že by Talia..." Povzdechl si. Po dalším dlouhém tichu dodal: "Tenhle kšeft s Knutem by mě zajistil až do smrti. Už by nemusela pracovat jako číšnice jedinou chvíli. Měla by pořádné věno pro pořádného

mladého ženicha." Vzhlédl k Williamovi.

I ten měl v očích slzy. "Vím, jak ti na ní záleželo, Lucasi," řekl. "A přísahám, že toho Medvěda najdeme a Talia bude pomstěna."

Lucas smutně přikývl. "Všechny tyhle potíže, všechno tohle vraždění, a teď je to všechno k ničemu. Teď už mi na ničem nesejde a klidně Knutemu ten jeho lup vrátím."

"Tys neslyšel, co se Knutemu stalo?" zeptal se James.

"Doneslo se mi, že ho strážní předevčírem v noci sbalili. Sedí ve vězení,"

"Už ne," odtušil William. "Medvěd se do vězení vloupal a rozsekal Knuteho na kusy."

"U bohů! Musel nejspíš úplně zešílet," zvolal Lucas.

"My si s Medvědem srovnáme účty," slíbil mu William.

"Děkuji, Williame," řekl Lucas. "Ale dávej pozor, kam šlapeš. Talia je možná pryč, ale ty jsi ještě pořád s námi a byl bych raději, kdyby u toho už zůstalo. Tenhle Medvěd je nebezpečný a stoji za ním silná magie."

"Jaká magie?" zeptala se Jazhara.

"Temné síly, paní. Knute byl strachy bez sebe poté, co viděl, jakou magii Medvěd provádí. Právě proto se od něho trhl." Potřásl hlavou.

"Chcete vidět, po čem ti zmetci pasou?"

James přikývl. "Jsem docela zvědavý."

Lucas vstal a vykročil k silným dřevěným dveřím. Odsunul závoru a otevřel je dokořán. Jazhara vešla dovnitř s lampou jako první a i James, který už toho viděl v životě opravdu hodně, se musel zastavit a obdivně hvízdnout.

Malá místnost za dveřmi byla doslova po kolena naplněna pokladem. Na mnoha truhlicích byly halabala položeny pytle plné zlatých mincí. Všude kolem byly rozestavěny těžké zlaté sochy a rozloženy hromady klenotů. Lucas přistoupil k jedné z truhlic a zvedl její víko. Uvnitř se nacházelo další zlato a malá soška. Jazhara se sklonila a zvedla ji ke světlu. "Tohle je ishapianské dílo," řekla tiše. "Je to posvátný artefakt jejich chrámu, symbol Ishapův."

James vytřeštil oči. "Oni oloupili ishapianskou pokladní loď!" zvolal. "Pokud vím, tak pro žádného piráta nemůže existovat nebezpečnější podnik."

"Většina lidí by použila slovo ‚ztřeštěný'," řekl Lucas. "Medvěd něco z té lodi moc chtěl, a mělo jít o něco určitého. Knute si byl docela jistý tím, že ať už to bylo co chtělo, mezi těmihle věcmi, které tu vidíte, to nebylo."

"Jak to věděl?" zeptala se Jazhara.

"Knute mi řekl, že Medvěd začal neuvěřitelně zuřit, když šla loď ke dnu, i přes tohle všechno." Máchl rukou k pokladu. "Je to jeden z důvodů, proč se Knute rozhodl nechat Medvěda utonout. Bál se toho, že by ho mohl Medvěd osočit z toho, že se ta loď potopila moc rychle."

"Vzhledem k tomu, co mu Medvěd nakonec provedl, to byl docela opodstatněný strach," poznamenala Jazhara.

William se zmateně rozhlédl. "Ale jak nám tohle pomůže?" zeptal se. "Pořád ještě vlastně ani nevíme, koho stíháme, ani co vlastně hledá on."

Lucas otevřel další truhlu, která se poněkud odlišovala od ostatních. Vypadala daleko starší než ostatní, byla vyrobena z tmavého dřeva a zdálo se, jako by ji nikdo pořádně neudržoval. Její stěny byly poseté skvrnami a závěsy byly prorezivělé. Vytáhl svinutý list pergamenu a podal jej Jamesovi. Pak podal Jazhaře odřenou knihu, vázanou v kůži. "Všechno to je tady. V těch dokumentech je uvedená každá loď, kterou Knuteho posádka během let potopila - včetně té poslední práce, do které se pustil s Medvědem."

James se podíval na rozvinutou mapu. "Tohle nám řekne poměrně přesně, kde na tu ishapianskou loď zaútočili."

"Knute byl pečlivý, to se tomu malému hubeňourovi musí nechat," připustil Lucas.

"Ale pořád ještě netušíme, po čem ten Medvěd vlastně pase," podotkla Jazhara.

William řekl: "Možná bychom ho dokázali vylákat k tomu, aby za námi přišel, kdybychom rozhlásili, že víme, co hledá?"

"Možná," přikývl James, "ale jedno po druhém. Nejdřív musíme jít do paláce a já musím podat hlášení princi." Otočil se k Lucasovi. "Ty tady zůstaň s Williamem. Pošlu sem Jonathana. Meanse s jednotkou strážníků, aby všechno to zlato převzali."

"Co s ním chceš dělat?" zeptal se Lucas.

James se usmál. "Vrátíme je Ishapianům. Možná nevíme, po čem jde Medvěd, ale vsadím se o svou roční mzdu, že on; to vědět budou."

Lucasova ramena mírně poklesla, ale přikývl.

Jazhara s Williamem následovali Jamese k východu do stok, a když se s mladým poručíkem princovy palácové stráže krátce rozloučili, vydali se panoš s čarodějkou na cestu ven. Než dorazili ke křižovatce, odkud vedla cesta k nejbližšímu východu, slyšeli, jak se za nimi dveře bývalého pašeráckého skladiště pevně zavřely.

Kapitola šestá

PLETICHY

Arutha počkal, až páže odejde z místnosti.

Jakmile za sebou mladík zavřel dveře princovy soukromé pracovny, vládce západní části Ostrovního království se podíval na Jamese. "Nu, tohle vypadá na daleko horší potíže, než jsme si původně mysleli, že?"

James přikývl. "Je to daleko spletitější než obyčejný hon za pirátskou kořistí. Výsosti."

Arutha se s mírným pousmáním podíval na čarodějku a jeho tmavé oči se na Jazharu pozorně zahleděly. "Mám takový pocit, že se ti v našem městě dostalo docela zvláštního uvítání, paní."

"Vzhledem k tomu, co se tady v poslední době děje, Výsosti," zažertoval James, "by se dalo prohlásit, že je podobné uvítání mnohem obvyklejší, než by se nám dvěma líbilo."

Jazhara se nad dobromyslným špičkováním obou mužů pobaveně usmála. "Výsosti, příkazy mého mistra Puga byly jednoznačné: přestěhovat se do Krondoru a pomoci ti jakýmkoli způsobem, jaký budu v souvislosti se záležitostmi magie pokládat za vhodný. A s tímto úmyslem tu hodlám zůstat a sloužit ti, i kdybych se při obraně tvé říše měla za tímto účelem zabývat prováděním mnohem agresivnější stránky svého umění."

Arutha se opřel, složil špičky prstů do stříšky a chvilku si je protahoval - tento zvyk byl jedinou známkou nervozity, kterou u něho James pozoroval od prvního dne, kdy se setkali. Po chvilce princ řekl: "Máme k probrání dvě záležitosti a každá z nich by mohla vyžadovat, aby ses zabývala tou - jak jsi sama řekla - "mnohem agresivnější stránkou svého umění"."

"Ten tvor," poznamenal James.

Jazhara souhlasně přikývla. "Výsosti, přítomnost toho znetvořeného mláděte a náročnost magie, užité k tomuto účelu jsou jasným důkazem přítomnosti neuvěřitelně mocných zlovolných sil."

"Pravda," řekl princ. "Existuje jakýkoli důvod, proč by měl někdo provádět tak strašlivá kouzla ve zdech samotného města? Možnost prozrazení byla rozhodně vysoká, i přesto, že byli tito tvorové schován' v opuštěném koutě stok."

"Pokud bylo jediným úmyslem přivolání těchto tvorů rozsévat ve městě chaos, Výsosti, pak by taková volba dávala smysl," odpověděla Jazhara. "Z jiného důvodu patrně ne; je to volba, která je naprosto mimo mé chápání.

Takže za předpokladu, že úmyslem bylo vytvoření chaosu, by možný výsledek rozhodně stál za riziko možného předčasného odhalení." Jazhara se na okamžik odmlčela a pak dodala:

"Tvorové, jež by vznikli díky přílivu temné magie, kterému byly ty děti vystaveny, by byly bezpochyby mocní a silní. Podle toho, co jsme slyšeli, se podařilo tomu, kterého jsme odstranili my, zabít nebo těžce zranit nejméně tucet ozbrojených lidí v průběhu pouhých několika dnů. Byl oslabený, když jsme s nim bojovali. Navíc byl ještě nedospělý, stále ještě to bylo svým způsobem mládě. Předpokládám, že za několik dalších týdnů by dorostl neuvěřitelné síly. A kdyby se po městě podobných tvorů prohánělo deset..."

"Kreslíš velice temný obraz," řekl Arutha. "Ale tvé argumenty jsou přesvědčivé." Naklonil se nad desku stolu. "Od chvíle, kdy sem dorazil moredhelský odpadlík Gorath, se tady potýkáme s řetězcem zdánlivě nevysvětlitelných a nesmyslných událostí, ale jedno mají všechny společné a během vyšetřováni se ukázalo, že jejich cílem je zatáhnout Krondor do naprosté zkázy a chaosu."

"Plazivec," poznamenal James.

Arutha přikývl. "Souhlasím."

"Kdo vlastně tenhle Plazivec je, Výsosti?" zeptala se Jazhara.

Arutha pokynul Jamesovi, který odpověděl za něho: "To nevíme. Kdybychom měli sebemenší podezření, už dávno bychom ho oběsili. Poprvé se jeho jméno objevilo před více než rokem, kdy stál za gangem, který se snažil vyvraždit Jízlivce v Krondoru. Ale ve stejné chvíli se zdálo, že pracuje v docích a plete se do obchodu. Navíc jsme s naprostou jistotou zjistili, že udržuje velice úzké vztahy s Puštíky. Jinými slovy je to neskutečný mizera."

"A navíc eventuálně daleko nebezpečnější, než jsme původně usuzovali," dodal Arutha. "Zdá se, že stál i za plánem k úkladnému zavraždění vévody z Olaska a jeho rodiny."

"Ten člověk se pohybuje v mnoha kruzích," řekl James.

"A pak je tu ta záležitost s Ishapiany," dodal Arutha a kývl bradou k sošce, kterou přinesla Jazhara ze stok. "Nechal jsem už vzkázat velekněži chrámu tady v Krondoru a předpokládám, že sem přijde velice rychle."

"Má to snad něco společného s tím domem na druhé straně náměstí před palácovou bránou, Výsosti?" zeptal se James.

Na Aruthových rtech se znovu objevil ten neveselý poloúsměv. "Tobě toho asi moc neunikne, co?" nadhodil.

James se jen usmál a uklonil se.

"Ano," řekl Arutha, "ale počkal bych raději na příchod velekněze nebo jeho vyslance, než tě seznámím s dalšími informacemi ohledně této záležitosti. Teď si oba běžte odpočinout a občerstvit se, ale buďte připraveni se sem okamžitě vrátit. Pochybuji, že Ishapianům bude trvat odpověď na mé předvolání příliš dlouho."

Arutha měl pravdu. Jazhara s Jamesem se stačili dostat sotva na půli cesty ke svým komnatám, když je dohnala pážata a sdělila jim, že si princ žádá jejich okamžitou přítomnost v trůnním sále.

Když vešli dovnitř, nacházel se právě Arutha ve společnosti - velekněze Ishapova, kterého doprovázeli dva další kněží a válečnický mnich. Velekněz byl postarší muž s dokonalou dvorní výchovou a nakrátko zastřiženými bělostnými vlasy. Oba přítomní kněží stejně jako jejich představený přišli bez pokrývky hlavy a jejich černé vlasy byly ostříhány stejně nakrátko. Na rozdíl od jiných chrámů v Království dávali Ishapiané přednost prostému oděvu. Kněží na sobě měli hnědě lemovaná bílá roucha; mnich byl oblečen ve zbroji a pod levou paží držel přilbu. U pasu mu viselo velké válečné kladivo.

Princ Arutha seděl na trůnu, a přestože byli na tomto sezeni dvora přítomni pouze dva další jeho členové - vévoda Gardan a jeho písař - uvědomil si James, že jeho vladař hodlá vést rozhovor s představeným chrámu z pozice síly.

Ishapiané byli už od počátku pokládáni za jeden z nejzáhadnějších náboženských řadů na celé Midkemii;

nevysílali své zástupce k žádnému z dvorů. James už se s nimi setkal dříve ve starém opatství v Šarmu, a věděl, že je v nich daleko více, než dávají na veřejnosti znát.

Mezi jinými náboženskými řády byli jednoznačně pokládáni za nejsilnější; všechny ostatní chrámy se vyhýbaly jakékoli známce konfliktu s Ishapiany.

Velekněz řekl: "Výsosti, ve tvém vzkazu zněl jasný tón naléhavosti a já přišel okamžitě, jakmile mi byl předán."

"Děkuji," pokývl hlavou Arutha. Pak pokynul Gardanovi a písař starého vévody vytáhl sošku a podal ji veleknězi k prohlídce a prostudování. "Jak se tato věc objevila ve tvém vlastnictví, Výsosti?" zeptal se velekněz a v hlase mu jasně zazněl tón překvapení a obav.

Arutha pokynul Jamesovi a ten odpověděl za něho: "Byla objevena před několika hodinami ve skladišti kradených věcí. Byla to kořist, pocházející z pirátského nájezdu."

"Kořist?" opakoval po něm velekněz.

Arutha řekl: "Oba přece víme, otče, k čemu má v průběhu letošního roku dojít. Potřebuji vědět, jestli tento předmět pochází z lodi, která mířila tento měsíc do Krondoru."

"Podobné záležitosti mi není dovoleno probírat na otevřeném sezení dvora, Výsosti," odpověděl velekněz upjatě.

Arutha kývl na Gardana a vévoda propustil svého písaře. Velekněz se podíval na Jazharu s Jamesem a Arutha řekl: "Tento panoš je mým osobním služebníkem a Jazhara je dvorní rádce v magických záležitostech. Vévoda má mou absolutní a bezpodmínečnou důvěru. Můžeš hovořit otevřeně."

Zdálo se, jako by veleknězi někdo na bedra vložil neskutečně těžké břemeno, protože mu viditelně poklesla ramena. "Ishapovo jitro mělo připlout do Krondoru už před týdnem, Výsosti. Poslali jsme další lodě, aby po něm pátraly, odtud až po Svobodná města. Doufali jsme, že má možná jen nějaké potíže s plavbou nebo..." Podíval se na Jamese. "Pirátský nájezd? Je to možné?"

"Očividně je to jisté," odpověděl James. "Šílenec jménem Medvěd, kterému podle všeho napomáhala temná magie, tvou loď napadl a oloupil. Stráže přinášejí zbytek kořisti do paláce, takže si ji brzy budeš moci vyzvednout, otče."

Ve veleknězových očích zazářila jiskérka naděje. "Řekni mi... je mezi těmito cennostmi i velká skříňka..."

James ho přerušil. "Podle jeho prvního důstojníka se to, co tento Medvěd chtěl, potopilo zároveň s lodí. Právě to mezi nimi způsobilo jisté třenice a neshody. Medvěd svého prvního důstojníka holýma rukama roztrhal na kusy, když se z něho snažil dostat, kde se potopená pokladní loď nachází."

Mnich - válečník na sobě nedal znát žádnou reakci, ale zdálo se, že jak velekněz, tak oba kněží, kteří ho doprovázeli, každou chvíli omdlí.

"Pak je vše ztraceno," zašeptal velekněz.

Arutha se předklonil. "Ta loď vezla Slzu bohů?" zeptal se.

"Ano," odpověděl přiškrceně velekněz, "stejně jako veškeré cennosti a finance, nashromážděné během posledních deseti let každým z našich chrámů od Vzdáleného pobřeží po Svobodná města. Ale všechno to zlato a drahokamy..." - pozvedl sošku - "je k ničemu bez Slzy."

James zachytil Aruthův pohled. Princ řekl: "Když jsem usedl na tento trůn poprvé, bylo mi něco řečeno o významu této Slzy bohů, ale přesto jste celou pravdu drželi před korunou v utajení. Proč má tento artefakt tak vysokou hodnotu?"

"To, co ti řeknu, Výsosti," odpověděl velekněz, "ví jen tvůj bratr král v Rillanonu a několik málo nejvýše postavených příslušníků našeho řádu.

Všichni musíte složit přísahu, že to, co vám řeknu, nikdy neopustí tuto místnost."

Amtha se podíval na Gardana, který přikývl, a pak na Jamese a Jazharu, kteří také souhlasili. "Tak přísaháme," řekl princ.

"Každých deset let se na tajném místě v jeskyni severně od Šedých věží vytvoří drahokam. Původ tohoto kamene nám není znám; ani ty nejstarší svazky dějin a učení řádu neodhalují, jak a kdy se Ishapův chrám poprvé dozvěděl o existenci Slzy bohů.

Ale známo je nám toto: tímto artefaktem prochází veškerá moc, kterou bohové věnují smrtelným lidem. Bez něj bychom byli všichni hluší ke slovům bohů a bohové by stejně tak neslyšeli naše modlitby a prosby."

Jazhara se nedokázala udržet. "Ztratili bychom veškeré spojení s bohy," vyhrkla.

"Obávám se, že daleko více než jen to," řekl velekněz. "Máme za to, že stejně tak by pominula veškerá magie. Neboť pouze díky milosti bohů a jejich shovívavosti mohou lidé provádět magická umění, a bez božského zasahování bychom se brzy proměnili v obyčejné smrtelníky. Stávající Slza, uložená v našem mateřském chrámu v Rillanonu, brzy zeslábne a její zářivě modré světlo vyhasne. Pokud se do té doby nedostane nový drahokam na její místo, ztratíme naše spojení s nebesy."

"A celých dalších deset let bude trvat, dokud nedoroste nová Slza?" zeptal se James.

"Ano - ale dokážete si představit deset let naprosté temnoty? Deset let, během nichž nedokáží lidé hovořit se svými bohy? Deset let, během nichž nebudeme schopni uzdravit jediného člověka? Deset let bez toho, že by nebyla vyslyšena jediná modlitba? Deset let bez jediné naděje?"

James přikývl. "Neveselá představa, otče. Co můžeme udělat?"

"Známe polohu potopené lodi," poznamenal Arutha.

Znovu ve veleknězových očích zazářila jiskérka naděje. "Znáte?"

"Víme, kde se přibližně nachází," upřesnil James. "Její poloha je zakreslena na mapě a pokud šla loď přímo ke dnu a nebyla odnesena podmořskými proudy stranou, měli bychom ji dokázat najít."

"Máme povědomí o magických postupech, díky nimž dokážeme mnohé, Výsosti," řekl velekněz. "Ale umožnit člověku, aby dokázal dýchat pod vodou a prohledal vrak, je naprosto mimo naše schopnosti. Existuje jiná možnost?" Podíval se tázavě na Jazharu. Arutha si dokázal domyslet vážnost a význam této otázky; chrámy se ze zásady - a daleko silněji než ostatní instituce - stavěly odmítavě k jakémukoli projevu magie, který nedokázaly ovládat. Jazhara by i za těch nejpříznivějších okolností byla vystavena mnoha podezřením a nedůvěře. A toto byly sotva ty nejpříznivější okolnosti. "Znáš nějaký jiný způsob, Jazharo?" zeptal se princ.

Zavrtěla hlavou. "S lítostí musím říct, že žádný, Výsosti," odpověděla. "Vím o několika lidech na Hvězdně, kteří by podobného výkonu schopni byli, ale jen o několika z nich by se dalo prohlásit, že jsou dostatečně zdatní. K podobnému úkolu potřebuješ silného plavce a zdroj světla."

"Stejně by to nefungovalo," poznamenal James.

Arutha zvedl obočí. "Jak to?" zeptal se.

"Výsosti, prožil jsem celý život poblíž moře," odpověděl James s neveselým úsměvem. "Poslouchal jsem, co vyprávěli námořníci. Jakmile se ponoříš do jisté hloubky, sevře se kolem tebe váha vody a i kdybys měl to nejlepší kouzlo, které by ti umožnilo v podobné hloubce dýchat, nedokázal bys vydržet tlak okolní vody. Ne, existuje jiný způsob."

"Řekni jaký," ozval se velekněz.

"Cech trosečníků," odpověděl James. "Ti si přece vydělávají na živobytí vyzvedáváním ztroskotaných lodí. Dokáží je vyzvednout na hladinu na dostatečně dlouhou dobu, aby mohl být náklad přeložen. V některých případech dokáží opravit i díru v trupu a odtáhnout kdysi potopené plavidlo do doků na opravu. Viděl jsem to, a nejednou."

"Ale tím by se dozvěděli o Slze," namítl velekněz. "A my o tom nesmíme nikomu říci."

James zavrtěl hlavou. "Ne, otče. Musíme jim říct jedině to, že potřebujeme vyzvednout loď. Pak se do vraku vydá někdo, komu koruna důvěřuje, najde artefakt a vrátí se s ním sem, do Krondoru."

Velekněz pokynul k mlčenlivému válečnickému mnichovi po své levici. "Za tuto osobu určím bratra Solona. Slza je chráněna magickými prostředky, takže i kdyby se k ní ten Medvěd dostal, nedokázal by ji získat a odnést. Bratr Solon dokáže tuto ochranu odstranit a Slza bude moci být odnesena."

James se podíval na Aruthu. "Výsosti, jestli tenhle Medvěd nezná přesné místo, kde se Slza nachází, nebylo by pravděpodobné, že by čekal poblíž, až se objeví ishapianská výprava na cestě k místu, kde ta loď spočívá? Podle mého názoru by čekal, až bude Slza vyzvednuta a pak by znovu zaútočil, aby ji získal."

"Máme své způsoby, jak Slzu ochránit," odpověděl velekněz.

"Bez urážky, otče - ale podle toho, co nám řekl Lucas, kterému se s tím svěřil samotný pirát Knute, má Medvěd proti vaší magii nějaký ochranný prostředek. Jak jinak by v první řadě dokázal zajmout pokladní loď?"

Velekněz se zasmušil a Jazhara dodala: "Myslím, že říkal něco o nějakém amuletu - o něčem, co dokáže majitele chránit proti kněžské magii."

Arutha se na Jamese podíval. "Doporučuješ utajení?"

"Ano, Výsosti," přikývl panoš. "Musíme najít nějaký způsob, jak odvrátit Medvědovu pozornost. Pokud bychom dokázali odvést jeho pozornost alespoň na tak dlouho, aby se nám podařilo vyzvednout loď, získat artefakt a vrátit se sem dřív, než si uvědomí, že ho svádíme ze stopy..." Pokrčil rameny. "Alespoň bychom měli šanci."

"Výsosti," ozval se velekněz, "dával bych přednost tomu, aby velká ozbrojená jednotka -"

Princ zvedl ruku, aby si zjednal ticho. "Uvědomuji si, že péče o Slzu bohů spadá pod povinnosti chrámu Ishapova, otče, ale bylo zničeno mé vězení, do základů byl vypálen sirotčinec mé manželky a mí strážníci byli povražděni; koruna má povinnost dohlédnout na to, aby se už nikdy nic podobného neopakovalo. Pokud je tento Medvěd se svými žoldáky skutečně imunní proti vaší magii - jak vyplývá ze všech přístupných zpráv - bylo by logické, kdyby k uchránění Slzy bylo třeba hlavně síly zbraní. Kolik válečnických mnichů dokážeš pro tento úkol povolat v průběhu jednoho dne?"

Velekněz se zatvářil poraženě. "Pouze tři, Výsosti. Většina našich válečnických bratří byla na palubě Ishapova jitra a strážila bezpečí Slzy bohů."

James navrhl: "Otče, vzhledem k tomu, kolik lidi bylo zavražděno tady v Krondoru, bych z celého srdce doporučoval, aby byla Slza vyzvednuta a co nejrychleji dopravena do Rillanonu dřív, než si Medvěd uvědomí, že se už dávno nenachází na dně moře."

Arutha chvíli mlčel, a pak řekl: "Souhlasím s Jamesovým plánem." Panoši řekl: "Pokud jde o to ‚rozptýlení' a ‚odvedení pozornosti' okamžitě pošli ven Stopaře, aby zjistili, kde se Medvěd nachází. Ať si William vezme celou hlídku palácové stráže a vyrazí co nejdříve za nimi. Podle toho, co jsi mi ohlásil, má William dostatek osobních důvodů k tomu, aby Medvěda stíhal třeba přes celou zemi. Ten Medvěd je možná odolný proti magii, ale vsadím se, že dva tucty mečů ho dokáží zaměstnat a udržet v pohybu. A řekni Williamovi, že na Medvědovu hlavu je vypsána černá známka a pokud by ho dostihl, může s ním naložit tak, jak se mu zlíbí. To by mělo fungovat dokonale."

"A Slza?" zeptal se James.

"Společně s Jazharou půjdete do cechu trosečníků a najmete dostatek členů na to, aby se loď podařilo vyzvednout. Shromážděte je v tichosti a tajnosti kousek za městem. Branami ven projíždějte po dvou nebo po třech, a dejte se dohromady v nějaké vesnici cestou na Sarth. Pak jeďte co nejrychleji k..."

"Vdovskému mysu," napověděl James.

"Ke Vdovskému mysu," opakoval Arutha, "a pusťte se do - získání Slzy."

James se uklonil. "Kolik lidí si s sebou máme vzít?" zeptal se.

"Chci, abys ty společně s Jazharou, těmi, které najmete v cechu a bratrem Solonem, odcestoval hned zítra za svítání. Pozítří pošlu na sever jednotku vojáků, která pojede do..." Podíval se na Gardana. "Jak se jmenuje nejbližší

město u Vdovského mysu?"

Starý vévoda, aniž se musel podívat do mapy, odpověděl:

"Haldonův vrch. Leží na útesech přímo nad mysem. Většinou slouží jako útočiště těm, kteří tam vybírají ztroskotané lodi, ale jinak je to klidná, ospalá díra."

"To je příliš blízko, Výsosti," namítl James. "Pokud má Medvěd v oblasti poblíž vraku nějaké špehy, budou skoro určitě usazení v Haldonově vrchu. Už samotný náš příjezd vzbudí pozornost, pokud neodcestujeme během jediného dne. A je jisté, že pokud se tam zničehonic objeví hlídka, která má podle rozvrhu stráží dorazit někdy úplně jindy. Medvědovy muže to varuje."

"A další vesnice směrem na jih?" zeptal se Arutha.

"Mlynářův odpočinek," odpověděl vévoda.

"Vypravíme vojáky tam. Jakmile získáte Slzu, Jamesi, pospěšte si na jih do Mlynářova odpočinku a hlídka vás doprovodí zpátky do Krondoru. Pokud se ukáže, že vám hrozí větší nebezpečí, než se zprvu zdálo, pošlete někoho dolů a hlídka vám vyrazí okamžitě na pomoc. Je to jasné?"

"Ano, Výsosti," odpověděl James a uklonil se.

Arutha se otočil k veleknězi. "Otče, můžeš nyní odejít a učinit jakékoli přípravy budeš pokládat za nutné," řekl. "Tvůj pověřenec se setká s Jamesem na první křižovatce za městem dvě hodiny po svítání.

Jamesi, ty najmi ty muže z cechu a s polovinou vyraz na cestu za úsvitu. Jazhara s druhou polovinou vyrazí z budovy cechu hodinu poté. Měli byste docela dobře splynout s obvyklým provozem, který proudí severní branou v té denní době." Princ se podíval upřeně na svého panoše a dodal: "Musím zdůrazňovat, že máte být opatrní?"

James s takřka drzým úsměvem odpověděl: "Budeme tak opatrní, jak to jen půjde, Výsosti."

Arutha mu zahrozil ukazováčkem. "Už jsme toho spolu zažili opravdu hodně, Jamesi - víc, než většina lidí během tuctu životů - ale tento úkol je daleko těžší než většina, které jsi musel splnit.

Doveď jej zdárně do konce, protože ve tvých rukou spočívá osud nás všech."

James se uklonil. "Rozumím, Výsosti."

Jazhaře Arutha řekl: "Doufám, že budeš neustále našemu mladému dobrodruhovi připomínat vážnost tohoto úkolu."

I ona se uklonila. "Pokud to bude zapotřebí, Výsosti."

"A teď už všichni běžte a nechť se bohové usmívají s laskavostí vaší snaze."

Před trůnním sálem ještě James Jazharu na chvíli zastavil, aby mohli počkat na vévodu Gardana, který odešel jako poslední. "Milosti?" ozval se James.

Vévoda se k nim otočil. Rysy ve tváři měl zbrázděny hlubokými vráskami, ale jeho oči byly stále ještě jasné a pozorné. "Co si přeješ, panoši?" zeptal se.

"Mohl bych tě požádat, abys poslal zprávu palácovému výstrojnímu úředníkovi, že si k němu zajdeme vyzvednout nějaké věci, které budeme potřebovat na cestu?"

"Je v tom nějaká potíž?" zeptal se vévoda.

James se ostýchavě usmál. "Poslední dobou si tak docela nerozumíme, protože jsem se příliš často oháněl princovým jménem..."

"Bez Aruthova vědomí," dokončil za mladého panoše Gardan. Oplatil mu úsměv. "Tak dobře, pošlu mu hned zprávu."

"Kdy že to vlastně odcházíš na odpočinek?" zeptal se. "Myslel jsem, že už je tvůj odchod domluvený."

"Měl jsem odjet do Crydee tento měsíc; teď ale nevím," odpověděl s takřka teatrálním povzdechnutím.

"Myslím, že to bude tehdy, až ty přestaneš princi přinášet takové problémy."

S veselým zazubením James odpověděl: "No, jestli je to takhle, tak tady budeš ještě za deset let."

"Doufám, že ne," řekl vévoda, "ale budu tady skoro určitě toho dne, kdy se vrátíte. Když se děje něco vážného, není povinnosti služby zbaven nikdo. Teď už si běž po svých," dodal s předstíranou hrubostí k panošovi. Jazhaře se uklonil. "Paní," řekl.

"Milosti," řekli James s Jazharou jednohlasně.

Když starý vévoda odešel, čarodějka se zeptala: "Co teď?"

"K přístavní bráně a do budovy cechu trosečníků," odpověděl James.

V půli dopoledne panoval u přístavní brány čilý ruch. V přístavu byly vykládány lodě a zboží bylo odváženo do města pomocí tuctů vozíků a povozů, které si prorážely cestu ulicemi směrem ke Starému tržišti a dál. Námořníci, kteří právě připluli z dlouhých plaveb, spěchali z lodí na břeh, aby si našli hostinec a ženskou náruč. Nad doky křičeli mořští ptáci, poletovali v kruzích a prohrabávali zobáky odpadky z odhozeného nákladu, který tvořil hlavní zdroj jejich potravy.

Jazhara potlačila zívnutí, zatímco procházeli branou. "Jsem tak unavená, že stačí chvilku sledovat všechny ty lidi, jak pobíhají kolem, a už mám pocit, že jsem náměsíčná."

James se usmál. "Na to si zvykneš. Jeden z triků, které jsem se v Aruthových službách naučil, je zdřímnout si kdykoli se příležitost namane. Můj osobní rekord jsou čtyři dny za sebou bez zamhouření oka. Samozřejmě mi v tom pomáhal magický nápoj, a jakmile jeho účinky pominuly, nebyl jsem k ničemu skoro celý týden..."

Jazhara přikývla. "Podobné věci musí člověk používat velmi opatrně."

"Což jsme zjistili cestou zpátky domů," přikývl James a také potlačil zívnutí, k němuž pocítil nutkáni jako reakci na Jazhařino. "Ať už nás čeká jaký chce osud, doufám, že v sobě zahrnuje přinejmenším jeden nocleh v pořádné, teplé posteli dřív, než se vydáme na cesty."

"Naprosto souhlasím."

Dorazili k budově cechu trosečníků, vcelku nevýjimečné patrové stavbě umístěné jen jeden blok před přístavní branou. Před vchodem stálo u velkého povozu několik mužů. Dva z nich stáli na nákladní ploše a další dvojice právě vykročila pryč s velkou truhlou.

James se zastavil a poklepal jednomu z nosičů na rameno.

Aniž by se otočil, aby zjistil, kdo za nim stojí, muž odsekl: "Odpal!"

James byl unavený a neměl náladu na drzosti, takže jen řekl:

"Jsem tu v princově záležitosti."

Muž se na něho rychle podíval. "Poslyš, jestli jsi tu kvůli cechovnímu mistrovi, tak já už řekl všechno, co jsem věděl, kapitánovi hlídky."

James popadl muže pevně za rameno a prudce si ho k sobě otočil. Nosič zatnul ruku v pěst a zapřáhl se, aby Jamesovi uštědřil prudkou ránu, ale než to stačil udělat, vytasil panoš z pochvy dýku a přiložil ji muži ke krku.

"Měj se mnou trpělivost," odtušil pak a v hlase mu zazněl jen slabý stín hrozby. "Možná by sis mohl udělat trochu času a říct to ještě jednou. Co jsi přesně řekl kapitánu Garruthovi o cechovním mistrovi?"

Muž spustil pěst k boku a ustoupil dozadu. "Člověk nemusí být génius k tomu, aby uhádl, že byl zavražděn."

Jeden z dalších nosičů, kteří pozorně rozhovor sledovali, na ně zavolal: "Udělal to Kendaric! Kvůli té jeho chamtivosti jsme přišli ke zkáze!"

První muž kývl bradou ke vchodu do budovy cechu. "Jestli chceš znát podrobnosti, tak si radši promluv uvnitř s Jorathem. Ten je teď služebně nejstarší tovaryš a jako takový vede cech."

James schoval dýku a pokynul Jazhaře, aby šla s ním. Společně vstoupili do cechovní síně, kde stálo v jednom koutě několik mužů, hluboce zabraných do hovoru. Poblíž dveří se nacházel mladý muž, podle vzhledu sotva učedník. Sepisoval různé kusy nábytku a osobních předmětů na účetních knih. James přešel k němu. "Hledáme tovaryše Joratha," řekl.

Chlapec nepřestal ani na okamžik počítat, jen ukázal brkem přes rameno ke dveřím, vedoucím z haly hlouběji do domu.

"Díky," řekl James a šli dál. Vešel s Jazharou do místnosti, vybavené velkým stolem a několika křesly. Před stolem stál muž středního věku s tmavými vlasy a krátkým, pečlivě zastřiženým vousem. Byl oblečený do prostého modrého pláště, podobného tomu, jaký by člověk očekával "Když jsem nemohla mistra probudit," řekla stará žena, "sehnala jsem dva učedníky a nakázala jim, aby vyrazili dveře sochorem. A přímo tady jsme na podlaze našli mistra ležet." Popotáhla nosem a hřbetem ruky si setřela slzu, která sejí objevila v koutku očí.

"Co nám o tom můžeš říct?" zeptal se James. "Jsme tu jménem prince."

"Náš mistr byl úžasný člověk, ale už dlouho ho zlobilo srdce. Čas od času jsem mu vařívala čaj z hlohu, když ho píchalo na prsou. A vůbec mu na to srdce nepomáhalo, že se neustále hádal s tovaryšem Kendaricem."

"Jaký tenhle Kendaric vlastně byl?" zajímalo Jazharu.

"Byl to chudý kluk z ulice, bez rodiny nebo jediného přítele. Cechovní mistr za něho zaplatil poplatek, aby ho cech vůbec přijal, protože Kendaric byl tak chudý.

Ale starý mistr věděl, jak je ten chlapec chytrý a že by byl hřích ho odmítnout jen proto, že nemá sám dost peněz. A v tomhle měl pravdu, protože se z Kendarica stal první mezi tovaryši. Kdyby se tohle všechno nestalo, tak by byl rozumnou volbou pro příštího mistra cechu..." Hlas se jí znovu vytratil a v očích sejí zaleskly další slzy.

"Takže byl podle tebe vynikající?" pobídla ji Jazhara.

"Ach, ten dokázal vždycky vymyslet něco nového, něco převratného. Pracoval v poslední době na zaklínadle, které by umožnilo jedinému příslušníkovi cechu vyzvednout velkou loď nad hladinu bez pomoci. Myslel si, že cech tímhle způsobem dokáže vydělávat daleko víc peněz, ale mistr byl proti tomu a chtěl zachovat staré způsoby, a bez ustání se kvůli tomu hádali a svářili. Tvrdil, že se s Kendaricem hádá proto, aby ho vycvičil, aby měl ostrou a jasnou mysl, aby byl dostatečně tvrdý a dokázal převzít vedení cechu potom, co on sám zemře. A právě to mi připadá na celé věci docela zvláštní."

"Co ti na tom připadá zvláštní?" zeptala se Jazhara.

"Nu, připadá mi zvláštní, že by ho Kendaric vůbec zabíjel. Přes všechny ty hádky a křik bych mohla přísahat, že Kendaric starého mistra opravdu z celého srdce miloval."

Jazhara se zamyslela. "Podle všeho má každý za to, že je Kendaric vrah, ale nejsou to jen dohady?" nadhodila.

Stará žena si povzdechla. "Možná. Ale sama jsem slyšela, jak se Kendaric s cechovním mistrem dohadovali tu noc, kdy došlo k vraždě. Ty jejich přenice byly vždycky dost hlasité, ale tentokrát křičeli ještě víc než obvykle. A na druhý den ráno jsem našla mistra mrtvého, když jsem mu ráno přinesla snídani. Jak jsem říkala, museli přijít dva učedníci, aby dokázali vyrazit dveře. Kendaric ho nejspíš musel udeřit, a když mistrovo srdíčko ten nápor nevydrželo, nejspíš se vyděsil a utekl oknem. Tohle jsem také řekla strážím, když jsem je zavolala. A ti mi řekli, že mám pěkně za ušima, když jsem takhle přesně dokázala uhádnout, jak se to přihodilo."

James se sotva dokázal udržet, aby neobrátil oči v sloup, ale nakonec jen řekl: "Jestli ti to nebude vadit, trochu se tady rozhlédneme."

Netrvalo dlouho a došlo jim, že všechno, co mohlo být jakýmkoli způsobem důležité, z místnosti už dávno odnesli strážníci. "Komu patří ty dva další pokoje?" zeptala se Jazhara.

Abigail odpověděla: "V těch bydlí tovaryši."

"A který z nich je Kendaricův pokoj?" zeptal se James.

"Ten poslední," řekla stará žena.

James vyšel na chodbu a otevřel patřičné dveře. Okamžitě se vrhl na podlahu a díky své pohotovostí jen o

vlásek unikl spalujícímu jazyku horka, který k němu vystřelil z veřejí. Jazhara za ním udělala totéž, ačkoli James netušil, jestli se ji podařilo uhnout před plameny.

Neměl ani vteřinu na to, aby to zjistil, protože mág, který po něm vrhl ohnivý výboj, ustoupil stranou, aby válečník v černém mohl zaútočit na místo, kde se James nacházel.

Izmail zvedl meč a rozmáchl se po Jamesově hlavě.

Kapitola sedmá

SPIKNUTÍ

James se převalil doprava.

Hrot Izmailova meče narazil do prken podlahy v místě, kde se ještě před okamžikem nacházela panošova hlava, a nájemný vrah s překvapující rychlostí znovu pozvedl svou zbraň k dalšímu útoku.

James neměl čas ani k tomu, aby tasil rapír, takže vykopl s takovou silou, jaké byl v tom okamžiku schopen. Jeho hbitost a síla nohou ho odměnily zvukem praskající kolenní čéšky a tlumeným výkřikem bolesti z hrdla černě oděného vraha. Izmail se zapotácel, ale nezhroutil se k zemi.

James se znovu převalil, zatímco válečník klesal a jediným plavným pohybem vstal a vytasil svou zbraň.

Jazhara vypustila kouzlo, ale jiskřící koule rudé energie se odrazila na stranu a dopadla na podlahu poblíž nepřátelského mága. Přestože nebyl přímo zasažen, zdálo se, jako by ho ochromilo uvědomění, že stojí v boji proti dalšímu uživateli magie. Otočil se a dal se na útěk, který ukončil skokem z okna na ulici.

Jazhara obrátila svou pozornost k nájemnému vrahovi, zatímco se James k muži blížil. Pozvedla hůl nad rameno a okovaný konec namířila na muže, připravena udeřit v prvním okamžiku, když James ustoupí. Panoš švihl čepelí v útoku, který měl jeho protivníka donutit ustoupit a přenést váhu na poraněnou nohu. Muž byl ale zkušený šermíř a přesunul se tak, aby riskoval těsné minutí Jamesovy čepele raději než aby namáhal roztříštěné koleno. Rychle ránu oplatil bleskovým vnitřním výpadem, který panoše málem stál hlavu.

Když James ustoupil, provedla Jazhara výpad okovaným koncem hole a zahnala tak nájemného vraha dále do místnosti. Muž se promyšleně postavil těsně za dveře, takže na něho panoš s čarodějkou mohli útočit pouze střídavě a nikoli soustředěně. Aniž by z nepřítele spustil zrak, James prohodil přes rameno:

"Jazharo! Seběhni dolů a zkus zjistit, jak to dopadlo s naším čarujícím přítelem. Já se postarám o tuhle zabijáckou svini."

Jazhara o jeho příkazu nediskutovala, ale otočila se a rozběhla se do přízemí. Odtamtud už zněly tázavé výkřiky, které se ptaly po důvodu zvuků boje shora.

James zhodnotil situaci. Ani on, ani nájemný vrah nehodlali ze dveří ustoupit o vlastní vůli. Kterýkoli z nich by se rozhodl projít, musel počítat s tím, že by okamžitě čelil vražednému útoku a veřeje dveří by přitom notně omezovaly jeho obranu. Jakýkoli útok by vyžadoval ústup do strany. Takže byli uvězněni v bezvýchodné situaci.

James ustoupil o krok zpět a sklopil mírně hrot zbraně, jako by zval svého protivníka k útoku.

Izmail stál připravený a hrot jeho zbraně obezřele kroužil, ale odmítal přijmout tak okaté pozvání.

"Pomoc už je na cestě a piš si, že brzy dorazí," řekl James. "Pochybuji o tom, že by ses mohl pokusit vyskočit z okna, když máš takhle ošklivě pošramocenou čéšku." Podíval se na mužovu zraněnou nohu. "Musím ale obdivovat tvou sílu. Většina mužů už by ležela na podlaze a řvala by bolestí."

Nájemný vrah se přesunul o malý kousek - ne víc než dva palce - blíž.

James mluvil dál. "Na vás Puštíky jsem během let narazil mnohokrát. Prvního jsem zabil tenkrát, když se pokoušel zabít prince - to už je hodně dávno. Tenkrát jsem byl ještě malý kluk. Shodil - jsem ho ze střechy."

Nájemný vrah postoupil o další palec.

James se hrotem rapíru dotkl podlahy a zhluboka se nadechl, jako by se uvolňoval. "To se ale nedá srovnat s tou bandou, na kterou jsem narazil dole v poušti. Pochybuji o tom, že se ti to doneslo, protože jsi byl nejspíš celou dobu tady na severu. Totiž - kdybys byl tam dole se zbytkem ostatních, tak už bys byl dávno mrtvý, je to tak?"

Další palec.

"Pořád ale nedokážu pochopit, jak je možné, že sebou celé to vaše bratrstvo nechá orat takovou partou náboženských pomatenců. Nakonec to vždycky dopadne tak, že další z vás pomřou. Plazivec asi nemá vládu nad Puštíky zase tak pevně v rukou, co?"

Nájemný vrah se napjal.

James se odmlčel a mírně nasměroval svou váhu na jilec rapíru, jako by se o něj opíral. "Popravdě řečeno je docela legrační, že tě tady potkávám," řekl. "Myslel jsem si, že jsem toho posledního z vás nechal hnít na slunci a když jsem odjížděl, ještě pořád čekal, až se k němu posadí supi."

Izmail se napjal ještě více, když mu křik zvenčí napověděl, že na místo dorazila hlídka městské stráže. Pak zvedl meč a rozehnal se zespod po Jamesovi; ale ten se pohnul v okamžiku, kdy hrot zbraně nájemného vraha přestal kroužit.

Přesně jak James doufal, byl nájemný vrah tak vyrušen ze soustředění panošovým tlacháním, že si ani nevšiml, jak mladík pomalinku couvá ke dveřím. Hrot zakřiveného šamšíru se zabodl do dveřního překladu nad jejich hlavami a zůstal tam zaražený, zatímco James vyrazil kupředu a zároveň pozvedl rapír. Poraněné koleno nakonec muže zradilo a ten zakolísal a napůl upadl na hrot Jamesovy zbraně.

Panoš se opřel do jílce celou svou vahou a nájemný vrah ztuhl, když ho rapír probodl. James se napřímil, stáhl čepel zpátky a Izmail se zhroutil mrtvý k zemi.

O okamžik později se ke dveřím chodbou přiřítila Jazhara s dvojicí městských strážníků. "Mág nám utekl,"

řekla keshanská šlechtična. "Tihle strážníci stáli u brány a já je zavolala, aby ti sem šli na pomoc."

Jeden ze strážných se zahleděl na mrtvého nájemného vraha a řekl: "Nezdá se mi, že bys tu nějakou pomoc potřeboval, panoši.

James si klekl a začal mrtvolu prohledávat. "Ale to se podívejme, copak to tu máme?" zvolal překvapeně. "Tihle mizerové u sebe obyčejně nemají vůbec nic." Podíval se na útržek lístku a podal jej Jazhaře. "Dokážeš to přečíst?"

Prohlédla si zprávu. "Ano, je to podobné pouštnímu písmu, které bylo použito ve zprávě pro Jusufa. Získej svitek, odstraň svědka v uličce a vrať se k psovi. Není tu žádný podpis ani pečeť."

"Svědka v uličce?" zeptal se starší strážný. "Tak to musí být starý Thom. To je jeden starý námořník bez domova."

"Má v uličce za touhle budovou-naskládaných pár beden, kterým říká , ‚domov'" dodal druhý strážný.

James řekl: "Jazharo, pojďme zjistit, co tihle chlapi hledali." Pak se otočil ke strážným. "Jeden z vás tu zůstane na hlídce." Pak pokynul čarodějce, aby ho následovala dovnitř.

Pozorně se rozhlédli, ale nedokázali najít nic podezřelého. James pokrčil rameny. "Měl jsem tak trochu plné ruce práce, takže jsem si ani nevšiml, kde ti hrdlořezové stáli, když jsem otevřel dveře."

"Byli přímo před tímhle stolem, Jamesi," odpověděla Jazhara.

James si stůl prohlédl a usoudil, že na první pohled vypadá docela obyčejně.

"Co podle tebe má znamenat to ‚vrať se k psovi'?" zeptala se Jazhara.

James pokračoval v prohlídce. "Nejspíš nějaké smluvené označení místa nebo osoby," poznamenal nepřítomně. Něco zaujalo jeho pozornost a vytáhl zásuvku. Zkušeným pohledem změřil její hloubku a pak řekl: "Buď je za touhle zásuvkou skrytý prostor, nebo se nejmenuji Jimmy Ručka." Klekl si a sáhl do prázdného prostoru. Ozvalo se cvaknutí malé západky a otevřela se nepatrná dvířka, za nimiž se objevil malý červený váček, vyňal jej.

Nadhodil si jej v ruce. "Je to těžké. Vypadá to na kámen." Hbitými prsty rozvázal hedvábnou šňůru, která váček stahovala, a vysypal si předmět na dlaň levé ruky.

Světlo dopadlo na měňavě zelený a bílý kámen, vytesaný do podoby mořské lastury.

"To je přece Eortisova lastura!" zvolala Jazhara.

"Cože to je?" zeptal se James. "Na pár přívrženců toho boha jsem narazil, když jsem se kdysi dávno dostal na Silden, ale jinak o jejich víře nic moc nevím."

"Podobný artefakt jsem viděla na Hvězdně." Jazhara přejela rukou nad předmětem a s tichým mumláním zaklínadla zavřela oči. Pak je vytřeštila.

"A je pravá! Tohle je velice starý a vzácný předmět, který napomáhá užívání vodní magie. Musíš znát někoho dostatečně vysoko postaveného - jako jsou třeba mistři na Hvězdně nebo velekněze chrámu mořského boha Eortise - aby ses o jeho existenci vůbec doslechl. A vlastnit jednu... to musí být část tajemství cechu trosečníků."

"Ale proč ji u sebe neměl cechovní mistr?" přemýšlel James nahlas. "Je to jen další důkaz, že má Kendaric prsty ve smrti svého mistra, nebo jí on sám svěřil svému oblíbenému studentovi do opatrování?"

"A proč po ní zrovna tady pátrali Pustíci?" zdůraznila Jazhara.

"Můžeš ji použít k tomu, abys vyzvedla loď nad hladinu?" zeptal se James.

"Ne, ale můžeš ji použít k tomu, aby sis zajistil příznivé počasí k podobnému cíli, pokud znáš patřičná zaklínání."

"Myslíš, že právě po ní pátrali?"

Jazhara se nad tím na okamžik zamyslela. "Nejspíš ne, protože by jim to nepomohlo ve vyzvednutí lodi," usoudila pak.

"Tak to budeme muset hledat dál." Prohlédl si stůl z druhé strany a podařilo se mu nalézt další falešnou zásuvku, tentokrát díky tomu, že sáhl dovnitř zespod.

"Opravdu chytré," zamumlal si pro sebe, když vytáhl malou skříňku. "Ale na mě to dost chytré nebylo."

Skříňka byla zhruba jednu stopu široká, polovinu hluboká a tři palce silná. Nebyla opatřena žádným viditelným zámkem nebo západkou a víko bylo vykládáno drobnými kamínky mozaiky. James se pokusil o prostý přístup a palcem je odtlačil nahoru. Zvedlo se bez nejmenších obtíží, ale skříňka byla prázdná. "Nic," řekl zklamaně.

"Ne, něco tam je," namítla Jazhara. "Zavři to víko a znovu je otevři."

James ji poslechl a Jazhara řekla: "Je to scathská skládačka. Je to zámek."

"K čemu? Ta skříňka je přece prázdná. A boční strany jsou příliš tenké na to, aby se v nich skrývala další tajná skrýš," zavrtěl hlavou panoš.

"Je to trik. Jeho podstata spočívá v tom, že skrývá všechno, co je uvnitř, dokud nebude odemčen."

"A dokážeš to odemknout?"

"Mohla bych to zkusit." Jazhara si od něho vzala skříňku a položila prst na jednu z kamenných kostek. Její barva se změnila z červené na zelenou a pak na modrou, a na kratičký okamžik Jamesovi připadalo, že na povrchu kostky zahlédl rozmazaný obrazec. Jazhara rychle opakovala pohyb na sousedící kostce; barvy kamene se znovu změnily a objevil se další obrazec.

Hbitými prsty posouvala kostky po ploše víka, protože se pod jejími prsty poslušně přemisťovaly. James ji jen bez dechu sledoval, protože přestože bylo rozebírání pastí a zámků za jeho zlodějských časů prvořadou dovedností, ještě nikdy v životě na podobné zařízení nenarazil. Po chvilce se mu oči rozšířily, protože si uvědomil, že když zaváhala s pohybem kostek, ty se rychle znovu proměnily a vrátily do původního vzorce. A čím blíže dospěla k vyřešení skládačky, tím rychleji vyhledaly.

Jazhařiny prsty se pohybovaly neuvěřitelně rychle a přesouvaly kostky tak dlouho, dokud nezmizela i

poslední. Pak se ozvalo sotva slyšitelné cvaknutí a víko skříňky se zvedlo.

A skříňka už nebyla prázdná. Přes celé dno ležel svinutý list pergamenu. James sáhl dovnitř, vytáhl jej a rozvinul. Podíval se na něj a řekl: "Není to nic, co bych dokázal přečíst."

Jazhara si od něho pergamen vzala a zahleděla se do něj. "Myslím, že tohle je kouzlo, které cech používá k vyzvedávám lodí."

"Jak to funguje?"

Jazhara se začetla do znaků. "Neuvěřitelné," zašeptala po chvilce. Pak dodala normálním hlasem: "S tímto svitkem a několika dalšími složkami dokáže jediný příslušník cechu zvednout loď nad hladinu za pomoci magické mlhy!"

"A co je na tom tak úžasného?"

"Cechy jako je právě trosečnický, které praktikují omezená kouzla, obvykle vlastní jen několik menších kouzel a zaklínadel, která se dědí z jedné generace na druhou, a obvykle je třeba k dosažení jakéhokoli výsledku spojeného úsilí několika příslušníků cechu. Ať už tohle napsal kdokoli, ví toho o magii daleko víc než kdokoli další z cechu." Na okamžik se odmlčela, a pak dodala: "To by mě zajímalo, jestli si Kendaric uvědomuje, že je v podstatě mágem nižší stezky!"

"Takovéhle kouzlo musí mít pro cech pěkně velkou hodnotu."

"To bezpochyby," přikývla Jazhara. "Využít by je dokázal dřív nebo později v podstatě pouze mág nižší stezky. A předpokládám, že Kendaric je jediný, kdo je umí přednést přesně tak, jak stojí a leží."

"Pak musíme najít Kendarica," řekl James. Ukázal na svitek a dodal: "Tohle schovej." Otočil se a vykročil z místnosti. Jazhara schovala svitek do váčku, který měla pověšený u pasu, a následovala Jamese na chodbu o okamžik později. James se podíval na mrtvého Puštíka, ležícího kousek za dveřmi, a řekl strážnému: "Dávej na tu mrtvolu dobrý pozor, a kdyby se začala hýbat, zavolej mě zpátky." K Jazhaře dodal: "Pojďme se podívat do té zadní uličky."

Když sestupovali ze schodů, zeptala se Jazhara: "Kdyby se začala hýbat?"

James se s neveselým úsměvem ohlédl přes rameno a odpověděl: "Pustící mají jednu vlastnost, která mi pěkně leze na nervy: nikdy nevíš, kdy jsou opravdu mrtví."

Vyšli z budovy cechu a zahnuli za roh k zadnímu traktu, kde se ve stínu domu nacházela dlouhá, temná a křivolaká ulička. Přestože byl stále jasný den, šeré stíny poskytovaly tucty temných míst, v nichž se mohlo skrývat opravdu cokoli. James bezmyšlenkovitě tasil rapír. Jazhara sevřela svou hůl pevněji a připravila se pro případ nenadálého útoku.

Kráčeli uličkou, dokud nedorazili k místu pod otevřeným oknem, kudy vyskočil ven mág. James ukázal hrotem své zbraně na zem. "Musel přistát tady a pak utíkat..." - rozhlédl se oběma směry - "tudy." Ukázal zpátky směrem, odkud právě přišli. "Vím skoro určitě, že druhý konec téhle díry je zahrazený."

"Kdyby se dostal na hlavní ulici a zpomalil do chůze, mohl by si ho každý splést s dalším obyvatelem tohoto města, který si prostě jen jde po svých."

James přikývl. "Právě pro tohle miluji města a nesnáším, když musím pobíhat někde po lesích v divočině. Ve městech je tolik míst, kam se člověk dokáže schovat."

Vykročili dále směrem, co šli předtím, a Jazhara řekla: "Vím, že mnoho z mých krajanů by s tebou v tomhle bodě nesouhlasilo; skrývání v poušti jim připadá jako druhá přirozenost."

"Jak sis jistě všimla, do pouštního muže mám daleko," poznamenal suše James.

Nakonec se zastavili u nevzhledné hromady beden a James odsunul jednu stranou. Puch, který se k nim zvedl, donutil Jazharu ustoupit stranou s hřbetem ruky přitištěným k nosu. Uvnitř se válela špinavá pokrývka, trocha hnijícího jídla a pár osobních předmětů - vlněná čapka, zlomený hřeben a neuvěřitelně špinavá košile. "Nikdo není doma," odtušil James. "Starý Thom musí nejspíš někde žebrat nebo krást. A sem se nevrátí dřív než do setmění."

"Sotva mi připadá uvěřitelné, že existují lidé, kteří v podobném prostředí dokáží přespávat," řekla Jazhara.

"Není to tak strašné, když si na to zvykneš," mávl rukou James. "Trik spočívá v tom, že musíš použít hroznou spoustu smetí a odpadků na to, aby se k tobě stráže nepřibližovaly." Znovu se rozhlédl po uličce. "Pojďme."

"Kam teď?"

"Zpátky do paláce. Trochu si odpočineme a po soumraku se vrátíme zpátky sem a popovídáme si s Thomem. Myslím, že čirou náhodou zahlédl něco nebo někoho, kdo nechce přijít zbytečně do řečí, a pokud dokážeme zjistit, kdo nebo co to vlastně bylo, mohli bychom vyřešit i zbytek celé záhady."

"Prozatím je jasné, že někdo nechce, abychom vyzvedli tu loď."

"Ano," přikývl James. "A zatímco William pořádá v divočině štvanici na Medvěda, je tu ještě někdo, kdo plánuje vraždy cechovních mistrů a žebráků."

"Plazivec?"

James přikývl. "To hádám já. Pojďme, vrátíme se do paláce a odpočineme si." Rychle vyšli z temných stínů uličky do denního světla rušné ulice.

William dal své jednotce signál k zastavení, když zahlédl osamělého jezdce, který jim jel po cestě naproti. Od města zatím neurazili ani hodinu jízdy a následovali značky, které jim zanechala dvojice Královských stopařů. Jezdec zastavil u něho a zasalutoval. Byl to Maric, jeden ze Stopařů. "Poručíku," řekl.

"Co jste našli?" zeptal se William.

"Půltucet mužů vyrazil z města pěšky přes pole severovýchodně od severní brány. Nijak se nesnažil za sebou zametat stopy. Jeden z nich je obrovský a těžký - to bude nejspíš ten, kterému se říká Medvěd. Jeho stopy jsou pořádně široké a hluboké. Na okraji polí měli připravené koně, na kterých vyrazili po téhle cestě. Jackson je sleduje a

bude za sebou nechávat značky."

William dal své jednotce rozkaz k další cestě. Maric se zařadil vedle něho. Stopaři byli svým způsobem legendární - muži, kteří se počítali mezi přímé potomky průkopníků, zálesáků a správců nejstarších krondorských princů. Znali okolní divočinu stejně dobře jako zná matka rysy ve tváři svého dítěte a většinou byli dost samotářští a od důstojníků z jiných jednotek než byla jejich přijímali rozkazy jen neochotně. Jejich hlavní kapitán byl sotva kdy k zastižení v paláci - pokud ho před sebe nepovolal samotný princ - a s ostatními vojáky v posádce se příliš nepřátelili. Ale patřili mezi nejlepší průzkumníky a hledače na celém západě a žádný voják z královských jednotek nepochyboval o jejich schopnostech.

Po chvíli ticha se William zeptal: "Co ještě?"

"Co tím myslíš, poručíku?" odpověděl otázkou Stopař.

"Zajímalo by mě, co ses mi rozhodl neříct."

Stopař se po straně podíval na mladého důstojníka, mírně se pousmál a pokýval hlavou. "Tihle muži se za sebou opravdu ani v nejmenším nesnaží zametat stopy, jak už jsem říkal. Nebojí se toho, že by je někdo mohl sledovat. Z nějakého důvodu mají neuvěřitelně naspěch."

"Potřebují se někam rychle dostat," poznamenal William.

"Nebo se potřebují s někým setkat," nadhodil Maric.

"Léčka?" zeptal se William.

"Možná," odpověděl Stopař. "Pokud se snaží získat nějaký náskok a pak se zničehonic na stezce otočí..." Pokrčil rameny.

"Jackson by nás varoval."

"Pokud bude naživu," odpověděl Maric beze stopy jakéhokoli pocitu.

Jeli dál mlčky.

Jestliže byla ulička temná za denního světla, v noci byla temná jako inkoust v kalamáři. James odkryl dvířka lucerny, kterou vzal v paláci.

Poté, co prospali pozdní dopoledne a časné odpoledne, pojedli James s Jazharou ve společnosti prince a jeho rodiny. Byla to vůbec první večeře, kterou Jazhara strávila s královskou rodinou jako součást svého privilegia, a ona plně využila příležitosti k hovoru s princeznou Anitou, princeznou Elenou a dvojčaty Borricem a Erlandem.

James mezitím seznámil prince s výsledky jejich pátrání, a Arutha souhlasil s tím, aby James pokračoval v hledání nezvěstného tovaryše Kendarica.

Jazhara, znovu převlečená do pohodlného cestovního oděvu, kráčela krok za Jamesem, když postupovali temnou uličkou. Když se přiblížili k bednám, požádal ji James zvednutím ruky o naprosté ticho a Jazhara se dotkla jeho ramene, aby mu potvrdila, že rozumí.

Když přistoupili k bednám, ozvalo se zevnitř volání: "Ne! Ne! Starej Thom o tom neřekl živý duši!"

"Thome, my jsme ti nepřišli ublížit," zavolal James. Otočil lucernu k bednám a její záře odhalila starého muže, oblečeného do hadrů, který se choulil uvnitř. Nos měl pokroucený a zarudlý z opakovaných rvaček v dobách, kdy byl ještě mladý a z těžkého pití v pozdějších letech. Přední zuby už žádné neměl a to málo, co ještě zůstalo z jeho bílých vlasů, se rozprostíralo kolem hlavy jako slabá aura.

Zahleděl se na ně zarudlýma, uslzenýma očima a řekl: "Vy nechcete starýmu Thomovi ublížit?"

"Ne," zavrtěl hlavou James, klekl si a postavil lucernu na zem tak, aby světlo odhalovalo i jeho tvář. "Nepřišli jsme, abychom ti provedli cokoli zlého. Jen jsme se tě chtěli zeptat na pár věcí..."

"Aha, ty ses princův člověk, žejo?" řekl starý žebrák. "Osud mě má nejspíš přece jen rád. A já myslel, že ste ti vrahouni a přišli ste starýho Thoma dorazit."

"Proč by tě měli chtít dorazit?" zeptala se Jazhara a dřepla si vedle Jamese.

Thom se na mladou čarodějku podíval a pak odpověděl. "Počítám, že nejspíš krzevá to, že sem je viděl tenkrát v noci, jak se vkrádali do cechovního domu."

"Kdy to bylo?" zeptal se James.

"Tu noc, co umřel cechovní mistr. Byli dva, oblečení celí v černým, a já je viděl, jak vylezli po zdi nahoru a oknem do jeho pokoje, tak to bylo."

"Puštíci," odtušil James. "Chtěli se sem vrátit, Thome, ale my se k nim dostali dřív, než tě stačili najít."

"Tak to ses hodnej kluk, mládenče. Máš to u mně."

"Není zač," odpověděl James s úsměvem. "Viděl jsi ještě něco?"

"No, než ti v těch černejch pláštích vlezli dovnitř, tak se nejdřív chvilku bavili s někým kus dál na ulici."

"Viděl jsi, kdo to byl?" zeptala se Jazhara.

"Starej Thom toho moc neviděl, akorát to, že ten, se kterým mluvili, měl na sobě označení cechu."

James zvedl obočí. "Měl náhrdelník?"

"Jo, tu barevnou věc kolem krku, kterou ti chlapi z cechu nosí."

"Mohl to být Kendaric?" zeptala se Jazhara.

Starý Thom se na ni podíval. "To jako myslíš toho mladýho, kterej se starým cechovním mistrem v jednom kuse o něčem dohadoval? Viděl sem ho tu noc, co přišlo na vraždu, to je pravda. Docela brzy večer vyšel z cechovního domu - a od tý doby sem ho už večer neviděl."

"Takže to nebyl Kendaric, kdo mluvil s těmi Puštíky?" opakoval James.

"Moh to bejt on," odpověděl starý Thom. "Ale taky nemusel. Když odcházel, tak žádnej náhrdelník neměl."

James si dřepl. "Pak nám zbývají jediní dva lidé, kteří ještě náhrdelník mít mohli: starý mistr a Jorath. Cech už

má na noc zavřeno, ale zítra se vrátíme a trošku si s tovaryšem Jorathem promluvíme."

James sáhl do měšce a vytáhl dvě zlaté mince. Podal je Thomovi a řekl: "Dej si něco pořádného k jídlu a pořiď si teplou přikrývku, příteli."

"Děkuju, synku," řekl starý rybář. "Starej Thom ti děkuje."

James s Jazharou ho nechali ležet v bedně a vrátili se na ulici.

Hned zrána se panoš a čarodějka vypravili zpátky k budově cechu trosečníků, ale tentokrát vstoupili do mnohem tiššího domu než předchozího dne. Když vešli, našli v hlavní pracovně Joratha, který procházel různé dokumenty. Vzhlédl k nim, jakmile se objevili ve dveřích, a řekl: "Už zase?"

"Máme ještě pár otázek, tovaryši," odpověděl James.

"Tak prosím."

"Podařilo se nám pár věcí zjistit, ale celý tento případ bude muset počkat na své vyřešení do chvíle, kdy se nám podaří najít tovaryše Kendarica. Můžeš nám o něm něco říct?"

"Byl to služebně nejstarší tovaryš v celém cechu, jediný starší než já," odpověděl Jorath.

"Jsou tu ještě dva další, ale oba jsou momentálně mimo město. Kendaric byl člověk neobvyklého nadání a bylo v jeho silách se stát největším z nás všech - a možná i dalším cechovním mistrem.

Naneštěstí byl chamtivý a arogantní, nejspíš proto, že byl původem poloviční Keshan."

Jazhara neřekla ani slovo a výraz v její tváři se nezměnil, ale James si všiml, jak jí klouby prstů zbělaly, když pevně sevřela prsty kolem hole.

"Myslíš, že na to měl jeho původ nějaký vliv?" zeptal se James s předstíranou lhostejností.

"Bez nejmenších pochyb," řekl Jorath. "Vždycky byl arogantní, ale od té chvíle, co musel zrušit zásnuby s jednou dívkou z Království, si na nás pěkně vyléval zlost, to musím říct. Její rodiče nechtěli, aby se jejich dcera provdala za Keshana - a kdo se jim koneckonců může divit, že?"

"Tvé očividné předsudky vůči Keshanům mě urážejí, tovaryši," poznamenala Jazhara.

Jorath mírně naklonil hlavu na stranu. "Paní, nejsem žádný fanatik, ale jako člověk s jistým vzděláním tě mohu ujistit o tom, že Keshané - a míšenci především - jen sotvakdy dokáží skrývat nebo ovládat své pocity."

Jazhara se k němu naklonila a s ledovým úsměvem na rtech řekla: "A já tě jako čerstvě jmenovaná rádkyně princova dvora v magických záležitostech a jako praneteř Abdura Rachmana Mema Hazara-Chána, velvyslance Velké Keshe u královského dvora, mohu ujistit o tom, že se vážně mýlíš. Kdybych nedokázala skrývat nebo ovládat své pocity, už by ses dávno plazil na podlaze proměněný v červa."

Jorathovi se z tváře vytratila krev a zakoktal: "O-omlouvám se, opravdu upřímně se omlouvám, milostivá paní. Prosím, odpusť mi to."

James měl co dělat, aby na sobě nedal znát pobavení, a řekl:

"Víš něco bližšího o té dívce, se kterou byl Kendaric zasnoubený?"

Na Jorathově výrazu byla jasně patrná úleva nad tím, že může změnit téma hovoru. "Pokud si vzpomínám, byla to dcera nějakého místního obchodníka. Ale netuším, jak se jmenovala."

James se podíval mladému tovaryši upřeně do očí. "Děkujeme," řekl. "Kdybychom měli ještě nějaké další otázky, vrátíme se."

Když za sebou zavřeli dveře pracovny, James se podíval nahoru po schodech do prvního patra. Pak pokynul Jazhaře, aby byla zticha a společně vyšli nahoru. Na vrcholku schodiště ukázal James na třetí dveře; Jorathův pokoj.

"Co chceš dělat?" zeptala se šeptem Jazhara.

"Připadá mi, že našeho přítele v přízemí ani moc nerozrušilo to, co se tady stalo. Něco před námi skrývá."

"Souhlasím," přikývla čarodějka. "Vzhledem k tomu, že se podle všeho jeho svět obrátil vzhůru nohama, vypadá skoro, jako by se mu ulevilo."

James obratně vypáčil zámek pokoje a vstoupili dovnitř. Místnost byla pečlivě uklizená a nezdálo se, že by něco nebylo na svém určeném místě. "Ale že je ten náš tovaryš Jorath čistotný mladík, že?" poznamenal James.

"Pravda."

James přešel ke stolu, zatímco Jazhara prohlížela obsah truhlice, postavené u paty tovaryšovy ustlané postele. V zásuvce stolu našel James nějaké dokumenty a účetní knihu. Vytáhl je ven a právě si je začal prohlížet, když Jazhara vzrušeně řekla: "Podívej se na tohle!"

James zvedl hlavu. Jazhara držela v ruce účetní knihu navlas stejnou jako byla ta, kterou měl James. "Tohle bylo uloženo pod oblečením."

James od ní účetní knihu vzal a položil ji vedle své. Po chvíli prohlížení záznamů řekl: "Takže je to jasné. Náš přítel Jorath zpronevěřoval finance cechu. Teď, když je cechovní mistr mrtvý, by nikdo účetnictví neprohlížel."

"A kdyby se mu podařilo najít Kendaricův svitek s kouzlem, mohl by klidně znovu založit vlastní cech, postavit se mu do čela a začít znovu s čistým záznamem," podotkla čarodějka.

James přikývl. Pokračoval ve čtení, odkládal stranou jeden svitek za druhým, a pak se náhle zastavil. "No to je překvapení," vydechl. "Podívej, co jsem našel." Podal pergamen Jazhaře.

"Tovaryši," četla nahlas. "Tím, že jsi za námi přišel se svým plánem, jsi udělal dobré rozhodnutí. Dostali jsme zlato, které jsi nám slíbil. Prokaž se majiteli nálevny tímto dopisem a zjistíš, že je nadmíru ochotný spolupracovat. Mí lidé, kteří na tebe budou čekat u psa, zařídí všechny důležité podrobnosti a budoucí platby. Orin."

"U psa," řekl James.

"Místo?"

James odložil zbytek svitků. "Ano, je to místo. Pokousaný pes."

"Ah, jistě," poznamenala Jazhara. "Majitel nálevny. Klikař Pete."

"Takže se nám věci pomalu začínají skládat dohromady," řekl James a vzal dvě účetní knihy a svitky pod paždí. "Myslím, že bychom si měli znovu poklábosit s tovaryšem Jorathem." Obě knihy i svitky zabalil do košile, kterou vytáhl z truhlice.

Rychle sešli ze schodů a vstoupili znovu do pracovny, kde se Jorath stále ještě zabýval dokumenty. "Ano?" zeptal se a vzhlédl k nim.

"Zase vy?"

"Ty víš, kdo zabil cechovního mistra," řekl James.

Jorath pomalu vstal a srovnal svitky na stole do úhledných hromádek. "Neuvěřitelné. I já bych byl ochoten přiznat princovým služebníkům více inteligence, než právě prokazujete vy."

"Víme, že ses zapletl s Puštíky," pokračovala Jazhara.

Nezdálo se, že by Joratha toto obvinění nějak rozrušilo. "I kdybych snad měl sklony k tomu, abych se zaplétal se zločineckými živly, to, s kým se stýkám mimo svou práci v cechu je čistě moje záležitost, pokud samozřejmě nemůžete dokázat, že jsem to činil za účelem spáchání zločinu.

Kromě toho se celý můj život vždycky točil kolem tohoto cechu. Proč bych se měl rozhodnout, že všechno ohrozím tím, že zabiju cechovního mistra?"

James rozbalil košili, v níž se skrývaly účetní knihy a svitky. "Abys zabránil tomu, že budeš zatčen jako defraudant," řekl.

"A kromě toho je tu to Kendaricovo nové kouzlo," dodala Jazhara. "Kdybys ho dokázal odstranit z cesty, mohl bys klidně tvrdit, že je tvé."

"To bys ho ovšem musel nejdřív najít," pokračoval. "Tak jako tak, na obě věci jsi potřeboval Puštíky."

"Zajímavá teorie," řekl Jorath a pomalu ustoupil o několik kroků od stolu. "Dokonale promyšlená a dovedená do všech závěrů. Řekněte mi - myslíte si, že by mi to mohlo projít, kdybyste se do toho nezačali plést vy dva?"

Než mohl James nebo Jazhara zareagovat, sáhl mladík do rukávu, vytáhl nějaký podlouhlý předmět a vyhodil jej do vzduchu. Místnost ozářil výbuch jasného světla a James zjistil, že je oslepený. V tom okamžiku převzaly vládu nad jeho tělem vycvičené reflexy a on bleskově ustoupil o krok zpět, protože bylo jasné, že na něho vzápětí Jorath zaútočí a využije jeho dočasné slepoty.

Cítil, jak mu kolem obličeje prosvištěl hrot čepele a zatímco tasil rapír, prudce zamrkal. Udělal další krok zpátky a bez váhání podnikl výpad; tímto pohybem si chtěl udržet tovaryše od těla, nebo ho - s trochou štěstí - zranit.

Zaslechl, jak mladík odskočil a došlo mu, že se mu ho málem opravdu podařilo zasáhnout. James bojoval ve tmě už tolikrát, že to nedokázal ani spočítat, a nyní zavřel oči, protože mu bylo jasné, že mu temnota umožní, aby se soustředil spíš, než divoké a rozmazané obrazy a barvy, které se mu míhaly před očima.

Vycítil, že Jazhara ustoupila dál na stranu, když jí její vlastní reflexy napověděly, aby se co nejvíce vzdálila od možného nebezpečí. James podnikl další výpad nahoru a paže ho až k lokti zabrněla, když Jorath ránu odrazil svým mečem.

James bez váhání přejel čepelí rapíru po Jorathově meči a udělal krok dopředu raději, než aby ustoupil. Doufal přitom, že cechovní tovaryš není příliš zkušený šermíř, protože pokud by byl, utržil by James skoro určitě vážné poranění.

Přesně podle toho, v co doufal, zaslechl panoš od svého protivníka překvapený výkřik, když přenesl svou váhu dopředu a natáhl levou ruku, aby popadl jeho zápěstí. Zároveň vyrazil pravicí a s uspokojivým prasknutím narazil jílec rapíru do tovaryšovy spodní čelisti.

Jorath se zhroutil na podlahu a James se snažil usilovným mrkáním pročistit své oči. Zrak se mu pomalu vrátil a brzy už viděl dost na to, aby mohl rozeznat bezvládné tělo na podlaze před sebou. I Jazhara po jeho boku prudce mrkala, aby se dokázala v případě potřeby bránit.

"Už je to v pořádku," uklidnil ji James. "Je mimo."

"Co se s ním stane?" zeptala se čarodějka.

"Arutha ho se vši pochybností nechá oběsit, ale nejdřív ho bude vyslýchat."

"Myslíš, že se zapletl do hledání Slzy?"

James pomalu zavrtěl hlavou. U dveří se objevil mladý učedník a nevěřícně zíral na tovaryšovo tělo, natažené na podlaze. Vytřeštil oči a jeho pohled sklouzl na Jamese. Ten na něho zavolal:

"Utíkej pro městskou stráž, chlapče!"

Mladík bleskově zmizel.

James se otočil zpátky k Jazhaře a pokračoval: "Myslím, že pro Plazivce a Puštíky to byla jen vítaná příležitost." Znechuceně potřásl hlavou nad tím málem, které věděl, a dodal: "Nebo pro kohokoli, kdo za vším tímhle šílenstvím stojí." Povzdechl si. "Myslím, že Puštíci a ten, kdo je zaměstnává a platí, se chtějí postarat o to, aby loď nedokázal vyzvednout na hladinu nikdo jiný než oni. Jestli bych si mohl dovolit hádat, právě teď někdo v Ylithu domlouvá v budově cechu trosečníků najmutí skupiny, která se vypraví dolů k Vdovskému mysu - nebo se do podobných jednání brzy pustí."

James kývl bradou k váčku s Kendaricovým svitkem, který visel Jazhaře u pasu, a dodal: "Kdyby tenhle svitek našli, tak by to Puštíkům celou záležitost ohromně ulehčilo. Mohli by Jorathovi slíbit cokoli by chtěl, pak by ho nechali vyzvednout loď a nakonec by ho zabili." Sklopil pohled k bezvědomému tovaryši a znechuceně potřásl hlavou. "Ať už by to probíhalo tak nebo onak, pokaždé by Jorath skončil mrtvý stejně jako skončí teď. Taková škoda."

"Co podnikneme teď?" zeptala se Jazhara.

"Zaskočíme na návštěvu ke Klikaři Petovi, zkusíme tam odhalit tohle poslední hnízdo Puštíků a vyčistit je. Pak

najdeme Kendarica. Podle mě se dá docela snadno předpokládat, že není podezřelý."

"Jak ho najdeme?"

"Podíváme se po té ženě, se kterou byl zasnoubený; možná bude ta vědět, kde začít hledat nejdřív."

"Jorath tvrdil, že si nepamatuje, jak se jmenovala."

James se zazubil. "Tovaryš to možná nevěděl, ale vsadím se, že to tu bude vědět určitě někdo jiný. Třeba taková stará Abigail, té bych se zeptal klidně. Klevety jako je tahle se nedají utajit dlouho."

"Půjdu se jí zeptat," přikývla Jazhara.

James souhlasil. "Já se skočím podívat po té městské stráži."

O několik minut později se Jazhara vrátila zpátky právě ve chvíli, kdy do místnosti dorazili dva strážníci, přivedeni učedníkem. James jim přikázal, aby odnesli Joratha do paláce a řekl jim, co mají vzkázat vévodovi Gardanovi. Strážníci zasalutovali a odnesli bezvědomého tovaryše mezi sebou.

Když vyšli ze dveří, otočil se James k čarodějce: "Máš jméno?"

Jazhara přikývla. "Jmenuje se Morraine. Najdeme ji v obchodě, kterému se říká ‚Zlatý grimoár'."

James přikývl. "Tam by se ti mohlo docela líbit. Lékárna, kde se podle místních řečí tak trošku obchoduje i s magií. Je to v lepší městské čtvrti." Rozhlédl se a dodal: "Tady už nemáme co na práci."

"Kam nejdřív?" zeptala se Jazhara, když vykročili ke dveřím.

"Nejdřív do paláce, kde si pořídíme doprovod nějakého tuctu princových nejlepších ozbrojenců. A pak zpátky k Pokousanému psovi."

"Očekáváš potíže?" zeptala se Jazhara.

James se zasmál. "Vždycky," odpověděl.

Kapitola osmá

KENDARIC

James dal pokyn.

Panoš s Jazharou se pozorně rozhlíželi po okolí, zatímco kráčeli k hostinci Pokousaný pes. Na město se pomalu snášela noc a ve stínech na křižovatce dvou ulic nejblíže od lokálu čekalo šest příslušníků princovy palácové stráže. Přes ulici od vchodu stál navíc mladý strážník, Jonathan Means. Byl to syn bývalého šerifa Wilfreda Meanse, a přestože k tomu nedostal od prince Aruthy žádný přímý rozkaz, jednal dnes jako zástupce svého otce. James ho také naverboval jako jednoho z prvních mužů do sítě svých tajných agentů, z níž chtěl jednoho dne vytvořit královskou zpravodajskou službu. Mladý Means počká patnáct minut a pak vstoupí do hostince. Pokud kdykoli dříve zaslechne nebo zachytí jakékoli známky potíží, dá rozkaz vojákům a společně vtrhnou do budovy.

James s Jazharou chtěli zjistit, jaké informace dokáží dostat z Klikaře Peta dřív, než se uchýlí k výhrůžkám. A pokud byla jen vzdálená možnost, že by v téže budově mohli být Puštíci, nebylo od věci mít po ruce údernou jednotku - čistě pro všechny případy.

James otevřel dveře. Uvnitř právě začínala večerní zábava nabírat obrátky, když se prostitutky a dělníci z doků vraceli po práci domů a stáli kolem stolů ve třech řadách, aby si pořádně užili.

James se rozhlédl a uvědomil si, že v okamžiku, kdy vstoupili, si získali pozornost jednoho z dělníků u stolu poblíž dveří, který se zahleděl na kvalitní a čisté oblečení, které měli na sobě. "A hele, co to tady máme?" řekl nahlas.

Jeho společník se otočil. "Jak na to tak koukám, tak to vypadá jako nejakej dvorskej vlezdoprdelka se svým keshanským mazlíčkem."

Aniž by se obtěžovala na muže jedinkrát podívat, Jazhara odpověděla: "Dávej pozor na to co říkáš, příteli. Tenhle mazlíček má drápy."

Muž, kterého oslovila, zmateně zamrkal, ale jeho společník se rozřehtal na celé kolo.

"To stačí," řekl James. "Nechceme dělat žádné potíže." Vzal Jazharu za loket a vedl ji přes místnost k nálevnímu pultu v zadní části místnosti, kde majitel podniku plnil korbely a podával je mladému chlapci, který je roznášel ke stolům.

Když přistoupili k pultu, Pete se na ně podíval. "Co tu zase chcete?" zeptal se překvapeně.

"Jen nějaké informace, Pete," řekl James.

Chlapec vzal korbely a odběhl, zatímco Pete utíral rozlité pivo na pultu kusem neuvěřitelně špinavého hadru. "Bude vás to něco stát. Jako dycky."

"Doneslo se ti něco o potížích v cechu trosečníků?"

Pete pokrčil rameny. "Možná."

James posunul po nahrubo otesaných prknech pultu minci.

"Tak jo, něco jsem zaslechl."

James k němu posunul další minci, ale Pete mlčel. Po chvilce po nálevním pultu cestoval další kousek zlata a Pete řekl: "Podle toho, co se říká, se nejspíš nějakej mladej tovaryš nemohl dočkat, až cechovní mistr zaklepe bačkorama v posteli a pomohl tomu chlapovi do síni Lims-Kragmy. Ten mladej se jmenoval..."

"To už víme," odpověděl James. "Máš ponětí, kde bychom toho Kendarica mohli najít?"

Pete zavrtěl hlavou. "Tahle odpověď je zadarmo. Nevím."

James okamžik přemýšlel, jestli jim Pete nelže, ale pak usoudil, že tomu tak vzhledem k jeho chuti na zlato není.

Kdyby chtěl lhát, řekl by si o další zlato a netvrdil by, že odpověď je zadarmo. James se podíval po straně na Jazharu a ta souhlasně přikývla. I ona tedy měla za to, že tato možnost rozhovoru je u konce.

James ztišil hlas. "Také by se mi hodily nějaké informace o tom, kde bych se mohl dostat k jistým ‚zvláštním' službám." Posunul přes nálevní pult další minci.

"Jaký ‚zvláštní' služby by to měly bejt?" zeptal se Pete, když shrábl minci.

"Potřebuji služby mužů, vybavených svaly."

Pete pokrčil rameny. "Ranářů je v Krondoru tucet za měďák. Najdeš je v docích, na tržištích..." Přimhouřil oči. "Ale to ty samozřejmě víš, že jo?"

James po pultu posunul další minci. "Slyšel jsem, že tohle je to správné místo, kde může člověk narazit na docela zajímavou odnož nočního ptactva."

Pete se mince ani nedotkl. "A o čem by sis s těmi ‚ptáčky' chtěl promluvit?"

"Chceme jim nabídnout dobře placenou práci."

Pete chvíli zamyšleně mlčel, a pak minci shrábl. "Máš kuráž, chlapče, ale máš i dost peněz na to, abys jim zaplatil?"

James přikývl. "Víc zlata, než jsi kdy v životě viděl - pokud ovšem máš to, co chci koupit." Položil na nálevní pult další minci a pak na ni navršil ještě další čtyři, takže vytvořil úpravný sloupek zlata.

Pete peníze strčil do kapsy. "Tohle byla jen první splátka, panoši." Zazubil se a oblažuje pohledem na různobarevnou změť zubů.

"Jo, chlapče, přišel jsi na správný místo. Buď tý lásky a zajdi si do tamtěch dveří. V zadní místnosti jsou pánové, se kterejma si o svejch potížích můžeš poklábosit." Hodil Jamesovi klíč a pokynul rukou ke dveřím za pultem. "Tohle budeš potřebovat, mladej."

James chytil klíč a vykročil ke dveřím, na které hostinský ukázal. Odemkl je a ohlédl se přes rameno na Jazharu, která vypadala, že je připravena čelit jakýmkoli potížím. Panoš usoudil, že jim zbývá zhruba deset minut do chvíle, kdy se v hostinci objeví Jonathan Means. Jamesovy rozkazy byly jasné; pokud by ani on, ani Jazhara nebyli v dohledu, měl Jonathan vyjít zpátky na ulici a vrátit se dovnitř s jednotkou straže.

James s Jazharou vstoupili do chodby a dveře do nálevny se za nimi se cvaknutím uzavřely. Z chodby vedly troje dveře, umístěné po obou stranách. Ty, na které narazili hned zkraje, vedly do špižírny a James nevěnoval vybavení této místnosti příliš dlouhý pohled. Jakmile otevřeli první dveře na pravé straně, objevili za nimi neuvěřitelně špinavou ložnici, na jejíž podlaze byly rozházeny odpadky, oblečení a zbytky jídla. "Tohle musí být Petův pokoj," zašeptal James přes rameno. Pak se otočil ke dveřím, které vedly zpátky do hlavní místnosti hostince a dodal:

"Dokázala bys s těmi dveřmi udělat něco opravdu zajímavého - něco, co by upozornilo Jonathana a strážné, aby sem přispěchali?"

Jazhara s mírným úsměvem přikývla. "Jedno takové zaklínadlo znám, pokud nebudu mít zrovna plné ruce práce s bojem."

"Dobře," řekl James a otevřel poslední dveře. Vstoupili do malé místnosti, vybavené pouze jedním stolem, za nímž seděli dva muži. Ten, který se nacházel blíž k Jamesovi, měl pečlivě zastřižený vous, tmavé vlasy a oči. Druhý muž byl hladce oholený a plavovlasý a vlasy mu spadaly na límec košile. Oba byli oblečení v černých košilích a kalhotách. U pasu se jim oběma houpaly zbraně a jejich levé ruce chránily těžké černé rukavice.

Oba muži vzhlédli ke dveřím a jeden z nich se zeptal: "Budete si přát?"

"Pete mi řekl, že tu můžeme najít někoho, kdo by nám mohl nabídnout řešení jednoho obzvlášť palčivého problému."

Oba muži se ve svých židlích zaklonili - zdánlivě šlo o naprosto bezděčný pohyb, ale Jamesovi bylo jasné, že tím získali daleko lepši šanci vyskočit ze židlí a tasit zbraně. "Co chcete?" zeptal se druhý muž.

James vytáhl z košile dopis, který objevil v Jorathově pokoji. "Víme o dohodě, kterou jste uzavřeli s cechem trosečníků," řekl. "Za jistou drobnou částku se dokážeme postarat o to, aby o ni nevěděl nikdo jiný."

Oba muži si vyměnili pohled, a pak promluvil ten plavovlasý. "Pokud si chceš naplnit kapsy zlatem, tak bych tě měl možná upozornit na to, že jednáš s cechem smrti. Ti, kteří se nás snažili vydírat, se většinou nedožiji takového věku, jaký by se jim zamlouval. Pokud nám ovšem nechceš nabídnout nějakou dohodu, přirozeně."

James se usmál. "Přesně něco takového jsem měl na mysli. Napadlo mě tohle -" James skočil dopředu a zničehonic převrátil stůl na plavovlasého muže a zároveň prudce vykopl, aby židli zpod vousatého vraha. "Jazharo! Teď!" křikl přes rameno.

Čarodějka se otočila, namířila hůl na vzdálené dveře a zašeptala několik slabik. Z vrcholku hole vyrazil výboj bílé energie, prohnal se chodbou a s ohlušujícím zvukem vystřelil dveře ze závěsů.

James už měl rapír v ruce. Zazubil se. "Tohle by je mělo upozornit, že se něco děje." První nájemný vrah pomalu ustupoval před hrotem Jamesovy zbraně, zatímco se neohrabaně snažil tasit svou. Plavovlasý muž použil převržený stůl jako kryt, takže mohl ustoupit ještě o několik kroků navíc ke zdi. Získal tím několik stop prostoru.

James musel uskočit stranou, aby se vyhnul výpadu plavovlasého vraha, který na něho zaútočil zleva. Jazhara se rozmáchla holí a udeřila útočníka do ruky, takže mu s hlasitým prasknutím přerazila zápěstí. Plavovlasý vrah zaúpěl bolestí a pustil svou zbraň na zem. Když se snažil vytáhnout zdravou rukou od pasu dýku, udeřila ho Jazhara do spánku okovaným koncem hole. Muž dopadl v bezvědomí na podlahu.

James zaslechl přede dveřmi křik a zvuky, svědčící o naprostém zmatku, a bylo mu jasné, že se Jonathan Means se strážnými dostal do nálevny. Pokud nejsou v budově žádní další Pustící, bylo velice nepravděpodobné, že by dokaři a další dělníci na princovy vojáky zaútočili.

James švihl hrotem meče a rozťal ruku muži na podlaze, který se stále ještě snažil tasit meč. Tento tah měl požadovaný účinek, protože nájemný vrah přestal hmatat po jílci. James přiložil hrot rapíru k mužovu hrdlu. "Pokud chceš dál dýchat, doporučoval bych ti, aby ses ani nehnul," řekl.

Jazhara se otočila ke dveřím a připravila se pro případ, že by jim ten, kdo jimi projde jako první, nebyl přátelsky nakloněn.

Vousatý muž mírně přenesl svou váhu a James mu přitiskl hrot na krk, dokud se mu z hrdla nevydral bolestný výkřik. James mu zručně rozřízl límec košile a vsunul hrot rapíru pod řetízek, který měl muž kolem krku. Jediným pohybem pak přetáhl řetízek muži přes hlavu. Po čepeli mu k jílci sjel amulet.

Sotva stáhl hrot od jeho krku, pokusil se vousatý muž prudce sáhnout po meči. Aniž James přesunul oči od amuletu, vykopl levou nohou a zasáhl muže do brady, takže ten ztratil vědomí.

V tom okamžiku pronikl do chodby vyraženými dveřmi Jonathan Means, následovaný dvěma vojáky princovy palácové stráže. Ti mezi sebou vedli Klikaře Peta, který svou dřevěnou nohou vyťukával do prken podlahy nepravidelný rytmus.

"Většina hostů vpředu se začala hrnout ven, když Jazhara odpálila ty dveře ze závěsů," řekl Jonathan. Usmál se na čarodějku a dodal: "Předpokládám, že jsi to byla ty a ne nějaký jiný mág, je to tak?"

Přikývla a úsměv mu oplatila.

Úřadující šerif pokračoval: "Většina ostatních vpředu utekla, když nás sedm vtrhlo dovnitř. Tenhle..." - ukázal na Peta -"a pár dalších se pokusilo o odpor, ale během několika minut jsme je zvládli."

Podíval se na dvě bezvědomé postavy na podlaze. "Kdo má být tohle?"

James otočil hrot rapíru k Meansovi a nechal mu amulet sklouznout po čepeli do dlaně. "Falešní Puštíci. Pokud se šeredně nepletu, tak patří k té bandě, která před nějakou dobou vyrazila do stok, aby házela špínu na skutečný cech smrti."

"Proč si myslíš, že jsou falešní?" zeptala se Jazhara.

"Nemají prsteny s jedem, a kromě toho se ani nepokusili spáchat sebevraždu," odpověděl James. "Praví Puštíci jsou fanatici, kteří jsou proslulí svou nechutí nechat se polapit zaživa." Skryl čepel do pochvy.

"A jaký má to, že jsou falešní, vlastně význam?" zeptal se Jonathan.

"Tak to budeme muset zjistit, až tyhle dva vyslechneme," řekl James. "Navrhuji, abys je dopravil do palácových kobek a zavřel každého z nich zvlášť. Teď, když je věznice na Starém tržišti mimo provoz, zbývají buď cely v paláci, nebo vězení v docích."

Means přikývl. "Takže do paláce, panoši."

Hned poté zavolal úřadující šerif na pomoc své muže a čtyři z nich vešli dovnitř, aby odnesli bezvědomé falešné Puštíky pryč. James se obrátil ke Klikaři Petovi a řekl: "Myslím, že přišel nejvyšší čas k tomu, abychom si pěkně od srdce a upřímně promluvili."

Pete se pokusil o úsměv, ale výraz jeho tváře spíš napovídal o panice. "No, panoši... já ale opravdu nic nevím. Já těmhle chlapům pronajal jen pár pokojů a sklep."

James přimhouřil oči. "Sklep?"

"Ano, padacíma dveřma tamhle venku a po schodech," řekl a ukázal zpátky do chodby.

"Zatraceně," zaklel James a znovu tasil rapír. Podíval se na Meanse. "Nech tady jednoho muže s Petem a pojď se mnou také."

James zvedl padací dveře a aniž by počkal, aby se přesvědčil, že ho někdo následuje, jimi prolezl dolů. Seběhl po kamenném schodišti, které vedlo na malé odpočívadlo na půli cestě a odtamtud se otáčelo do protisměru a pokračovalo k podlaze sklepem. Jazhara shora zavolala: "Jamesi! Děje se tady něco neuvěřitelně špatného!"

James se otočil a podíval se na ni. "Já to cítím také," odpověděl.

Ve vzduchu doslova praskala energie, což jasně vypovídalo o tom, že se někde poblíž shromažďuje magie, a pokud mohl James soudit podle veškerých minulých zkušeností, nevěstilo to nic dobrého. Vlasy mu v týle a na pažích stály, když dorazil k poslednímu schodu a zastavil se přede dveřmi. Počkal, dokud necítil, že za ním čekají připraveni Jazhara, Jonathan Means a další strážný, a pak řekl: "Připravte se!"

Prudkou ranou vykopl dveře a vtrhl do velké místnosti, vyhloubené do země pod hostincem. Poblíž středu prostoru stála trojice mužů - dva byli oblečeni stejným způsobem jako ti nahoře v černých košilích a kalhotách, s černými rukavicemi a meči u boků.

Třetí muž na sobě měl dlouhé roucho a James v něm poznal mága, na něhož narazili s Jazharou v budově cechu trosečníků.

Ale to, co Jamese přinutilo k zastavení a při čem zalapal po dechu, byla postava, která stála uprostřed sklepem ve středu složitého obrazce, nakresleného na podlaze bílou hmotou. "Démon!" vykřikl. Tvor se pomalu proměňoval do pevné postavy a od hlavy do pasu už jeho tělo tvořilo pevné maso. Hlavu měl znetvořenou a k čelu se z ní vinuly a zakřivovaly dva silné rohy. Planoucí rudé oči se zahleděly na příchozí a netvor zařval jako býk a napjal rozložitá ramena, jak se po nich pokusil hmátnout.

Nepřátelský mág zavolal: "Zadržte je! Už jsme skoro hotovi!"

Oba černě odění ozbrojenci tasili zbraně a vrhli se přímo do krátkého prostoru, který Jamese dělil od démona. Jazhara se pokusila vrhnout kouzlo, ale musela přerušit zaříkání, aby se vyhnula ráně jednoho ze dvou mužů.

James odrazil útok dalšího útočníka právě ve chvíli, kdy Jonathan Means s dalším strážným vtrhl do místnosti.

"U bohů!" zvolal Means. "Co je ta věc zač?"

"Zabijte mága!" křikl James.

Strážný nezaváhal ani na okamžik. Raději než aby riskoval běh k mágovi - čímž by se dostal na dosah démonovi, který už byl skoro úplně zhmotněný - vytáhl voják od pasu dýku a zkušenou rukou ji silně mrštil po mágovi.

Dýka zasáhla muže do srdce a srazila ho k zemi právě ve chvíli, kdy se démon zhmotnil úplně. Netvor vztekle

zařval a pokusil se zaútočit, ale linie na podlaze vytvářely mystickou bariéru, díky níž nemohl ven z místa, kde byl uzavřen.

James si všiml, že se Means vrhl na pomoc Jazhaře a soustředil se na boj se svým protivníkem. Muž byl zkušený šermíř a James měl navíc neustále před očima rozzuřeného démona, který mu nahlížel přes rameno. I nájemný vrah si byl vědom toho, že se za ním nachází netvor, protože se krátce ohlédl, než se soustředil na panoše. James se snažil využít výhody, ale jeho protivník to očekával.

James se přesunul na stranu a zavolal: "Jazharo! Můžeš s tou věcí něco udělat?"

Jazhara se snažila odpoutat od druhého nepřítele, aby dovolila do boje s ním vstoupit buď Jonathanu Meansovi nebo příslušníku stráže, ale místnost byla příliš přecpaná na to, aby byl podobně jednoduchý přesun možný. "Zrovna v téhle chvíli mám plné ruce práce, Jamesi," zavolala.

"Pusť mě na něho!" zavolal Means a Jazhara okamžitě stáhla svou hůl, zvedla ji a otočila se, aby kolem ní mohl úřadující šerif proklouznout a zaútočit na nájemného vraha, kterého tím okamžitě zahnal na ústup.

Jazhara se podívala na démona a řekla: "Já o těchhle tvorech ale nevím skoro nic, Jamesi!"

Panoš odrazil vysoký útok nájemného vraha, kterému čelil, a pokusil se ho zahnat na dosah démona. "Zato já s lítostí musím prohlásit, že se ze mě stává svým způsobem odborník," poznamenal. "Tohle je třetí taková věc, na kterou jsem za svého života narazil."

"Jednu věc ale vím," zavolala Jazharara. "Nesmíš porušit linie toho obrazce, ani udělat krok za jeho hranice."

"Díky," opáčil suše James. Vyrazil rapírem do útoku a podařilo se mu zasáhnout nájemného vraha do nohy. "Budu na to myslet," dodal, když se stahoval do obrany.

Jazhara si uvědomila, že boj mezi jejími společníky a nájemnými vrahy se blíží k nerozhodnému výsledku a zastavila se, aby popadla dech. Zavřela oči a vyvolala zaklínadlo; když je měla pevně v mysli, začala pomalu odříkávat patřičné formule. Když skončila, vyrazil z její natažené ruky záblesk karmínové energie a zasáhl jednoho z nájemných vrahů do tváře. Muž, který bojoval s Jamesem, zavyl bolestí a pustil meč na zem. Ječel bolesti, když si snažil protřít oči a udělal krok zpátky.

Příliš pozdě si uvědomil, že tímto pohybem překročil linie, nakreslené na podlaze sklepení. Pokusil se skočit dopředu, ale démon už ho popadl. Dvanáct stop vysoký netvor ho zezadu zvedl jako by otec zvedl malé dítě, vyhodil ho vysoko do vzduchu a doslova ho odrazil od hliněného a kamenného stropu. Když nájemný vrah padal na zem, švihl démon býčími rohy a nabodl ho na hroty. Muž ještě jednou zaječel a zemřel.

James nevěnoval pozornost krvi a obrátil se ke druhému nájemnému vrahovi; bleskovým pohybem se natáhl přes Meansovo rameno a bodl útočníka do krku. Muži se vydralo z hrdla zdušené zabublání a oči se mu obrátily v sloup, když jeho meč zařinčel na podlaze a z nosu a úst mu vytryskla krev. Pokusil se zvednout ruku k probodnutému hrdlu, jako by chtěl ránu ucpat, ale místo toho se zhroutil na podlahu a vypustil duši.

James se otočil k démonovi, jenž mezitím skoncoval s tělem nešťastného nájemného vraha, který pronikl do jeho dosahu. Po podlaze místnosti se válely různé kusy těla a netvor vztekle zařval a zahleděl se na panoše a jeho společníky.

"Co s tím podnikneme?" zeptal se Jonathan Means a teprve nyní, když si uvědomil, proti čemu stojí, se rozechvěl.

"Nemůže k nám z toho uzavřeného prostoru proniknout," řekla Jazhara, "a nemůže opustit tento vesmír, pokud mu to nepovolí ten, kdo ho povolal. Ale zůstane tady dlouho, než ho dokážeme zabít nebo zneškodnit."

"Tyhle věci se zabíjejí těžko," řekl James. "O tom bych vám mohl vyprávět."

Jazhara se otočila ke strážnému. "Běž okamžitě do paláce. Sežeň otce Belsona a řekni mu, že potřebujeme zničit démona." Strážný se tázavě podíval na Jamese a ten přikývl. "Pojďme odsud," navrhl pak panoš, "počkáme na našeho dobrého otce nahoře."

Zdálo se, že se čas vleče neuvěřitelně pomalu, zatímco čekali na příchod princova rádce ve věcech náboženských. James stál těsně za dveřmi a sledoval, jak nečistý tvor zuří a vztekle na něho hledí pohledem plným nenávisti. Několikrát předstíral útok, ale vždy se stáhl těsně před mystickou bariérou.

"Co to má být za nesmysly s nějakým démonem?" dolehl k nim podrážděný hlas shora.

James se otočil právě ve chvíli, kdy se otec Belson objevil na odpočívadle schodiště. Štíhlý klerik s černými vousy přišel spěšně a neměl čas se obléci do svého obřadního purpurového a šarlatového roucha. Místo toho na sobě měl vlněnou noční košili a těžký plášť. "Tenhle pitomec," řekl a ukázal na strážného, "mě ani nenechal obléct..." Pak se podíval přes Jamesovo rameno a zahlédl démona na vlastní oči. "No to mě tedy podržte," dodal tiše.

"Já ti uhnu z cesty, aby ses mohl pustit do práce, otče," řekl James.

"Pustit se do práce?" opakoval otec Belson a poplašeně zamrkal. "Do práce nad čím?"

"No, musíme se toho démona zbavit. Právě proto jsme tě sem zavolali."

"Zbavit se démona? Ale to já přece nedokážu," řekl Prandurův kněz s hrůzou v hlase.

James zamrkal jako sova, která zničehonic vylétla do plného denního světla. "Nedokážeš?" opakoval.

"Démoni jsou tvorové z nižších říší, a jako takoví pohlcují ohnivou energii. Mé zasvěcení do služeb Prandura, pána plamenů, mi brání mít jakékoli dovednosti na poli takového druhu magie, který by mohl něčemu takovému ublížit," odpověděl otec Belson. Pak se znovu podíval na démona a dodal: "To nejlepší, co bych mohl dokázat, by ho podráždilo - a přinejhorším bych mu jedině dodal sílu."

"Co vymítání?" zeptala se Jazhara.

Kněz se podíval na keshanskou čarodějku a odpověděl: "Něco takového můj chrám nedělá. Na to bys musela buď mít kněze Sung - a pěkně silného k tomu - anebo Ishapiany."

James si povzdechl. Otočil se ke strážnému, který původně přivedl otce Belsona a řekl: "Pospěš si do Ishapova chrámu a řekni velekněži, že potřebujeme pomoc někoho, kdo dokáže vyhnat démona - a rychle. Použij princovo jméno. Běž."

Strážný zasalutoval. "Panoši." Otočil se a vyrazil do schodů.

James se pak podíval na otce Belsona. "Omlouvám se za to, že jsme tě probudili."

Aniž by odtrhl oči od netvora, kněz odpověděl: "Ale kdepak, bylo by mi líto, kdybych o takovouhle podívanou přišel."

"Dobrá," přikývl James. "V tom případě na něho chvíli dávej pozor, prosím - my si mezitím půjdeme popovídat s naším vězněm."

James se vrátil do místnosti v přízemí. Pete seděl na židli a voják, který ho hlídal, stál stranou u dveří. James řekl: "Takže abychom se vrátili k tomu, o čem jsme mluvili, když se náš hovor na chvilku přerušil..."

Podle výrazu ve tváři se Pete nacházel na samém pokraji paniky. "Říkám ti, panoši, že o tomhle nevím vůbec nic," vyhrkl. "Přišlo sem akorát pár mládenců, kteří mi zacpali hubu a uši zlatem, abych o ničem nevěděl. Takže jsem se díval na druhou stranu, když chtěli používat ten sklep a východ do stok, kterej tam je. Přece sám víš, jak to běhá, ne?"

James přikývl. Věděl sám, jak to běhá. Otočil se ke strážnému. "Odveď ho do paláce. Nech ho zavřít do kobky a až budeme mít čas, tak si ho vyslechneme - třeba ví ještě něco užitečného."

Strážný popadl Peta hrubě v podpaždí. "Tak jdeme, prcku," řekl.

Bývalý námořník s dřevěnou nohou při takovém tvrdém nakládání zakvičel, ale šel s vojákem vcelku smířený se svým osudem.

Trvalo skoro celou další hodinu, než dorazili Ishapiané - šedovlasý kněz jistě významné úrovně v doprovodu dvou těžce ozbrojených válečných mnichů. Jakmile je James seznámil s vývojem situace ve sklepení, souhlasili s tím, že když je povolal, rozhodl se velice moudře.

Sešli rychle po schodišti do sklepa a ishapianský kněz se podíval na otce Belsona. "Můžeš už odejít, služebníku Prandurův."

Belson se mírně uklonil. "Jak si přeješ."

"Ty odcházíš?" zeptal se James, když kolem něho princův rádce procházel.

S neveselým úsměvem kněz odpověděl: "Vím, kdy nejsem vítaný."

James byl zmatený. Během doby, kterou strávil u dvora prince Aruthy, pochopil, že politika v Ostrovním království má mnoho stránek, ale vztahy mezi jednotlivými chrámy připomínaly neuvěřitelně spletité klubko nití, jehož existenci si dříve sotva uvědomoval a jehož složitost ještě zatím neměl čas ani příležitost prozkoumat.

Ishapův kněz se otočil k panošovi. "Jak k tomu vůbec došlo?" zeptal se.

"Tento muž," ukázal James na mrtvého mága, který ležel na podlaze poblíž zadní stěny sklopení. "Ten toho démona povolal."

Kněz se podíval na druhou stranu místnosti. "Kdyby zůstal naživu, bylo by daleko jednodušší vrátit tohoto tvora do patřičné úrovně pekel, odkud byl povolán," poznamenal.

Jazhara suše podotkla: "Pokud by mu ovšem nepřikázal nejdřív zaútočit na nás."

Kněz se krátce podíval na čarodějku, ale na její větu neodpověděl. Znovu se otočil k Jamesovi. "Budiž tedy," řekl. "Začněme."

Dva mniši se postavili po obou stranách a začali tichý zpěv. Po chvilce James cítil, jak se vzduch ve sklepení znatelně ochladil a zaslechl, jak se knězův hlas zvedá nad ostatní. Řeč, kterou používali, byla podivně povědomá, ale nedokázal porozumět jedinému slovu.

Démon se na ně bezmocně mračil zpoza bariéry, vystavěné z magických symbolů na podlaze. Tu a tam se jeho hrubé rysy zkroutily a on vztekle zařval, ale nakonec bylo po všem. James užasle zamrkal - v jednom okamžiku tvor stál v kruhu a ve druhém už byl pryč a jedinými důkazy o jeho přítomnosti byl mírný posun v tlaku vzduchu a tichý zvuk, který zněl, jako by se někde ve vedlejší místnosti zavřely dveře.

Kněz se otočil k Jamesovi. "Chrám je potěšen, že mohl pomoci koruně, ale pro nás všechny by bylo lepší, kdyby ses vrátil k provedení náročného úkolu, který před tebou stojí, panoši."

"Chtěli jsme odcestovat dnes ráno, pane, ale věci se trochu zkomplikovaly a nebylo to možné," odpověděl James. "Vyrazíme okamžitě, jak to jen bude možné."

Kněz nevzrušeně přikývl. "Bratr Solon na vás bude čekat u brány zítra ráno." Otočil se a odešel z místnosti, následován oběma mnichy.

James si povzdechl. "Aruthovi se nebude líbit, pokud budeme otálet ještě o něco déle."

"Máme před sebou už jen jediný úkol a pak budeme moci jít," řekla Jazhara.

"Najít Kendarica," přikývl James. "A myslím, že vím, kde máme začít."

Zlatý grimoár byl neokázalý, ale dobře vybavený obchod. Byla to svým způsobem lékárna, ale Jazhara okamžitě poznala, že obsah mnoha skříněk a sklenic tvoří složky, které dokáže využít jedině zručný mág. Ospale vyhlížející mladá žena je vpustila dovnitř teprve poté, co James trval na tom, že jsou zde v princových záležitostech. "Co si přejete?" zeptala se okamžitě, jakmile vešli dovnitř a ona za nimi zavřela dveře. V hlase jí jasně zaznívalo podezření.

James si ji prohlédl. Tohle musí být Morraine, pomyslel si, ta žena, se kterou je Kendaric zasnoubený. Byla štíhlé postavy s poněkud podlouhlou tváří, ale svým způsobem hezká. Usoudil, že plně oblečená a docela probuzená by mohla být daleko přitažlivější.

James vytáhl z váčku lasturu a zeptal sejí: "Můžeš nám říct, co to je?"

Morraine zvedla překvapeně obočí. "Polož ji sem, prosím." Ukázala na čtverec zelené plsti na pultu, vedle něhož stála rozsvícená lucerna. James ji poslechl a ona si předmět prohlédla mnohem pozorněji. "Toto je Eortisova lastura, tím jsem si jista. Má opravdu velice silný magický náboj. Podle pověstí a různých zpráv se proslýchá, že jich je na celém světě jen několik. Podobný artefakt je neuvěřitelně cenný pro každého námořního kapitána nebo kohokoli jiného, kdo se vydává na cestu přes oceán." Podívala se na Jamese. "Kde jste ji vzali?"

James musel obdivovat schopnost této ženy zachovat naprosto klidný zevnějšek. Usoudil, že jako hazardní hráč by dokázala získat hezké jmění. "Vím jistě, že je ti samotné jasné, kde jsme k ní přišli, Morraine," odpověděl.

Dívka se mu chvíli dívala pevně do oči, než konečně sklopila pohled na stůl. Nedala na sobě znát tu nejmenší stopu překvapení, když ho slyšela vyslovit své jméno. "Kendaric," řekla. "Nějakou dobu jsme byli milenci, ale má rodina nám zakázala uzavřít manželství. Dala jsem mu ji jako dar. Bylo to to nejcennější, co jsem měla." Pak - skoro vzdorně - dodala: "Už jsem ho nějakou dobu neviděla."

James se usmál. "Už můžeš přestat lhát. Stejně to moc dobře neumíš. Kendaric je nevinný a my máme důkazy. Byl to tovaryš Jorath, kdo zabil cechovního mistra - hlavně proto, aby zahladil stopy po zpronevěřování financí cechu."

Žena neřekla ani slovo, ale přejížděla očima z jedné tváře na druhou. Jazhara řekla: "Nám můžeš věřit. Jsem Jazhara, princova rádkyně v záležitostech magie, a toto je jeho osobní panoš James. Potřebujeme Kendaricovu pomoc v jisté - pro korunu nesmíme důležité - záležitosti."

"Pojďte se mnou," řekla Morraine tiše. Zvedla lucernu z pultu a vedla je k zadní stěně obchodu, kde na policích stálo několik objemných svazků.

Jazhara si prohlédla tituly na hřbetech a všimla si, že mnoho z nich tvoří základní bylinářské příručky a rukověti a receptáře pro výrobu léků a mastí, ale zároveň že několik z nich pojednává i o magických záležitostech. "Až budeme mít víc času, nejspíš se sem vrátím a ty knihy si prohlédnu," zamumlala.

Morraine vytáhla jeden silný svazek a police sklouzla na stranu, takže se za ni objevilo schodiště, vedoucí nahoru. "Tudy se jde do tajné místnosti, ukryté v podkroví," řekla.

Vedla je nahoru po schodišti do malé místnosti, do níž se sotva vešel malý stůl a lůžko. Na něm seděl muž v zelené košili. V levém ušním lalůčku měl zlatou náušnici a tvář mu zdobila bradka a knír. "Co je to za lidi?" zeptal se Morraine vylekaným a ustaraným tónem a pozorně se zahleděl na Jamese a Jazharu.

"Přicházejí od prince," odpověděla Morraine.

"Já to neudělal!" zvolal Kendaric.

"Uklidni se," řekl mu James. "Máme důkaz, že cechovního mistra zavraždil - nebo nechal zavraždit - Jorath."

"A co všichni ti muži, oblečení v černém?" zeptal se tovaryš cechu trosečníků. "Snažili se mě zabít! Sotva se mi podařilo vyváznout životem."

Jazhara zaznamenala jeho lehký keshanský přízvuk, obvyklý v severních krajích Říše. "S těmi jsme skoncovali také," řekla.

Kendaric vyskočil na nohy a objal Morraine. "To je vynikající! Mohu se vrátit do cechu! Děkuji za tak skvělé zprávy."

Jazhara zvedla ruce. "Ještě okamžik, tovaryši," řekla. "Potřebujeme využít tvých služeb."

"Jistě," odpověděl Kendaric, "ale možná by to mohlo nějaký ten den dva počkat, ne? Čeká mě spousta práce. Pokud je Jorath vinen vraždou, musím se vrátit, abych se ujal vedení učedníků. Bude trvat ještě nějakou chvíli, než se do cechu trosečníků vrátí pořádek."

"Nu," ozval se James, "my ale naneštěstí tvou pomoc potřebujeme teď hned. Potřebuje ji tvůj princ. A vzhledem k tomu, že pokud bychom se o to osobně nezasadili, mohli tě najit Puštíci jako první, bys nám mohl vyjít trochu vstříc, co myslíš?"

"Nikdo se vás o pomoc neprosil, nebo snad ano?" odsekl Kendaric. "Musím se vrátit do cechu! Všechny ty dluhy, které bude třeba zaplatit!"

"Kendaricu!" řekla ostře Morraine. "Chováš se nevděčně a drze k lidem, kteří ti zachránili život."

"Ale drahá, ty výdaje -"

"Nějak už to zařídíme. Vždycky se nám to zatím povedlo." Obrátila se k Jamesovi. "Však on vám pomůže, panoši. V hloubi srdce je to dobrý člověk, ale někdy dovolí svým osobním touhám, aby ho odváděly na scestí."

"Morraine!" ohradil se Kendaric.

"Je mi líto, drahý, ale tak se věci mají. Právě proto chceš, abych ti pomáhala na tvé cestě životem."

"Takže ses rozhodla postavit svým rodičům?" zeptala se dívky Jazhara.

Morraine vystrčila bradu a odvážně se usmála, když odpověděla: "Budeme mít svatbu okamžitě poté, co se Kendaric vrátí z té cesty, na kterou ho hodlá povolat princ."

Tovaryš se zatvářil poraženě a řekl: "Tak dobře."

"Prosím, dávejte na něho pozor," dodala Morraine. "Kendaric někdy zachází příliš daleko za hranice svých možností."

Jazhara se usmála. "My na něho dohlédneme."

"A děkuji za to, že jste očistili jeho jméno."

Sešli po schodišti ke dveřím. James s Jazharou vyšli na ulici a počkali, až se Kendaric s Morraine rozloučí. Když se tovaryš cechu trosečníků vynořil z obchodu, řekla Jazhara: "Měl by ses pokládat za šťastlivce, že jsi tolik milován."

"Mám větší štěstí, než si myslíte," odpověděl Kendaric. "Je to hrůza, když si uvědomím, co jsem byl zač, než jsem potkal Morraine. Její laskavost mi zachránila život, ale její láska mi zachránila duši."

James se podíval na hvězdami posetou oblohu. "Do prvního světla nám zbývají tři hodiny. Dost času na to, abychom se vrátili do paláce, podali hlášení princi a setkali se s bratrem Solonem u brány."

Když vykročili k paláci, podíval se James přes rameno na Kendarica. "Jezdíš na koni?" zeptal se.

"Obávám se, že dost mizerně," odpověděl tovaryš.

Panoš se smíchem řekl: "Do chvíle, než dorazíme k cíli cesty, se z tebe stane odborník."

Kapitola devátá

ODBOČKA

William trpělivě čekal.

Jeho kůň už hrabal kopytem a nemohl se dočkat, až se zase vydají na cestu, nebo až konečně dorazí na nějaké místo, kde by se mohl napást. Ať už tomu bylo tak, nebo onak, musel William pevně svírat jeho boky koleny a držet uzdu zkrátka.

Den byl chladný a než se snesla noc, mohl pozorovat, jak se mu dech před tváří mění v páru. Hlídka se zastavila na malé mýtině v lese, dostatečně velké ke zřízení tábora. Muži za ním byli tiše a vyhýbali se obvyklému hovoru o podružnostech a mumlání, které bylo běžné mezi řadovým mužstvem během zastávky. Věděli, že nepřítel je blízko.

Pomalu se snášel večer, šero lesa se prohlubovalo a každý byl nervózní. Všichni skoro cítili, jak se boj blíží mílovými kroky. Meče měli v pochvách uvolněné, luky si vojáci drželi při ruce a všichni se pozorně rozhlíželi a čekali, kdy se objeví první příznaky nadcházejících potíží.

Pak se vpředu na stezce objevily dvě postavy a vylouply se ze tmy. Maric s Jacksonem přijeli pomalým klusem a v okamžiku, kdy to William zaznamenal, uvolnil se. Kdyby byl nepřítel nablízku, s nejvyšší pravděpodobností by se vraceli tryskem.

Aniž by čekal na to, až mu podají hlášení, otočil William svého koně a řekl: "Utábořím se tady."

Seržant, který hlídce velel, starý zkušený veterán jménem Hartag, přikývl a řekl: "Hned postavím stráže, poručíku."

Když se poddůstojník otočil a začal rozdávat rozkazy, zastavili dva Stopaři u Williama. "Ztratili jsme je," řekl Maric.

"Cože?" William zaklel.

Druhý Stopař, Jackson, starší muž, kterému nad ušima nezbývaly skoro žádné vlasy, ale který si nechal dlouhý pramen těch zbývajících spadat na ramena, přikývl. "Najednou odbočili mezi nějaké skály u cesty a my ztratili stopu. Ráno ji zase najdeme, ale v tomhle světle nemáme šanci."

William sotva dokázal skrývat své zklamání. "Takže vědí, že je sledujeme."

"Vědí, že je někdo sleduje," přisvědčil Maric. "Ale nevíme vůbec jistě, že tuší, kdo to je a kolik nás je."

"Jak daleko před námi jsou?"

"Dvě, možná tři hodiny. Pokud ještě za šera pokračovali v cestě, budou před námi mít náskok tak půl dne, než zase najdeme stopu."

William přikývl. "Trochu se najezte a běžte brzy spát. Chci, abyste za svítání vyrazili co nejdřív - až bude dostatek světla na to, abyste na zemi vůbec nějaké stopy rozeznali."

Oba Stopaři přikývli a sesedli.

William popojel po stezce ještě několik metrů, jako by snad něco v dálce dokázal rozeznat. Kůň toužil po pastvě a William k němu pomocí svého zvláštního nadání ke komunikaci se zvířaty vyslal uklidňující myšlenku: Brzy.

Sesedl a zamnul svému zvířeti čenich tak, až se mu pysky zachvěly. Věděl, že kůň má tento dotek rád. Celou tu dobu se díval do zalesněné krajiny, kterou pomalu zakrývala temnota, a přemýšlel o tom, že někde v dálce na ně čeká Medvěd. Ale nakonec obrátil svého koně zpátky a zamířil na mýtinu. Viděl, že vojáci už začali zakládat kuchyňské ohně a většina mužů už měla připraveny přikrývky ke spaní.

Našel si místo poblíž svého seržanta a pokynul mu na pozdrav. William rozvinul své přikrývky a hodil je na zem, a pak odvedl svého koně na místo, kde byly připraveny kolíky. Odsedlal ho, stáhl mu uzdu, nasadil ohlávku a přivázal ke kolíku. Nakonec mu nasadil pytlík s ovsem a vyslal ke všem koním uklidňující: Brzy se dočkáte čerstvé pastvy. Několik jich zafrkalo a vyslalo k němu zpátky myšlenky, které dokázal William přirovnat pouze ke zvířecí verzi lidského sarkasmu jako by mu koně říkali: Tak tohle už jsme slyšeli hodněkrát.

Myšlenky zvířat vyvolaly na Williamově tváři úsměv. O chvíli později si uvědomil, že je to vlastně vůbec poprvé od Taliiny smrti, co se usmál. Obrátil oči k potemnělým nebesům a v duchu jí řekl: Brzy budeš pomstěna, lásko. Zatímco se vracel ke svým mužům, napadlo Williama, jak si asi vede James s ostatními.

James svého koně vedl. Sesedli o několik minut dříve, aby nechali zvířata alespoň trochu odpočinout, ale pokračovali v cestě. Jejich putování z Krondoru bylo prozatím vcelku jednotvárné a nezpestřené jakýmikoli událostmi a Jamesovi se to tak zamlouvalo a dal by všechno na světě za to, aby tomu tak bylo i nadále. Do vesnice Mlynářův odpočinek jim zbývala zhruba jednodenní cesta, a do Haldonova vrchu ještě o den více.

James se rozhodl z města vyklouznout s malou karavanou a všichni čtyři se vmísili mezi barvitou směsici strážných a obchodníků. Na malém rozcestí silnice pak společně odbočili na málo užívanou úzkou cestu, která vedla přímo na sever. Putovali nyní už skoro týden a pokud mohli říct, zatím se jim dařilo vyhýbat odhalení, a James se jen modlil, aby se jim podařilo ještě před soumrakem dorazit k malému hostinci.

Právě v tomto podniku se měli - pokud půjde všechno podle plánu - setkat a spojit s jedním z agentů prince Aruthy a James doufal, že se mu podaří tohoto muže zapojit do sítě, kterou stavěl. Tento muž jménem Alan byl v současnosti obyčejný nižší dvořan, jehož práce oficiálně spočívala ve správě několika princových osobních statků severně od Krondoru. Neoficiálně to byl špeh a sběrač drbů a různých zvěstí, který čas od času posílal svému vládci pečlivě prosáté - a hodnotné - informace.

Kendaric a bratr Solon většinu cesty svorně mlčeli. James usoudil, že Ishapův mnich je od přírody tichý muž, který se jen málokdy pouštěl sám do hovoru a dával přednost prostým souhlasným, připadně nesouhlasným odpovědím. James se mnicha několikrát pokusil zatáhnout do hovoru, když už pro nic jiného tak alespoň kvůli tomu, aby překonali nudu - a také ze zvědavosti. Solon měl trochu zvláštní přízvuk, který Jamesovi připadal podivně povědomý, ale mnich mluvil tak zřídka, že jej panoš nedokázal zařadit.

Kendaric byl většinou prostě zamračený a rozmrzelý. Tvrdil s naprostou a neotřesitelnou jistotou, že pomocí kouzla na svitku, který Jazhara našla v jeho pokoji v budově cechu, dokáže vyzdvihnout vrak lodi z mořského dna, ale nelíbilo se mu to, že kvůli tomu musí cestovat na koňském hřbetě. Jako jezdec byl neuvěřitelně nezkušený a prvních několik dní trpěl bolestivými odřeninami a namoženinami, ačkoli nyní konečně začínal sedět v sedle přinejmenším trochu s jistotou a stížnosti ohledně bolavých zad a nohou pominuly.

Tímto se Jamesovým nejhovornějším společníkem stala Jazhara, ačkoli i ta se občas uchylovala k hlubokým, zamyšleným odmlkám, které jen tu a tam přerušovala otázkami ohledně míst, kde se právě nacházeli; krajina severně od Krondoru ji vysloveně okouzlovala a chladné lesy byly pro šlechtičnu původem z rozpálené pouště něčím naprosto novým a cizím. James byl neustále užaslý nad její inteligencí a zájmem o všechno, co se kolem nacházelo. Usoudil, že nejen že se mu osobně líbí, ale že bude také cenným doplňkem Aruthova dvora. A nyní už daleko lépe chápal to, jakým způsobem si získala tak silnou Williamovu náklonnost, když s ním byla na Hvězdně. James sice podobné tužby nesdílel - kromě toho, že dokázal uznat ženskou krásu a přitažlivost stejně dobře jako kterýkoli muž s krví v žilách - ale uměl si představit, jak prostě dokáže být jiný člověk zasažen.

Zničehonic se ozval bratr Solon. "Nepřipadá ti ta cesta před námi přichystaná k přepadení?" Zjevná starost ho přinutila k tomu, aby vyslovil nejdelší větu, jakou od něho James slyšel od chvíle, kdy ho zahlédl poprvé.

Válečnický mnich vyslovoval zvláštně zeširoka a jeho ‚nepřipadá' tak znělo spíše jako ‚nepřepadá' a ‚přepadení' zase jako ‚připadení'. James zastavil a podíval se přes rameno. "Teď už ten přízvuk poznávám!" řekl. "Strávil jsem mezi trpaslíky dost času na to, abych si jejich výslovnost vryl do uší." Podíval se nahoru vysoko nad Solonovu hlavu, jak přehnaně posuzoval jeho výšku, a dodal: "Ale musím uznat, že jsi ten nejvyšší trpaslík, kterého jsem kdy potkal, Solone!"

"A ty jsi to nejpitomější štěně, které jsem kdy v princových službách potkal já, jestli mě máš za trpaslíka," odpověděl mnich nevzrušeně. "Vyrostl jsem na statku poblíž Dorginu a nikde kolem nebyli žádni jiní kluci než trpaslíci. Takže jsem od nich pochytil tenhle přízvuk. Ale radši neměň téma hovoru." Ukázal dopředu. "Co si myslíš o tom, jak ta cesta před námi vypadá?"

"Tobě dělá starosti pár keřů a široká cesta?" zeptal se Kendaric. James potřásl hlavou. "Má pravdu. Někdo se v těch stromech před námi skrývá."

"A navíc mu to ani moc nejde, popravdě řečeno," přikývl Solon.

"Měli bychom se vrátit a zkusit to jinudy?" zeptala se Jazhara.

Mnich podal otěže svého koně Kendaricovi. "To myslím, že ne, paní," odpověděl. "Nebudu se plazit příkopem jako zbabělec!" Zvedl hlas a zavolal dopředu. "Vy, kteří se schováváte -víme o vás, u boha! Vystupte a postavte se tváří moci Ishapově, nebo se dejte na útěk jako zpráskaní psi! Nic jiného ostatně nejste!"

Po chvilce ticha se z úkrytu vynořila malá skupinka mužů. Oblečení, které na sobě měli, bylo sotva lepší než roztrhané hadry, a kromě toho mezi sebou měli několik nepříliš shodných kusů zbroje a zbraní. Dva lučištníci zůstali trochu pozadu, a dva další muži se rozestoupili po stranách. Malá skupinka k nim přešla po silnici a zastavila se jen několik stop před Solonem.

Jejich vůdce udělal krok dopředu - byl to neohrabaný muž středního vzrůstu s neuvěřitelně velkým nosem a ohryzkem. Jamesovi připadalo, že ještě nikdy v životě nepotkal člověka, který by se podobal krocanovi více než právě tento muž. Skoro čekal, že začne hudrovat.

Místo toho se ale muž usmál a odhalil ústa plná zubů tak zkažených, že byly skoro úplně černé. "Omlouvám se, pánové a dámo," řekl s nejistou úklonou, "ale pokud chcete dnes dorazit v bezpečí tam, kam máte namířeno, bylo by moudré, kdybyste nám svěřili trochu stříbra ze svých kapes výměnou za klidný průchod. Koneckonců se nacházíte v pěkně divoké krajině."

Solon zahrozil muži pěstí. "Opovažuješ se oloupit kněze?"

Vůdce se ohlédl na své společníky, kteří si nebyli očividně jisti tím, co podniknout. Pak se otočil zpátky k Solonovi. "Omlouváme se ti, pane - o žádné potíže s bohy nestojíme. Neklademe ti žádné podmínky a můžeš projít, jak se ti zlíbí. Ale oni zaplatit musej." Ukázal na zbytek skupiny z Krondoru.

"Jsou pod mou ochranou!"

Bandita se podíval na obrovského mnicha a pak se znovu ohlédl na své společníky. Snažil se tvářit rozhodně a neotřesitelně, když odpověděl: "Nemají na sobě žádná roucha, která by něco říkala o jejich příslušnosti k chrámu. Nejsou pod ničí ochranou - jen pod svou."

Solon přistoupil k muži a řekl: "Pokud chceš pokoušet hněv mého boha, tak bys k tomu měl mít opravdu dobrý důvod!"

"Co kdybychom je prostě pobili a šli dál?" nadhodil James.

Solon se na něho podíval přes rameno. "Nechci tady žádné krveprolévání, pokud se tomu budeme moci

vyhnout, Jamesi." Pak se s rychlostí, u muže jeho velikosti překvapující, otočil a máchl směrem nahoru obrovskou pěstí, takže zasáhl vůdce banditů přímo do brady. Hubený muž byl jeho ranou vyzdvižen do vzduchu a odlétl dozadu. Jeho otrhaná banda společníků se seběhla, aby ho chytila. Solon se na ně zamračil zpod okraje své zlaté přilby a zeptal se: "Chtěl by snad ještě nějaký z vás přihlouplých prosťáčků naše stříbro?"

Muži si vyměnili zděšené pohledy; dva z nich pak popadli svého bezvědomého vůdce a odběhli pryč, zatímco ti, kteří stáli po stranách, zmizeli do křovisek.

Když se cesta znovu vyprázdnila, vrátil se Solon ke svému koni. "Hned mě napadlo, že si to rozmyslí," poznamenal.

James si vyměnil pohled s Jazharou a pak se oba začali usmívat. James se vyhoupl do sedla. "Pojeďme," řekl.

Ostatní ho následovali a brzy opatrně projížděli houstnoucím šerem.

Právě v okamžiku, kdy se snesla noc, vyjeli ze zatáčky a zahlédli před sebou u cesty světlo. James jim naznačil, aby byli opatrní a pokračovali v jízdě dál.

Když se přiblížili ke světlu, zjistili, že narazili na hostinec, postavený na malé pasece poblíž silnice. Byla to osamělá patrová budova s velkou stájí, přistavěnou k zadnímu traktu; zevnitř se linula příjemná a lákavá záře světla, z vysokého komína stoupal kouř a nad vchodem se houpal vývěsní štít s nakresleným mužem, který měl na zádech batoh a v ruce držel cestovní hůl.

"Tohle musí být hostinec U poutníka," řekl James.

"Takže tady na nás bude čekat ten princův agent?" zeptal se Kendaric. "Ten Alan, nebo jak se jmenuje?"

James přikývl. "Než půjdeme dovnitř," dodal ke Kendaricovi, "pamatuj si, že bys neměl každému vykládat o tom, kam máme namířeno. Medvěd může mít své agenty kdekoli."

Kendaric se zakabonil. "Poslyš, mně vůbec nesejde na tom, oč v téhle hře jde. Chci jen postel a teplé jídlo. Chceš mi naznačit, že toho chci moc?"

James se na tovaryše cechu trosečníků podíval. "Naneštěstí je to někdy příliš moc," odpověděl suše.

Sesedli a James zavolal na štolbu.

Ze stodoly za hlavní budovou rychle vyšel mladý muž a přistoupil ke koním. James strávil chvíli s chlapcem a ujasňoval si s ním, jakou péči má jejich zvířatům věnovat. Když byl spokojen s tím, jak bude o jejich koně postaráno, otočil se a pokynul ostatním, aby ho následovali do hostince.

Panoš otevřel dveře a všichni vešli do nálevny, která i přesto, že byla přeplněná, působila útulně a pohodlně. V krbu vesele plápolal oheň a poutníci se bez potíží a živě bavili s místními obyvateli u jídla a pití.

James odvedl své společníky místností k nálevnímu pultu. Podsaditý muž, který za nim stál, k panoši vzhlédl a se širokým úsměvem ho pozdravil: "Dobrý večer, pane!" Pak si za ním všiml Jazhary a dalších dvou mužů, a dodal: "A paní a pánové! Jsem hospodář Royos, majitel tohoto hostince. Čím vám mohu posloužit?"

"Co takhle pro začátek pivo pro unavené poutníky?"

"Ale jistě!" Se zkušenou jistotou jim Royos rychle načepoval čtyři cínové korbely piva. Když je postavil na pult, zeptal se:

"Kam máte namířeno, jestli se mohu ptát?"

"Na sever," odpověděl James. "Jak vlastně jde v těchto končinách život, hospodáři?"

"Nu, poslední dobou je tu docela klid, to musím říct - i když tudy vlastně právě nedávno projela směrem do Krondoru manželka sedláka Totha. Vypadala opravdu ustaraně."

"Víš proč?" zeptala se Jazhara.

Royos pokrčil rameny. "Nemám ponětí, opravdu. Má se svým manželem statek nějakých deset mil odsud směrem k Haldonově vrchu. Obvykle se tu stavují na kus řeči a jídla, když jedou do města nebo se vracejí zpátky a někdy i přespí pod vozem vzadu, kde jsou ustájení koně. Milí lidé."

"Říkal jsi něco o Haldonově vrchu," vložil se do hovoru Kendaric. "Máme tam také namířeno. Je to daleko?"

Jazhara zvrátila oči ke stropu. "Kendaricu..."

"K Haldonově vrchu?" opakoval Royos. "Není to moc daleko, jen pár dní po silnici. Nechtěl bych vás vyděsit, pocestní, ale říká se, že poslední dobou je Haldonův vrch prokletý čarodějnictvím."

"Jak to přesně myslíš?" zeptala se Jazhara. "Jakým ‚čarodějnictvím'?"

Royos řekl: "Hlavně mě nechápejte špatně, lidé. Nejsem moc pověrčivý, ale lodě se u Vdovského mysu potápěly od doby, kdy začali lidé brázdit okolní vody v lodích. Někteří říkají, že je to kletba, ale osobně bych si myslel, že jde spíš o nebezpečné útesy a mělčiny, když přijdou nejisté přílivy."

"Říkáš, že se tam potápí mnoho lodí?" ozval se bratr Solon.

"Celé stovky let," přikývl hostinský. "Některé šly ke dnu jen kvůli tomu, že jejich kapitáni, lodivodové nebo kormidelníci neměli ponětí o tom, jak vypadá zdejší pobřeží, jiné zase dostali piráti. A dodnes žijí piráti, kteří toto pobřeží a proudy znají lépe než čáry na svých dlaních. Nechají lodě narazit na mělčiny a pak, když jsou bezmocné, je olupují."

"Podle toho, jak to říkáš, by se mohlo zdát, že až příliš dobře víš, o čem mluvíš," poznamenal James.

Royos se zasmál. "Nenarodil jsem se jako hostinský..."

James přikývl. "Nehodlám se vyptávat, čím jsi byl dřív."

"Moudré rozhodnuti," přikývl Royos.

"Takže co je na Haldonově vrchu tak zvláštního, že se kolem něj rozvíjejí takové pověrčivé řeči?" zeptal se Solon.

Royos mlaskl jazykem. "Nu, někteří říkají, že v té oblasti straší všichni ti duchové mrtvých námořníků." Potřásl

hlavou. "Nejspíš je to ale jen mlha, která se drží u břehu."

"To je všechno? Nic víc?" zeptal se Solon.

Royos se zamračil a na chvilku se mu do tváře vkradl daleko vážnější výraz. "Nu, poslední dobou jsem slyšel hodně historek o tom, jak se tam někteří lidé ztratili, jak v okolí Vrchu napadají dobytek různé choroby a podobně." Pak se znovu zatvářil bezstarostně a řekl: "Na druhou stranu podle toho, co jsem kdy slyšel, dobytek vždycky sužuje nějaká ta choroba a lidé se čas od času někam zatoulají."

"Také hledáme člověka jménem Alan," řekl Kendaric.

"Tak to bude nejspíš tamhleten Alan, který sedí v koutě po vaší pravé ruce," odpověděl hostinský. "Vždycky se tu zastavuje, kdykoli projíždí kolem." Royos o něco ztišil hlas, naklonil se k nim a pokračoval: "Myslím, že vyřizuje nějaké záležitosti pro korunu, i když sám toho nikdy moc nenamluví." Znovu se napřímil a dodal: "Ale je to vynikající posluchač. Ještě nikdy jsem neviděl, že by nepopřál sluchu jakémukoli vyprávění nebo historce, ať už zněla sebevíc vymyšleně."

James se na Kendarica temně zamračil, pak se otočil a prošel davem k protějšímu koutu nálevny. U malého stolku tam seděl osamělý muž a opřený zády o zeď sledoval rušnou místnost. "Jsi Alan?" zeptal se ho James.

"Omluvám se, ale my se známe?" opáčil muž.

"Nemyslím, že osobně," odpověděl James. "Přicházíme z ‚citadely'."

Alan pokynem Jamesovi naznačil, aby se posadil. "To rád slyším. ‚Strýček Arthur' poslal zprávu, že se stavíte."

James se posadil na jedinou židli, která u stolu stála, a Kendaric s Jazharou se postavili za něho. Solon se rozhlédl pozorně po místnosti, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá.

"Jaké máš zprávy o Williamově výpravě?" zeptal se James.

"Vede si dobře," odpověděl Alan. "Společně se svými přáteli loví v horách. A poslal nedávno zpátky zprávu, že narazil na čerstvou medvědí stopu."

James ztišil hlas: "Nějaké novinky z Haldonova vrchu?"

"Nebyl jsem tam už nějakou dobu. Podle všeho v tom městě řádí nějaká kletba. Slyšel jsem o nemocných lidech, nemocných zvířatech na statcích, ztracených dětech a také se vypráví o temných tvorech, kteří se potulují nocí. Nevím, co z toho by mohla být pravda, ale cestou jsem potkal hodně lidí, kteří odtamtud ve spěchu odcházejí. Tvrdí, že je to čarodějnictví."

"Tohle slovo neslyším ráda," ozvala se Jazhara. "Co v těchhle krajích vlastně znamená?"

Alan se na mladou ženu podíval, a přestože ji ještě nikdy v životě neviděl, nejspíš usoudil, že je to nová princova rádkyně v magických záležitostech, protože odpověděl: "Omlouvám se, paní. Kousek od Vdovského mysu bydlí jedna stařena, za kterou místní obyvatelé z Haldonova vrchu chodí s drobnými potížemi. Vždycky ji víceméně tolerovali a dokonce ji vítali ve svých domovech, když byli nemocní a potřebovali její pomoc, ale teď, když se tam poslední dobou dějí takové zvláštní věci, ji začali osočovat, že v tom má prsty a tvrdí o ní, že je to zlá čarodějnice, která se jim mstí."

Jazhara se zamračila. "Možná bychom jim mohli nějak pomoci, až do Haldonova vrchu dorazíme."

"Kam máš namířeno teď?" zeptal se Alana James.

"Spěchám do posádky v Sarthu," odpověděl princův agent. "Říká se, že východně odtamtud útočí skřeti. Nejspíš tam mají poblíž nějaký svůj tábor."

"Myslíš, že by nám mohli nějak ztížit cestu do Haldonova vrchu?" zeptal se James.

"To bych sice neřekl, ale i tak bude nejspíš nejlepší, když se budete i přes den držet hlavní silnice. Prozatím jsem se jen doslechl o tom, že útočí na statky a zabíjejí zvířata pro potravu." Rozhlédl se po přecpané místnosti a dodal: "Raději už odsud zmizím. Mám kousek po cestě utábořenou malou hlídku. Napadlo mě, že na sebe raději nebudu přitahovat moc pozornosti. Měl bych se k nim připojit a vyrazit dolů na jih za prvního světla." Vstal. "Ještě jedna věc: ta hlídka, která vám měla přijít nápomoc, ještě do Mlynářova odpočinku nedorazila. Měli by tam ale být v době, kdy tamtudy projedete, nebo se objeví o trochu později. Bude lepší, když se budete držet stranou od potíží v Haldonově vrchu, dokud nedostanete zprávu o tom, že jsou na místě."

James Alanovi poděkoval a agent odešel.

"Můžeme dostat něco k jídlu?" zeptal se Kendaric.

James přikývl. "A pokoje k tomu." Vstal a vrátil se k nálevnímu pultu, aby dohodl nutné podrobnosti s hospodářem Royosem.

William trpělivě čekal, až se Stopaři vrátí zpátky z průzkumu. Zastavil své muže na malém palouku u potoka. Hned vedle cesty stál strom, v jehož kůře se nacházel jasně viditelný dohodnutý zářez, který znamenal: ‚Čekejte tady'.

Cítil až v žaludku, jak je napjatý a nervózní. Jediný důvod, proč mu mohli Stopaři zanechat takový vzkaz, byl ten, že se konečně blížili ke své kořisti. Zatímco čekali, až se pro ně zvědové vrátí, připadalo mu, že se čas neuvěřitelně vleče. Uvažoval o možnostech, které před nimi ležely. Stopovali takto Medvěda už déle než týden. Několikrát už museli čekat, když pátrací ztratili stopu, ale vždy ji po několika nekonečných hodinách znovu našli. Na dvou místech našli jasné známky toho, že se Medvěd setkal s dalšími muži. Stopaři z toho usoudili, že si Medvěd najímá žoldnéře. Dvakrát opustili Medvědovu skupinu menší skupinky jezdců, aby vyřídily nějaké vedlejší úkoly. Třikrát už narazili na známky přítomnosti skřetů v okolí, a William dokonce vyslal jednoho z jezdců zpátky do Krondoru, aby podal hlášení o možném vpádu dávných lidských nepřátel do oblasti. William se modlil, aby šlo jen o běžný kmenový přesun na lepší loviště a ne o skupinu nájezdníků. Chtěl soustředit veškerou svou energii na Medvěda a jeho muže - ne na skupinu nelidských nepřátel, která chtěla krást dobytek a děti. Věděl, že kdyby narazili na skřety na válečné stezce, byl by vázán

ctí k tomu, aby je zahnal zpátky do hor, a to by znamenalo velké riziko, že ztratí Medvědovu stopu jednou provždy. Ačkoli chtěl ze všeho nejvíc pomstit Taliinu vraždu, nedokázal snést pomyšleni na lidské dítě, obětované v průběhu jednoho ze skřetích magických rituálů.

Konečně se jeden ze dvou Stopařů objevil na cestě. Byl to Jackson, kdo přišel na palouk a vedl s sebou svého koně. "Narazili jsme na skupinu žoldnéřů, poručíku," podal hlášení.

"Jsou to Medvědovi muži?"

"Maric si to myslí, ale po něm samotném jsme neviděli ani stopu. A podle popisu, který jsme dostali, je to docela nepřehlédnutelný zjev. Maric se drží poblíž. Utábořili se na malé pasece nějakou míli dál po cestě. Bude nejlepší, když jim polovinu jednotky pošleš do zad a pak udeříš z obou stran najednou."

William se nad plánem zamyslel. Sice se mu nijak nezamlouvala představa, že by měl rozdělovat své muže v neznámém terénu, přesto ale věděl, že pokud udeří na žoldnéře pouze z jedné strany, mohli by se odtrhnout a uprchnout do lesů. A on potřeboval informace daleko více než mrtvá těla. Konečně přikývl. "Jak dlouho?"

"Můžeme tam být za hodinu."

William se podíval na oblohu pozdního odpoledne. Zaútočí na žoldnéře těsně předtím, než se snese noc. "Dobrá," řekl. "Připravte se na útok za soumraku. Nepouštějte se do boje dřív, než nás uslyšíte přicházet, ale pak na ně udeřte tvrdě."

"Poručíku?"

"Ano, Jacksone?"

"Já ten spolek znám. Říkají si ‚Šedý dráp' a jsou z Landrethu."

"Z Landrethu?" podivil se William. "Co tu dělají muži z Doliny?"

Jackson zavrtěl hlavou. "To kdybych věděl," řekl. "Ale jsou to tvrdí chlapi. Posledně, když jsem o nich slyšel, bojovali v Dolině pro obchodní koncern proti keshanským nájezdníkům. Občas jezdili do Krondoru utratit své zlato, ale obvykle jsme je nevídali takhle daleko na severu."

William se nad tím zamyslel. "Museli být nejspíš v Krondoru, když tam dorazil Medvěd, a Medvědův agent se s nimi musel spojit, najmout je a poslat na sever."

"Něco v tom smyslu," přikývl Jackson.

"Což znamená, že Medvědovi už mnoho mužů z jeho původní posádky nezůstalo."

"Dobrý odhad," souhlasil jackson. "Ale tihle chlapi nebudou žádat o milost, dokud nedostanou pěkně do těla. Znám jejich pověst."

"I přesto to znamená, že k tomu netvorovi nebudou cítit vůbec žádnou věrnost. Pokud bychom dokázali zajmout..." Otočil se a přivolal k sobě seržanta Hartaga. "Jak vypadá okolní krajina? Bude lepší se pokusit o pěší, nebo jízdní útok?"

"Myslím, že pěšky to půjde jednodušeji, poručíku," odpověděl starý veterán. "Na místa bychom se takhle k večeru dostávali na koních jen těžko bez toho, že by si nás někdo všiml, a čím blíž se dostaneme, než se pustíme do boje, tím větší šanci máme k tomu, že se nám podaří získat výhodu."

"Takže pěší útok," přikývl William. "Vezmeš si polovinu mužů a půjdeš s Jacksonem. Uvažte koně opodál a pokuste se dostat co nejblíž z druhé strany tábora. Lučištníky nech rozmístěné po jedné straně. Až budou připraveni, dej nám vědět. Budeme potřebovat krycí palbu k tomu, aby nám nikdo z těch lumpů neunikl. Pokud se dostanete do nějakých potíží, veď je ke stromům, pak se odpoutej a nech lučištníky, ať dělají svou práci.

Počkejte, dokud nás neuslyšíte útočit z naší strany stezky a pak se na ně vrhněte pěkně zostra a rychle. Ale pamatujte - alespoň jednoho z nich chci zajmout živého." K Jacksonovi dodal: "Běž říct Maricovi, aby na mě počkal na stezce, pak odvedeš druhou polovinu jednotky na místo."

Stopař přikývl, vyhoupl se na svého koně a odjel. Během několika okamžiků už čekal seržant s polovinou mužů v sedlech, a jednotka se plavně rozdělila na dvě družstva, které Hartag vedl po stezce na místo, kde se sejde s jedním ze zvědů. William počkal, dokud nezmizeli mezi stromy, a pak dal svému družstvu rozkaz k vyražení.

Během jízdy zšeřelým hustým lesem cítil William, jak v něm vzrůstá a houstne napětí. Brzy bude vědět, kde se Medvěd skrývá - a pak se mu konečně postaví tváří v tvář.

Muži čekali na signál. William si prohlédl nepřátelský tábor a nechtě musel uznat, že jeho muži stojí proti zkušeným profesionálům. Bylo jich zhruba třicet, a přestože se rozhodli přespat na holé zemi, vybrali si to nejlépe ubránitelné místo na celém palouku - tábor se nacházel na mírném návrší, z něhož byl dokonalý rozhled po celém okolí.

Dobrá zpráva byla ta, že se nijak neobtěžovali se stavěním obranných valů. I hrubý násep ve svahu, zpevněný zaostřenými kůly, by Williamovým mužům mohl způsobit vážné potíže. Tito žoldnéři měli očividně naspěch, protože se rozložili táborem těsně před soumrakem a bezpochyby měli v úmyslu brzy po svítání hned vyrazit dál. Místo obrany postaví hlídky a tyto hlídky budou bdělé.

William počkal, dokud slunce nezapadlo za vzdálené kopce dostatečně na to, aby světlo pokrylo celé okolí šerosvitem temně šedých a černých odstínů. V hlavě už si sestavil plán a seznámil s jednou jeho součástí lučištníky. Pět z tuctu mužů, které s sebou měl, bylo připravených v záloze.

William pokynul mečem a vyšel na palouk se sedmi vojáky za zády. Ušel nějaký tucet metrů, když se z tábora ozval hlas. "Kdo je tam?" zavolal jeden ze žoldnéřů.

"Hej, vy tam v táboře!" křikl William a bezstarostně kráčel dál. "Hledám kumpanii Šedý dráp."

"No, tak to jsi ji našel," ozvala se odpověď. "A teď se zastav a dál ani krok!"

William se zastavil. "Přináším vám zprávu od Medvěda." Jméno jeho kořisti tvořilo i dohodnutý signál pro lučištníky.

Hlídka ani nestačila odpovědět, když mu nad hlavou prosvištělo pět šípů a William zavolal: "Teď!"

Lučištníci si vybírali cíle pečlivě, a než si žoldnéři uvědomili, že jsou v obklíčení, pět z jejich středu bylo zabito. Z druhé strany přilétly další šípy a William si uvědomil, že seržant Hartag je se svými muži také dokonale připraven.

Na dvou protilehlých stranách tábora se objevili princovi vojáci, zatímco žoldnéři Šedého drápu stále ještě hledali své zbraně a připravovali se k odražení útoku. William zaútočil na nejbližšího strážného, který zvedl štít, aby zachytil úder dlouhého jedenapůlručního meče. William máchl čepelí dolů, ale pak ji stočil v eliptickém pohybu, takže ji vrazil do strany štítu, odrazil jej na stranu a žoldnéře otočil tak, že nemohl ránu oplatit, protože ruku, v níž držel svou zbraň, měl na druhé straně, odvrácené od Williama. Když se muž snažil dokončit obrat a otočit proti němu, sjel William čepelí po straně štítu a ťal po mužových podkolenních šlachách, takže ho ochromil. S bolestným řevem žoldnéř padl k zemi a William ho odkopl stranou levou nohou. Sice nebyl mrtvý, ale bojovat už nemohl. William chtěl ze všeho nejvíc zajatce. Nepotřeboval teď nic víc než informace ohledně toho, kde Medvěda najde.

Williamovi muži měli výhodu překvapení, ale žoldnéři z kompanie Šedý dráp byli tvrdí a zkušení. Boj byl proto krvavý a konečné vítězství princovým mužům zajistila jen skutečnost, že půltucet nepřátel byl už zabit šípy z luků. Když William zabil svého třetího nepřítele, divoce se rozhlédl; předpokládal, že žoldnéři už budou prosit o milost, ale s překvapením zjistil, že stále ještě bojují, ačkoli nyní museli čelit nejméně dvojnásobné přesile.

"Ať alespoň jeden z nich zůstane naživu!" zavolal William, přestože věděl o tom muži, kterému přeťal podkolenní šlachy a který nyní ležel někde na zemi uprostřed boje. Otočil se a podíval se, jak si jeho muži vedou. Lučištníci už odložili své dalekonosné zbraně, tasili meče a vrhali se nyní také do boje.

Žoldnéři i nadále bojovali a několik Williamových mužů leželo na zemi - buď mrtví, nebo vážně ranění. "Ukonči to!" křikl William na jednoho ze žoldnéřů, který opatrně ustupoval a zároveň se snažil odrážet rány dvou královských vojáků.

Muž ale poručíkovi nevěnoval nejmenší pozornost a neustále hledal cestu, jak podniknout výpad. William znechuceně zaklel, když sledoval, jak další ze žoldnéřů padl. Přešel za jednoho ze zbývajících nepřátel a udeřil ho zezadu do přilby plochou stranou meče. "Nezabíjejte ho!" rozkázal dvěma svým vojákům, kteří se ho právě snažili probodnout. Muž se zapotácel a jeden z princových vojáků skočil kupředu a popadl ho za paži s mečem. Druhý přistoupil k žoldnéři a udeřil ho vší silou jílcem meče, takže muž upadl do bezvědomí.

A pak už bylo po všem. William se rozhlédl a zavolal:

"Seržante!"

Hartag k němu přešel. "Pane?" ozval se.

"Jak jsme na tom?"

"Šest mužů vyřazených z boje, pane. Tři mrtví, dva se k nim pravděpodobně brzy připojí a jeden to může zvládnout, pokud ho rychle dostaneme k léčiteli. Několik dalších mládenců je zraněných, ale žádný nijak vážně."

"Zatraceně," zamumlal William. Takto mu zbývalo osmnáct mužů a všichni nebyli plně schopni boje. "Co žoldnéři?"

"To je ta potíž, pane. Nepožádali o milost. Bojovali na život a na smrt. Nikdy jsem neviděl žoldnéře, kteří by dělali něco podobného. Většinou jim to pálí dost na to, aby věděli, kdy to dostávají."

"Kolik jich přežilo?"

"Dva," odpověděl Hartag. "Jeden silně krvácí z rány v noze a moc dlouho už se s námi nezdrží." William přikývl, když si uvědomil, že to bude pravděpodobně ten muž, kterému přeťal podkolenní šlachy. Hartag pokračoval: "Druhý je ten chlap, kterého jsi vzal přes hlavu, pane. Měl by se probrat každou chvilku."

Žoldnéř se skutečně vzpamatoval z bezvědomí během několika minut a William ho nechal předvést.

"Kdo jsi? Patříš k Medvědovým mužům?"

"Už ne. Jmenuju se Shane McKinzey. Momentálně -" Rozhlédl se po palouku. "Posledně jsem patřil k Šedým drápům. Spojil se s náma Medvědův agent a zaplatil nám, takže jsme se rozjeli na sever. Nejdřív jsme se s ním potkali, a pak nám řekl, co máme dělat."

"Proč jste bojovali na život a na smrt?" zeptal se Hartag.

"Rozkazy." Muž si promnul zátylek. "Podle všeho se náš kapitán..." - kývl k jedné z mrtvol, kterou právě vojáci táhli na narychlo sestavenou pohřební hranici - "nějak doslechl o tom, že tenhle Medvěd má nějaký magický schopnosti. Říkal, že dožene každýho, kdo by ho zradil, a sežere jeho duši zaživa." Zamrkal, jako by se snažil projasnit si zrak. "U bohů, už mě párkrát přes hlavu vzali, ale nikdy takhle pořádně." Potřásl hlavou. "V každým případě kapitán říkal, že je lepší čistá smrt a rychlá cesta do síní Lims-Kragmy než to, aby člověku vysál krev a duši z těla nějakej zplozenec pekel jako tenhle Medvěd."

"Proč jste se utábořili tady?"

"Nechal nás jako zadní stráž, která měla pobít každýho, kdo by se za ním vypravil. Tohle byla naše první práce pro toho chlapa. A vypadá to tak, že byla i poslední."

"Kde je ten Medvěd teď?"

"To netuším. Měli jsme se utábořit tady a zabít každýho, kdo tudy půjde, a pak se k němu přidat ráno po zatmění malýho měsíce u Průsmyku dvou tesáků."

"Lžeš," odtušil Hartarg.

"Možná - ale proč bych měl s váma hrát na rovinu, když mě stejně zabijete, abych tohohle Medvěda nemohl varovat, co?"

"Když tě stejně zabijeme," řekl William, "možná by ses mohl očistit a pomoci nám zabít toho muže, který tě zradil."

Shane se podíval na Williama a odpověděl: "Vydělával jsem si na chleba jako žoldnéř víc let, než ty nosíš meč,

mladej. Nebojím se smrti, ale vidím, že tobě chladnokrevný zabíjení nahání hrůzu."

William ukázal k místu, kde jeho muži skládali mrtvé žoldnéře na hromadu. "Podívej se na zbytek svých spolubojovníků a pak se mi pokus ještě jednou namluvit, že mám strach z chladnokrevného zabíjení. Pokud ale budeš poctivý, můžeš přežít. Ty jsi ještě nikdy pro Medvěda nepracoval, že?"

"Ne, proč?"

"V tom případě nemusíš sdílet jeho trest. Řekni nám to, co chceme vědět, a mí muži tě doprovodí zpátky do Krondoru. Odtamtud můžeš odplout nebo odjet kamkoli bude libo. Osobně bych ti doporučoval návrat do Doliny."

Žoldnéř se znovu podrbal na zátylku, jako by zvažoval možnosti. "No, počítám, že mi moc kumpanie nezbylo. Tak dobře, dohodnuto. Lhal jsem, když jsem ti vykládal o tom, že jsme tu měli čekat a zabít každýho, kdo se tu šustne. Měli jsme dělat, jak náramně je jednoduchý na nás zaútočit - a zatraceně, jak jednoduchý jsme vám to udělali - utrpět menší ztráty a prásknout do bot. Medvěd na vás u Průsmyku dvou tesáků chystá past. My jsme vás do ní měli zavést. Jestli si pospíšíte, můžete ho tam dohnat."

"Rozhodl ses moudře. Díky." William k sobě přivolal vojáka, stojícího nedaleko. "Vezmi si k sobě Blaka a odvedete tady pana McKenzieho do Krondoru společně s ostatními muži, kteří jsou schopni přesunu."

"Rozkaz, pane!" zasalutoval muž.

"Myslíš, že tentokrát nám říkal pravdu, Wille?" zeptal se tiše Hartag.

"Ano," odpověděl poručík. "Nemá důvod lhát a kromě toho má za to, že čím dál se dostane od Medvěda, tím lépe." Zdálo se, jako by se Williamovi rozzářily oči, když pokračoval: "Máme ho. Připrav mužstvo na cestu. Dnes v noci se neutábořím - možná ani zítra - a pojedeme pěkně zostra, abychom se dostali k Průsmyku dvou tesáků dřív, než Medvěd."

"Rozkaz, pane!" řekl Hartag a otočil se, aby vykonal jeho rozkaz.

Kapitola desátá

SKŘETI

James se probudil.

Něco nebylo v pořádku. Vyskočil z postele a kopl do bočnice Kendaricova lůžka. Tovaryš cechu se s ospalým výrazem ve tváři posadil a zamumlal: "Co se děje?"

"Cítím kouř."

James rychle vyrazil na chodbu, přešel k vedlejší místnosti, kde spala Jazhara s bratrem Solonem, a zabušil na dveře. Chodba už byla plná modravého dýmu a ostrého pachu hořícího dřeva, který ho škrábal v krku. "Vstávejte!" zavolal. "Hostinec hoří!"

Dveře podél dlouhé chodby v prvním poschodí se začaly otevírat a hrstka dalších hostů vyhlížela ven, aby zjistili, co se děje. James opakoval své varování a mezitím si připínal pás s mečem a ještě se vrátil do pokoje pro cestovní vak. Jazhara se Solonem o chvilku později vyšli z druhého pokoje a spěchali za ním společně s ostatními hosty po schodišti.

Když dorazili do nálevny, rychle si uvědomil, že oheň byl patrně založen poblíž hlavního vchodu, protože celá stěna kolem dveří stála v plamenech. "Do kuchyně!" zvolal James. Proběhl dveřmi za nálevním pultem a zahlédl, jak hospodář Royos se svou dcerou přináší vědra s vodou. "Uklidněte se!" volal hostinský.

James popadl muže za náprsenku košile. "Ani se o to nepokoušej. Několik věder vody tenhle oheň nedokáže uhasit. Utíkej odsud, dokud můžeš!"

Muž na okamžik zaváhal, ale pak přikývl. Vystrčil dívku z kuchyně na zadní dvůr mezi ostatními hosty, kteří se u dveří tlačili.

Poděšený a hrůzyplný křik upozornil Jamese na to, že se děje něco strašlivějšího než jen požár domu.

Když se se Solonem vynořil ze zadních dveří, měli už zbraně připravené v rukou, a okamžitě si všimli, že skupina skřetů se právě snaží odvázat koně od stání ve zchátralé stodole.

James rychle počítal: jen v dohledu se nacházel tucet těchto tvorů. Skřeti byli menší než lidé a v ramenou ne tolik rozložití, i když působili jen o trochu útlejí. Plochá čela končila v hustých kšticích černých vlasů. Černé panenky žlutých očí odrážely světlo plamenů, takže se zdálo, jako by ve tmě zářily. Tři z válečníků měli vlasy po způsobu kmenů vyčesané do vysokých uzlů, zpevněných uzly a úlomky kostí, což znamenalo, že dosáhli hodnosti náčelníka nebo že jsou to knězi. Všichni měli v rukou malé štíty a meče a James v duchu děkoval bohům za to, že mezi nimi očividně nebyli žádní lučištníci.

Z hostince vyšli ozbrojení jen tři další lidé, takže včetně Solona, sebe sama a několika dalších hostů, napočítal James jedenáct bojeschopných. Věděl, že se Jazhara dokáže sama o sebe postarat, takže zavolal na Royose: "Schovej se s dcerou za námi!"

Skřeti zaútočili a Jazhara jim v ústrety přímo do středu skupiny vyslala ohnivou kouli. Zásah se jí dokonale povedl. Plameny okamžitě pohltily tři skřety a další tři po jedné straně byli vážně spáleni.

Zbývající šestice skřetů se s vytím vrhla na lidi a máchala přitom zuřivě čepelemi. Koutkem oka James sledoval, jak se Solon zkušeně rozmáchl válečným kladivem a prorazil jednomu z útočníků lebku dřív, než mu stačil tvor uhnout z rány.

Jeden mimo, teď jen dostat těch pět dalších, pomyslel si James.

Náhle se v Jamesově zorném poli objevil Kendaric, který neohrabaně mával svým krátkým mečem a panoš si náhle uvědomil, že se tovaryš nedokáže v žádném případě sám ani ubránit, natož aby se mu podařil jakýkoli útok. James

mu skočil k boku a odkopl z cesty skřeta, který už se na mladíka hrnul, takže se tvor převalil na záda. Pak skočil na Kendaricovu pravou stranu a roztočenou čepelí zasáhl útočníka, který tovaryše ohrožoval, a zasáhl ho přímo do týla.

Panikou ztuhlý příslušník cechu trosečníků na Jamese zíral očima, vytřeštěnýma hrůzou. "Jdi zpátky a nehni se od Royose!" houkl James.

Nezdálo se, že by byl Kendaric schopen sebemenšího pohybu, a James jen stěží unikl smrti z rukou skřeta, který mu vpadl do zad. Podařilo se mu vycítit útok na poslední vteřinu a přikrčil se k levé straně. Nad hlavou mu zasvištěla čepel meče a on usoudil, že kdyby se přikrčil doprava, byl by právě o tuto hlavu kratší.

James se otočil a uvědomil si, že to na něho zaútočil jeden ze skřetů, sežehlých Jazhařiným prvním útokem. Celý pravý bok tohoto tvora byl zčernalý spáleninou, kouřilo se z něj a jedno oko měl zavřené, takže James okamžitě skočil doleva a zaútočil ze skřetovy slepé strany.

Jazhara vypustila další kouzlo - žhnoucí rudý paprsek, který udeřil do tváře jednoho ze skřetů, kteří se blížili ke Kendaricovi. Tvor zaječel, upustil meč a zabořil si špičky prstů do očí. Ostatní se otočili ke zdroji tohoto magického útoku a na okamžik zaváhali.

Kendaric právě tohoto okamžiku využil k tomu, aby se dal na útěk, a nechal skřeta stát osamělého. Bratr Solon a další muž z hostince přiskočili na tovaryšovo místo a oba zároveň zaútočili na nájezdníka. Skřet si všiml, jak se na něho snáší mnichovo válečné kladivo a podařilo se mu uhnout stranou, zatímco se ho druhý muž pokoušel zasáhnout hrotem meče. Tyto dva útoky se vzájemně překrývaly a skřet se otočil a dal se na útěk.

Náhle si snažili i všichni ostatní skřeti útočníci zachránit životy útěkem. James popohnal jednoho z nich, který se mu zatím vyhýbal, hrotem rapíru, pak se napřímil a snažil se zjistit, jaké škody nájezdníci napáchali.

Hostinec už stál úplně v plamenech a Royos s mladou ženou jej sledovali opření jeden o druhého. Mladý štolba stál nedaleko místa, kde byli uvázáni koně a sledoval prostor mezi stodolou a budovou hostince rozšířenýma očima.

Na zemi ležel půltucet mrtvých skřetů.

James potřásl hlavou. "Jak je možné, že se ti mizerové objevují tak blízko pobřeží?" zamyslel se nahlas.

Bratr Solon přešel k Jamesovi a opřel se o své kladivo. "Skřeti jsou většinou pěkně hloupá chasa, ale nejsou tak hloupí, aby se vydávali na lup koní, pokud nemají někde v okolí zařízený tábor," poznamenal zamyšleně.

Mladá dívka se k nim otočila a řekla: "Manželka sedláka Torna tudy projížděla cestou do Krondoru, pane, a vypravila se tam jen proto, aby našla vojáky, kteří by zachránili její malou holčičku."

"Marie!" zvolal hospodář Royos. "Takové věci jsi neměla ani zaslechnout."

"Otče," odpověděla dívka, "copak si myslíš, že mě dokážeš chránit před každou starostí na světě?" Otočila se a podívala se na hořící hostinec. "Copak mi skřeti nezničili domov přímo před očima?"

Hostinský položil paži kolem jejích ramen. "Zapomínám, že vyrůstáš a dospíváš v ženu, dcero," řekl pohnutým hlasem.

Ostatní hosté - dva muži s meči, další s velkým loveckým tesákem a dvě ženy - se shromáždili kolem nich. Royos řekl:

"Děkuji vám všem za to, že jste se snažili zahnat ty skřety. Kdyby nebylo vás, kdo ví, jak bychom dopadli."

James přikývl. "Jen je mi líto, že jsme nemohli udělat nic víc."

"Zachránili jste nám životy," řekl Royos. "Hostince se dají přebudovat a vystavět znovu. Zákazníky člověk nenachází každý den." Políbil svou dceru na čelo. "Stejně jako dcery." Royos s Marií se obrátili zpátky ke svému hostinci, aby zřídili řetěz lidí s vědry a pokusili se zachránit co nejvíce svého majetku uhašením plamenů.

"Pravda," řekl Solon. "Čekali na nás, až vyjdeme ven, aby nás povraždili."

James se poškrábal za uchem. "Ale proč tak nestoudný a neskrývaný útok? Musejí přece vědět, že se tu v kopcích pohybuje hlídka vojáků a ta se za nimi okamžitě pustí..."

"Že by chtěli stáhnout hlídku od daleko důležitější práce?" přerušila tok jeho myšlenek Jazhara.

James se na mladou čarodějnici podíval a pokynul jí, aby s ním šla stranou. Když se dostali z doslechu ostatním, tiše se zeptal:

"Medvěd?"

"Možná. Bezpochyby by jen prospělo jeho věci, kdyby poblíž Haldonova vrchu a Vdovského mysu nebyl jediný voják v okamžiku, kdy se pokusí získat Slzu bohů."

James se zamyslel. "Kdybychom jen věděli, jak má v plánu Slzu získat, mohli bychom mít lepší ponětí o tom, kde v kterém okamžiku bude."

"Kdybych já byla tenhle Medvěd a nedokázala získat Kendaricovo kouzlo, rozhodně bych počkala, až se Kendaric někde objeví a pak bych se ho pokusila zajmout."

"Nebo by mohl počkat, až odvedeme všechnu špinavou práci za něho, a pak by nám Slzu sebral ve chvíli, kdy s ní zase dorazíme na souš," pokračoval v úvahách James.

"Ať tak nebo onak, je logické, pokud dovolí Kendaricovi dorazit ke Vdovskému mysu," dokončila Jazhara.

"Nechce se mi čekat," řekl James, "ale nerad bych se o to vyzvedávání vraku pokoušel bez rezervy dole v Mlynářové odpočinku." Ohlédl se na místo, kde čekali ostatní a zavolal: "Bratře Solone! Podle všeho se zdá, že máš nějaké povědomí o skřetech. Jak velký tábor podle tebe budou poblíž mít?"

Válečnický mnich se na okamžik zamyslel a pak odpověděl:

"Těžko soudit, opravdu. Ti hloupí tvorové nepřemýšlejí tak, jako přemýšlím já nebo ty. Možná tři skupiny velké tak, jako byla tato. Jedna hlídá tábor, zatímco se zbývající vydávají nalup. Na druhou stranu bylo v téhle skupině hodně náčelníků a kněžích, což je popravdě řečeno docela neobvyklé."

"Ale proč takhle útočí?" zeptal se Kendaric, který už se dostatečně vzpamatoval z hrůzy boje, aby dokázal

sledovat tok hovoru.

"Ah, tohle je velice jednoduché," řekl Solon. "Unesli dítě." Podíval se na oblohu, kde kvapem ubývalo malého měsíce. "To maličké obětují za dva dny, až přijde zatmění měsíce, jako oběť svému bohu. Takže toto nebyli jen bandité, kteří chtěli trošku poplenit lidské příbytky. Tihle byli na velké výpravě za ukojením žízně duchů. Jejich předkové jim přikazují, aby scházeli z hor a prolévali lidskou krev, aby brali lidské otroky a koně a pak se vrátili zase zpátky. Tohle vůbec není hezká záležitost."

"Musíme něco udělat," prohlásila Jazhara. "Pokud hodlají to dítě do dvou dnů zabít, tak se sem hlídka z Krondoru nestačí vrátit."

Po chvilce ticha se ozval James. "I když se mi vůbec nezamlouvá pomyšlení, že by měl někdo - kdokoli - umírat podobně ohavným způsobem, musím vás upozornit, že tady máme svou práci."

Jazhara panoše popadla za předloktí, sevřela mu bojem rozbolavělý sval v paži chladnými prsty a tichým, zlostným tónem zavrčela: "Ty bys klidně ty netvory nechal, aby zavraždili malé dítě jako zvíře na porážku?"

James obrátil oči v sloup a potřásl hlavou. "Tuhle hádku nejspíš nevyhraju, co?" zeptal se.

"Ne," zavrtěla hlavou čarodějka. "Jestli to bude třeba, půjdu tam sama."

James jemně vymanil svou paži z jejího sevření. "Máš svou povinnost."

"A ty sám jsi před chvíli souhlasil s tím, že mohli něco podobného podniknout jen proto, aby zabránili vojákům v tom, aby se sem dostali. Tak jako tak bychom museli čekat, Jamesi, pokud se nechceš přesunout do Haldonova vrchu dřív, než se sem dostane hlídka. Pokud dokážeme zachránit to dítě před jistou smrti a vrátit je jeho rodičům, pak ztratíme jen několik dní, a až sem dorazí ti vojáci, kteří odcestovali za námi, můžeme jet přímo do Mlynářova odpočinku."

James si odevzdaně povzdechl a pokynul Solonovi a Kendaricovi, aby přišli blíž. "Solone, mohli by ti skřeti pracovat pro Medvěda?"

"To si nemyslím," zavrtěl hlavou mnich. "I když je možné, že na ně má nějaký vliv. Kdyby se ukázal s nějakými zbraněmi nebo trochou magie jako s dary, hrstkou informací ohledně míst dostatečně bezpečných k nerušenému plenění a několika džbány piva nebo vína, mohli by si myslet, že napadnout tento hostinec je jejich vlastní skvělý nápad."

"Copak je ten zatracený Medvěd všude?" zeptal se Kendaric užasle.

"Ne, to bych neřekl," odpověděl James. "Nemyslím si, že za tímhle stojí Medvěd. Osobně jsem přesvědčený o tom, že on sám pracuje pro někoho jiného."

"Proč?" zeptala se Jazhara.

"Popovídám ti to během cesty." Vzhlédl a prohlédl si oblohu. "Za pár hodin tu máme svítání a musíme se připravit na jízdu."

"Kam máme namířeno?" zeptal se Kendaric.

"Na lov skřetů," odpověděl James s neveselým úsměvem.

Kendaric už si zase stěžoval, jak bylo jeho zvykem. "Tohle není vůbec moudré!"

James potřásl hlavou a nevěnoval mu nejmenší pozornost. Podíval se na bratra Solona a řekl: "Ale že se ani moc nesnaží za sebou zametat stopy, co říkáš?"

Válečnický mnich přitáhl svému koni uzdu a pokračoval krokem ve sledování skřeti stezky. "Ne - řekl bych, že jsou potlučení daleko víc, než by se jim zamlouvalo a teď se snaží dostat co nejrychleji za svými léčiteli."

James ukázal o něco dál na cestu, po níž jeli. V dálce se zvedaly kopce a za nimi se k nebi tyčily štíty Calastiových hor. "Myslíš, že budou nahoře ve skalách?"

"Skoro určitě," odpověděl mnich. "Nejspíš si tam našli nějaké místo, které se dá dobře bránit - jako například uzavřený kaňon nebo malou louku - a nás čeká ta nevděčná práce je odtamtud vykouřit."

"A to je odtamtud máme ‚vykouřit' jen sami čtyři?" zeptal se Kendaric.

Jamesovi už došla trpělivost. "Ne, nebudeme na tu věc čtyři," řekl.

"My budeme jen hlídat koně a pošleme tebe do jejich tábora, abys je pobil na jednu hromadu."

Kendaric zastavil svého koně a podíval se na něho s omráčeným výrazem. "Já?"

Jazhara už se neudržela a rozesmála se. I ve tváři velice vážného a zachmuřeného Solona se objevil pobavený úsměv.

James zavrtěl hlavou. "Nedělej si s tím starosti," řekl chlácholivě. "Mám plán."

Odvrátil se od Kendarica, který nyní čím dál více zaostával, a Jazhara se k němu naklonila. "Ty máš nějaký plán?" zeptala se zvědavě.

"Ne," odpověděl jí šeptem James, "ale než se tam dostaneme a pořádně rozhlédneme, něco už dokážu vymyslet. A on bude možná do té doby držet klapačku."

Jazhara se usmála a přikývla. Jeli dál.

Konečně jim Solon dal pokyn k zastavení. "Sice nejsem školený stopař, pravda, ale jedině slepý by si nevšiml tohohle." Sesedl a ukázal na rozměklou zem, kde James v hlíně jasně viděl hluboké stopy podrážek.

"Podle všeho má ten dotyčný docela naspěch," řekl mnich.

"Kdo to je?" zeptal se Kendaric.

"Pokud tady mezi námi není někdo nadaný darem předvídání budoucnosti, tak můžeme jedině hádat," odtušil Solon, "ale osobně bych řekl, že se díváme na stopy toho sedláka, který jde odvést domů svou malou dcerku."

"Dobrý odhad," poznamenal James a ukázal dopředu. V dálce zahlédli osamělou postavu, která se právě blížila

k hřebeni kopce. Ještě před okamžikem ji před nimi skrýval bližší kopec, ale nyní mohli sledovat, jak odhodlaně kráčí po cestě.

"Raději bychom ho měli dohonit dřív, než se nechá zbytečně zabít," usoudil panoš.

Solon nasedl a všichni pobídli koně do rychlého klusu. Podařilo se jim dohnat sedláka docela rychle. Muž se otočil a podezíravě se na jezdce, kteří se za ním zničehonic objevili, zahleděl. V rukou držel jako zbraň kosu křížem přes hruď, připraven odrazit ránu nebo se máchnutím pustit do útoku.

"Stůj," řekl James a zvedl pravou ruku dlani dopředu. "Jsme tu ve jménu tvého prince."

"Konečně! Už jsem si začínal myslet, že mi s touhle prací nikdo nepomůže. Jak se má moje manželka?"

James se podíval na své společníky. "Myslím, že sis nás spletl s někým jiným."

"Cože?!" vyhrkl sedlák. "Chcete mi snad říct, že vás za mnou neposlala z Krondoru moje Becky? Myslel jsem, že jste sem přijeli, abyste mi pomohli zachránit mou dceru!"

"Buď v míru, sedláku Tothe," řekl bratr Solon. "Nacházíš se nyní pod Ishapovou ochranou. Něco o tvém dítěti víme. Prosím, řekni nám podrobně o všem, co se s tvou dcerkou stalo."

Zdálo se, že se muž trochu uvolnil. "Už to bude skoro týden, co jsem byl se svým přítelem Lanem na lovu. Zašli jsme do kopců a podhůří východně odsud, když jsme v noci zaslechli píšťaly a bubny.

Šli jsme se podívat, co to je, a v jednom kaňonu nedaleko odsud jsme narazili na bandu skřetů. Měli tam malého chlapce a pak ho... ah, bohové... pak to děcko rozťali v půli. Obětovali ho! Vykřikl jsem... nedokázal jsem si pomoci... a oni nás pak začali pronásledovat. Podařilo se nám utéct, ale pak se předevčírem vrátili a zaútočili na nás na našem statku. Spolu s Lanem jsme se je snažili udržet stranou, ale bylo jich na nás příliš mnoho. Dostali se až do domu... a unesli mou dcerušku! Lane je stopař a vypravil se za nimi a já nejdřív poslal svou ženu Becky do Krondoru pro pomoc a pak se vypravil za Lanem. A teď jste se tu objevili vy."

"Kudy tvůj přítel Lane šel?" zeptal se sedláka James. "Přímo zpátky k tomu kaňonu, to vím skoro jistě," odpověděl muž. "Nechal mi cestou drobné značky, které mám sledovat. Chtěl jsem sice původně počkat na vojáky... ale nesnesl jsem představu toho, jak mi obětují vlastní dceru."

"Až do zatmění příštího měsíce je v bezpečí," řekl Solon. "Bylo to o zatmění prostředního měsíce, když jsme je té noci viděli, jak obětují toho chlapce," přikývl sedlák Toth. Pak se zamračil. "Zítra je ale zatmění malého měsíce!" vyhrkl.

"Musíme jednat rychle," řekla Jazhara.

"Za to všechno může ta zatracená čarodějnice," zavrčel Toth.

"Čarodějnice?" zeptala se trochu pichlavě Jazhara.

"Povídá se o tom, jaké se děje černé čarodějnictví u Haldonova vrchu - ta prokletá čarodějnice se s nimi musela spojit a přikázala jim, aby unesli mou holčičku ke své špinavé magii!"

Jazhara přimhouřila oči. "A ty jsi viděl tu ‚čarodějnici', když skřeti toho malého chlapce zabili?" zeptala se ostře.

"No, to sice ne, ale..."

"Na tom ale teď nezáleží," vložil se do hovoru Solon. "Pokud máme být k pomoci, musíme jednat co nejdříve."

"Prosím, udělejte něco!" řekl Toth. "Prosím, pomozte mi najít mou dceru!"

Solon se rozhlédl. "Zůstaň tady, sedláku. Musíme na ně udeřit dnes v noci, jinak je po tvé dcerce veta."

James přikývl. "Jedeme dál."

Pokračovali na koních dále po cestě, zatímco se sedlák rozhlížel po místě, kde by na ně mohl počkat. James se ohlédl a zachytil výraz na mužově tváři. Bylo jasné, že veškeré jeho naděje odjíždějí s nimi.

"Tak se zdá, že Tothův přítel Lane narazil na nějaké potíže," poznamenal James. Kousek od nich na cestě, kterou celou poslední hodinu následovali, ležela malá hromada mrtvol. Za ní se nacházela dvojice skřetů, nehybně ležící na lidském těle.

"Nedal se těm nečistým stvořením zadarmo," zabručel Solon.

"Ale za jakou cenu?" vyhrkl Kendaric. "Je přece mrtvý!"

"Uklidni se," řekla Jazhara.

"A ona mi ještě ke všemu říká, abych se uklidnil," zamumlal Kendaric a zavrtěl hlavou.

"Myslím, že se to tělo právě pohnulo," řekl James, seskočil z koně a přešel rychle k Laneovi. Stáhl z něho dva mrtvé skřety a prohlédl si ho. "Přineste vodu!" zavolal přes rameno.

Jazhara k němu přispěchala s měchem a James zvedl mužovu hlavu do náručí a sledoval, jak mu čarodějka lije úzký pramínek tekutiny na tvář a na rty, aby ho občerstvila.

Lane zamrkal a zachraptěl: "Skřeti... unesli dceru mého přítele. Našel jsem jejich tábor, ale... bylo jich příliš mnoho..."

"Nedělej si s tím starosti, my ho najdeme," řekla Jazhara.

"Jsou blízko. V uzavřeném kaňonu severně odsud. Prosím. Nedovolte jim, aby tu holčičku zabili."

James se nadechl, aby se ho ještě na něco zeptal, ale Lane obrátil oči v sloup. James mu přiložil ucho ke rtům a po chvilce řekl: "Je pryč."

"Nezemřel marně," prohlásil Solon. "Postaráme se o to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost."

James jemně položil Laneovu hlavu na kámen a vstal. Podíval se na nebe a řekl: "Za nějaké dvě hodiny se snese noc. Pojďme najít ten kaňon." Pokynul Solonovi a Kendaricovi, aby sesedli. "Půjdeme pěšky a koně necháme u ústí toho kaňonu. Až se vrátíme, posloužíme Laneovi patřičným pohřbem."

Cesta k ústí kaňonu jim trvala necelou hodinu. Ze skalisek tam vytékal úzký potůček, který tekl přes stezku a

pokračoval v cestě ze svahu dolů. James se otočil ke Kendaricovi a řekl: "Napoj koně a postarej se o to, aby se nezatoulali. Vrátíme se tak brzy, jak to jen bude možné."

"To mě tu chcete nechat samotného?" zeptal se vylekaně tovaryš.

"Nu, pokud s námi raději nechceš jít do skřetího tábora...?"

"To ne! Ale víš, jak to je, samotný tady..."

"I když se mi vůbec nezamlouvá, že musím něco takového říkat," poznamenal James, "právě v tomhle okamžiku jsi daleko důležitější než já nebo Jazhara." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: "Solone, ty tady zůstaň taky. Jestli se nevrátíme zpátky, vyrazte do Mlynářova odpočinku a spojte se s hlídkou. Pak se vypravte do Haldonova vrchu, vyzvedněte loď a získejte Slzu."

Zdálo se, že se bratr Solon chce o tomto plánu dohadovat, ale pak si uvědomil jeho moudrost a neřekl nic. "Dobrá tedy, počkám," řekl jen.

James s Jazharou vklouzli do kaňonu. Poté, co chvíli opatrně našlapovali mezi kameny a uschlými kusy větví v úzkém prostoru vchodu, se před nimi objevila mírná zátočina, která se stáčela doleva. James udělal pár kroků dopředu a nahlédl za ohyb. Pak se vrátil k Jazhaře, zvedl dva prsty a rty naznačil: "Dva strážní."

Přikývla. Vzhlédl k okraji kaňonu a ukázal najedno místo, které se nacházelo mírně nad a za Jazharou.

Sledovala směr jeho pohledu a všimla si mezery ve skále, vhodné ke šplhání. Rychle přikývla. Přehodila si hůl na řemeni na záda a hbitě vylezla na hřeben.

James ji následoval. Na vrcholku jí přiložil rty k uchu a zašeptal: "Půjdu trochu dopředu a zkusím zjistit, co tam je. Jestli existuje způsob, jak ty strážné obejít, tak ho najdu. Jestli ne, tak zkusíme druhou stranu."

"A co když nenajdeš nic ani na druhé straně?" zašeptala v odpověď.

"Potom budeme muset jedině ty strážné zabít a rychle udělat to, co chceme, než si toho všimnou."

V Jazhařině výrazu byla jasně vidět reakce na podobný plán. "Tak to raději nějakou cestu najdi," požádala ho.

James se plížil podél okraje útesu a držel se nízko při zemi, aby snížil riziko toho, že ho proti stále ještě světlé obloze někdo zahlédne. Proplížil se kolem zátočiny a opatrně se podíval dolů, jestli ho náhodou nevidí strážný, postavený na protější straně kaňonu, ale k jeho velké úlevě nenašel po skřetovi ani stopu.

James pokračoval v pomalém postupu. Hřeben se zvedl, když dorazil k okraji prostoru uzavřeného kaňonu. Pod sebou dokázal rozeznat tucet stanů, kterým vévodil jeden velký, schopný pojmout nejméně tucet válečníků. Na okamžik se posadil na paty a přemýšlel o svých možnostech. Stany byly lidského původu. Skřeti si ve svých domovských vesnicích buď stavěli chatrče spletené z větví a proutí, nebo zůstávali v jeskyních nebo pod přístřešky, když vyráželi na lov nebo za kořisti.

Pak si James všiml lidské postavy. Takže přece jen za skřetími útoky stáli lidští odpadlíci! Zpola očekával, že přítomný člověk bude oblečený v barvách Puštíků a byl skoro zklamán, když muž přešel k ohni a ukázalo se, že je to obyčejný žoldnéř. James se nad tím trochu zamyslel: žoldnéři a skřeti. Zdálo se, že Medvěd nakonec má prsty i ve skřetích útocích - nebo v nich má prsty ten, kdo za Medvědem stojí...

Ale o tomto problému se James rozhodl přemýšlet až někdy jindy, protože právě v tomto okamžiku se musel soustředit na záchranu dítěte.

Žoldnéř nakopl jednoho skřeta, který se jen váhavě přesunul stranou, aby mohl člověk vytáhnout od pasu nůž a odříznout si kus masa ze čtvrtky hovězího, nabodnutého na rožni nad ohněm. Muž hbitě nabodl maso na nůž, kus utrhl zuby a odvrátil se od kruhu skřetů kolem ohně. James sledoval, jak pomalu žvýká šťavnaté hovězí.

A pak zaslechl dětský pláč. Zjištění, že malá holčička stále ještě žije, doprovázel neuvěřitelně silný příliv citů, který by v sobě nikdy neočekával. Tento příliv ho naplnil úlevou a znásobil pocit naléhavosti. James se pozorně rozhlížel po táboře a jeho oči sledovaly všechny možnosti. Starý zloděj v jeho nitru zaznamenal podél okraje kaňonu úzkou pěšinku, po níž se dostane přímo nad velký stan, v němž se bez nejmenších pochyb dítě nacházelo.

James se rozhlížel po táboře pod sebou. Několik skřetů mělo jasně viditelné rány, očividně z nevydařeného nájezdu na Poutníka včerejší noci. Jak se dostat dovnitř a zpátky ven aniž by mě odhalili? přemýšlel panoš.

Vzhlédl k obloze a usoudil, že do východu ubývajícího malého měsíce zbývají ještě nějaké zhruba tři hodiny. Střední měsíc byl ze čtvrtiny v úplňku a nacházel se nyní vysoko na obloze. Zmizí za obzorem ve chvíli, kdy malý měsíc vyjde. Velký měsíc také ubýval a vyjde teprve hodinu po malém měsíci.

James rychle počítal. Tato situace mu poskytovala zhruba hodinu relativně hluboké tmy, během niž musel proniknout do tábora, ukrást dítě a vrátit se s Jazharou k místu, kde na ně čekali Solon s Kendaricem.

I když se mu nijak nezamlouvala představa toho, že bude muset jít kolem stráží u ústí kaňonu ještě třikrát, bylo mu jasné, že se k Jazhaře musí vrátit a probrat s ní svůj plán; bude ostatně potřebovat její pomoc.

Tak pomalu, jak jen to bylo možné, se vrátil kolem zátočiny a zastavil se v místě mírně nad místem, kde čekala keshanská čarodějka. Tiše zašeptal její jméno. "Tady," zaslechl zespoda tichou odpověď. Spustil se k ní.

"Co jsi zjistil?" zeptala se Jazhara.

"To dítě je naživu a myslím, že se k němu dokážu dostat bez větších potíží, ale potřebuji vědět, jestli máš něco, co by je mohlo utišit. Jestli začne plakat nebo vydávat nějaké jiné zvuky, skoro určitě mě odhalí."

"Něco bych udělat dokázala," přikývla Jazhara. "Kolik času na to máme?"

"Musím se nad ten stan, kde ji drží, vrátit během hodiny."

"V tom případě moc času nemáme. Budu potřebovat malý oheň a své věci, které mám v sedlové brašně."

James jí pokynul, aby ho následovala. "Tiše," řekl. Vedl ji zpátky podél okraje kaňonu k místu, kde u cesty čekali Solon s Kendaricem. Mladý příslušník cechu trosečníků je okamžitě zasypal otázkami, ale James mávl rukou, aby ho umlčel. "Dítě žije a já je odtamtud dokážu dostat, ale v téhle chvíli ze všeho nejvíc potřebuji oheň."

Solon nezaváhal ani na okamžik. Okamžitě začal po okolí sbírat malé větvičky a chrastí. Jazhara odepjala

brašnu od svého sedla, posadila se na zem a položila zavazadlo před sebe. Rychle vytáhla několik lahviček, malou měděnou misku a tenké plátěné rukavice. Zatímco pracovala, řekla: "Přinutit to dítě cokoli vypít by mohlo být obtížné a stejně by během té doby mohla vykřiknout. Dokážu připravit roztok, který holčičce navodí několik hodin opravdu hlubokého spánku a bude stačit, aby se jeho výparů nadechla. Stačí jen trochu nalít na kus látky a přiložit ji několik okamžiků na její ústa a nos. Ale musíš přitom být opatrný, aby ses nenadýchal výparů sám - ani na větší vzdálenost. I když by tě to možná nemuselo uspat, způsobilo by to ztrátu orientace a ztížilo by to tvou možnost návratu."

"Ztížilo by to tvou možnost přežití, to chce v podstatě říct," podotkl Kendaric.

Solon se na něho podíval. "Mladíku," řekl, "už ti někdo někdy naznačil, že jsi tu a tam stejně příjemný a společenský jako osina v zadku?"

James se uchechtl, ale Jazhara se plně soustředila na svou práci a opatrně mísila dohromady v měděné nádobě tekutiny a prášky z pěti lahviček, které si vybrala z brašny. Přidala několik kapek vody a s tichým zaříkáním přisunula nádobu k malému ohni, který mezitím Solon rozdělal.

Pak vytáhla z brašny prázdnou nádobku, vytáhla z jejího hrdla zátku a rukama v látkových rukavicích obratně zvedla misku od ohně. Rychle přelila tekutinu do nádobky a uzavřela její hrdlo zátkou.

Podala nádobku Jamesovi a ještě jednou ho upozornila:

"Pamatuj, že s tím musíš nakládat opatrně." Na chvilku se sklonila nad sedlovou brašnou. Za okamžik se napřímila a podala mu ještě jednu věc. "Tady máš čisté plátno. Těsně předtím, než se rozhodneš dítě zvednout, nalij trochu tekutiny na látku a podrž ji nad její tváří. Několik vteřin bude stačit bohatě. Neprobudí se, i když se s ní budeš rychle pohybovat nebo pokud kolem vznikne nějaký rozruch."

"Děkuji," řekl James. "Pokud vznikne nějaký rozruch, nebude už pak vůbec záležet na tom, jestli bude spát, nebo ne." Podíval se na oblohu. "Musím si pospíšit. Počkejte tady a mějte koně připravené pro případ, že bych se vrátil poklusem a museli jsme se dát na rychlý ústup." Pak se ještě zamyslel a dodal: "Když se to tak vezme... mějte koně připravené pro rychlý ústup bez ohledu na to, jestli přiběhnu nebo přijdu."

"Konečně dobrý nápad," řekl Kendaric a usmál se.

James si odepjal pás s mečem, protože mu bylo jasné, že v případě, že by kdykoli v průběhu dnešního večera potřeboval rapír, s největší pravděpodobností by jak on, tak dítě čelili jisté smrti. Zkontroloval si dýku pevněji zasunul do pochvy. Uložil nádobku s kusem látky pod košili, otočil se a vykročil rychle ke vchodu do kaňonu.

Rychle se přesunul po hřebeni nad táborem a tentokrát se zastavil až přímo nad velkým stanem. Prostřední měsíc zmizel za západním obzorem a malý s velkým měsícem zatím ještě nevyšly a skrývaly se na východě. Oheň uprostřed tábora plál nízkými plameny a několik skřetů spalo poblíž kruhu z kamenů. Podle zvuků, které se linuly z několika okolních stanů dokázal James uhodnout, že kromě blíže neznámého počtu hlídek v okolí se celý tábor uložil k nočnímu odpočinku. Rychle vyslal modlitbu k Ruthii, bohyni štěstěny a zlodějů, aby odpadlíci a skřeti neměli dostatečně za ušima na to, aby nechali nějaké hlídky dohlížet na prostor nad údolím. Dřepl si na okraj hřebene nad největším stanem a rozhlédl se. Pak začal opatrně slézat dolů.

Když došlápl na pevnou zem, přiložil ucho k látkové stěně stanu a naslouchal, ale z druhé strany těžkého plátna k němu nedoléhal vůbec žádný zvuk. Spodní okraj dílců byl kolíky pevně ukotven k zemi, takže nemohl doufat v to, že se mu podaří spodní okraj nadzvednout a proplížit se pod ním dovnitř. Vytasil dýku.

Tiše protlačil úzký hrot do povrchu těžkého plátna a podnikl jediný tah dolů pravidelným pohybem, aby způsobil pokud možno co nejmenší hluk. Vytvořil tak štěrbinu dostatečně velkou k tomu, aby mohl nahlédnout dovnitř a když rozhrnul její okraje, strčil do vzniklého otvoru hlavu. Do chřípí se mu vedral strašlivý smrad, který ho málem přinutil ke zvracení. Znal tento puch: rozkládající se mrtvá těla. Jen s největším sebezapřením se polknutím zbavil ostré příchuti žluči v hrdle a rozhlédl se.

Na přikrývkách, rozložených na podlaze spali tři skřeti, a jeden ležel na vyvýšeném stupínku před nahrubo postaveným oltářem. James se snažil najít dítě a zahlédl za oltářem nevysoký obrys, který vypadal zdálky jako kolébka. Proklouzl štěrbinou ve stanovém dílci dovnitř a opatrně vykročil k předmětu.

Byla to skutečně hrubá kolébka a leželo v ní spící malé dítě. Rozhlédl se kolem sebe a jen stěží se mu podařilo potlačit zachvění. Na oltáři byly rozloženy různé tělesné součásti, sestavené v hrůzostrašném spodobnění lidského těla. Horní část ženského trupu byla umístěna nad mužskou pánví. Paže malého dítěte byla položena po levé straně, zatímco po straně pravé se nacházela paže většího dítěte nebo malé ženy. Pod pánví byly rozloženy podobně nepodobné nohy a chodidla. James nahlédl do kolébky. Zdálo se navýsost pravděpodobné, že tato malá holčička měla celé dílo korunovat svou hlavou. Neměl nejmenší ponětí, jaká černá magie se tu používá, a ani nehodlal zůstat v okolí dostatečně dlouho na to, aby to zjistil do nejmenších podrobností. Po nedávné zkušenosti v pouštní pevnosti Puštíků, kde se stal čestným hostem při obřadu povolávání démona, necítil k podobným snahám a pokusům příliš vřelý vztah.

James zručně vytáhl zpod košile nádobku a kus látky, zadržel dech a nalil na plátno, které si složil do dlaně, trochu tekutiny. Když cítil na prstech, že je dostatečně prosáklé, natáhl ruku, v níž je držel a zamával jím nad tváří holčičky. Po chvilce odložil plátno na okraj kolébky a vrátil do hrdla nádobky zátku. Nádobku si znovu vložil za košili a sklonil se, aby vzal dítě do náručí.

Náhle zaslechl překvapené zamručení, napřímil se a zahleděl se na druhou stranu oltáře. Stál tam skřetí kněz, který ještě před chvílí spal na vyvýšeném stupínku, a zíral na Jamese s udiveným a nechápavým výrazem ve tváři. James sevřel kus látky v dlani a prudkým pohybem ji mrštil, takže se nad oltářem rozvinula a přikryla knězi nos a ústa. Skřet překvapeně zamrkal a zvedl pracku, aby se plátna zbavil, ale sotva se jej dotkl zčernalými drápy na koncích prstů, obrátil oči v sloup a zhroutil se bez jediného zvuku na podlahu. "Díky, Jazharo," zašeptal James tiše a vzal dítě do náručí.

Použil jeho přikrývku jako nouzový závěs, který si ovinul kolem ramen, a odnesl dítě pryč stejně jako kdysi

odnášel lup z krondorských domů, které navštívil bez svolení majitelů v noci. Vylezl na skalnatý útes a rychle tábor obešel podél římsy; s každým krokem očekával, že se ozve volání na poplach a jeho únik bude odhalen. Když dorazil na místo, odkud mohl bezpečně zahájit sestup mimo údolí, seskočil z dohledu hlídek a dal se do běhu.

Připadalo mu, že cesta k ostatním trvá celou věčnost; ale koně už byli připravení a všichni seděli v sedlech, když vyběhl z lesa na cestu.

"Mám ji," řekl James vítězně a Jazhara natáhla ruce. Panoš podal čarodějce hluboce spící dítě a vyhoupl se na svého koně.

Všichni čtyři pak pobídli svá zvířata do klusu a brzy se řítili po cestě zpátky směrem, odkud přijeli.

O hodinu později našli sedláka Totha, který seděl u malého ohýnku a úzkostlivě na ně čekal. Když přijeli na dohled, vyskočil na nohy a rozběhl se k nim.

"Je to ona?" zvolal, sotva si všiml uzlíčku v Jazhařině náručí.

Jazhara mu podala dítě do rukou a řekla: "Bude spát až do rána a následujících několik hodin po probuzení bude trochu netečná. Nebude to dlouho trvat a zase se vzpamatuje."

"Děkuji vám! Chvála bohům! Stále je naživu a zdráva! Jsem vám tolik dlužen."

James se rozhlédl po okolí. "Doprovodíme tě zpátky na tvůj statek. Skřeti si možná nevšimnou jejího zmizení až do rána, ale bude lepší, pokud zůstaneme opatrní."

"Máte můj věčný vděk," řekl sedlák a vykročil vedle koní po cestě.

"Je mi líto, ale přinášíme ti i jiné - smutnější - zprávy," poznamenala Jazhara. "Tvůj přítel Lane je mrtvý."

Toth přikývl. "Očekával jsem to v okamžiku, kdy jsem viděl, že se vracíte bez něho."

"Nedal ale těm zmetkům vlastní život zadarmo," řekl Solon. Podíval se výhružně na Kendarica, který měl v těle dostatek moudrosti na to, aby zůstal zticha a neřekl ani slovo. "Byl to hrdina, o tom není nejmenších pochyb."

Toth chvíli kráčel mlčky, a pak řekl: "Ještě jsme svou holčičku ani nepojmenovali, ale myslím, že jí budeme říkat ‚Lane' v upomínku na jeho přátelství."

"To je velká čest a ještě větší úcta k zemřelému druhovi," poznamenal bratr Solon.

Příchod jitra je zastihl o několik mil dále na cestě. Několikrát se na chvilku zastavili a James se se Solonem občas vystřídali se sedlákem Tothem, zatímco nesli dítě v náručí.

Chvíli po svítání se dítě pohnulo a zakňouralo. "Má velký hlad a její matka není nikde poblíž," řekl sedlák. "Bude muset počkat, dokud se nedostaneme domů a já nepodojím kozu."

"Jak je to ještě daleko?" zeptal se Kendaric, kterému už tuhla šíje z toho, jak se každou chvíli ohlížel a čekal, kdy se za zatáčkou vynoří první vlna skřetích mstitelů.

"Moc ne," odpověděl Toth. "A s trochou štěstí už může být má manželka zpátky doma ve chvíli, kdy se tam dostaneme - a spolu s ní ta pomoc, pro kterou spěchala do Krondoru."

James s Jazharou trochu přitáhli uzdy svým koním a zdrželi se vzadu a Jazhara řekla: "Nějak ses úplně zapomněl zmínit o tom, co jsi zahlédl v tom táboře."

"Pravda," souhlasil James.

"Něco tě zneklidnilo," pokračovala.

"Pravda," opakoval panoš.

"Je to něco, o čem nechceš mluvit?"

"Pravda," přisvědčil James potřetí, a pak po chvilce pokračoval: "Ne, možná bych o tom přece jen mluvit měl - přinejmenším s tebou. Koneckonců jsi princova rádkyně v magických záležitostech." Popsal jí oltář a části těl, které na něm byly rozloženy.

"Je to rozhodně nějaká temná nekromancie," usoudila Jazhara. "Vypadá to na velmi nečistou magii, ale zapadá to do obrazu, který začal s těmi tvory, na něž jsme narazili ve stokách pod městem. Někdo se rozhodl vytvořit vyslance chaosu, které se rozhodl vypustit na svobodu na území západní části Království - ale za jakým účelem...?"

"Nemohla by to být jen shoda okolností? Možná se tu skřeti ukázali jen čirou náhodou a jen čirou náhodou měli zájem na tomtéž..." Pod tíhou jejího pochybovačného a nesouhlasného pohledu mu otázky utichly na rtech.

"Sám víš nejlépe, že to tak není," odpověděla. "Za všemi těmi věcmi je nějaká síla - nějaká mysl, která to vše vytváří a řídí."

"Plazivec?" nadhodil James.

Jazhara pokrčila rameny. "Možná Plazivec. Možná někdo, kdo je s ním spřažený nebo někdo, kdo Plazivce jen využívá k vlastním cílům - nebo je to možná jen shoda okolností a v západní části Království se nám utrhly ze řetězu dvě nepřátelské síly."

"To je prostě úžasné," zabručel James. "Můj proslulý čich na problémy mi jasně říká, že nic z toho, co jsme zatím viděli, nemůže fungovat samostatně a bez závislosti na zbytku. Jen nedokážu v tom všem zahlédnou nějaký systém."

"A co když v tom žádný systém není?" napadlo Jazharu.

"Co tím myslíš?"

"Co když je to všechno, na co jsme zatím narazili, jen výsledkem nějaké množiny náhodných rozhodnutí a voleb? Co když nic z toho všeho není řízeno jediným rámcovým plánem, ale spíše jde o sérii událostí, jejíž jediným cílem je okamžitá destabilizace celé oblasti?"

"Za jakým účelem? A k čímu prospěchu?" zeptal se James.

Jazhara se usmála. "Máš tak hodinku volného času na to, abys mohl vyjmenovat celý seznam, Jamesi?"

Panoš přikývl a zívl. "Nejspíš už na mě leze únava," přiznal. "Kesh, Queg, dokonce i některá východní panství, spojená s Ostrovním královstvím, nemluvě o půltuctů nižších šlechticů, kteří by jakoukoli nestabilitu dokázali využít k tomu, aby povýšili na vyšší šlechtice, a tak dále a tak podobně."

"Vyjmenoval jsi ale jenom politické možnosti," upozornila ho Jazhara. "Existuji i temné síly, které nemají žádné politické cíle, ale které touží po společenském neklidu, nebo dokonce po něčem horším."

"Máš tímhle na mysli něco určitého?"

"Mám tím na mysli síly ve spojení s temnými mocnostmi, které by dokázaly využit společenský chaos jako kouřovou clonu, s jejíž pomocí by se dokázaly dostat k moci."

Solon se k nim otočil. "Slyšel jsem to," řekl. "Víš, chlapče, ona má pravdu. Ve vesmíru existují mocnosti, jejichž jediným cílem je nás všechny zahalit do naprosté temnoty a zla."

"S touhle představou jsem měl vždycky tak trochu problémy," poznamenal James, "ale na druhou stranu jsem nikdy nebyl šílený velekněz temného božstva."

Jazhara se zasmála a dokonce i na Solonových rtech se objevil úsměv. "Nu, na druhou stranu jsi alespoň dostatečně moudrý na to, abys uznal, že existuje něco, co si nedokážeš představit," řekl mnich a přitáhl svému koni uzdu, aby se mohl zařadit vedle Jamese s Jazharou.

"Já si toho dokážu představit docela dost," pokýval hlavou panoš. "A to, co jsi právě řekl o mocnostech, jejichž jediným cílem je rozvrat a chaos, se dá docela lehce dát dohromady s naší výpravou."

"Ano," přikývl mnich. "To je velká pravda."

Pokračovali v jízdě mlčky, dokud nedorazili na statek sedláka Totha. Nedaleko od hlavního stavení byl přivázán tucet koní k břevnu vysokého plotu. Na dvoře stála shromážděná jednotka domobrany a James s překvapením zahlédl v jejím čele povědomou tvář.

"Jonathane!" zvolal. "Co děláš takhle daleko od města?"

Syn bývalého šerifa z Krondoru se otočil a zvedl ruku na pozdrav. "Ještě pořád zbývá ve městě spousta věci, které je třeba vyřešit, panoši," odpověděl formálně, "takže Jeho Výsost napadlo, že bude lepší, když se na chvilku ztratím z dohledu."

James sesedl a podal otěže svého koně vojákovi, stojícímu poblíž, zatímco se sedlák Tom radostně vítal se svou manželkou. James pokynul Jonathanu Meansovi, aby s nim poodešel stranou. "Co to má znamenat?" zeptal se ho tiše.

"Znamená to, že kapitán Garruth se snaží přesvědčit Aruthu o tom, aby zrušil úřad městského šerifa a soustředil veškerou moc při provádění práva do rukou úřadu městské stráže," odpověděl Jonathan.

"A tím si pomohl k větší moci a autoritě," dodal James.

"A důležitosti," připomněl Jonathan. "Já bych bez té funkce dokázal docela dobře žít, ale v Krondoru byl vždycky šerif."

James potřásl hlavou. "Někdy..." Pomalu vydechl. "Nápad předat veškerou moc ve městě do rukou koruny a nikoho jiného mi nikdy nepřipadal moc dobrý. Zakládající princové města se o tom mnohokrát přesvědčili na vlastní kůži. Smírčí soudní dvůr a šerifův úřad, který těmto soudům nepodléhá byla vždycky nejjednodušší cesta, jak se vypořádat s drobnou zločinností a civilními spory."

Podíval se Jonathanovi přímo do očí. "Jakmile se vrátíme zpátky, promluvím si o tom s Aruthou. Ale pochybuji o tom, že bude s Garruthovým návrhem souhlasit." A skoro jako by pro sebe dodal: "Takže jaký je opravdový důvod pro to, že jsi tak daleko od města?"

Means nikdy Jamesovi nepřipadal jako člověk, který by oplýval příliš velkým smyslem pro humor, ale tentokrát se usmál, když odpovídal. "Možná se mám vrátit s nějakými informacemi ohledně toho, jak se mají věci na severu?"

"To je trošku pochybný důvod," poznamenal James. "Pokud ovšem nemáš nějaké další rozkazy k provedení poté, co se postaráš o pomoc sedlákovi a jeho manželce."

Jonathan přikývl a společně poodešli ještě více stranou od ostatních. "Arutha tvrdí, že z této oblasti poslední dobou dostává jednu hrůzostrašnou a děsivou zprávu za druhou. Jeho faktor - nějaký Alan - poslal v průběhu posledních dvou týdnů několik podobných hlášení - nemocný dobytek, netvoři v lesích, ztracené děti a podobné historky. Ty se máš soustředit na svůj úkol, ale měl by sis dávat pozor na to, co se děje kolem. Já se mám setkat s hlídkou, která má namířeno do Mlynářova odpočinku, a být připravený ti poskytnout jakoukoli pomoc."

"Takže Arutha si myslí, že tucet příslušníků pravidelného krondorského vojska nebude stačit?" zeptal se James.

"Očividně," přikývl Jonathan. "Buď na pozoru, jakmile se dostanete za křižovatku na silnici do Mlynářova odpočinku. Pokud k nám nedorazí vaše žádost o pomoc, musíte se odtamtud až do Haldonova vrchu postarat sami o sebe."

"Díky," řekl James. Pokývnutím hlavy Jonathanovi naznačil, aby se znovu připojil ke svým mužům.

Když na chvilku osaměl se svými myšlenkami, James se znovu zamyslel nad neuvěřitelným rozsahem té snahy o získání Slzy bohů. Jak to všechno zapadalo do zdánlivě nesouvislého schématu potíží, které se skládaly z Puštíků, mrtvých zlodějů, netvorů, černokněžníků, šílených kněží a všech ostatních škůdců, s nimiž se potýkali od zrady v Krondoru, kterou chystal Makala a další tsuranští mágové? Bylo mu jasné, že po celou tu dobu byl ve hře ještě třetí hráč. Ne Plazivec a rozhodně ne Bratrstvo temné stezky, a dokonce ani ten šílený kněz, který se chopil moci nad Puštíky.

Vycítil, že Jazhara má pravdu; za vším, co se dělo během posledního roku, stála nějak záhadná vůdčí osobnost, a on si slíbil, že než bude po všem a život se vrátí do starých kolejí, udělá osobně všechno pro to, aby této

osobnosti strhl masku a zbavil západní část Království jejího prokletí.

Kapitola jedenáctá

HALDONŮV VRCH

Putovali dva další dny.

James se svými společníky zjistil, že na ně v Mlynářově odpočinku žádná hlídka nečeká. Neměli nejmenší důvod se ve městě zdržovat, takže jen nakoupili nějaké zásoby v malém krámku nedaleko mlýna, jehož pán dal kdysi městečku jméno, a zamířili po silnici k vesnici Haldonův vrch.

Jižně od vesnice se z hlavní silnice oddělovala úzká cesta a mířila mezi pobřežními útesy k široké pláži. James sesedl z koně a řekl: "Jsme jen kousek od Vdovského mysu." Ukázal na výběžek souše, který vybíhal do moře. "Pokud byly mapy v paláci alespoň přibližně přesné, měli bychom najít to místo těsně pod těmihle útesy za první zátočinou."

Napojili koně a poté, co je uvázali, pokračovali pěšky. "Zbývá nám ještě několik hodin denního světla," poznamenal James, zatímco se bořili po kotníky do písku. "Kendaricu, jak dlouho trvá provedení toho kouzla?"

"Několik minut," řekl tovaryš cechu trosečníků. "Dokážu vyzvednout loď a udržet ji na hladině po dostatečně dlouhou dobu na to, abyste mohli vejít na palubu a vzít si to, co potřebujete."

"V tom případě ale budeme potřebovat člun," poznamenal Solon.

"Ne tak docela, mnichu," zasmál se Kendaric sebevědomě. "Genialita tohoto kouzla totiž spočívá nejen v tom, že je dokáže vyvolat jediný člověk - pokud je dostatečně nadaný, samozřejmě - ale kromě toho i zpevňuje vodu v okolí plavidla. Můžeš k němu přejít suchou nohou a odnést si svůj šperk."

James se zazubil. "Možná budeme mít konečně také pro změnu štěstí a podaří se nám tenhle ‚šperk' získat bez potíží."

Obešli výběžek souše a zjistili, že mapa v princově knihovně byla skutečně přesná. Do moře se zařezával dlouhý prst skalisek a půdy. Odpolední počasí bylo docela mírné a mys omývaly jen líné vlnky, jejich hřebeny sotva věnčila pěna. Viděli, jak nad hladinu vystupuje několik stěžňů, památníků starých ztroskotaných lodí, které ještě nebyly úplně pohlceny hladovým mořem. Vydali se po přírodním vlnolamu, dokud nedorazili na jeho konec.

Kendaric se zkušeným pohledem rozhlédl po vracích, které odhaloval relativně nízký příliv; tucty nakloněných vrcholků stěžňů připomínaly náhrobní kameny na hřbitově. Zamračil se. "Kterou z nich mám vyzvednout?" zeptal se.

"Nemám nejmenší ponětí," odpověděl James.

Solon přešel k nim. "Toto je místo smrti," řekl zlověstně. "Pohřebiště lodí a mužů."

Pak se Ishapův mnich podíval na trosky a právě se nadechl, aby znovu promluvil, když Kendaric vystrašeně řekl: "Co je to za pach? Je to skoro jako vzduch před bouří... takový ostrý..."

Jazhara, která dorazila na hrot mysu jako poslední, náhle zvolala: "Je to magie!"

Náhle se jakoby odnikud zvedly mocné závany větru, zacloumaly jimi a zatahaly je za šaty. Všude kolem nich se hladina moře začala bouřit, ačkoli jen kousek dál od břehu byla naprosto klidná.

Náhlý prudký závan vichru podrazil bratru Solonovi nohy a mnich ztěžka upadl na kameny. James okamžitě tasil rapír, ale neviděl naprosto nic, nač by mohl zaútočit nebo před čím by se mohl bránit. Kendaric se přikrčil a držel se tak nízko u země, jak to jen bylo možné, zatímco Jazhara zvedla hůl nad hlavu a zvolala:

"Nechť je pravda odhalena!"

Z hrotu hole vybuchla jasně bílá záře, dostatečně oslepující na to, aby se Jamesovi zalily oči slzami a on musel odvrátit pohled a rychle zamrkat. A pak panoš slyšel Jazharu volat: "Podívejte se!"

Mrkáním se zbavil slz v očích a vzhlédl; až nyní zahlédl mezi dvěma stěžni potopených lodí poletovat dva podivné tvory. Oba vypadali jako nějaký druh létajících plazů s dlouhými, zatočenými krky a ocasy. Divoce máchali velkými křídly, připomínajícími křídla netopýrů, a tím působili prudké závany větru. Kromě rubínových očí a ústní štěrbiny, která se otevírala a zavírala jako rybí tlama, byly jejich obličeje zbaveny jakýchkoli rysů.

Jazhara se pevně rozkročila a musela svá zaříkání křičet, aby byla přes vítr vůbec slyšet. Na dlani se jí objevila karmínová koule energie a čarodějka vrhla kouzlo na tvory. Koule rudého ohně udeřila toho, který se vznášel z jejich pohledu napravo, a ten otevřel ústa, jako by chtěl zaječet bolestí - ale všechno, co slyšeli, bylo jen další zahučení prudkého vichru. Netvor nalevo se vrhl přímo na skupinu lidí a James vyskočil na nohy s napřaženým mečem. Solon se také postavil a bleskově vytáhl od pasu své válečné kladivo.

Tvor mířil přímo na Jazharu a James se po něm rozmáchl rapírem. Jakmile se jej dotkl hrotem čepele, vyšlehl déšť bílých jisker a létavec otevřel ústa jako by bolestí. V uších jim zazvonil jek divokého větru. Netvor zakolísal a Solon přiskočil a udeřil jej obrovským válečným kladivem. Tvor, omráčený drtivou ranou, se zřítil na kameny.

V okamžiku, kdy se špičkou jednoho z křídel dotkl pevné země, vyšlehl na místě kontaktu zelený plamen, rychle vyjel nahoru po křídle ke trupu a zcela jej pohltil. Chvíli se neznámý tvor svíjel na zemi, bezmocně se snažil zvednout a James se svými společníky ustoupili stranou. A pak už byl pryč a oblak kouře, který označoval místo jeho smrti, rozvál vítr, který nyní foukal zhruba polovinou své síly.

Druhý tvor ze sebe setřásl všechny účinky Jazhařina kouzla a kroužil nad nimi. Zahoukal a z hrdla se mu vydral zvuk, připomínající vítr, když se prodírá holými větvemi stromů.

"Podívejte se!" zvolala Jazhara znovu.

Ve vzduchu se zničehonic objevil další tvor, jednou zakroužil a připojil se k prvnímu. A znovu vítr, který jimi cloumal, zdvojnásobil svou sílu a museli s ním bojovat o to, aby vůbec mohli stát vzpřímeně.

Jazhara znovu vrhla kouzlo - tentokrát jedinou ostrou linii karmínové energie, která zasáhla prvního tvora do

tváře. Bezmocně zakroužil v agónii, ztratil orientaci a převalil se, jako by chtěl ležet ve vzduchu na boku. Pak se pomalu snesl k mořské hladině pod sebou. Jakmile se dotkl vody, zmizel v kouli zelených plamenů stejně jako jeho předchůdce.

James se rozhlédl a našel si kus skály, který byl dostatečně velký na to, aby měl nějaký účinek a zároveň dostatečně malý, aby ho dokázal udržet a hodit jednou rukou. Zapřáhl pravici a co nejsilněji jím mrštil po zbývajícím tvorovi. Ten začal vydávat houkavé zvuky, které James - naprosto přesně - pokládal za povolávací signál. Kámen udeřil tvora do tváře a přerušil jeho volání.

"Jazharo!" zavolal James přes rameno. "Jestli ti zbylo ještě nějaké kouzlo, kterým by ses dokázala s tou potvorou vypořádat, tak je použij hned - dřív než si stihne zavolat na pomoc dalšího!"

"Ještě mi v rukávu něco zbylo!" odpověděla Jazhara.

Ukázala hrotem hole na tvora a k nebi vyrazila ohnivá koule. James a Solon se odvrátili stranou, když mezi nimi prolétala, ale i tak cítili její spalující žár. Oheň pokračoval v přímém letu ke tvorovi a obklopil jej. Plameny náhle změnily barvu ze žlutočervené v jasně zelenou a tvor zmizel z oblohy.

Vichr okamžitě ustal.

Kendaric se pomalu napřímil. Opatrně se rozhlédl, jako by každou chvíli očekával další útok, a omráčeně se zeptal: "Co to bylo za strašlivé věci?"

"Podle mě patřili ke vzdušným elementálům," odpověděla Jazhara, "i když jsem podobné tvory v životě neviděla. Mí učitelé tvrdili, že jednou jich několik zaútočilo na Hvězdné."

James přikývl. "Slyšel jsem ten příběh od Gardana. Pokud se dotknou ohně, vody nebo země, velice rychle zahynou."

Kendaric energicky pokýval hlavou. "U všech bohů, doufám, že je to naposledy, co jsme je viděli!" vyhrkl.

"Někdo nechce, abychom tu loď vyzvedli na hladinu," poznamenal Solon.

"Což mi připadá jako docela dobrý důvod k tomu, abychom to udělali dřív, než se vrátí kdokoli, kdo sem nasadil ty strážce," poznamenala Jazhara.

"Ale která loď to je?" zeptal se Kendaric.

"Ty tupohlavý osle," odfrkl si Solon. "Přece tamhleta!" Ukázal na moře.

"Jak to můžeš vědět?" zeptal se Kendaric.

James se zasmál. "Protože právě tu ti elementálové hlídali, takto!" odpověděl za mnicha.

Solon na okamžik zavřel oči. "A kromě toho tam dole pod hladinou ještě něco cítím," dodal.

"Co?" zajímalo tovaryše cechu trosečníků.

"To, co jsme sem přišli z té lodi odnést," odpověděl válečnický mnich.

"Dobrá tedy," přikývl Kendaric. "Budu potřebovat ten svitek."

Jazhara položila na zem svůj vak a otevřela jej. Sáhla dovnitř a vytáhla svitek, který u sebe skrývala od chvíle, kdy jej našli s Jamesem v Kendaricově pokoji v cechovní budově; podala jej tovaryšovi. Ten si jej vzal, rozvinul jej, pročetl a přikývl. "Dokážu to provést sám, ale s tvou pomocí, čarodějko, to uděláme daleko rychleji." Ukázal ji dvě místa na svitku a dodal: "Přidej se ke mě v zaříkání tady a potom ještě na tomhle místě. Pro znalce magických umění tvé úrovně by to mělo být docela jednoduché."

"Tvé kouzlo jsem už stačila prozkoumat," odpověděla Jazhara rozvážně. "Udělám, co budu moci, abych ti pomohla."

Kendaric se otočil tváří k moři, natáhl jednu ruku směrem k vrcholku stěžně lodi, kterou mu ukázali, a začal zaříkávat. Jazhara se k němu připojila v odstavci, který jí předtím označil, a jejich hlasy naplnily vzduch zvukem mystických slov.

V místech, kam Kendaric ukazoval, se začala vytvářet mlha. Zprvu se líně válela nad hladinou a moře se pod přílivem magické energie vlnilo. Ve vzduchu se ozval ostrý, rezavý zvuk a James si všiml, že se vrcholek stěžně začíná chvět.

Náhle všechno utichlo. Mlha se rozplynula, voda se uklidnila a loď se přestala hýbat.

"Myslím, že bys na tom kouzlu měl ještě trochu zapracovat," poznamenal James.

"Ne," zavrtěla hlavou Jazhara. "To nebylo tím kouzlem. Když jsme je splétali, cítila jsem, že se nám něco snaží v práci bránit. Tohle nám udělal někdo jiný."

Kendaric se ohlédl k útesům, jako by pátral po neznámém rušiteli, který mu bránil provést jeho kouzlo. "Má pravdu," řekl nepřítomně. "Já to cítil také."

Solon přejel pozorným pohledem po hraně útesů za nimi. "Pak budeme muset určit, odkud ten rušivý vliv přichází," přikývl. "Protože pokud to nedokážeme, celý Ishapův chrám může být v ohrožení a jedno z jeho nejstřeženějších tajemství by se mohlo ocitnout v rukou nepřítele!"

Kendaric se podíval tázavě na Jamese, jako by se chtěl ujistit, že válečnický mnich jen přehání. Panoš se ale tvářil vážně.

Tovaryš cechu přikývl a Jazhara vykročila v čele celé skupinky ke koním.

Haldonův vrch byla malá vesnička, složená sotva z tuctu budov, rozmístěných kolem křižovatky. Severojižní úsek královské silnice tudy procházel na cestě z Mlynářova odpočinku do Hledienu. Východozápadní cesta vedla od Vdovského mysu k usedlostem a statkům, roztroušeným mezi vesnicí a zalesněným podhůřím.

Uprostřed vesnice stál hostinec U lodníkova odpočinku. Když se k němu cestovatelé blížili, všimli si před jeho vchodem dvojice mužů, zabraných do vášnivé hádky.

Jeden z nich - pokud se dalo soudit podle hrubého oděvu - byl sedlák a právě křičel: "Už to takhle pokračovalo dost dlouho! Musíme ji zastavit! Měl jsi těm vojákům, kteří tu byli, říct, aby ji popravili!"

Druhý muž na sobě měl dobře šitou košili a silnou vestu bez rukávů. Byl středních let a poněkud podsaditý. "Nemáš jediný důkaz, Altone," odsekl prudce. "Copak chceš působit ještě další bolest nádavkem k tomu, co už jsme museli vydržet?"

"Jen takhle mluv dál, Toddy, a nebudeš moc dlouho starostou. U všech pekel - jen takhle mluv dál a z téhle vesnice nezbude nic, čemu by se dalo starostovat! Lyle mi řekl, že -"

"Lyle je opilec!" křikl muž jménem Toddy, zatímco James se svými společníky zastavil nedaleko. "Jestli si myslí, že bude..." Konečně si všiml toho, že se u hostince objevili neznámí lidé.

"Vypadá to, že máme hosty," poznamenal sedlák.

"Vítejte v Haldonově vrchu, cizinci," řekl Toddy klidněji. "Zdržíte se u nás dlouho?"

"Rozhodně ne, pokud vědí, co je pro ně dobré," vložil se do řeči sedlák.

"Altone!" okřikl ho starosta. "Myslím, že máš na práci spoustu jiných věcí."

"Ještě si o tom promluvíme, Toddy," odpověděl muž jménem Alton. "U bohů, to si tedy promluvíme!"

Nato se sedlák Alton otočil a rychle odešel pryč. Druhý muž řekl: "Omlouvám se za drzost a nevychovanost našeho sedláka Altona. Je trochu podrážděný potížemi, kterým musíme v poslední době čelit."

"Co to říkal o vojácích, kteří tudy projížděli?" zeptala se Jazhara.

"Jednotka krondorské stráže se tu objevila před několika dny - myslím, že honili nějakého uprchlíka."

Jazhara se podívala na Jamese. "Williamovi muži?"

Panoš přikývl. "Možná."

Solon seskočil ze sedla. "O jakých potížích to ten sedlák mluvil?"

Toddy sklopil oči k zemi a po chvilce ticha znovu vzhlédl. "My... ehm... totiž, měli jsme nějaké problémy s vlky - víte, jak to je, že... po tak dlouhé zimě a podobně... ale jestli mě omluvíte, už bych se měl vrátit zpátky do hostince. Bude nejlepší, když se ke mně připojíte, protože mám otevřeno jen hodinku dvě po západu slunce a opravdu nerad bych viděl, že jste uvízli venku..." Vešel rychle do budovy hostince a zavřel dveře.

"To bylo zvláštní," poznamenal Kendaric.

James jim pokynul, aby ho následovali k zadnímu traktu hostince, a když se zastavili na dvoře se stájemi, vyběhl jim naproti malý chlapec, který se tu staral o koně. James chlapce poučil o tom, jakou péči pro zvířata vyžaduje, a po chvilce se vrátili před budovu hostince a hlavním vchodem vešli dovnitř.

Přestože byl hostinec malý, působil příjemným dojmem. V přízemí se nacházela nálevna a kuchyně a úzké schodiště podél zadní stěny vedlo do prvního poschodí, kde se patrně nacházely hostinské pokoje. V krbu po levé straně hučel velký oheň. Ve velkém měděném kotli, zavěšeném před plameny, se kouřilo z příjemně vonící polévky. Na jedné straně stál velký rožnící stojan, připravený pro maso na pečení.

Toddy se o chvilku později vynořil z kuchyňských dveří a nesl velký prošpikovaný bok hovězího na rožni, který vložil do stojanu. "Maureen!" zavolal. "Pojď otáčet pečení!"

Z kuchyně za ním vyšla stará žena a přikývla, když kolem něho procházela. Toddy se otočil k Jamesovi a jeho společníkům. "Jsem rád, že jste se rozhodli strávit noc u nás. Možná to tu pro vás nebude tolik pohodlné jako to, nač jste zvyklí, ale byl bych rád, kdybyste můj hostinec pokládali za svůj domov mimo domov. Pokud chcete, mohu vám natočit pivo."

"To by byl příjemný začátek," řekl Kendaric.

"Dobře tedy," přikývl hostinský. "Posaďte se, kam chcete, a já vám přinesu korbely."

Během několika minut se vrátil se čtyřmi velkými keramickými korbely, plnými napěněného nápoje. "Jmenuji se Aganathos Toddhunter. Místní lidé mi říkají ‚Toddy'. V téhle malé vesničce jsem jak hostinský, tak i starosta. Princ mi přidělil soudní příkaz k vykonávání spravedlnosti při drobných přestupcích a vynáším rozsudky jako smírčí soudce pro celé okolí," dodal s jistou dávkou pýchy v hlase.

"To je docela pěkný kousek odpovědnosti," řekl James suše.

"Ne tak docela," odpověděl Toddy a pýcha se mu z hlasu vytratila. "Pravda je taková, že ten nejsložitější případ, který jsem prozatím musel řešit, spočíval v tom, že se něčí vepř zatoulal na sousedův pozemek a já musel rozhodnout o tom, jestli původní majitel zaplatí škodu, nebo jestli si majitel pozemku nechá vepře." Pokus o humor zněl poněkud nuceně.

"Co kdyby ses napil s námi?" navrhla Jazhara.

"Ah, to je od vás laskavé, že přinášíte tolik jasu do temné noci," řekl Toddy. Odešel zpátky k nálevnímu pultu a natočil si korbel piva; pak se vrátil a znovu se postavil u jejich stolu. "Díky." Hluboce si zavdal s korbelu.

"Proč ten smutek?" zeptala se Jazhara.

"Nu, to víte... ti vlci a vůbec všechno... už jsme o pár vesničanů přišli."

Solon se na Toddyho upřeně podíval a řekl: "Vlci se obyčejně tak blízko pobřeží nevyskytují. Většinou se drží docela zdáli od obydlených oblastí. Není tu nikdo, kdo by na ně podnikl hon a vybil je?"

Toddy se znovu napil ze svého korbelu. Pak řekl: "Prosím, zapomeňte na to, že jsem se o tom vůbec zmiňoval. Tohle není vaše starost. Prostě se dnes v noci dobře bavte. Ale prosím vás, nevycházejte v noci ven."

James si pozorně prohlédl tvář hostinského a uvědomil si, že se muž ze všech sil snaží skrývat strach. Změnil téma hovoru a zeptal se ho? "Před chvilkou ses venku zmiňoval o nějakých vojácích. Víš o nich ještě něco dalšího?"

"Přijeli předevčírem, zdrželi se jednu noc a pak pokračovali dál."

"Pamatuješ si, kdo jim velel?" zeptala se Jazhara.

"Docela mladý důstojník. Myslím, že se jmenoval William. Jeden z jeho zvědů našel stopy toho uprchlíka jen kousek na východ odsud." Dopil svůj korbel do dna a řekl: "A teď mě prosím na chvilku omluvte, dokud se nepostarám o pár věcí. Až budete připraveni odejít na lůžko, ukážu vám vaše pokoje."

Jediný další návštěvník hostince byl muž, který seděl o samotě v jednom koutě s očima sklopenýma do svého korbelu.

James se předklonil nad stůl a tiše, aby je náhodou osamělý piják nedokázal odposlouchávat, se zeptal: "Tak co, má někdo z vás nějaký převratný návrh ohledně toho, co bychom měli podniknout teď?"

"Nedokážu pochopit, jak je možné, že mé kouzlo selhalo," řekl Kendaric nešťastně. "Mělo fungovat, ale připadalo mi, že mě nějaká cizí síla zastavila... jako by mě odrážela. V téhle oblasti je rozhodně něco, co pracuje proti nám."

Jazhara se zamračila. "Je docela možné, že je tam umístěno nějaké jiné zaklínání, které má udržet loď pod hladinou alespoň do chvíle, než sem dorazí Medvěd nebo někdo jiný, kdo je tam umístil, a pustí se do vyzvedávání lodi sám. A v tom případě bude tvé kouzlo fungovat až v okamžiku, kdy bude jejich kouzlo odvoláno."

James chvíli mlčel a přemýšlel. Pak nadhodil: "Takže jediné, co musíme zjistit, je to, kde se nachází zdroj toho omezujícího kouzla a odstranit jej?"

Solon přikývl. "Ale to se lehčeji řekne, než udělá, mládenče. Přestože jsou mé vědomosti o magických věcech jiné povahy než znalosti tady naší přítelkyně Jazhary, i mně je jasné, že něco podobného nedokáže připravit každý amatér. Ať už kouzlo, které ji drží pod vlnami, na tu loď uvrhl kdekdo, není to žádný neschopný uživatel magie."

Kendaric souhlasně přikývl. "Tohle musí být pravda. Protože žádná síla, které jsem si vědom, by nemohla mému kouzlu zabránit v práci."

James si povzdechl. "Alespoň jednou v životě bych rád viděl, jak se všechno odehrává přesně podle plánu - alespoň jednou jedinkrát!" S jen nepatrně předstíraným zklamáním pokračoval:

"No řekněte, nebylo by snad hezké zítra po poledni dorazit zpátky do Krondoru a říct: ‚Ale kdepak, Výsosti, byla to úplná hračka a šlo to skoro samo. Prostě jsem si jen udělali procházku ke Vdovskému mysu, vyzvedli jsme loď nad hladinu, vytáhli Slzu, vrátili jsme se pohodlně zpátky na pobřeží a teď jsme zase tady. ' No nebylo by to hezké, co?" Znovu si povzdechl. Nikdo neřekl ani slovo.

Po několika minutách tichého popíjení k jejich stolu přistoupil znovu hostinský.

"Budete jíst?"

James se rozhlédl po prázdnotou zející nálevně, kde kromě nich vysedával jediný člověk, a zeptal se: "Je tu snad ještě nějaké jiné místo, kde bychom se mohli najíst?"

"To ne," odpověděl Toddy s bolestným úsměvem. "Ptám se jen proto, že jsem už potkal pěkných pár poutníků, kteří se snaží na cestách utrácet co nejméně peněz a vozí si s sebou vlastní jídlo. Nic víc."

"Ano, najíme se," řekl James a kývl k místu u ohniště, kde stará žena otáčela rožněm s hovězím bokem.

"Jídlo by mělo být hotové během hodiny," řekl hostinský.

Už se otáčel k odchodu, když se ozvala Jazhara. "Ještě okamžik, pane," řekla.

Hostinský se zastavil. "Paní?"

"Připadá mi, že vás tu trápí nějaká potíž," prohlásila zpříma čarodějka. "Nebo se snad pletu?"

Solon dodal: "Kromě toho jsme si nemohli nevšimnout toho, že celé město vypadá skoro opuštěné. Co trýzní toto místo?"

Toddy se zatvářil ztrápeně, ale vyloudil na rtech nepříliš přesvědčivý úsměv a odpověděl: "Nu... to víte... v tuhle roční dobu je to tu všechno trošku pomalé. Nechystají se žádné žně, nečekáme, že přijede nějaká karavana s obilím... víte, jak to chodí na malých vesnicích."

James se podíval starostovi upřeně do očí. "Právě že víme, jak to chodí na malých vesnicích. Upřímně řečeno, pane, jsme se doslechli o zdejší oblasti docela zvláštní věci. Je v těch řečech alespoň zrnko pravdy?"

Starosta se podezíravě rozhlédl, jako by je snad někdo mohl odposlouchávat. "Nu... někteří lidé říkají, že na Vdovském mysu straší duše nešťastných námořníků, kterým nějaké strašlivé a pradávné zlo zahradilo cestu do štěstí Lims-Kragminých síní..." ztišil hlas. "Jiní zase tvrdí, že naše městečko proklelo zlé čarodějnictví - ale osobně si myslím, že jsou to jen pověrčivé žvásty."

"O tomhle ‚čarodějnictví' už jsme slyšeli několikrát," přikývla Jazhara.

James uvážil celou situaci včetně všech možných důsledků, a upřímně řekl: "Pane, jsem tu princovým jménem. Tohle nesmíš nikomu opakovat, ani se o tom před nikým zmiňovat - ale mám zde vyřešit jistou naléhavou záležitost a situace, která zde panuje, mi může velmi ztížit provedení celé věci. Takže tě nyní žádám, abys se mnou mluvil naprosto otevřeně a upřímně, jinak bude mít Haldonův vrch nového starostu v okamžiku, kdy se vrátím zpátky do Krondoru. Co se tu děje? Proč jsou ulice i během dne úplně prázdné?"

Muž se zatvářil poraženě. Nakonec kývl. "Lidé jsou vyděšení, pane. Spěchají z jednoho místa na druhé a i během dne se neopovažují trávit mimo zdi svých domovů více času, než je nezbytně nutné. Za nocí zavírají dveře na závoru a krčí se u svých krbů. Děje se tu velké zlo."

"O jakém zlu to mluvíš?" zeptal se bratr Solon.

Toddy pomalu vydechl. "Nu," řekl pak, "myslím, že se s tím někomu svěřit musím. Toto městečko je trýzněno nějakým tvorem - nebo tvory - kteří se plíží nocí, zabíjejí dobré obyvatele a kradou jejich duše. Ani otec Rowland nemá tolik moci na to, aby je zastavil."

"Kdo je otec Rowland?" zeptal se Solon.

"Náš dobrý otec je následovníkem Sung. Je v této oblasti už celou řádku let, ale právě on nedávno odhalil, že zdrojem všech našich potíží je ta čarodějnice." Při slovu ‚čarodějnice' Jazhaře mírně ztuhl výraz v obličeji, ale neřekla ani slovo. Toddy pokračoval: "popravdě řečeno bych očekával podobný způsob myšlení od někoho jako je sedlák Alton, než od kněze Sung Čisté a Milosrdné."

Jazhara přikývla. ",Čarodějnictví' neexistuje. Buď je někdo léčitel od přírody a používá skutečnou magii, nebo

prostě zná léčivé hodnoty jistých kořínků a bylin. ‚Čarodějnictví' je představa nevědomých."

"Máš pravdu, samozřejmě," souhlasil Toddy. "Ta stařena pomáhala místním obyvatelům v minulosti mnoha mastmi a odvary a byla vždycky laskavá ke každému, kdo ji požádal o pomoc, ale sama víš, jací lidé jsou: když na nás teď dolehly ty těžké časy, začínají se bát toho, čemu nerozumějí. Žije nedaleko zálivu u Vdovského mysu, kdybyste si s ní chtěli promluvit sami."

Poškrábal se na hlavě a ztišil hlas do spikleneckého šepotu. "Vím, že s těmi hrůzami tady kolem nemá společného ani to nejmenší, ale možná by mohla vědět něco, co by vám pomohlo zjistit, jestli jsou naše potíže ohrožením vaší práce pro prince."

"Ohlásil jsi všechny ty problémy princi?" zeptal se James. "Jen té hlídce, která tudy projížděla před několika dny - a připadalo mi, že ti mají plné ruce práce s nějakým vlastním cílem. Alan, princův faktor v této oblasti, sem měl dorazit někdy v průběhu minulého týdne, ale zatím se ještě neukázal. To se čas od času stává, když vyrazí obstarávat nějakou princovu záležitost. Myslel jsem, že pošlu co nejdřív dolů na jih nějakého chlapce jako posla, ale žádný rodič nechtěl riskovat, že v takovéhle době pošle své dítě jen tak z domu... vzhledem k těm hrůzám, které jsme viděli, mě to ani moc nepřekvapuje."

"Jak to vlastně všechno začalo?" zeptal se James.

"To kdybych jen věděl," pokrčil rameny starosta. "Jednoho dne bylo všechno tak, jak má být a nic se nedělo, ale den poté... Všechno se to seběhlo před nějakým měsícem. Tenkrát zmizel dřevorubec i se svou rodinou, která žila několik mil na východ od městečka. Nevíme, kdy k tomu přesně došlo, ale ten dřevorubec se opožďoval se svou pravidelnou dodávkou dřeva místním obyvatelům, takže jsme si začali dělat starosti. Následujícího dne vyrazilo k jeho stavení šest mužů, ale vrátili se z nich jen dva."

"Co vám řekli ti dva, kteří se vrátili?" zeptal se poplašený Kendaric.

"Nathan s Malcolmem? Malcolm - ať ho Lims-Kragma drží navěky ve svém náručí - byla zabit včera v noci tím... nu, jakýmkoli netvorem, který je za celou situaci odpovědný. Nathan se zabednil ve svém domě a od té chvíle nevyšel ven. Můj štolba mu každý den nosí jídlo."

"Bude s námi mluvit?" podíval se na Toddyho James. "Můžete to zkusit. Jeho dům odsud není ani deset minut chůze daleko. Ale být vámi, počkal bych s tou návštěvou do zítřka, protože po setmění rozhodně odmítá s kýmkoli hovořit." Toddy ukázal na osamělého pijáka v koutě a řekl: "Tamhle Lyle byl Malcolmův blízký přítel." Naklonil se blíž a dodal: "Ale vážil bych jeho slova opatrně; jeho láska k pití..." - udělal pravou rukou pohyb, jako by do sebe obracel skleničku - "často zastiňuje jeho rozum."

James vstal a Jazhara ho následovala. Kendaric také začal vstávat, ale Solon natáhl jednu ze svých obrovských rukou, pevně popadl paži tovaryše cechu trosečníků a s mírným, ale neústupným zavrtěním hlavy ho rozhodně vtiskl zpátky do židle. Pak se mnich postavil a následoval Jamese s Jazharou. Kendaric otevřel ústa a nadechl se k námitce, ale Solon ho umlčel tím, že prostě ukázal na jeho korbel a jasně mu tím naznačil, že pro jeho vlastní zdraví bude lepší, když bude pokračovat v pití.

James, Jazhara a Solon přešli k místu, kde osamělý muž smutně hleděl do svého prázdného korbelu. "Napiješ se s námi?" nadhodil panoš.

Muž k nim vzhlédl. "Na něco takového jsem ještě nikdy neodpověděl ‚ne', cizinče," řekl.

James pokynul Toddymu, aby jim přinesl nový korbel piva, a když se osamělý muž žíznivě napil, přitáhl si James židli a posadil se. "Jmenuješ se Lyle, že?" zeptal se.

"Jo, to budu já," souhlasil muž.

"Pokud jsem správně pochopil, pak jsi byl přítel jednoho z mužů, kteří přežili ten nedávný útok."

"Jo, Malcolm, to byl můj kamarád," souhlasil muž. "Umřel včera v noci." Pozvedl korbel s pivem a řekl: "Na Malcolma!" A vypil jej do dna.

James pokynul hostinskému, aby přinesl další, a když se ho Lyle chopil, zeptal se: "Co chcete?"

"Rádi bychom informace," odpověděl James.

"Řekni nám o té ‚čarodějnici'," požádala ho Jazhara.

"Všichni si myslí, že je spřažená s těma temnejma silama, ale já tomu nevěřím!" řekl Lyle prudce. "Je to hodná stará ženská. Můžete se na ni jít podívat a uvidíte sami. Dejte se po cestě k mysu a tam, co se svažuje k pláži, jděte dál po ty užší stezce, co vede po útesech. Většinou, když zrovna nesbírá to svý bejlí, ji najdete v její chatrči." Zhluboka si povzdechl. "Ne, opravdovej pramen toho ztaje něco jinýho."

"A co je to?" zeptal se zvědavě James.

Lyle ztišil hlas a řekl: "Pijáci krve."

James přimhouřil oči a rychle střelil pohledem k Jazhaře, než obrátil svou pozornost zpět k Lyleovi a opakoval: "Pijáci krve?"

"Noční tvorové. Mrtví, co se vrátili do života."

Jazhara zalapala po dechu. "Upíři!"

"Upíři?" řekl James a udiveně se na ni podíval.

"Jsou to tvorové legend. Stvoření nejtemnější nekromancie," vysvětlovala.

"Na něco podobného jsme nedávno narazili také," poznamenal James, když si vzpomněl na mrtvá těla, která skřeti skládali do jiné formy, a na tvory, na něž narazili ve stokách Krondoru.

"Pijí krev živých, aby ukojili svou prokletou žízeň," řekla Jazhara, "a ti, jejichž krev požijží, zemřou a po smrti se připojí k nim."

James na okamžik zavřel oči, a pak řekl: "A počítám, že proto, že už jsou dávno mrtví, není vůbec jednoduché je zabít, co?"

Jazhara přikývla. "Mohou být zničeni buď magií nebo ohněm, nebo je třeba je rozsekat na kusy."

"A vsadím se, že právě tomu se co nejusilovněji brání," poznamenal James suše.

"Přišli z dřevorubcovy boudy!" vyhrkl Lyle. "Dřevorubec se svou ženou se tam nastěhovali jen pár měsíců předtím, než zmizeli. Šest dobrejch chlapů šlo, aby se po ty nešťastný rodině podívali. Ať už tam nahoře bylo, co chtělo, čtyři z nich to zabilo hned a navíc to vyděsilo Nathana s Malcolmem k smrti!"

"A co se vlastně Malcolmovi stalo?" zeptal se James.

"Je mrtvej. Ti netvoři mu nakonec přinesli smrt. Malcolmovi bylo vždycky jasný, že jak jednou s Nathanem těm potvorám utekli, stejně si pro ně přijdou, takže se je snažil dostat dřív, než oni dostanou jeho. Myslel si, že se dokáže schovávat a jednoho po druhým zabíjet, ten starej blázen. Věděl, že přišli z dřevorubcovy boudy, ale jednou mi říkal, že dokázali znesvětit i náš hřbitov.

Ale stejně - než ho dostali, dokázal jim několika pěkně zatopit. Ten práskanej mizera."

"Jak jim dokázal zatopit?" nadhodil James.

"Jednoho našel v hrobě, jak přes den vyspává. Polil ho olejem, kterej používáme na čištění poli, a zapálil ho. Říkal, že hořel jako suchý chrastí. Ten druhej se právě za soumraku budil; usekl mu hlavu starým mečem, kterej mu zůstal jako památka na Trhlinovou válku, kdy jako mladej vojančil. Hodil pak hlavu do řeky a koukal, jak ji proud odnáší. Druhýho dne se pak vrátil k hrobu a říkal, že se tělo rozpadlo bez hlavy na prach. Ale nakonec jich na něho bylo moc. Chytili toho starýho blbce včera v noci."

Solon, který se prozatím zdržoval všech komentářů, už se nedokázal udržet ani vteřinu déle. "Upíři, říkáš? Víš to naprosto jistě, muži? Jsou to přece věci z legend, strašáci, kterými se dějí za tmavých nocí v zimě děti!"

Jazhara souhlasně přikývla. "I já si vždycky myslela, že je to mýtus."

"Ale na druhou stranu... po tom všem, co jsme zatím viděli?" podotkl James.

"Ne, pánové a dámo," ozval se Lyle. "Povídám, že jsou opravdoví. Nathan říká, že za ním k jeho domu chodí každou noc! Právě proto se uvnitř zamyká. Ze smrti strach nemá, to ne - ale říká, že kdyby ho ti netvoři dostali, ukradli by mu duši a on už by se nikdy nedostal dál na kole života, kterým točí Lims-Kragma!"

"Pokud je to všechno pravda, pak je to skutečně temné rouhačství," souhlasil Solon.

James vstal. "Nu, zdá se, že tenhle Nathan je jediný v celém Haldonově vrchu, kdo tyhle tvory viděl na vlastní oči. Předpokládám, že bychom si s ním měli jít promluvit."

"Bejt váma, byl bych opatrnej," ozval se Lyle. "Slunko už skoro zapadlo a jak zajde za obzor, starej Toddy zalígruje dveře a nic, co byste mu řekli, ho nepřinutí k tomu, aby je zase otevřel."

"Jak daleko je to do toho Nathanova domu?" zeptal se Solon.

"Když otevřete dveře," odpověděl Lyle, "tak se budete dívat přímo na cestu, která k jeho baráku vede. Nemůžete ho minout. Projdete kolem dvou krámů a první stavení nalevo patří právě Nathanovi."

"Máme ještě čas," řekl James, "pokud si pospíšíme."

Vyhnali Kendarica z jeho židle a vyrazili ke dveřím. Když je otevřeli, aby vyšli z hostince, zavolal za nimi starosta Toddhunter:

"Vraťte se dřív, než se setmí úplně, jinak budete muset strávit noc venku!"

Když vykročili od hostince, ozval se Kendaric: "Proč tohle všechno děláme? Slyšel jsem každé slovo z vašeho rozhovoru! Pijáci krve! To jste všichni zešíleli?"

"A ty si snad myslíš, že by tu mohl být nějaký jiný důvod pro to, že tvé kouzlo nefunguje?" zeptal se ho James.

"Nemám nejmenší tušení, proč vlastně nefunguje," přiznal Kendaric. "Ale upíří? To přece nemůžete myslet vážně!"

"Doufám, že máš pravdu, mladíku," řekl Solon. "Svatý zákon je v případě živých mrtvých naprosto jasný a nesmlouvavý. Mimo jiné jsou urážkou Lims-Kragmy a Ishapa, protože popírají platnost přirozeného řádu světa."

"Nemluvě o tom, že se nás se vší pravděpodobností budou snažit zabít," dodal James.

Kendaric se podíval na zapadající slunce a řekl: "Nezbývá nám více času než půlhodina, panoši."

"Tak to abychom si pospíšili," opáčil James.

K Nathanově domu dorazili během pěti minut, a i kdyby jim Lyle neřekl, po které straně cesty stojí, sami by jej bezpečně poznali.

Malý dům, který vypadal jen o trochu lépe než obyčejná bouda, byl celý zabedněný. Ve všech oknech byla natlučena silná prkna; dveře, které očividně tvořily jediný možný vchod dovnitř, byly pevně uzavřeny. Hroty hřebíků po obvodu rámu naznačovaly, že jsou zevnitř stejně pevně zabezpečeny jako okna. V narudlém světle zapadajícího slunce působil dům skoro opuštěným dojmem, ale James zahlédl prasklinou v prknech problikávat plamínek svíčky, který bezpochyby vycházel z lucerny nebo svíčky.

"Hej ty tam, v domě!" zavolal Kendaric ze zápraží, které nutně potřebovalo rozsáhlé opravy. "Rádi bychom si s tebou promluvili, muži!"

"Táhněte do pekel, odkud jste přišli, nečistí tvorové!" zazněla zevnitř rozhodná odpověď. "Nikdy se vám nepodaří mě vylákat ven!"

"Dobrý večer," ozval se James. "Já jsem panoš James od princova dvora v Krondoru."

"Jistě, a já jsem bratr samotného krále," odpověděl hlas zevnitř posměšně. "Nechte mě na pokoji, krvežízniví démoni! Ty vaše špinavé triky dokážu prohlédnout!"

James se podíval na Jazharu a pokrčil rameny.

"Pane," řekla Jazhara, "jsem dvorní rádkyně v magických záležitostech u princova dvora. Potřebujeme nějaké informace o těch tvorech, kteří vás ohrožují na životě. Mohli bychom vám pak pomoci!"

"To byl moc chytré, opravdu moc chytré," ozvala se uznalá odpověď. "Táhněte od mých dveří, vy netvoři, kteří žízníte po krvi!"

James bezmocně potřásl hlavou. "Co by tě mohlo přesvědčit o tom, že ti chceme pomoci, příteli?"

"Zmizte!"

James se otočil k Jazhaře. "Možná bys to měla raději znovu zkusit ty," poznamenal.

"Pusťte mě k tomu," řekl Solon. Přistoupil k zabedněným dveřím a zvolal: "Jménem mocného Ishapa, Toho, Jenž Stojí Nade Všemi, tě žádám, abys nás pustil dále!"

Následovalo dlouhé, zamyšlené ticho a pak Nathan odpověděl:

"Tohle bylo dobré. Netušil jsem, že vy pijáci krve můžete vyvolávat jména bohů! Přiznávám, že jsi mě s tím svým mizerným trpasličím přízvukem na chvilku skoro dostal."

Solonova tvář zrudla vztekem. "To není žádné mizerné trpasličí přízvuk, ty kašparova hubo. Vyrostl jsem poblíž Dorginu!"

James se otočil k Jazhaře. "Všimla sis, že když se rozčílí, je ten přízvuk daleko výraznější?" zeptal se pobaveně.

Jazhara přikývla. "Počkejte, zkusím to ještě jednou," řekla pak. Hlasitěji pak pokračovala: "Pane, jsem zkušená a studovaná čarodějka a mohla bych dovnitř vstoupit kdykoli by se mi zachtělo, ale hodlám ctít nedotknutelnost a posvátnost tvého domova. Pokud nám nedovolíš vstoupit, přinejmenším nám pověz, co sám víš o zle, které pohltilo tvé městečko. Možná bychom mohli pomoci. Máme své vlastní důvody, proč je chceme vymýtit."

Následovala další dlouhá chvíle ticha, a pak Nathan zakřičel mezi prkny: "A ty jsi mě taky skoro dostala, ty nezemská stvůro!" Divoce - a trochu šíleně - se zasmál. "Snažíte se zjistit, kolik toho o vás vím, abyste proti mně mohli spřádat ty své plány! No, tak na tohle vám neskočím."

Jazhara se podívala na Jamese. "Ještě nikdy v životě o mně nikdo neprohlásil, že jsem stvůra," procedila mezi zuby.

"Jamesi -" ozval se Kendaric.

James mu pokynul, aby byl zticha. "Poslyš, Nathane, jestli nechceš vyjít ven, tak nemusíš, ale potřebujeme zjistit důvod všech potíží v okolí. Jak už řekl můj přítel, máme své vlastní důvody, proč je chceme ukončit - a to co nejdřív a nejrychleji. Jestli jsou ti ‚upíři', jak jim říkáš, skuteční, tak mohou být tím, co nám překáží a my se s nimi vypořádáme."

"Počítám, že k tomu dostanete příležitost docela brzy!" křikl Nathan.

"Jamesi -" opakoval Kendaric.

James znovu mávl rukou. "Tak už na chvilku zmlkni!" odsekl přitom.

Právě se nadechl k další odpovědi Nathanovi, když ucítil, jak mu tovaryš sevřel předloktí a natočil ho tak, aby viděl na cestu před domem.

"Jamesi!" houkl na něho Kendaric. "Podle všeho se zdá, že tu příležitost máme zrovna teď."

Slunce klesalo za obzor a zdálo se, jako by se zároveň s jeho odchodem vynořovaly na okraji lesa temné stíny. Za nimi viděli v temnotách pod korunami a mezi větvemi stromů další tvary, a náhle se tam, kde byl ještě před několika okamžiky prázdný vzduch, objevily lidské postavy.

James pomalu tasil meč a řekl: "Solone, Jazharo - jakákoli rada, na kterou přijdete, má teď cenu zlata."

Z nedalekého lesa se k nim blížil půltucet postav. Až na smrtelně bledou barvu pleti a oči, které jako by plály narudlým světlem, působily docela lidským dojmem. Několik jich mělo na krcích jasně viditelné rány a šouraly se neohrabaně a pomalu.

Pak ta v čele průvodu promluvila. "Nathane... Pojď k nám... Tolik nám chybíš..." zachraptěla mrtvolně.

Zezadu se ozvaly další: "Měl jsi zůstat s námi, Nathane... Nás se bát nemusíš, Nathane..."

Jamese zaštípala v krku žluč, když si všiml, že jedna z postav je ještě malá - byla to holčička zhruba sedmiletá.

"Pro tenhle případ je jediná rada, kterou ti mohu dát, mládenče. Všechny je pozabíjej." Nadhodil si v ruce válečné kladivo a vykročil prvnímu upírovi vstříc.

Kapitola dvanáctá

TEMNÁ MAGIE

James vykročil za Solonem.

"Buďte opatrní," zavolala za nimi Jazhara. "Musíme je buď zničit ohněm, nebojím odsekat hlavy od těl!"

Kendaric se držel za čarodějkou a pevně svíral svůj krátký meč, ale zdálo se, že je připravený kdykoli přiskočit na pomoc, pokud by se naskytla nutnost. Jazhara zahájila zaříkání, pomalu sklonila hůl a namířila ji na skupinu blížících se tvorů. Z hrotu zbraně vylétla koule zeleného ohně a dopadla do prostoru přímo mezi nimi, takže čtyři zahalila do oblaku magického ohně. Tvorové zařvali a začali se svíjet a klopýtat; ještě několik kroků pokračovali směrem ke svému cíli, ale pak padli tváří k zemi a zahynuli.

Solon natáhl ruku v okované rukavici, popadl za hlavu upíra v dětském těle a postrčil jej rozhodným pohybem o pár kroků zpátky do žáru zelených plamenů. Malý tvor zaječel a chvíli sebou házel, než zůstal ležet nehybně v plamenech.

"Nechť Ishap popřeje klidu tvé duši, dítě," zavolal mnich. Rozmáchl se obrovským válečným kladivem na dalšího upíra - tentokrát v těle vzrostlého muže - a rozdrtil mu rameno. Upír k němu ale kráčel i nadále se zbývající rukou napřaženou a prsty ohnutými a sevřenými, jak byl připravený začít trhat a škrábat.

Solon se znovu rozmáchl kladivem a hrot zbraně vrazil do netvorovy lebky. Ten se zhroutil k zemi a prudce se

začal svíjet, ale i přesto, že měl rozdrcenu skoro polovinu hlavy, se nepřestával pokoušet vstát. Jazhara přeběhla k mnichovi a zavolala: "Ustup zpátky!" Solon udělal krok stranou a čarodějka sklonila hrot hole. Během několika okamžiků tvor zahynul v plamenech.

James měl své vlastní potíže s neuvěřitelně silným mužem - nebo spíše věci, opravil se. Ten tvor byl zaživa očividně dřevorubcem, o kterém se jim dříve zmiňoval Lyle. Byl to vysoký, širokoplecí hromotluk s dlouhými a svalnatými pažemi. Snažil se Jamese popadnout do křížku, ale ten se mu vyhýbal. Panoš dělal, co bylo v jeho silách, ale nezdálo se, že by ranami rapírem dokázal upíra přinejmenším zpomalit.

"Kendaricu!" zavolal přes rameno James. "Docela by se mi hodila nějaká pomoc!"

Tovaryš cechu trosečníků stál zády ke vchodu do Nathanova domu a meč svíral křečovitě v ruce. "A co bych měl udělat?" zavolal v odpověď.

"No, moje zbraň není zrovna dvakrát to, čemu by se dalo říkat sekáček na maso."

Kendaric máchl krátkým mečem. "A tohle snad ano?" zeptal se.

James se přikrčil, aby se vyhnul obrovské ruce, která prolétla vzduchem nad ním, a zavolal: "Rozhodně je to čepel lépe uzpůsobená k sekání, než ta moje!"

"Já ti ji nepůjčím!" zavřeštěl Kendaric a sledoval, jak před dům přicházejí další upíři. "Mám dost svých problémů."

Náhle k jeho boku přešla Jazhara a vytrhla mu meč z ruky. "Ano, jako například silný záchvat zbabělosti," utrousila pohrdavě. Hodila meč tak, aby letěl vzduchem v oblouku, a zavolala: "Jamesi, chytej!"

S rychlostí, která hraničila s nadpřirozenými schopnostmi, James švihl rapírem ve výpadu a pomalého upíra zasáhl zezadu do nohou. Pak vyskočil do vzduchu a chytil krátký meč levou rukou. V následujícím okamžiku si prohodil krátký meč s rapírem v plavném pohybu, takže na zem doskočil s bodnou zbraní v levé ruce a sečnou v pravé. Věc, která kdysi bývala dřevorubcem, klopýtla a klesla najedno koleno, a James plynule máchl mečem a čistě oddělil jeho hlavu od zbytku těla, takže se odkutálela o kus dál, zatímco mrtvý upír stále ještě klečel na jednom koleni.

James hodil krátký meč zpátky Kendaricovi a zavolal: "Raději bys nám měl trošku pomoct, pokud se tedy ovšem nějak nechystáš skončit jako oni!"

Na okraji lesa se vynořili další tvorové a Jazhara na ně vypustila několik zášlehů magického plamene. "Jamesi!" křikla na panoše, "už to dlouho nevydržím! Jsem skoro úplně vyčerpaná!"

"Musíme se dostat do nějakého místa, které by bylo možné bránit!" řekl bratr Solon těsně předtím, než udeřil dalšího tvora, který odlétl nejméně o půltucet stop zpátky.

James přeběhl ke dveřím Nathanova domu a divoce na ně zabušil. "U všech bohů, člověče, pusť nás dovnitř!"

"Ne, je to nějaký špinavý trik a já se nenechám ošálit!" trval na svém muž.

"Buď nás pustíš dovnitř, nebo ti celou tu boudu spálím kolem zadku!" zařval James. "Jazharo, zůstal ti ještě alespoň jeden výboj toho magického ohně?"

"To bych zvládla," přikývla čarodějka.

Hlasitě, ale mrazivým a odtažitým tónem James prohlásil:

"Otevři ty dveře, nebo se připrav na to, že ti bude opravdu teplo. Co bys raději?"

Po chvilce ticha zaslechli skřípání hřebíků, vytahovaných z dveřního rámu a několik dutých úderů, jak na podlahu domu dopadala prkna. Konečně ve svém uložení skřípla závora a dveře se otevřely na úzkou škvíru. Ven na Jamese vyhlédl mužík se špičatou tváří. "Ty ale nevypadáš jako upír," poznamenal.

James přikývl. "Jsem rád, že jsi konečně uznal očividné," řekl. "Ustup z cesty, zatímco já půjdu na pomoc svým přátelům. Budeme hned zpátky. Jakmile se všichni dostaneme dovnitř, přitlučeme prkna zpátky na místo."

James nečekal, aby se podíval, jak muž vystrašeně přikyvuje, ale otočil se a pospíšil si, aby zkřížil cestu obzvlášť odpudivě vyhlížejícímu upírovi, který si to namířil přímo ke Kendaricovi. Tovaryš cechu trosečníků máchal docela neúčinným a ani trochu odstrašujícím způsobem svou zbraní směrem ke tvorovi, který se na okamžik zastavil, aby posoudil možnost vlastního zranění.

Tento okamžik klidu poskytl Jamesovi právě tu možnost, kterou potřeboval k tomu, aby se dostal upírovi do zad a podťal mu rapírem podkolenní šlachy. "To ho sice nezabije," zavolal panoš na Kendarica, "ale alespoň trochu zpomalí. Pokus se mu useknout hlavu!"

Podle výrazu ve tváři cechovního tovaryše muselo být každému v tom okamžiku jasné, jak rozumný a proveditelný mu tento plán připadá. O krok couvl a snažil se odstoupit od upíra pokud možno co nejdál.

"Kendaricu, ty nepoužitelná nádobo prasečích pomyjí!" zařval přes rameno Solon. Přeběhl k upírovi a jedinou ranou kladiva mu přerazil páteř.

Kendaric mu nabídl jílec svého meče. "Usekni mu hlavu ty!"

"Ty podělané osle!" houkl vztekle Solon. "Svatý řád mi zakazuje tnout do cizího těla čepelí! Kdybych to udělal, ztratil bych svou svatost a musel bych se rok očišťovat posvátnými obřady, posty a meditováním! A já nehodlám zbytečně ztrácet celé rok jen kvůli takové pitomosti! Čeká nás těžká práce!"

Jazhara se podívala na Jamese. "Máš pravdu," přikývla. "Když se navzteká, tak se o ten jeho přízvuk můžeš opřít."

"Otevři dveře!" zavolal James přes rameno. Do prostoru mezi lesem a domem nyní proudili další a další upíři a panoš nepochyboval o tom, že by je nakonec přemohli pouze svým počtem.

Kendaric už stál u dveří a bušil do nich zoufale pěstmi. Nathan otevřel jednou rukou, zatímco ve druhé svíral dlouhý lovecký tesák. "Padej dovnitř!" houkl na tovaryše vesničan. Kendaric vrazil do chatrče a ostatní začali pomalu ustupovat za ním. Náhle se James prudce otočil, když zaslechl za zády zvuk šouravých kroků a vyrazil čepelí tak, že

podřízl hrdlo upírovi, který kdysi býval mladou ženou. Sice nepadla k zemi, ale klopýtla a zastavila se přinejmenším na tu chvilku, kterou potřeboval k tomu, aby se dal na útěk. Solon udeřil dalšího upíra do tváře kladivem a také prchl.

Jazhara proběhla dveřmi se Solonem a Jamesem v patách.

Nathan dveře prudce zabouchl a zasunul závoru. Pak zvedl jedno z prken, které před chvilkou uvolnil a zavolal přes rameno:

"Začněte ty prkna přitloukat!"

Solon se chopil dalšího prkna a pomocí svého válečného kladiva začal zatloukat hřebíky do dveřního rámu. "Jestli budou dostatečně odhodlaní, tak to stejně nevydrží," poznamenal mnich.

"Ale vydrží," opáčil vesničan. "Jsou sice neodbytní, ale taky pěkně pitomí a jako skupina moc dobře nespolupracují. Já to vím nejlíp - kdyby spolupracovali, tak jsem mrtvej už čtyři dny."

James skryl čepel rapíru do pochvy a posadil se na malou truhlici vedle krbu. Rozhlédl se. Stavení sestávalo z jediné místnosti s kuchyní, umístěnou po jedné straně. Jediným nábytkem a vybavením byla postel s peřinou, stolek, prádelník a truhlice, na které seděl.

Jejich hostitelem byl vyhublý muž středních let, který už měl tmavé vlasy a vous prokvetlé šedinami. Jeho pokožka měl ten známý ošlehaný vzhled sedláka: krátké a silné prsty se silnými mozoly prozrazovaly muže, který celý život pracoval až do úmoru.

James pomalu vydechl a zeptal se: "Takže co se tady vlastně děje?"

"Takže jsme nejdřív slyšeli o tom, jak mizej další lidi ze statků kolem vesnice. Nahoře v kopcích je takovej velkej statek a kolem louky, kde lidi pásli dobytek nebo pěstovali nějaký to obilí. Někteří z těch upírů, se kterejma jste tady dneska bojovali, byli ti chudáci, co tam kdysi žili. Nedá se o nich říct, že bysme je měli za svý sousedy, ale znali jsme je, protože tu a tam přišli do městečka nakoupit nějaký zásoby nebo prodat to, co sami vypěstovali." Potřásl hlavou, jako by stále ještě sám nedokázal docela pochopit to, o čem vypráví.

James se svými společníky naslouchal sedlákově monologu už přes celou hodinu. Popis událostí byl sice dost nesouvislý a občas kouskovaný, ale zatím se v něm neztratili.

"Takže já to shrnu," řekl nyní James. "Někdo nebo něco se objevilo v téhle oblasti. Nakazilo to celé okolí strašlivou kletbou, která mění obyčejné lidi v pijáky krve. Je to tak?"

"Ano," přikývl sedlák.

James pokračoval. "Tihle tvorové se živí jinými lidmi, a tím je také mění v pijáky krve."

"V upíry," upřesnila Jazhara. "Historky, které se kolem nich točí, jsou plné pověr."

"Ale tihle mi připadali docela skuteční," ozval se Kendaric.

"Ano," přisvědčil Solon, "ale Jazhara má pravdu. Pokud jde o tyhle tvory, kolují mezi obyčejnými lidmi historky, které nemají s pravdou nic společného a jsou to jen vybájené pohádky a hrůzostrašné příběhy, které si vyprávěj zlobivý děti před spaním za temných nocí."

"Tak v tom případě musím být zlobivé dítě," usoudil Kendaric s popuzeným tónem v hlase, "protože kupříkladu já jsem opravdu moc vyděšený."

"Takže ten dřevorubec s rodinou byli první v okolí, kteří byli v upíry proměněni, ano?" zeptal se James sedláka.

"Ano," odpověděl Nathan. "Šest nás šlo tenkrát na průzkum. Jenom dva jsme to všechno přežili. Čekal tam na nás nejmíň tucet těch nestvůr. Pár z nich byli lidi z okolních statků, o kterejch jsem vám říkal; zbytek jsem tady v okolí v životě neviděl."

"Takže kdo byl vlastně první?" zeptal se James.

Nathan se otupěle rozhlédl. "To nevím," řekl unaveným hlasem.

"A je to důležité?" zeptal se Kendaric.

"Ano, je to důležité," řekla trpělivě Jazhara, "protože jak už řekl James, někdo nebo něco sem to prokletí muselo přinést zvenčí."

"Tento druh magie je nepopsatelně odporný," prohlásil Solon.

James se posadil na podlahu a opřel se zády o zeď. "Ale k čemu? Proč si vybrali k něčemu takovému - k takovému moru -ze všech míst na celé zemi právě tuhle vesnici?"

"Protože mohli?" nadhodil Kendaric.

James se na něj podíval. "Jak to myslíš?" zeptal se.

Kendaric pokrčil rameny. "Někde přeci začít museli," řekl. "Pokud by se jim podařilo zasáhnout dostatek lidí na to, aby se stali... tím, čím jsou oni, a pak jich pár rozeslali sem a pár zase jinam, bylo by to nakažlivé po celé zemi jako... no, však víš - jako mor."

"Což znamená, že musíme tu morovou nákazu vykořenit přímo tady," přikývl Solon.

James zaslechl zvenčí tiché šoupání nohou.

"Táhněte od mých dveří, vy nečistí pijáci krve!" houkl Nathan.

"Pojď s námi," ozvalo se několik hlasů zvenčí. "Připoj se k nám."

Jazhara se zachvěla. "Kromě nějakých těch legend toho o těchhle tvorech moc nevím, to přiznávám," řekla. "Ale už teď je mi jasné, že legendy jsou pravdivé jen zčásti."

James se podíval na Nathana. "Máš tu něco na pití?" zeptal se.

"Vodu," odpověděl sedlák a ukázal na velký hliněný džbán na stolku.

James si vzal hrnek a přešel ke džbánu. "Co tím myslíš - ‚pravdivé jen zčásti'?" zeptal se Jazhary.

"Legendy o upírech nám vyprávějí o velkých a mocných uživatelích magie," odpověděla čarodějka, "kteří

dokáží měnit tvar svého těla a rozmlouvat se zvířaty - jako třeba s krysami a vlky. Ale pokud bychom s sebou měli doprovod cvičené jednotky vojáků, mohli bychom ty nebohé tvory, proti kterým jsme dnes stáli, všechny pobít ještě dnes v noci, ačkoli rozhodně nemyslím, že by byli neškodní."

James se nad tím mlčky zamyslel a vzpomněl si na dobu, kdy v Krondoru společně s princem Aruthou čelil nemrtvým služebníkům Murmandama, falešného proroka moredhel. "Pokud se mohu spolehnout na vlastní zkušenosti," poznamenal, "tak bych řekl, že věci, které není možné zabít lehce, jsou daleko nebezpečnější, než se mohou zdát."

"A kromě toho ti unikla jedna důležitá věc, paní," dodal Nathan. "Tohle nebyli žádní velcí a mocní uživatelé magie. Jen obyčejní dělníci a sedláci."

"Takže to znamená, že nějaký velký a mocný upír, užívající magii, se musí skrývat někde poblíž," usoudil James. "A právě on - to - je za celou touhle záležitostí."

"Pravda," přikývl Solon. "Ishapův chrám nás učí všemu, co ví o silách temnot. Pijáci krve pocházejí ze staré a mocné linie zla a říká se, že všichni vznikli z jediného neuvěřitelně mocného prokletého mága, který žil v nějaké vzdálené a neznámé zemi. Nikdo sice neví, jestli je tento příběh pravdivý, ale v kronikách je psáno, že čas od času se podobný prokletec objeví znovu a pak běda těm, kteří mu zkříží cestu."

"Proč?" zeptal se Kendaric.

Všichni se otočili a podívali se na něho.

"Proč běda těm, kteří mu zkříží cestu?" zeptal se Solon nejistě.

"Ne," zavrtěl tovaryš hlavou. "Proč takoví tvorové existují?"

"Tak to neví nikdo," potřásl hlavou mnich. "Chrám Ishapův nás ale učí, že podobné síly temnot často těží ze situace, kdy vládne chaos - když už pro nic jiného tak proto, aby škodily silám světla a dobra."

Kendaric přikývl. "Dobře, to dokážu pochopit," řekl. "Ale proč tady?"

"To by mělo být docela jasné, ne?" zeptal se James. "Někdo nechce, abychom získali Slzu."

"Jakou Slzu?" zeptal se sedlák Nathan nechápavě.

James nad jeho otázkou mávl rukou. "Popravdě řečeno o tom nechceš nic vědět, věř mi. Bude stačit, když řeknu, že magie v téhle oblasti prostě nefunguje tak, jak by měla."

"To je pravda," souhlasila Jazhara.

"Musí to bejt ta čarodějnice," usoudil Nathan. "V okolí je to jedinej člověk, kterej dokáže používat magii."

"Měli jste s ní nějaké potíže už dříve?" zeptala se Jazhara.

"To ne," připustil sedlák. "Ale... no... kdo jinej by to mohl bejt?"

"Právě to budeme muset zjistit," řekl James. Chvíli naslouchal hlasům zvenčí a pak se zeptal: "Jak dlouho jim to vydrží?"

"Do prvního světla," odpověděl Nathan. "Říká se, že pod jeho světlem hynou."

"Kdo to říká?" zeptal se James.

"Prosím?" zamrkal zmateně Nathan.

"Toho si nevšímej," mávl rukou James a lehl si na podlahu. "Pochybuji o zdravém původu většiny článků víry. To je normální povahová vada. Vzbuďte mě, až budou pryč."

Jazhara přikývla. "Co podnikneme potom?" zeptala se.

"Najdeme toho upíra, který tu používá magii a ukrátíme jeho trápení."

"Ano," přikývl Solon. "Říká se, že pokud dokážeme udělat tohle, tak ostatní prostě zemřou."

James odolal nutkání zeptat se mnicha, kdo to říká, a jen poznamenal: "Tady v okolí nemůže být moc míst, kde by se někdo takový mohl schovat."

"No, já vám můžu říct, kde je takový místo," ozval se Nathan.

James se posadil zpříma. "A kde to je?"

"Na hřbitově, jižně od vesnice," odpověděl sedlák. "Je tam stará krypta, do které se někdo vloupal. A vím určitě, že tam uvnitř někdo je."

"Proč jsi o tom někomu neřekl?" zeptal se ostře bratr Solon.

"Ale řekl," bránil se Nathan. "Jenže Toddy a ostatní o tom vůbec nechtěli slyšet ani náhodou. Otec Rowland říkal něco o tom, že bohové jsou dostatečně silní na to, aby uchránili věčný klid patřičně pohřbených lidí - nebo něco v tom smyslu - a dál už si mě nevšímal."

"To je zvláštní," poznamenal bratr Solon. "Právě kněz Sung Čisté by měl patřit mezi první, kdo by měl mít zájem na vyšetření podobného znesvěcení. Jejich řád stojí v první linii v bitvě proti podobným druhům temných sil."

"Možná to platí o ostatních," připustil Nathan, "ale náš otec jen drží kázání, modlitební shromáždění a schůze proti tý čarodějnici. A možná má pravdu."

"Už zase ,ta čarodějnice'!" řekla Jazhara s neskrývaným pohrdáním. "Co vám ta žena udělala špatného?"

"No, sedlák Alton tvrdí, že mu otrávila krávy, a malá holčička sedláka Merricka leží celá špatná s nějakou prokletou chorobou, kterou na ni seslala čarodějnice."

"Ale proč by to dělala?" zajímal se bratr Solon. "Pokud k vám ta žena byla laskavá dřív a pokud se snažila být co nejvíce nápomocna, proč by se zničehonic měla proti vám stavět?"

Nathan pokrčil rameny. "To mi řekni ty. Jsi přece kněz -"

"Mnich," opravil ho Ishapian.

"- mnich, takže o těchhle věcech musíš vědět daleko víc než já."

Bratr Solon zavrtěl hlavou. "Ah, kdyby to bylo takhle jednoduché," řekl. "Ne, cesty zla jsou nanejvýš záhadné."

"Mohli byste si tu teologickou debatu nechat na později, prosím pěkně?" ozval se z podlahy James. "Zkusím se mezitím trochu prospat."

Kendaric se zaposlouchal do tichých hlasů a šoupání nohou zvenčí a zeptal se: "Jak při něčem takovém dokážeš vůbec usnout?"

James otevřel jedno oko a odpověděl; "Jde jen o zvyk." Pak je zase zavřel a během minuty už tvrdě spal.

Těsně před úsvitem hlasy utichly. James se probudil a viděl, že Solon tvrdě spí na podlaze, zatímco unavená Jazhara seděla s holí křížem přes kolena, s rukama složenýma v klíně a pozorně sledovala zatlučené dveře. Nathan seděl mlčky poblíž. Kendaric také usnul; ležel na podlaze u postele a chrápal na celé kolo.

James se převalil na břicho, jeho klouby se nemilosrdně ohradily proti noci, kterou musel strávit v tak nepohodlné pozici, a ztěžka vstal. Jemně šťouchl Kendarica do boku špičkou boty. Tovaryš cechu trosečníků se s polekaným výrazem posadil a vytřeštil oči. "Co je? Co se děje?" vykřikl.

Bratr Solon byl okamžitě vzhůru a ruka se mu sevřela kolem rukojeti kladiva; teprve když otevřel oči, uvědomil si, že ten hluk působí jen Kendaric a znovu se opřel. "Svítání?" zeptal se.

James přikývl.

Nathan také vstal a řekl: "Co máte pro dnešek v plánu?"

"Najít zdroj tohohle zla," odpověděla Jazhara.

"Tak se zajděte podívat za čarodějnicí nad Vdovský mys," poradil jim Nathan. "Pořád si myslím, že za tím nikdo jinej stát nemůže. Někdo ji musí zničit."

"Měj víru, příteli," řekl bratr Solon. "Rozdrtíme její zlo stejně jako jsme zničili ty tvory, kteří tě ohrožovali včera v noci."

"Pokud je opravdu tím zdrojem zla právě ona," dodala Jazhara významně.

"Jste šílení?" zeptal se Nathan. "Včera v noci jste neudělali vůbec nic. Copak nevíte, že jsem s těma věcma sám předtím bojoval? Kromě toho jednoho dvou, který jste spálili magickým ohněm nebo kterejm jste srazili hlavy, se ostatní vrátí. Za tmy je nedokáže zničit nikdo!"

"Nu, zkusíme udělat, co bude v našich silách," řekl unavený James. "Ale nejdřív musíme něco dostat do žaludků."

"Jakmile vyjde slunce, tak vám Toddy otevře dveře," řekl Nathan. "A vzkažte mu, aby mi poslal moje jídlo, buďte tak laskaví."

"Co budeš dělat ty?" zeptal se Kendaric.

"Já zase zahradím svý dveře," odpověděl sedlák. Pak se mu v hlase ozvalo horečnaté šílenství. "Ale víte sami nejlíp, že mě nakonec ty mrchy dostanou a změní mě v jednoho z nich. Je to jen otázka času."

"Klid," položil mu ruku na rameno bratr Solon. "Nic takového nehodláme připustit, mládenče. S Ishapovou božskou pomocí se postaráme o konec všeho toho trápení, které svírá tvé městečko."

James se Solonem odstranili prkna, přitlučená na dveřích a vyšli ven. Ještě než se všichni shromáždili venku a sestoupili z vyvýšené verandy, slyšeli, jak Nathan znovu zatlouká dveře. Kendaric se podíval na oblohu.

"Co to má být?" zeptal se James. "Sbírá se na déšť?"

"Ne," řekl tovaryš. "Je to něco... divného. Pracuji na moři už skoro dvacet let a ještě nikdy jsem neviděl takovouhle oblohu."

"Jakou oblohu?" zeptala se Jazhara. "Nic zvláštního na ní nevidím."

"Podívejte se k východu."

Všichni se otočili daným směrem a po chvilce bratr Solon zvolal: "U Ishapovy milosti! Co se to stalo se sluncem?"

Slunce právě vycházelo nad východním obzorem, ale i přesto, že byl vzduch čistý a na dohled se nenacházel jediný mrak, působilo jeho světlo tlumeně a ačkoli viditelně zářilo, panovalo nad krajinou podivné příšeří.

"Magie," řekla Jazhara. Na okamžik se zastavila a naklonila hlavu na stranu, jako by něčemu naslouchala. "V samotném vzduchuje něco, co z něj vysává světlo. Nevšimli jsme si toho včera, protože jsme dorazili jen chvíli před soumrakem, ale nějaká temná mocnost tu zahrazuje slunečnímu světlu cestu na zem."

"Co by to mohlo způsobit?" zeptal se James.

Jazhara pokrčila rameny. "Buď nějaký opravdu mocný artefakt, nebo kouzlo, připravené někým, kdo ovládá skutečně velké magické síly. Ta věc by musela pokrýt pořádnou oblast, aby takhle dokázala zastínit jas slunce."

"Hned mi připadalo, že je trochu zataženo, když jsme sem dorazili," poznamenal James. "Ale už jsem nevěnoval pozornost tomu, jestli jsou na nebi nad útesy mraky, nebo ne."

"Není v tom vůbec nic přirozeného," ozval se Kendaric. "Ale jakému účelu by to mohlo sloužit?"

"Třeba k tomu, aby ten, kdo může kráčet nocí, mohl kráčet i za dne?" nadhodil bratr Solon.

"Zapomeňte na snídani," řekl James. "Musíme se vypravit co nejrychleji za tou čarodějkou."

Bez dalšího slova se James obrátil k výběžku Vdovského mysu, který se nacházel směrem přes Haldonův vrch, a rychle vykročil.

Když procházeli městečkem, vyběhl z hostince Toddy. "Jste to vy!" zvolal starosta se širokým radostným úsměvem, když zahlédl Jamese a jeho společníky. "Takže se vám podařilo přežít noc!"

James se usmál. "Přežít něco je disciplína, kterou ovládáme poměrně úspěšně," odpověděl. "Vypadá to, že máš naspěch."

Úsměv se z výrazu starosty městečka okamžitě vytratil. "Dcerka sedláka Merricka je nemocná a sedlák

samotný u sebe doma shromáždil nějaké místní lidi. Myslím, že mají v plánu nějakou nepravost."

James se podíval na Jazharu, která na jeho pohled odpověděla mírným přikývnutím. Všichni vykročili za podsaditým hostinským, který kráčel tak rychle, jak mu jeho obtloustlé tělo dovolovalo.

Když dorazili ke stavení sedláka Merricka, setkali se tam s půltuctem dalších obyvatel Haldonova vrchu a nejbližšího okolí a stejným počtem žen, kteří se shromáždili před dveřmi. Sedlák stál se svou manželkou ve dveřích. Širokoplecý muž se zarůžovělými tvářemi právě říkal: "Musíme něco udělat. Takhle už to pokračuje zbytečně dlouho!"

Toddy se protlačil malým davem. "Co má tohle srocování znamenat?"

Muž se zarůžovělými tvářemi odsekl: "Hodláme něco pořídit s tou čarodějnicí, Toddy! Očividně se k tomu ty - jako náš zástupce - nemáš."

"No tak, všichni se uklidníme, ano?" navrhl starosta a zvedl ruce.

"Přece bychom nechtěli podniknout něco ukvapeného, že? Tenhle mladík tady..." - ukázal na Jamese - "je představitel koruny a o všechno se postará,"

Všechen hovor okamžitě umlkl a přítomní se zahleděli na panoše. James se na Toddyho zamračil, ale řekl: "Dobrá tedy. Dorazili jsme sem něco vyřídit jménem koruny a to, k čemu tady dochází, je pro Jeho Výsost prince Aruthu velice důležité." Rozhlédl se po skupince. "Takže je tu někdo, kdo by mi mohl vyložit, co se vlastně stalo?"

Okamžitě všichni přítomní začali mluvit najednou. James zvedl ruku a řekl: "Počkejte chvilku. Jeden po druhém." Ukázal na muže se zarůžovělými tvářemi, který měl proslov, když dorazili na místo. "Ty. Řekni, co máš na srdci."

"Moje krávy pochcípaly!" houkl muž. Pak si uvědomil, že už se nemusí snažit všechny kolem překřičet a ztišil o něco hlas. "Moje krávy pochcípaly, a může za to ta čarodějnice. Seslala na ně kletbu, aby chcíply pomalu."

"A kousek po kousku ztrácíme všechno světlo slunce," ozvala se jedna ze žen v davu. "Každé ráno přichází svítání později a pomaleji; a soumrak přichází každý večer čím dál dřív. A ta trocha slunce, kterou ještě máme, je... nevím, jak to říct, ale rozhlédni se sám - je jiná. A brzy nebudeme mít vůbec žádné slunce. A samotnému ti je jasné, co to znamená!" zavzlykala.

Malým davem proběhla vlna tlumeného šepotu. James znovu zvedl ruku, aby si zjednal ticho.

Od vchodu do staveni promluvil sedlák Merrick. "A neonemocněly tu jenom krávy," řekl. "Naše malá holčička je vážně nemocná a každým dnem schází."

James se na Merricka podíval. "Co to děvče trápí?" zeptal se.

"Je prokletá," zavolala jedna žena, která stála na okraji skupinky místních obyvatel, shromážděné na dvoře.

"Mohu ji vidět?" zeptala se Jazhara.

"A kdo jsi?" zeptala se uštvaně vyhlížející žena po Merrickově boku s pobledlou a strhanou tváří.

"Jmenuji se Jazhara a jsem rádkyní prince Aruthy v magických záležitostech," odpověděla keshanská čarodějka.

"A já jsem mnich Ishapova chrámu," dodal bratr Solon. "Pokud tu někdo budí temnou magii, vykořeníme jeho snahu."

Žena přikývla a pokynem je pozvala do malého stavení.

Když vešli, octli se v jediné místnosti, kde se ve zdi proti dveřím nacházel malý krb. Po jedné straně stály u stěn dvě lůžka - jedno očividně dostatečně velké na to, aby v něm přespával sedlák se svou manželkou, a druhé určené pro dítě. Leželo v něm malé děvčátko s pobledlou tváří.

Jazhara si klekla u postranice lůžka a položila dívce ruku na čelo. "Horečku nemá," řekla čarodějka. "Co mi o té její nemoci můžete říct?"

"Nic," odpověděl sedlák, "kromě toho, že najednou zeslábla tolik, že nedokáže chodit nebo zůstat vzhůru déle než pár minut. A když je vzhůru, vůbec nás nepoznává."

"A někdy se celá třese," dodala matka.

Bratr Solon si klekl vedle Jazhary a prohlédl si děvčátko. "Co je tohle?" zeptal se a ukázal na malý amulet, který mělo kolem krku. "Připadá mi to jako znamení Sung."

"Dal nám to otec Rowland," řekla žena. Pak vyhrkla: "Šla jsem za stařenou u Vdovského mysu a ta mi dala kouzlo, které mělo mou holčičku uzdravit! Řekla mi, že její duši chce pohltit velká temnota. Snažila se jí chránit!"

"Larisso!" napomenul ji její manžel. "Říkal jsem ti, aby ses o tom nikomu nezmiňovala."

"Pokračuj," pobídl ženu James.

Vzdorně se podívala na svého manžela. "Snažila se jen naši dceru ochránit."

"Stejně, jako ‚ochránila' Remyho syna?"

"Ano, přesně stejně!" Žena se otočila k Jamesovi. "Na to, aby Remyho chlapce zachránila, ji zavolali příliš pozdě, ale když jsem se vrátila domů a položila amulet pod postel, moje holčička se přestala třást. Sice se jí potom neudělalo líp, ale rozhodně jí nebylo ani hůř. Pak se vrátil do městečka otec Rowland a přišel k nám. Modlil se u jejího lůžka celou noc a moje dceruška se znovu začala třást. Když vyšlo slunce, skoro mi připadalo, že se mu nezamlouvá, že ještě žije!" Žena měla ve tváři zoufalý výraz.

"Larisso, to je rouhání!" řekl Merrick. "Náš dobrý otec se snažil zachránit její duši. Je to vina té čarodějnice. To také řekl, než odešel."

"Ale co když to tak není?" zeptala se ho žena.

"Mohla bych se podívat na ten amulet, který jste dostali od té ‚čarodějnice'?" požádala je Jazhara.

Žena sáhla pod postel, vytáhla skříňku a podala ji Jazhaře. Čarodějka se podívala dovnitř, kde našla několik snílek bylin a nějaké drobné krystaly. Zavřela oči a nějakou chvíli držela skříňku v rukou. "Není v ní nic, co by někoho mohlo ohrozit na životě," prohlásila pak. "Je to jen prosté opatření, která má napomoci tomu, aby se přirozená energie

dítěte uzdravila sama." Sklopila pohled k děvčátku. "Ale je tu ještě něco..."

Natáhla ruku a dotkla se malého amuletu, který měla holčička pověšený kolem krku. Pak náhle prudce ruku stáhla, jako by se o něj spálila. "Bratře Solone," řekla. "Víš o kněžské magii mnohem víc než já - mohl bys prosím ten amulet prozkoumat ty?"

Bratr Solon se dotkl špičkou prstu amuletu. Zavřel oči a zašeptal krátké zaříkání, pak náhle oči prudce otevřel. "Tohle není žádné znamení Sung!" vyhrkl. Amulet se začal proměňovat a on od něj stáhl ruku. Zdálo se, jako by se kov roztékal, temněl a měnil se, až se nakonec na místě toho, co původně mělo vypadat jako prosté znamení čisté bohyně, objevila malá tlama - ústa s černými rty a ebenovými zuby. Otevřela se doširoka, jako by chtěla děvčátko kousnout, a dítě se rozkašlalo. Z chřípí a úst ji vyrazily obláčky zeleného plynu, které do sebe černý amulet okamžitě nasál.

Bratr Solon popadl přívěsek a strhl jej z krku bezvědomého dítěte. Dívka mírně zalapala po dechu a její malé tělíčko se jednou stáhlo v prudké svalové křeči a pak znovu na lůžku znehybněla. S povzdechem se zhluboka nadechla a zdálo se, že začala dýchat pravidelněji a více zhluboka.

Jazhara ji prohlédla a řekla: "Už teď se mi zdá, že je trochu silnější."

Bratr Solon si prohlédl amulet, který nyní vypadal jako ruka, svírající černou perlu. "A já jsem přesvědčený o tom, že právě tohle je důvod nemoci vašeho malého děvčátka," prohlásil.

Merrick se zatvářil omráčeně. "Ale tohle jí přece dal náš otec Rowland!"

James se podíval na Jazharu a pak i na ostatní a řekl: "Myslím, že než se všichni rozběhneme sbírat dřevo, abychom tu vaši ‚čarodějnici' co nejrychleji upálili, měli bychom si zajít na kus řeči za tím vaším otcem Rowlandem."

Nečekal na odpověď, ale otočil se a vyšel z malého stavení.

Kapitola třináctá

SVEDENÍ Z CESTY

James se zastavil.

Na okamžik se zahleděl na oblohu a pak se otočil k Jazhaře a ostatním, kteří spěchali, aby s nim udrželi krok, a zeptal se: "Zdá se mi to, nebo se opravdu stmívá?"

Kendaric se podíval k západu. "Od moře se sem neblíží žádná bouřka a nevidím jediný mrak," prohlásil.

Bratr Solon se podíval také na oblohu a po chvilce řekl: "Ne, nezdá se ti to. Opravdu se začíná snášet soumrak."

Jazhara se podívala směrem k východnímu obzoru a ukázala. "Podívejte se na to slunce!"

Všichni se otočili, aby sledovali vycházející bělostnou kouli, a zatímco ji sledovali se zaujetím, které rychle přecházelo v úlek, slunce znovu o něco pohaslo. Jasná bílá záře potemněla do mdlé žluti.

"Sice cítím na tváři, jak hřeje," řekla Jazhara, "ale světla pomalu ubývá!"

"Ano, máš pravdu," přikývl bratr Solon. "Něco vysává světlo ze samotného vzduchu!"

"Co to znamená?" zeptal se úzkostlivě Kendaric.

"To nevím," řekla Jazhara. "Neznám takovou magii, která by něco podobného dokázala."

"Ale co to znamená?" opakoval Kendaric tvrdošíjně.

James se postavil za otřeseného a vystrašeného příslušníka cechu trosečníků. "Tak se seber, člověče!" okřikl ho. "Mělo by ti být úplně jasné, co to znamená."

"Takže co to znamená?" opakoval znovu Kendaric.

"Znamená to, že se tu brzy naši přátelé ze včerejší noci budou moct procházet za plného dne."

Lidé se začali trousit ze dvora a James slyšel, jak někdo říká:

"Otec Rowland bude vědět, co máme dělat!"

Muž se zarůžovělou tváří, který ostatní podněcoval před Merrickovým domem, se u nich zastavil a řekl: "Jestli jsi opravdu princův služebník, jak o sobě tvrdíš, tak půjdeš a hned tu čarodějnici upálíš!"

"A ty jsi kdo?" opáčil James.

"Jmenuji se Alton. Potom, co jsem promluvil proti té ženě na městském shromáždění, mi uhranula krávy a proklela je smrtelnou chorobou. Zeptej se kteréhokoli z mých sousedů. Ti viděli, jak má zvířata pochcípala. A udělala ještě spoustu dalších, horších věci."

"Jako například?" zeptal se James netrpělivě.

"No, vezmi si například toho dřevorubce a jeho rodinu. Byli to milí, obyčejní lidé, a pak náhle zmizeli. A nato se vynořili ti pijáci krve. A potom je tu ta věc s Remyho klukem; na toho přišla nemoc potom, co se na ni šel podívat nahoru nad Vdovský mys. Pohřbili ho o čtrnáct dní později."

"Nepřipadá mi, že by si váš starosta myslel, že za tím vším stojí právě ona," poznamenal James.

"Toddy je vynikající a hodný chlap, ale někdy se nechá docela vodit za nos."

James potřásl hlavou, zatímco kolem nich procházeli další měšťané. "Kde je otec Rowland?" zeptal se Altona.

"Následujte všechny ostatní, jdou do chrámu na náměstí. Tam ho najdete." Náhle zalapal po dechu. "Podívejte se!" Ukázal na východ a oni viděli, že slunce už znovu potemnělo ze žluté v temně oranžovou, jako by jeho kouli obklopoval hustý kouř.

Když sedlák zvedl ruku, všiml si James záblesku kovu kolem jeho krku - výstřih košile se pootevřel a zaleskl se v něm řetízek. A na prověšeném konci jasně zahlédl něco temného.

Jamesovi se v dobách, kdy byl ještě malý chlapec, neříkalo ‚Jimmy Ručka' jen tak pro nic za nic. S překvapivou hbitostí se natáhl a povytáhl řetízek dostatečně ven z výstřihu košile na to, aby světlo dopadlo na černou perlu,

umístěnou v zaťaté ruce. "Kdo ti ten přívěsek dal?" zeptal se.

Sedlák vytřeštil oči a o krok ustoupil, když James pustil řetízek. "Já... já to našel."

"Kde?"

"Eh..."

"My také našli podobný amulet - na krku nemocné dcery sedláka Metricka," řekla Jazhara.

"To je jen taková obyčejná tretka," zakoktal sedlák Alton.

Bratr Solon se bleskově pohnul - daleko rychleji, než by od muže jeho velikosti někdo čekal - a postavil se Altonovi za záda. "Ani nemysli na to, že bys naši milou společnost v nějaké dohledné době narychlo opouštěl, příteli," poznamenal mrazivě.

James pro větší dramatický účinek tasil rapír obzvlášť pomalu. Sice si nemyslel ani v nejmenším, že by jim tento velkohubý sedlák mohl být něčím nebezpečný, ale cítil, že jim čas utíká mezi prsty jako vyprahlý písek a potřeboval znát odpovědi. "Takže to zkusíme znovu, ano?" nadhodil. "Kdo ti dal ten amulet?"

Alton se pokusil ustoupit, ale bratr Solon ho popadl za paži a držel ho na místě. "Myslím, že bys měl raději tomu mládenci odpovědět," řekl tiše a jasně. "Nepřipadá mi, že by měl zrovna teď náladu na nějaké slovíčkaření."

Alton se podíval na Jazharu, která ho sledovala s naprosto chladným výrazem, a nakonec na Kendarica, na němž už bylo jasně vidět, že mu dochází trpělivost. Náhle sedlák vyhrkl:

"Řeknu vám všechno, úplně všechno! Nebyl to můj nápad, to ani v nejmenším! Já jsem byl obyčejný sedlák, který si hleděl svého, když za mnou přišel. Věřil jsem mu; věřili jsme mu všichni. Nabídl mi zlato, spousty zlata za to, že otrávím vlastní krávy a svedu to na čarodějnici, takže jsem s tím souhlasil. Je to jenom obyčejná stará ženská a stejně už brzy umře, tak co. Ale nevěděl jsem, co je ve skutečnosti zač. Když jsem se pro něho rozhodl tuhle věc udělat, myslel jsem, že je to člověk. Netušil jsem -" Náhle byl příval mužových rozechvělých, vystrašených slov přerušen bublavým, přiškrceným zvukem, když se mu náhle řetízek zadrhl kolem krku. Alton se zapotácel o krok dozadu, vypoulil bezmocně oči a tvář mu znachověla, zatímco marně šátral po řetízku. Najednou musel bratr Solon sedláka popadnout do náručí, aby se nezřítil na zem, když se mu kolena podlomila, a pomalu nechal Altona ulehnout do prachu. Když muž obrátil oči v sloup, zazněly zvuky, provázející praskání svalů a lámání kostí. O chvíli později se sedlákova hlava odkutálela čistě oddělená od těla. Solon pustil bezvládnou paži a tělo v prachu znehybnělo.

James se zahleděl na mrtvolu a pak na potemnělé slunce. Pokynul ostatním, aby ho následovali a spěchal k malé budově na okraji návsi. Když k ni dorazili, všimli si, že je to prostý chrám s velkým, otevřeným vchodem. Nebyly tu žádné lavice nebo židle, takže shromáždění věřící museli stát, když naslouchali muži v bílém rouchu, který musel být tím záhadným otcem Rowlandem.

"A znovu pravím vám, že pokud budeme čekat jen o chviličku déle, budeme spláchnuti ze tváře naší země záplavovou vlnou zla. A kde, musím se ptát, je spravedlnost toho všeho? Povím vám, kde je spravedlnost. Leží v síle vašich paží, v čistotě vašich duší, a upálení toho netvora zbaví svět hrozby temného zla!"

Několik měšťanů v zadních řadách souhlasně zavolalo.

"Na kněze Sung Čisté zní podle mého názoru pěkně drsně," poznamenal Solon.

James přikývl. "A připadá mi, že se už nemůže dočkat, až se té ‚čarodějnice' zbaví."

"Lépe řečeno toho, až to za něho udělají ostatní," dodala suše Jazhara.

Kněz pozvedl hlas.

"Někteří říkají, že tato čarodějnice povolala vlky, kteří za noci kráčejí jako lidé, pijáky krve, kteří vysávají duše nevinných a mění je ve stejné netvory, jako jsou oni sami! Já zase říkám, že povolala ztělesněné zlo - duchy tak nečisté a zlé, že dokáží zničit životy dobrých lidí - můj i váš. Ať tak, nebo onak, vina leží na ní. Příchod této temnoty nám označuje konečný útok! Musíme jednat hned!"

Někteří ze shromážděných obyvatel zajásali a vykřikovali výhrůžky, ale James dokázal rozeznat jejich strach, protože mnoho podobných odpovědí bylo nesmělých a slabých. Protlačil se mezi obyvateli Haldonova vrchu a zastavil se před knězem.

"Vítej, cizinče," řekl otec Rowland. Byl to muž středního vzrůstu, s tmavými vlasy a krátkým, zahroceným plnovousem. Kolem krku mu viselo prosté znamení chrámu Sung. Na bílém rouchu byly vidět zašlé skvrny a šmouhy, jako by bylo staré a často přepírané.

"Přišel jsi nám pomoci zbavit se té nákazy?"

James se mu vyrovnaně podíval do očí. "Přišel, ale pochybuji, že nákaza je tatáž, o které mluvíš ty."

Kněz se podíval na panoše a mírně přimhouřil oči. "Co tím myslíš?"

"Alton je mrtvý," řekl James.

Kněz se vyděšeně rozhlédl. "Sedlák Alton že je mrtvý? Další oběť té zvrácené ženy!" Podíval se Jamesovi přes rameno a zavolal na shromáždění místních obyvatel: "Není to snad dost? Nepřišla snad už konečně chvíle k tomu, abychom jednali?"

Jamesovi se za zády ozvaly další souhlasné hlasy, ale zároveň panoš slyšel, jak Jazhara volá: "Jamesi, buď opatrný! Něco tu není v pořádku!"

James se rozhlédl po davu a uvědomil si, že v očích těch, kteří volali, jsou prázdné výrazy, jejich vytřeštěné oči že hledí nezaostřeně a bez života do prázdna. James se otočil ke knězi a pak k němu s nečekanou mrštností přiskočil a popadl amulet, který měl muž na krku. Jediným trhnutím jej strhl a zvedl do výšky. Přímo před očima davu se proměňoval a přeléval z neškodného a uklidňujícího znaku Sung do tvaru ruky, držící černou perlu.

"Jsou to služebníci Temného! Musí zemřít!" křikl kněz a natáhl se Jamesovi po hrdle zakřivenýma rukama se prsty zaťatými jako pařáty.

James se pokusil uskočit dozadu, ale náhle byl sevřen mnoha rukama, které ho držely na místě. Slyšel přes

blábolení davu volat Jazharu: "Ti lidé jsou nevinní! Jsou posedlí! Snaž se jim zbytečně neublížit!"

James cítil, jak se knězovy prsty dotkly jeho hrdla a odpověděl: "Budu se na to snažit myslet!" Uvolnil všechny svaly a sklouzl dolů, takže mu knězovy prsty šátraly chvilku nad hlavou. Na podlaze sice nemohl tasit rapír, ale přinejmenším dosáhl na jílec dýky, kterou měl zastrčenou v pravé botě. Vytáhl ji a ťal před sebe, takže zasáhl kněze do nohy.

Otec Rowland zařval bolesti a odskočil, takže se James převalil dopředu a vztyčil se do přikrčeného postoje, přestože se ho několik párů rukou snažilo udržet na zemi. Pak vší silou skočil dopředu a přesně jak doufal sevření rukou povolilo.

Několik obyvatel městečka klopýtlo dopředu a on se sotva vyhnul tomu, aby ho zezadu srazili zpátky na zem. Kněz ustupoval. James se rychle rozhlédl na strany. Jazhara roztáčela svou hůl po jedné straně a dařilo se jí udržet shromáždění stranou. Kendarica strhli k zemi a několik silných sedláků ho drželo na podlaze, zatímco se ho další snažil kopnout do hlavy. Bratr Solon používal své válečné kladivo k tomu, aby si odtlačil místní obyvatele z cesty aniž by na ně útočil, a snažil se proklestit si cestu k tovaryšovi cechu trosečníků a pomoci mu.

James si přehodil dýku z pravé ruky do levé a jediným plavným pohybem tasil rapír. Naklonil čepel a udeřil nejbližšího muže plochou stranou do hlavy; i přes veškerou snahu se rapíru podařilo muži rozetnout pokožku na hlavě, ale nebyla to nijak vážná rána.

Úder způsobil, že muž se zapotácel o dva kroky zpátky a na okamžik zahradil cestu těm, kteří stáli za ním. A právě tento okamžik byl všechno, co James potřeboval. Vyrazil kupředu právě v okamžiku, kdy začal otec Rowland splétat magické zaklínadlo. Než mohl kněz kouzlo dokončit, bodl ho James do břicha.

Muž se s omráčeným překvapením podíval dolů a pak se mu oči rozšířily bolestí, když panoš čepel z rány prudce vytrhl. Pak muž obrátil oči v sloup - ale ani teď neupadl, ale stál dál. Hlava se mu zvrátila do týla a ústa se otevřela, ale z hrdla mrtvého muže se ozval cizí, hluboký a zlovolný hlas: "Přestože náš služebník umírá," řekl, "naše moc zůstává neumenšena. Okuste trpkou příchuť zla... a zoufejte."

Kněz se zhroutil na podlahu a James se prudce otočil, připraven k dalšímu útoku; ale ačkoli očekával, že se na něho místní obyvatelé vrhnou, viděl James, jak postávají omráčeně kolem a jen nejistě pomrkávají. Několik se jich bezmocně rozhlíželo, obracelo pohledy ke Kendaricovi nebo Solonovi a Jazhaře, a pak zaznělo blábolení hlasů.

"Co se to stalo?"

"Jak jsme se sem dostali?"

"Proč ti teče krev?"

James zvedl ruku a zavolal: "Mlčte!"

Hlasy utichly. "Tento muž nebyl žádným služebníkem Sung Čisté," pokračoval James. "Byl vyslancem téže temnoty, proti které tvrdil, že bojuje. Nedovolil vám zahlédnout skutečný zdroj zla, které sužuje vaše městečko!"

Náhle jedna ze žen ve shromáždění zaječela. "Slunce!" vykřikla. "Podívejte se na slunce!" A ukázala ven z chrámu.

James se otočil. Venku panovala čím dál větši temnota. "Brzy přijde noc," řekl a nesnažil se jim vysvětlit to, co by stejně vysvětlit nedokázal.

"Běžte zpátky do svých domů a zahraďte dveře. My se postaráme o to, co temnotu způsobuje."

Obyvatelé Haldonova vrchu se dali na útěk. Některým museli pomáhat přátelé kvůli ránám, které obdrželi od Jazhařiny okované hole nebo Solonova válečného kladiva, ale Jamesovi se ulevilo, když zjistili, že jediná mrtvola v celém chrámu je Rowlandova.

Kendaric se tvářil vyděšeně, ale také se zdálo, že si udržel svůj klid. Zatímco se všichni shromáždili kolem panoše, oprášil se.

"Slyšeli jste to, co říkal, i vy ostatní?" zeptal se James.

"Já ne," odpověděl tovaryš. "Měl jsem plné ruce práce s tím, jak na mě útočili."

"Já ho slyšela promluvit," řekla Jazhara. "Ale nerozuměla jsem tomu, co říkal."

"Já to slyšel," ozval se bratr Solon. "Byl to vyslanec temnoty, o tom nemůže být nejmenších pochyb. Ovšem to, že se dokázal vydávat za služebníka Sung Čisté, mě opravdu znepokojuje.

Obyčejný služebník zla by jen stěží dokázal snášet na svém těle i falešný amulet bohyně."

"Jsou to opravdu mocní nepřátelé," řekl James. "Já už ten hlas slyšel dřív."

"Kdy?" zeptala se Jazhara.

"Před mnoha lety - z úst jednoho z Černých vrahů. Těch, kteří sloužili Murmandamovi."

"Ale Murmandamus byl přece zničen," namítla Jazhara. Pak se podívala na Solona s Kendaricem, jako by si nebyla jista, kolik toho před nimi může odhalit - James ji coby Aruthovu dvorní rádkyni seznámil s některými skutečnostmi v pozadí událostí, během nichž princ z Krondoru zabil falešného proroka moredhel, stejně jako jí vyprávěl o nedávných událostech v Ponurém lese, protože se pořád ještě říkalo, že Murmandamus je naživu.

James přikývl. "Já vím, že byl zničen, ale přestože nemusíme bojovat s jeho temným srdcem, rozhodně stojíme proti někomu, kdo se mu dokáže vyrovnat mocí a silou. A to také znamená, že čelíme něčemu daleko silnějšímu a mocnějšímu, než jsme si původně mysleli."

"Věděl jsi, že to bude nebezpečné, když jsme ti říkali o tom, že byla potopena naše loď," ozval se bratr Solon. "Nechceš z toho náhodou vycouvat, že ne?"

"To rozhodně ne," odpověděl James a podíval se na potemnělé slunce. "Obzvlášť ne teď. Cítím, že se věci řítí kupředu jako příliv a pokud bychom na jediný okamžik zaváhali, byli bychom jimi smeteni." Uvědomil si, že stále ještě svírá v rukou zbraně a skryl je. "Nemáme čas na to, abychom poslali pro posily, a nevíme, jak dobře se povede Williamovi jeho snaha o udržení Medvěda stranou od tohoto místa. Myslím, že celá tahle záležitost skončí nejpozději

do dvou dnů - ať už tak nebo onak."

"Co podnikneme teď?" zeptal se Kendaric a založil si paže na hrudi, jako by mu byla zima.

James si zhluboka vydechl. "Až se znovu snese temnota, ti pijáci krve se vrátí zpátky a teď už jsem docela přesvědčený o tom, že jsou tady jen proto, aby nám zabránili dokončit naši práci. Takže ať už uděláme cokoli, musíme to udělat rychle."

Podíval se na Jazharu. "Ze všeho mě teď nejvíc zajímá jedna věc. Rowland i Alton se té takzvané čarodějnice chtěli zbavit příliš rychle na to, aby jim sloužila jako pouhý obětní beránek. Je na ní něco, z čeho měli strach."

"Pak bychom si s ní měli jít promluvit," přikývla Jazhara. Podívala se na slunce a dodala: "A to pěkně rychle. Myslím, že máme zhruba dvě hodiny času před tím, než znovu padne tma."

James přikývl. Prošel kolem Jazhary a řekl: "Pojďme na návštěvu k čarodějce od Vdovského mysu."

Zatímco se šplhali po stráni ke Vdovskému mysu, rozhostilo se v okolních lesích hrozivé šero. Pohasínající slunce vrhalo na stezku daleko temnější stíny než obvykle. "Je to jako cestovat za soumraku," zašeptal bratr Solon.

James se zasmál. "Ano, já mám také pocit, že bych měl mluvit tišeji."

"Utajení je moudrá věc," poznamenala Jazhara. "Ale čas nám utíká."

Když prošli zátočinou stezky, zvedl náhle James ruku. "Někdo je před námi," zašeptal.

Pomalu pokračovali kupředu a za chvilku už panoš jasně rozeznal postavu, která se krčila ve stínu vedle stezky. Byl to chlapec sotva devítiletý. James vykročil přímo k němu a nijak se nesnažil zachovávat ticho, ale chlapcova pozornost byla plně upřena na malou chatrč poblíž útesu, takže když mu panoš položil ruku zezadu na rameno, vykřikl hrůzou a málem upadl na záda.

"Neboj se," uklidňovala ho Jazhara. "My ti nechceme ubližovat."

Chlapcovy oči byly hrůzou velké jako talíře. "Kdo jste?" zeptal se rozechvělým hlasem.

"Já se jmenuji Jazhara a tohle je panoš James z Krondoru. Tady ten velký je bratr Solon a tohle je Kendaric. A kdo jsi ty?"

Z chlapcova hlasu se sice vytratilo chvění, ale stále ještě vypadal vyděšeně. "Já jsem Alane. A hlídám tady čarodějnici. Táta říkal, že ji docela brzy přijdou upálit, takže jsem se chtěl ještě naposledy podívat na to, jak dělá tu svou černou magii, než ji dostanou."

"Myslím, že by sis měl pospíšit domů, než se udělá ještě větší tma," poradil mu James.

"Je čarodějnice ve svém domě?" zeptala se Jazhara.

"Já ji neviděl," odpověděl chlapec. "Někdy vychází na pláž pod Vdovským mysem. Já bych byl opatrný; je opravdu moc nebezpečná."

"Děkujeme," řekl James. "A teď už běž domů. Tví rodiče o tebe budou mít starost."

Chlapec nepotřeboval žádné velké pobízení, otočil se a odběhl po stezce z kopce.

Vykročili k obydlí a James zavolal: "Haló! Je někdo doma?"

Odpovědi se nedočkali.

James přikročil k chatrči a vystoupil jediný schod na dřevěnou verandu.

Nad malou plošinou se táhla nízká převislá stříška, z níž viselo několik tykví. Jazhara si prohlédla mrtvolky několika drobných zvířat, které se tu sušily, a pak i snílky bylin a rostlin. "Tahle ‚čarodějnice' je buď uživatelkou magie, nebo prostě obyčejná stará žena, která se velice dobře vyzná v ranhojičském umění. Několik těch rostlin znám. Používají se k výrobě mastí a bylinných čajů."

Chatrč byla vystavěna na dřevěné plošině a veranda se táhla několik stop před přední zdí. Solon sklopil pohled, několikrát přešlápl a poznamenal: "Nu, přinejmenším je v suchu, když náhodou prší."

"A na téhle části pobřeží prší opravdu hodně," dodal Kendaric. Znovu si objal paže, jako by mu byla zima, a řekl: "Nejen že se dělá čím dál větší tma, ale mám pocit, že se blíží déšť."

"Přesně to jsme potřebovali," zabručel James. Odstrčil stranou kus vydělané kůže, která tu sloužila jako dveře. V chatrči stál hrubě hoblovaný stůl a jediná stolička. Nad ohništěm visel kotel.

Kendaric se do něj podíval a nedůvěřivě si prohlédl hnědou hmotu uvnitř. "Že to není čarodějnice? A co je potom tohle?" zeptal se.

James přešel k ohništi a zahleděl se na bublající tekutinu. Z háku nad ohništěm si vzal naběračku a ponořil ji do kotle. Obsah pak pozorně očichal a trochu usrkl. Otočil se ke Kendaricovi a řekl: "Polévka. A moc dobrá, mimochodem."

Právě znovu pověsil naběračku na místo, když se ode dveří ozval hlas: "Přišli jste mě upálit?"

Když se James otočil, viděl ve veřejích stát křehce vyhlížející ženu s nákladem větví na zátop v náručí.

"No tak tu nestůjte a nezírejte na mě jako na přízrak," pokračovala žena. "Čekáte, že si stará bába jako já posbírá všechno dříví na své vlastní upálení?"

Žena vypadala sotva vyšší než chlapec, kterého zastihli nedaleko její chatrče a poslali domů. Pokožku měla stářím skoro průsvitnou a vlasy bělostné jako padlý sníh. Drobné prsty na jejích rukou vypadaly spíše jako kosti, potažené kůží, ale stále ještě měla všechny zuby a oči jasné a živé.

James se usmál. "My jsme tě ale nepřišli upálit, ženo."

"Ah, tohle říkají všichni," řekla, protlačila se kolem Kendarica a složila hromadu větví a klestí u krbu.

"Ty provozuješ magii?" zeptala se jí Jazhara.

Stará žena se posadila na malou stoličku a pokrčila rameny. "Nějakých pár věcí vím," odpověděla. "Ale většinou jen lidem míchám masti nebo předpovídám budoucnost." V očích se ji mihl vzdálený pohled. "Někdy vídám ve snech věci, ale to je... těžké. Většinou stejně nic příjemného nevidím."

Kendaric řekl: "Já jsem z cechu trosečníků v Krondoru a snažil jsem se tu vyzvednout loď, která se nedávno potopila u Mysu. Něco ale zastavilo mé kouzlo. Bylo to silné a já bych rád věděl, co to bylo."

Stará žena si Kendarica chvíli pozorně prohlížela, pak se otočila a podívala se na Jazharu. "Ty také ovládáš řemeslo?" zeptala se.

Jazhara přikývla. "Jsem dvorní čarodějka a rádkyně prince Aruthy."

"No ne," poznamenala stará žena s překvapeným úsměvem ve tváři. "Ženská čarodějka. Byly doby, kdy bys propadla životem v okamžiku, kdy bys o sobě v Krondoru prohlásila, že něco takového umíš."

"Časy se mění," poznamenal James.

"V některých směrech možná," řekla stará žena. "V jiných vůbec."

"Nu," pokrčil rameny James, "možná si někdy můžeme sednout v trochu pohodlnějších podmínkách a probrat to pěkně dopodrobna. Ale v téhle chvíli máme tak nějak jiné starosti." Pokynul ven z chatrče k pohasínajícímu slunci.

"Viděla jsem to," přikývla žena. "Právě proto mě hned napadlo, že jste možná přišli z vesnice, abyste mě upálili?"

"Přesně tohle měl v úmyslu ‚otec' Rowland," řekla Jazhara. "Ponoukal vesničany, aby se sem vypravili a přesně tuhle věc udělali."

"Jak jste ho zastavili?" zeptala se stará žena.

"Rapírem," odpověděl James. "Nebyl to žádný kněz Sung."

"To bych vám mohla říct také," přikývla stará žena. "Zlo mu tryskalo z úst, kdykoli promluvil, a z pokožky, jakmile se zpotil. Myslím, že tohle byl jeden z důvodů, proč se mě chtěl zbavit; uvědomoval si, že moc dobře vím, jaký šarlatán to vlastně je."

"Musel tu být ještě nějaký jiný důvod," ozval se bratr Solon. "Sotva bys proti němu mohla důvěryhodně svědčit jen na základě tvrzení, že jsi z něho cítila zlo."

Žena přikývla. "Hlavní důvod byl ten, že znám tajemství Haldonova vrchu a Vdovského mysu."

"Vysvětlovalo by to tajemství všechno to, co se tady kolem děje, a také proč nedokážeme vyzvednout loď na hladinu?" zeptal se James.

"Nepochybně," přikývla stará žena.

"Jak se jmenuješ?" zeptala sejí Jazhara.

Stará žena se na chvíli odmlčela a pak se zasmála. "Už je to tak dlouho, co mě někdo oslovil jinak než ‚stařeno' nebo ‚čarodějnice' že už si sama sotva vzpomínám." Povzdechla si. "Říkejte mi Hilda."

"Hildo," požádal ji James, "o jakém tajemství jsi to mluvila?"

Stará žena se rozhlédla po chatrči, jako by se bála, že její slova zaslechne někdo nepovolaný. "Pod útesy se v hluboké jeskyni nachází starobylé místo. Je to chrám zla, starší než nejstarší vzpomínky kterékoli živé bytosti."

"Jaký chrám to je?" zeptal se bratr Solon a ruka mu bezděky sklouzla k jílci válečného kladiva.

Hilda pomalu vstala a přešla ke staré dřevěné truhlici. Odklopila její víko a sáhla dovnitř. Z hloubi vytáhla malý plátěný váček. Podala jej Solonovi a řekla: "Otevři to."

Mnich ji poslechl, a když zahlédl, co se uvnitř skrývá, zdálo se, že se toho nechce ani dotknout. "Tenhle amulet je stejný jako všechny ostatní," zašeptal. Vytřásl si předmět do ruky a zvedl jej výš. Na dlani mu ležela malá kovová ruka - buď z cínu, nebo železa - v níž spočívala černá kulička, vybroušená z kamene, který se podobal obsidiánu. Na rozdíl od obsidiánu ale neodrážel kámen žádné světlo ohně v chatrči.

Stará žena řekla: "Sice nevím, kdo položil první základní kámen Chrámu černé perly, ale rozhodně to nebyl člověk."

Bratr Solon uložil amulet zpátky do váčku. "Můj chrám udržuje záznamy každého kultu a víry, kterou kdy poznali lidé v Ostrovním království, na východě a na jihu v Keshi. Jak Obránce věrných jsem tyto záznamy studoval a vrýval šije do paměti. A nikdy jsem neslyšel o řádu, který by se jmenoval Černá perla."

Stará žena si povzdechla. "A přesto existuje." Vzala si od Solona váček. "To, co se skrývá dole pod útesy, je hnisavé zlo. Zčásti je právě ono důvodem, proč na tomto místě pobřeží ztroskotává tolik lodí a proč jsou pláže a skaliska pokryty tolika troskami plavidel. Právě kvůli němu jen málo lidí obdělává dobrou zemi, která se nachází mezi vesnici a mým domovem. Ti, kteří se zde pokoušeli usadit, byli zničehonic trýzněni strachem a obavami a po roce nebo dvou zase odcházeli. Vždycky. Dokonce i lovci se vyhýbají okolním lesům."

"A díky čemu jsi tu vydržela ty?" zeptal se Kendaric.

"Díky tomuhle," odpověděla stará žena a pozvedla váček. "Je to talisman, který mě chrání před jejich zlem, protože si myslí, že jsem jednou z nich. Ráda bych vám jej přenechala, protože budete stát tváří v tvář vážnému nebezpečí." Podívala se po řadě do očí každého ze svých hostů, než nakonec podala váček zpátky Solonovi, který její dar přijal a místo díků jen pokývl hlavou. Znovu se posadila. "Je toho ale víc," řekla.

"Co ještě?" zeptal se James.

"Ten amulet slouží jako klíč. Pokud sejdete dolů po stezce na útesu, zahněte do místa, které vypadá jako úzký výklenek ve skalách. Tam uvidíte zhruba ve výši mých očí malý, slabý obrazec. Když do něj vložíte tenhle klíč, otevřou se tajné dveře."

"Tys viděla, jak se to dělá?" zeptala se Jazhara.

"Ano," přikývla Hilda. "Mnohokrát jsem sledovala ty, kteří přicházeli dolů a vcházeli dovnitř. Jedním z mých nadání je skrývání se. Když jste přicházeli, stála jsem jen několik stop od zápraží - a přesto jste si mě ani na okamžik nevšimli, je to tak?"

Jazhara se usmála a přikývla. "Je to tak," přisvědčila.

"Pokoušela ses tu věc použít k tomu, aby ses dostala dovnitř?" zeptal se James.

"Ano," přiznala Hilda. "Pokoušela jsem se o to. Ale nedokázala jsem tam vstoupit."

"Proč ne?" zajímalo Kendarica.

"Protože jako klíč ten amulet mohou použít jen ti, kdo se zapřísáhli ke službě těmto temným silám chrámu. Zkoušela jsem to, ale dveře se neotevřely."

"Ale jak potom ten klíč můžeme použít my?" zeptal se James.

"Myslím, že máte jedinou možnost," řekla stará žena. "Někde ve vesnici se skrývá tvor. Nevím, kdo by to mohl být nebo jak by se mohl jmenovat, ale je tam bez nejmenších pochybností. Právě on je tím, kdo jako první nakazil místní obyvatele, z nichž se později stali pijáci krve. Je služebníkem temných sil v podzemním chrámu. Nevím nic o jeho cíli a netuším, jaký smysl vlastně má, protože je pouze otázkou času, kdy do Haldonova vrchu přitáhne princ se svým vojskem, aby věci napravil."

"My víme, proč tu je," řekl James. "Má nás zaměstnat, abychom se nemohli přiblížit k Mysu."

"Aby jeho pán mohl vyzvednout tu potopenou loď," dodal Kendaric.

"Jak tuhle informaci máme použít k tomu, abychom se dostali do chrámu?" zeptal se James.

"Najděte netvora, který zabil tolik nevinných lidí. Zabte jej a odetněte mu ruku v zápěstí. Pak přivažte talisman k ruce. Dveře se otevřou."

"Kde toho netvora můžeme najít?" zeptal se James.

"Na hřbitově se nachází stará krypta," odpověděla stará žena. "Nechala ji postavit nejstarší rodina v této oblasti, Haldonové. Žádný z nich už dnes nežije, ale kryptu místní lidé udržují z úcty k zakladateli městečka. A právě uvnitř najdete toho netvora. A pokud jej najdete, najdete také důvod této temnoty. A prosím vás - až se vám to podaří, přijďte mi dát zprávu, abych věděla, že jsem vás neposlala na jistou smrt."

"Musíme už jít," poznamenal James. "V době, kdy dorazíme na hřbitov, se ty věci začnou pomalu budit, a já bych tomu raději učinil přítrž dřív, než se na nás všechny vrhnou."

Vyšli rychle z chatrče a stará žena za nimi přešla ke dveřím a postavila se u nich, aby mohla sledovat, jak sbíhají z kopce dolů k městečku. Tiše řekla: "Nechť vás bohové milosrdně opatrují, děti." Pak pomalu odkulhala ke stoličce, posadila se a čekala.

Kapitola čtrnáctá

UPÍR

Zatímco se James s ostatními společníky přibližoval k jižnímu okraji městečka, kde měli podle Hildiny rady najít hřbitov, světla kvapem ubývalo.

"Je čím dál větší tma," poznamenal Kendaric, jemuž se hlas skoro slyšitelně chvěl strachem.

"Připrav se na nejhorší," poradil mu bratr Solon. "Raději očekávej, že ti zplozenci zla vědí, že je přicházíme pobít."

Kendaric se na něho podíval. "Copak tvůj chrám nemá nějakou magickou modlitební formuli, která by ty věci prostě jen nechala zmizet, nebo tak nějak?"

"Ha!" odpověděl mnich. "Jak by nám to jen ulehčilo věci, mladíku. Jediní z lidí, kteří by něčeho podobného mohli dosáhnout, jsou následovníci Lims-Kragmy."

Kendaric se obezřele rozhlédl. "Právě o těch bych si myslel, že se s podobnými tvory spřáhnou."

"Kdepak, chlapče," odpověděl bratr Solon a jeho napětí se odrazilo v tom, že jeho přízvuk z okolí Šedých věží znovu zazněl silněji. "Ti slouží správném řádu věcí a jsou to nepřátelé každého tvora, které se staví proti vůli jejich paní. Ty tvorové, proti kterém stojíme my, by v nich měli daleko odhodlanější nepřátele než v nás. A právě proto náš úkol spočívá v tom, abychom je poslali za touto bohyní - ta už si té pazdráte sama roztřídí, jak se jí bude líbit."

"Už to tak vypadá, že máme právě šanci poslat jí další várku," poznamenal James, zatímco se ze šera, které se rozkládalo mezi náhrobními kameny, vyloupl půltucet postav. Vytasil rapír a dýku, ale nezastavil se ani na okamžik. "Nezdržujte se s nimi zbytečně dlouho," řekl. "Jestli má Hilda pravdu, tak už nás nebudou obtěžovat poté, co najdeme a zničíme jejich vládce."

"Takže nám chceš naznačit, abychom si probojovali cestu těmihle tvory, ale vzali to ráz na ráz, ano?" zeptal se pro jistotu Kendaric.

"Právě to ti povídá, mládenče," odpověděl bratr Solon, vytáhl od pasu válečné kladivo a máchl jím před sebou v širokém oblouku. "Prostě jim rozbij hlavo nebo usekni noho nebo tak něco, a běž dál."

Kendaric zbledl, ale pokoušel se tvářit rozhodně a odhodlaně. "Jistě," zachraptěl. "Bez problému."

"Já se vypořádám s tou první várkou," poznamenala Jazhara. Sklopila hůl a ve vzduchu zapraskala magická energie. Z vrcholku hole vyrazil proud zářivého světla, jako by byl ze zavřené láhve uvolněn blesk. Odrazil se od země jako míč. Když narazil na prvního upíra, rozdělil se do několika menších koulí a z každé z nich vytryskla chapadla elektrických blesků, která obklopila ostatní tvory. Postavy ztuhly a zavyly bolestí, když jim spalující energie sežehávala těla a zbavovala je možnosti pohybu.

James se dal do běhu. "Musíme postupovat rychle!" zavolal. "Tamhle je ta krypta!"

Přímo uprostřed malého hřbitova byla vystavěna budova - malé mauzoleum se špičatou střechou a dveřmi, otevřenými dokořán. Uvnitř viděli přinejmenším půltucet mramorových katafalků, na nichž ležely kamenné rakve. "Proč tu nemůžou své mrtvé rozumně spalovat," zamumlal nespokojeně Kendaric, "jako v celém zbytku Království?"

"Jsme docela blízko Yabonu," poznamenal bratr Solon. "Pohřbívání do země je tady nahoře ještě oblíbené."

"Pro jednou musím přiznat," ozvala se Jazhara, sklonila svou hůl a zamířila ji na dveře, "že docela s

Kendaricem souhlasím."

Uvnitř krypty podivná narudlá záře osvětlovala postavy, které se neohrabaně pohybovaly za kamennými rakvemi. "Budeme si muset cestu dovnitř probojovat," řekl James.

Jazhara vypustila další paprsek energie a několik tvorů v prvních řadách ztuhlo. James se k nim rozběhl, ale do cesty se mu postavil rozložitý muž s bledou pokožkou, kterému oči svítily červeným přísvitem. Za ním James zahlédl další postavu, která sice nebyla zdaleka tak velká, ale vyzařovala z ní obrovská síla, a on si uvědomil, že pozoruje hlavního upíra. "Zabijte támhletoho!" zavolal James a ukázal. Hlavní upír se zasmál. "Dítě žalu, já byl mrtvý dávno předtím, než ses ty narodil!"

Zavalitý upír skočil po panošovi a jeho prsty byly zakřivené jako pařáty. James se ani nepokusil útok odrazit. Místo toho se pod tvorovou ranou přikrčil, pak bleskově vyskočil a vykopl pravou nohou, takže zasáhl svého protivníka do hrudi. Provedl kop vší silou, takže zavalitý muž se zapotácel dozadu přímo do cesty hlavnímu upírovi. Pak James vyrazil a pokusil se hrozbě Haldonova vrchu podetnout podkolenní šlachy, ale netvor s neuvěřitelnou rychlostí a hbitosti uskočil stranou. A James náhle dostal strach.

Nic živého se nemohlo takhle rychle pohybovat. Panošovy předchozí zkušenosti s nadpřirozenými bytostmi nebyly nijak příjemné a jeho jedinou výhodou při těchto setkáních zůstávaly instinkty a rychlost. Měl v plánu zneškodnit hrozbu ze strany hlavního upíra tím, že mu podetne nohy nebo ho jinak zbaví pohyblivosti a zbytek nechá na Jazhaře, která ho sežehne magickým ohněm nebo podobným způsobem. Ale nyní si uvědomil, že tento plán fungovat nebude. "Ustupte zpátky!" zavolal James. "Musíme ho upálit tady!" Bratr Solon rozdrtil lebku jednomu upírovi a Kendaric dokázal způsobit dalšímu dostatečná zranění na to, aby si jej udržel od těla.

Jazhara využívala výhody své dlouhé hole mistrovským způsobem, když se jí podařilo dva tvory srazit k zemi a způsobit, aby o ně třetí zakopl a zřítil se také. Nyní pokračovala tím, že rozbíjela hlavy okovaným koncem hole; ale přesně jak byli varováni tato zranění upíry jen zpomalovala a nedokázala je umlčet a zastavit navždy.

Začali pomalu ustupovat a Jazhara se Solonem vyklízeli cestu Jamesovi. Panoš se snažil zvládnout pocit paniky. Musel couvat před dvojicí postupujících upírů a zavalitý muž byl dostatečně chytrý na to, aby se nenechal znovu srazit k zemi.

James riskoval pohled za sebe a sotva se odvrátil, málem přišel silným úderem o hlavu. Jen díky tomu, že okamžitě podnikl výpad rapírem, se mu podařilo zahnat hlavního upíra zpět.

Náhle Solon vyrazil kupředu a oběma rukama se rozmáchl válečným kladivem. Podařilo se mu zavalitého upíra zasáhnout přímo do hrudi a rána byla tak silná, že doslova zvedla tvora ze země a odhodila jej na jeho pána.

Hlavní upír byl sražen k zemi, ale s nadpřirozenou lehkostí a rychlostí se znovu zvedl a odhodil ze sebe svého otroka jako hadrovou panenku. Zavalitý upír zůstal ale ležet na zemi a svíjel se bolestí.

Nečekaný protiútok poskytl Jamesovi čas, který potřeboval k tomu, aby odskočil dozadu a ven dveřmi z malého mauzolea.

"Zavřete dveře!" zavolal James. "Jazharo, spal je!"

Čarodějka sklonila hůl a z jejího vrcholku vyrazil proud zeleného ohně. Kendaric se opřel do jednoho křídla dveří a Solon mezitím zavíral druhé.

James vytřeštil oči a nevěřícně sledoval, jak hlavní upír nevzrušeně prochází mezi plameny, aniž by mu jakkoli uškodily.

Konečně se dveře zabouchly. Bratr Solon se o ně celou svou vahou opřel.

"Musíme je nějak zahradit!" vykřikl James.

Jazhara popadla Kendarica za límec košile a odtáhla ho od dveří. "Kameny!" houkla tovaryšovi cechu trosečníků do ucha, zatímco ten se bezmocně zapotácel a až v posledním okamžiku znovu nabyl rovnováhy.

Přeběhli spolu k malému náhrobnímu kameni, který se zvedal nad jedním hrobem, a společně jej vyviklali ze země. "Ať už jsi kdo jsi, děkujeme ti," řekla Jazhara směrem ke hrobu, který nyní přišel o označení, a spolu s Kendaricem odtáhla kámen ke dveřím mauzolea.

James se Solonem se rameny zapřeli o dveře, které se vyklenuly ven, když se do nich hlavní upír opřel svou nadpřirozenou silou. Nejdřív o ně byl opřen jeden náhrobní kámen a pak druhý a teprve potom se přestaly hýbat.

"Nevím, kolik času jsme tímhle získali," poznamenal James bez dechu. "Ale já tu věc viděl procházet ohněm, Jazharo. Ani se ho nelekl."

"V tom případě netuším, co bychom měli dělat," odpověděla.

"Možná by to měl být přirozený oheň a ne magický," navrhl Kendaric. "Mohli bychom rozdělat oheň tady venku a pak hodit dovnitř pár balíků zapálených hadrů, napuštěných olejem. A čekat."

"Pochybuji o tom, že by v tom mohl být nějaký rozdíl," zavrtěla hlavou čarodějka. Na okamžik se zamyslela. "Možná by nám mohla poradit Hilda."

"Tak se vy dva rozběhněte zpátky za Hildou," řekl bratr Solon, "a já s Kendaricem mezitím budeme hlídat, aby se ty dveře neotevřely." Jako by na zdůraznění naléhavosti okamžiku zaznělo z krypty temné zadunění, dveře se otřásly a zarachotily proti náhrobním kamenům. "Pospěšte si!" naléhal Solon. "Možná těmi dveřmi nedokáže pohnout - obzvlášť když jsou zahrazené těmi kameny - ale dejte mu dost času a dokáže je rozmlátit na štěrk."

James přikývl a otočil se k Jazhaře, která přikývla. Dali se do běhu a zamířili zpátky ke městu a skrze ně nahoru ke Vdovskému mysu.

Skoro bez dechu dorazili k chatrči, stojící nad útesy. Hilda je slyšela přibíhat a vyšla na zápraží.

"Něco není v pořádku," poznamenala.

James přikývl a snažil se co nejrychleji popadnout dech. Zhluboka se nadechl a vyrazil ze sebe: "Ten hlavní

upír to nechce položit."

"Nejvyššího upíra je vždy těžké zabít," řekla Hilda. "Ale není to bůh."

"Nechce hořet," ozvala se Jazhara.

"Aha!" řekla stará žena a zatvářila se zamyšleně. "V tom případě nejspíš umístil svou životní podstatu někde jinde."

James se podíval na Jazharu, která mu oplatila bezvýrazným pohledem. "Tomu nerozumím," řekla Hildě.

"Já nejsem žádný odborník," pokrčila rameny Hilda. "Nekromancie je to nejhorší ze všech magických umění a slušný člověk se mu vyhýbá." Na okamžik se odmlčela a dodala: "Ale postupem času se tu a tam něco doslechnete."

"Jako například?" zeptal se James.

"Říká se, že někteří ze služebníků temných mocností nejsou ve skutečnosti živé; i ty nešťastné duše, zajaté tímto hlavním upírem, mají v sobě nitku života. Stačí ji přetnout a ony zemřou," vysvětlovala Hilda. "Ale někteří z mocnějších přisluhovačů zla se spikli proti dobrým bohům, aby se zbavili své smrtelnosti nadobro."

"Jak také tvory můžeme zničit?" zeptala se Jazhara.

"Najděte nádobu, ve které přechovává svou duši. K tomu, aby získal upír takovou moc, je třeba oběti, a to, co jeden získá na jedné straně," -natáhla ruku- "ztrácí na straně druhé." Natáhla druhou ruku.

"Aby získal nesmrtelné tělo, umisťuje svou životní podstata někam poblíž. Často ji chrání zaklínadla, neboje skrytá takovým způsobem, aby se co nejvíce ztížilo její nalezení."

"Na něco takového nemáme čas," řekl James. "Tenhle vládce upírů je silný. Právě teď se už možná dostal z krypty a pobíjí Kendarica se Solonem."

"A jestli ztratíme Kendarica -" nadhodila Jazhara.

James zamračeně přikývl. "Neměli jsme jinou možnost než ho nechat ve společnosti Solona. Ale musíme si pospíšit."

"Kde máme hledat?" zeptala se Jazhara. "Bude v té kryptě, kde se nachází hlavní upír?"

Hilda zavrtěla hlavou. "To je velice nepravděpodobné," odpověděla. "Přinesl si ji sice s sebou, ale jakmile sem dorazil, ukryl ji někde v bezpečí."

"Kde že se tu objevil poprvé?" zeptal se James.

"V dřevorubcově chatrči," odpověděla Hilda.

"Tak se musíme podívat tam," přikývl James. "Kudy se tam dostaneme?"

"Běžte ke statku sedláka Altona a dejte se po cestě, která jej míjí z východní strany," radila jim Hilda. "Míli za posledním plotem uvidíte stezku, která vede do lesa, a když po ni urazíte další míli, dostanete se ke dřevorubcovu domu. Ale dávejte pozor, kam šlapete, protože vládce upírů má mnoho spojenců."

James se rozhlédl. "Už teď je skoro tma jako v noci," poznamenal. "Máš tu nějakou lucernu nebo pochodně?"

"Pochodně," přikývla stará žena. "Přinesu vám jich pár." Vešla dovnitř a o chvíli později se znovu vynořila ze dveří se třemi pochodněmi - jedna hořela; zbývající dvě držela v podpaždí. "Jen tři; víc jich tady nemám."

James si vzal zapálenou a Jazhara se chopila zbývajících. "Budou muset stačit," odpověděl James. "Děkujeme, Hildo, za všechnu tvou pomoc."

"Děkovat není třeba."

"Až bude po všem," ozvala se Jazhara, "vrátím se za tebou a budu ti vyprávět o Hvězdně."

"To si ráda poslechnu," přikývla stará žena.

James se ještě naposledy podíval Hildě do tváře. "Buď zdráva," řekl. Pak se otočil a vyrazil zpátky k vesnici. Jazhara ho následovala.

Stará žena sledovala, jak jí mizí z očí, pak se otočila a pomalu se vrátila do svého domova.

James s Jazharou většinu cesty utíkali a zastavovali se jen tehdy, když měli pocit, že jsou blízko nebezpečí. Město nechali brzy za sebou a pokračovali po východní silnici a pak postupovali po stezce v lese, kterou jim poradila stará žena.

Les stál ponořen do naprosté temnoty, jako by si poledne vyměnilo místo s půlnocí. Kromě toho jim na cestu nesvítil žádný měsíc a temnota byla jak hrozivá, tak nepřirozená. Stezka sice vypadala docela vyšlapaně, ale byla úzká a James musel bojovat s nutkáním vyskočit při každém hlasitějším zvuku.

Denní ptactvo už dávno přestalo zpívat, ale zároveň chybělo i tiché houkání a signály jejich nočních protějšků. Ve vzduchu panoval nepřirozený a nezvyklý klid, jako by magie, která uhasila slunce, utišila i vítr.

Náhle se nočním vzduchem ozval zvuk vzdáleného vytí. Velice rychle se k prvnímu hlasu přidaly další.

"Vlci!" vyrazil nevěřícně James.

"Pospěš si," pobídla ho Jazhara a James vyrazil takovým tempem, že mu na úzké stezce neustále hrozil pád a zranění.

Ještě chvíli se proplétali mezi kmeny stromů a spěchali po kamenech, pokrývajících stezku, až nakonec dorazili k malému domku na pasece. Zevnitř domu se linulo narudlé světlo, které jasně viděli prasklinami kolem dveří a malým oknem vedle nich.

"Někdo je uvnitř," upozornil Jazharu James.

"Někdo je venku," opáčila čarodějka a ukázala k domu.

Zpoza rohu se vynořily čtyři postavy a jako jedno tělo vykročily k místu, kde se James s Jazharou zastavili.

Jazhara sklonila hrot hole a směrem k postavám vyslala proud bělostného světla. Ze suchého listi na zemi se začalo kouřit, když se nad ním prohnal blesk, který udeřil do čtyř upírů. Ti se sice snažili kráčet dál, ale jejich těla se jen chvěla a neovladatelné třásla.

"Běž dovnitř!" zavolala Jazhara. "Já se s nimi vypořádám!"

James proběhl kolem bezvládných postav, z nichž už dvě padly k zemi, kde sebou házely jako ryby, vyvržené příbojem na pláž. Nezpomalil, ale rovnou zvedl pravou nohu a prudkým úderem vykopl dveře směrem do budovy.

Na stoličce tam seděla žena, která se podle všeho starala o dítě v proutěné kolébce, ale jakmile James vešel dovnitř a ona se otočila, bylo mu jasné, že také patří k upírům. Se zavrčením se vrhla směrem k panošovi s prsty zatnutými jako drápy a s vyceněnými zuby.

James uskočil na stranu a rozmáchl se rapírem po jejích nohách, aby ji podetnul podkolenní šlachy. S bolestným a vzteklým zaječením se zhroutila na zem a James sekl po jejím krku. Jeho lehká čepel narazila na kost a byla sražena stranou a on si v tom okamžiku přál, aby měl po ruce něco pádnějšího než rapír, který byl vhodný k bodání, ale vůbec ne k sečným ránám.

Vytrhl čepel z mrtvého masa a sekl po ženiných natažených rukách. Upírka se stáhla v bolesti, pokusila se couvnout a pak i vstát.

Když se napřimovala, skočil James dopředu, opřel se jí nohou o břicho a vykopl ji ven. Její zraněné nohy ji zradily: když padala na záda, rozehnal se James pochodní, plamen se dotkl lemu její sukně a zapálil jej.

Během okamžiku se žena zuřivě válela po zemi a snažila se plameny uhasit. James se obrátil k vybavení chatrče. Nebylo tu skoro vůbec nic - jen malý stůl, kolébka a vědro, postavené poblíž krbu. Nebyla tu žádná očividná skrýš, žádná truhlice nebo místo, kde by mohl upír uložit nádobu se svou duší.

James vykročil kupředu a podíval se do kolébky. Nad tím, co se mu objevilo před očima, se bolestně zašklebil: leželo v ní tělo. Dítě už bylo očividně nějakou dobu mrtvé. Jeho malé tělíčko bylo celé seschlé a scvrklé a jen pokožka se táhla po křehkých kostech. Ale ze všeho nejodpornější bylo narudlé světlo, které se z těla linulo.

James zaváhal a vůbec se mu nechtělo malé mrtvolky dotýkat. Pak odložil stranu odpor a dotkl se naběhlého bříška. Jeho doteku odolávalo něco tvrdého. Vytáhl dýku, ztěžka polkl a zabodl její hrot do břicha dítěte. V malém hrudním koši zářil nepříjemným a zneklidňujícím světlem velký kámen, barvou podobný rubínu.

James musel přelomit dvě žebra, aby jej dostal ven. Zatímco to dělal, vešla dveřmi dovnitř Jazhara. "Už jsou všichni mrtví -" Zarazila se a na tváři se jí objevil vyděšený výraz. "Co je tohle?" zeptala se.

"To sice nevím jistě," řekl James, "ale myslím si, že to dítě je nádoba."

Jazhara se podívala na červený kámen. "V tom případě bude tohle Kámen duše," poznamenala. Na okamžik zavřela oči a pronesla krátké zaříkání; pak je znovu otevřela a řekla: "V tomto kameni je uzavřeno skutečně velké množství magie. A páchne zlem."

"Co s ním uděláme?" zeptal se James.

"Vezmi jej ven," řekla Jazhara;

Znovu k nim dolehlo vytí vlků a tentokrát se zdálo, že zní z mnohem větší blízkosti.

"Pospěš si," naléhala.

James ji dychtivě poslechl.

Jakmile vyšli oba z chatrče, která kdysi skýtala domov dřevorubci, Jazhara se rozhlédla. "Tamhle!" řekla a ukázala k nízké stodole, v níž se nacházela dílna. V rohu se nacházely měchy a kovářská výheň, kde byly opravovány a ošetřeny různé nástroje a nářadí, které pán domu používal ke své práci. Okamžitě našla to, co hledala.

"Polož ten kámen na kovadlinu," nařídila mu.

James ji poslechl. Jazhara se natáhla a z hromady nářadí v koutě vytáhla malé, ale těžké železné kladivo. Pozvedla jej. "Zavři oči!" přikázala mu a James se odvrátil.

Zaslechl zvuk dopadu kladiva na kámen, a pak cítil, jak ho pokožka po celém těle svědí. Přelila se přes něho vlna energie, která mu obrátila vnitřnosti naruby a on musel bojovat o to, aby udržel žaludek na svém místě. Okamžitě poté přišel pocit nezměrné ztráty a neštěstí, pocit marnosti, který jako by se mu vpil do samotného morku kostí; následovalo jej vzepětí vzteku a hněvu, při němž se mu srdce divoce rozbušilo a do očí mu vyhrkly slzy.

Zalapal po dechu a slyšel, že Jazhara očividně bojuje s týmiž pocity. Když konečně znovu otevřel oči, všiml si, že ve snaze ovládnout nával nevolnosti nebyla zdaleka tolik úspěšná jako on.

I přesto, že se cítil dezorientovaný a že se mu točila hlava, další vytí vlků ho znovu přivedlo ke chladnému uvažování. Silou vůle se přinutil ke střízlivosti.

A pak se obloha roztříštila. Temnota byla znenáhla prosvětlena prasklinami světla, které se objevily jako tenoučké mřížoví na naprosto černém nebi. Temná noc zmizela, jako by se okno ze zakouřeného skla rozbilo. Zdálo se, jako by se k obzoru řítily celé kusy černé oblohy a rozpouštěly se a vyhledaly do řídké mlhy těsně nad korunami stromů. A na místech každého střepu zářila jasná denní obloha.

Nad světlem náhle zazářilo světlo jasného poledne - naprostá a nepřerušovaná záře.

Vytí smečky vlků utichlo v dálce a denní ptáci znovu začali zpívat.

"Tohle jsem nečekala," ozvala se Jazhara.

"No, ať už jsi to čekala, nebo ne," odpověděl ztěžka James, "já zase po dlouhé době vidím rád jasný den." Zvedl oči směrem k planoucí kouli slunce a dodal: "Je sotva poledne."

"Hodně se toho od rána stalo," přikývla. "Pojď, musíme se vrátit na hřbitov a zjistit, jak se vyvíjí situace tam."

Společně proběhli městečkem zpátky a vydali se po široké stezce ke hřbitovu. Cestou už viděli, jak obyvatelé Haldonova vrchu vyhlížejí ze dveří a oken, udiveni a nadšeni nečekaným a bleskovým návratem denního světla. Několik odvážnějších duší už se odvážilo vyjít ven na zápraží a nyní se na sebe dívaly, jako by hledaly ve tvářích dalších rodáků ujištění, že se snad věci konečně začaly navracet k normálnímu stavu.

Ve chvíli, kdy dorazili ke hrobce, byli kvůli obnovenému horku slunce celí zpocení a udýchaní. Bratr Solon s Kendaricem stále ještě stáli před zahrazenými dveřmi a hlídali, aby nikdo nepronikl ven.

"Kde jste byli?!" zavolal na ně Kendaric.

"Něco jste museli udělat," ozval se mnich. "Uvnitř před chvilkou propukl pěkný rozruch a pak se nám obloha roztříštila nad hlavami. Počítám, že ty dvě věci spolu měly něco společného, že?"

"Našli jsme jeho Kámen duše a rozbili jsme jej," odpověděla Jazhara.

"Myslel jsem, že..." řekl James, "že prostě zemře nebo tak něco, když jsme ten kámen rozbili."

"Já na tyhle věci nejsem vůbec odborník," zamyslela se Jazhara. "Hilda by možná věděla víc. Ale vsadila bych se, že teď, když jsme zničili ten drahokam, můžeme najít nějaký způsob, jak ho zabít."

"A nemohli bychom ho tam prostě nechat a počkat, až zajde sám?" navrhl Kendaric.

"To sotva - pokud je právě on zdrojem toho, co zastavuje tvé kouzlo," namítla Jazhara.

Kendaric se s odevzdaným výrazem sklonil a začal ode dveří odtahovat první z náhrobních kamenů, které jim bránily v otevření. "Nechtěli byste mi třeba pomoci?" optal se.

"Popravdě řečeno ani ne," odpověděl James upřímně. Pak se ale sklonil a chopil se druhého kamene.

"Máme nějaký plán?" zeptal se bratr Solon.

"Musíme utnout hlavnímu upírovi jednu ruku, pamatujte," připomněla jim Jazhara.

"Necháme je otevřít dveře," řekl James. "Nemají moc rádi světlo, takže to by je mohlo zpomalovat. Nedávno jsem narazil na démona, který měl ze slunečního světla popáleniny. Možná to s těmihle tvory vyjde nastejno."

"S obyčejnými, podřízenými stvořeními toho hlavního upíra možná," nadhodil bratr Solon a chopil se náhrobku z druhé strany. "Ale předpokládám, že by nám ten nejsilnější, který sem celou nákazu zatáhl, mohl působit trochu problémů."

"Možná bychom je mohli pobíjet jednoho po druhém, až budou vycházet," navrhl Kendaric, když náhrobek, který odtahoval, odvalil o kousek dál a vrátil se pro další.

Dveře se začaly pohybovat, když se o ně upíři zevnitř znovu opírali. "Nemůžeme je prostě spálit," namítla Jazhara. "Nebo přinejmenším nesmíme jen tak bez ničeho spálit jejich vůdce. Potřebujeme jeho ruku."

"Možná bychom ho nějak mohli přinutit k tomu, aby ji vystrčil ven," navrhl Kendaric. "Pak bychom ji usekli a utekli odsud."

Solon se zasmál. "Prostě budeme rozbíjet hlavy a podřezávat hrdla. Takhle to bude nejjednodušší."

James ustoupil ode dveří, které se pomalu začínaly otevírat. "Ano, takhle to bude nejjednodušší," souhlasil. Pak se dveře najednou zhouply v závěsech a ven vyskočily dvě postavy. "Nikdo ale neříkal, že to bude lehké!"

Sotva vystoupil jeden z upírů do neočekávaného denního světla, sekl ho panoš po hrdle. Jakmile se pokožky tvora začaly dotýkat sluneční paprsky, začalo mu tělo černat a tvor zavyl bolesti.

Druhý upír se otočil a pokusil se vrátit do hrobky, ale dva další, kteří se snažili dostat ven, ho před sebou vytlačili. Bratr Solon se zeširoka rozmáchl válečným kladivem a nejdřív srazil stranou ode dveří jednoho a pak druhého z nich.

Jazhara se zapřáhla a udeřila okovaným hrotem své hole a brzy ve slunečním světle ležely tři spálené mrtvoly. James se zahleděl do šera, panujícího v kryptě. V jasné sluneční záři vypadal prostor ještě temnější a hrozivější. Nezdálo se, že by se tam něco pohybovalo.

"Myslím, že budeme muset jít dovnitř a najít si ho sami," řekl James tiše. Podíval se na Kendarica a kývl bradou k jeho krátkému meči. "Ty jediný máš čepel, kterou dokážeš tomu tvorovi useknout hlavu. Jestli se nám ho podaří srazit na zem, bude tahle práce právě na tobě - a zkus při tom nezasáhnout mě nebo Solona,ano?"

Tovaryš cechu trosečníků zbledl jako stěna, ale přikývl. James se pak podíval na Jazharu a zvedl obočí. Podíval se zpátky na Kendarica. "Ona ho bude možná muset zapálit, takže chci, abys dokázal kdykoli přiskočit a utnout mu ruku." Kendaric si manžetou rukávu otřel pot z horního rtu. "Kterou mu mám useknout?" zeptal se nejistě.

"Myslím, že tohle bude docela jedno a kterákoli poslouží," řekl James. Ještě jednou kývl na Solona a oba najednou se vřítili do krypty. Běželi oba po jedné straně podél prostředního katafalku a očima přejížděli zprava doleva.

Prostor krypty zaplňovaly tři skupiny katafalků, rozestavěné po třech, a oba věděli, že za jedním z nich se musí skrývat hlavní upír. Právě když James dorazil ke druhé trojici, ucítil předtuchu. "Solone, nad tebou!" zavolal.

Mnich bleskově vzhlédl právě v okamžiku, kdy se k němu od stropu snesla postava a život mu zachránilo jen Jamesovo varování. Bleskově zareagoval - otočil se a ohnal se válečným kladivem, takže zobec vrazil hlavnímu upírovi do žeber.

Nečistý tvor přelétl celou místnost a narazil do kamenné zdi kousek od Jamese; ten se rozmáchl rapírem, podnikl výpad a pokusil se probodnout upíra na podlaze, ale ten znovu s nepřirozenou rychlostí vyskočil a proklouzl těsně před hrotem Jamesovy zbraně.

Pak seshora seskočil druhý upír a James se náhle octl na podlaze. Pach rozkládajícího se těla zaútočil na jeho chřípí, zatímco se musel bránit útoku a váze dvou upírů. "Solone!" zavolal.

Silný mnich dorazil ke skupince tří postav na podlaze pouhými dvěma kroky. Jednoho z upírů popadl za límec a vyhodil ho dveřmi ven. Tvor vypadl na denní světlo a okamžitě začal bolestí ječet, když se mu pokožka na těle začala škvařit.

Kendaric k němu přistoupil a tak silným úderem, jakého byl schopen, mu oddělil hlavu od těla.

"Přikrčte se!" zavolala Jazhara.

Solon se okamžitě sehnul. Jazhara namířila hrot hole nahoru a vyslala zášleh zelených plamenů. Oheň se roztančil po kamenném stropě a v jeho žáru se zřítili na podlahu další dva upíři; zůstali bezmocně ležet, pomalu stravováni žárem.

James musel bojovat s nejsilnějším nepřítelem, na jakého kdy v životě narazil. Hlavní upír sice postavou připomínal obyčejného vysokého muže, ale jednou rukou sevřel Jamesovu bradu a otočil mu hlavu tak lehce, jako by

panoš sám otáčel hlavou malého dítěte.

I když se James snažil, seč mohl, nemohl jeho sevření odolat. Měl pocit, jako by se mu svaly na krku odtrhávaly od kostí a celou dobu se snažil zoufale udržet obličej natočený k útočníkovi. Koutkem oka sledoval, jak upír obnažuje tesáky a s hrůzou si uvědomil, že ho čeká strašlivá smrt s roztrženým hrdlem.

Zoufale se snažil zkroutit tělo, aby získal alespoň několik vteřin času navíc, ale vládce upírů měl sílu tří mužů. A pak se za ním najednou vynořil bratr Solon. Silný mnich popadl netvora za dlouhé vlasy, splývající na ramena, a strhl mu hlavu dozadu. James slyšel, jak Jazhara vola: "Zavřete všichni oči!"

Keshanská čarodějka pak bodla okovaným koncem hole prudce kupředu a zasáhla hlavního upíra přímo do úst. Netvorovy oči se překvapeně doširoka otevřely a na okamžik znehybněl, jako by ho tento nečekaný útok naprosto zaskočil. Vzápětí Jazhara rychle utrousila zaklínadlo a z hrotu její hole vyšlehl prudký záblesk energie. Upírova hlava byla zahalena výbuchem bělostného plamene a celý prostor krypty naplnil zápach planoucího masa.

Hlavní upír se s řevem vztyčil a Jazhara vytrhla svou hůl z rány. James se odplazil pozpátku ke zdi v okamžiku, kdy cítil, jak se váha nepřítele z jeho těla zvedla.

Pak k nim přeběhl Kendaric a přesně zacíleným pohybem se vložil celou svou vahou do širokého máchnutí, kterým oddělil upírovu hlavu od těla. Mrtvý nepřítel se zhroutil k zemi jako kámen.

Kendaric se zatvářil, jako by měl každým okamžikem začít zvracet.

"Díky," řekl James. "Díky vám všem." Pak se podíval na tovaryše a dodal: "Usekni mu tu ruku."

Kendaric zavrtěl hlavou a obrátil meč hrotem k sobě, aby jej podal jilcem napřed panošovi. "Udělej to sám, buď tak laskav," řekl. "Myslím, že na něco takového nejspíš nemám žaludek." Pak obrátil oči v sloup a v mrákotách se zhroutil na podlahu.

Později téhož odpoledne se pohodlně usadili v hostinci. James si zhluboka zavdal hořkého, dobře vychlazeného piva a snažil se nevěnovat pozornost bodavé bolesti v namoženém krku.

"Co teď?" zeptal se Kendaric, který byl stále na rozpacích nad tím, jak omdlel.

"Počkáme do rána," odpověděl James a otřel si pěnu z horního rtu. "Všichni jsme unavení a potřebujeme si odpočinout. Za svítání se pokusíme vyzvednout loď. Pokud to nepůjde, tak budeme vědět, že Hilda měla pravdu a potíže nám nepůsobí jen vládce upírů, ale i to, co je skryto dole v chrámu."

"Kdy dorazí pomoc?" zeptal se Kendaric.

"Hned ráno pošlu pro tu jednotku dole v Mlynářové odpočinku," řekl James. "Dorazí sem během dvou dnů."

"Počkáme?" zeptal se bratr Solon.

"Ne, vydáme se na průzkum do toho chrámu," zavrtěl panoš hlavou. "Už jsem párkrát tyhle věci dělal. Je docela nepravděpodobné, že tam dole někdo bude. Kdyby se tam někdo skrýval, už by si toho nepochybně někdo z vesnice všiml dávno předtím, než se tu začaly poslední dobou dít ty věci."

Jazhara upila ze svého korbelu. "Pořád mi ale vrtají hlavou dvě věci," poznamenala.

James přikývl. "Kdo za tímhle vším stojí?"

"Ano," řekla čarodějka. "Je jasné, že někdo chce udržet tuhle oblast odříznutou od zbytku světa, aby jeho přisluhovači mohli získat kořist, po které tolik touží." Rozhlédla se po nálevně, aby se ujistila, zeji nemůže slyšet nikdo z místních obyvatel, kteří tu také seděli. "Slzu," dodala tiše.

"Co je ta druhá věc, která tě trápí, paní?" zeptal se bratr Solon.

"Kde je William a jeho jednotka krondorské palácové stráže?" řekla Jazhara.

James pochopil dvojnásobnou obavu, protože zatímco tomu Solon s Kendaricem mohli rozumět jedině tak, že si dělá starost pouze o to, kde se nachází Medvěd, on věděl, že si dělá starosti i o Williamovo bezpečí.

James upil ze svého korbelu. Zamyslel se nad těmito dvěma věcmi a zničehonic zjistil, že mu dělají stejnou starost jako Jazhaře.

Kapitola patnáctá

PRŮSMYK DVOU TESÁKŮ

William sledoval krajinu před sebou.

Těsně nad vrcholky vzdálených stromů viděl Průsmyk dvou tesáků, vycházejícím sluncem vykreslený proti obloze v černém reliéfu. Na každé straně stezky se zvedala vysoká skála, takže útvar připomínal tesáky zmije, podle nichž také dostal své jméno. Vedle každého tesáku se nacházely mýtiny. William hleděl k severu a sledoval, jak s mýtinou po pravé straně hraničí okraj hustého lesa, který se zvedá na úbočí kopce. Po levé straně končila mýtina útesem, který se vypínal nad hlubokou roklinou. "Co myslíš - už tam na nás čekají?" zeptal se ho seržant Hartag.

"Cítím to až v morku kostí," přikývl William. "Dnes v noci bylo zatmění malého měsíce a právě dnes ráno nás sem měli žoldnéři ze Šedého drápu vlákat na porážku."

"Udělali jsme, co jsme mohli, abychom se sem dostali co nejrychleji, Wille," řekl Hartag. "Kdybychom spěchali ještě víc, koně by byli mrtví a muži by nedokázali zvednout meče."

"No, přinejmenším víme, co nás čeká a že tam někde čekají."

"Jak to chceš sehrát?" zeptal se ostřílený seržant. "Ty jsi táhl do boje v době, kdy já si hrál s prvním dřevěným mečem, seržante," usmál se William. "Co si o tom myslíš ty?"

Hartag se na chvilku odmlčel a přemýšlel, a pak řekl: "Určitě na nás čekají mezi těmi stromy. Ale vsadím se o roční žold, že Medvěd má nějaký ten tucet schovaný na mýtině vlevo, těsně nad útesem. Terén se tam nejdřív zvedá, a

pak prudce klesá, a řekl bych, že nás tam čekají nějací lučištníci na místě, které nebude z cesty vidět. Myslím, že měl v plánu nás navnadit k tomu, abychom následovali Šedé drápy průsmykem až k těm skalám. V tom okamžiku by nás napadl zprava, a jakmile bychom se stočili tím směrem, dostali by nás lučištníci v týle."

"Přesně takhle jsem to viděl i já," přikývl William. "Takže až uvidíme, jak na ten hřeben vyjíždějí nějací jezdci a budou sledovat, kde jsou žoldnéři, zjistíme, že jsi měl pravdu."

O necelou hodinu později se v prostoru mezi stromy a cestou objevila dvojice mužů na koních a zastavila se pod návrším po levé straně. "Dobře," přikývl William. "Tak se zdá, že jsme Medvěda našli."

"Mám tam poslat Stopaře?"

"Pošli je z druhé strany těch stromů a řekni jim, aby se pokusili proniknout co nejdál. Pak ať se vrátí a nahlásí, kolik mužů tam viděli. Chci je mít zpátky nejpozději v poledne."

Zatímco čekali, ubíhal čas pomalu, a William dal svým vojákům pokyn k tomu, aby se připravili k boji. Předpokládal, že Medvěd má mezi stromy ukryt větší počet mužů. William počítal, že nepřítomnost žoldnéřů Šedého drápu alespoň trochu zvrátí nepříznivý stav.

Chvilku před polednem se oba Stopaři - Maric i Jackson - vrátili. "V tom lese jich může být zhruba tak padesát, pane."

"Pěší, nebo jízdní?"

"Od obojího trochu. Vypadá to, že mají v úmyslu nás vlákat do boje tím, že proti nám vyrazí pěší žoldnéři, a jakmile po nich skočíme, vyrazí na nás jízdní jednotka."

William se nad tím zamyslel a řekl: "Nesmíme přistoupit na jeho hru." Velice dobře věděl, že stojí proti přesile: jeho šestatřicet mužů bude muset bojovat s Medvědovými padesáti nebo i více žoldnéři. "Odveďte nahoru do těch stromů půltucet mužů," rozkázal Stopařům.

"Čekejte tam bez ohledu na to, co uslyšíte, a jakmile Medvěd vydá rozkaz k tomu, aby jeho muži opustili ochranu toho úkrytu, vpadněte jim do zad. Nezdržujte se tam, ale stáhněte na sebe tolik nepřátel, kolik jen dokážete." Ukázal na levou stranu průsmyku. "Tamhle zaútočíme nejdřív."

"Jak si to představuješ?" zeptal se ho seržant.

"Třicet nás pojede klidně až tamhle" - ukázal na velký balvan poblíž úpatí návrší - "a pak zaútočíme na ty lučištníky za hřebenem. Zlikvidujeme je tak rychle, jak jen to bude možné, a donutíme Medvěda k tomu, aby odkryl karty jako první. Buď bude útočit pěšími žoldnéři, nebo se bude muset stáhnout a dát rozkaz nasedat na koně. Pokud dokáže Jackson, Maric a ostatní některé z jeho mužů stáhnout na sebe, tak se bude muset přeskupit za pochodu. Buď ustoupí a my se ho budeme držet, nebo zaútočí nekoordinovaně a my tím získáme šanci zvrátit jeho početní výhodu."

"Jak to bude vypadat, když se dá na ústup?"

"Jak říkám - budeme se ho držet, ale nezaútočíme dřív, než se to bude hodit nám. I když chci toho vražedného psa dostat, plníme svůj úkol skvěle, dokud mu bráníme v dosažení cíle."

"A to je co?" zeptal se seržant.

"Vdovský mys nad Haldonovým vrchem."

Seržant Hartag se rozhlédl. "Pokud se nepletu, pane, tak právě tam nás vede."

"Cože?" vyhrkl William.

"Západně za tamhletím hřebenem," ukázal seržant, "bys narazil na stezku, která prochází přes vrcholky kopců a míří přímo do lesů východně od Haldonova vrchu. Není to odsud ani dva dny tvrdé jízdy. Kdybychom vyrazili teď hned, mohli bychom tam být zítra za soumraku."

"Zatraceně," zaklel William. "Tohle ale nebylo na žádné mapě, kterou jsem kdy viděl."

Seržant se usmál. "Na královských mapách není zdaleka všechno, Wille - a ani polovinu těch opravdu důležitých věcí bys tam nenašel. Proto je lepší se vyptávat při každé příležitosti cestovatelů, obchodníků a dřevorubců, nemluvě o mládencích, kteří v té které oblasti vyrostli."

"Díky," odpověděl suše William. "Budu si to pamatovat."

"Takže co teď?"

"V tom případě ho nesmíme nechat uniknout." William se rozhlédl. "Jediné, co máme v rukávu, je moment překvapení.

Mají nad námi přesilu, takže kdyby se situace vyvíjela nepříznivě, zamíříme k řece dole."

"K řece?" zeptal se Hartag překvapeně. "Zbláznil ses, Wille? I kdybychom dokázali přežít skok ze třiceti stop, tak ty vodopády-"

"Ne," zavrtěl hlavou William. "Pokud to s námi začne vypadat špatně, seženeš chlapy dohromady a zamíříme na jih. Pokud má namířeno k Haldonově vrchu, tak se za námi nepustí. Ustoupíme k tomu překladišti, kolem kterého jsme projeli včera, a postavíme si prámy. Pokud použijeme řeku, dokážeme se dostat k Haldonově vrchu dřív než Medvěd, protože ten bude muset nechávat odpočívat koně."

"Aha," přikývl spokojeně Hartag. "Takže jsi nenavrhoval, abychom seskákali do řeky z tamhletoho útesu?"

"Pokud by to mělo být toto nebo se nechat se zabít..."

"Poslední útočiště, jistě," řekl seržant.

William si zastínil oči dlaní, když se znovu rozhlédl po okolí. "Kdy začneme?"

"Maric s ostatními by měli být na místě každou chvilku."

"Dej rozkazy," přikývl William. "Seřadíme se a pojedeme klusem, dokud nedám další rozkaz. Na ten zaútočíme doleva."

"Rozumím."

William počkal, dokud muži neutvořili spořádaný útvar, a když byli všichni na svých místech, postavil se do

čela jednotky. Podíval se na seržanta Hartaga po svém boku a napůl zašeptal:

"Snad vůbec poprvé v životě si přeji mít před sebou kapitána Treggara."

Hartag se zasmál. Přestože byl kapitán Treggar nadprůměrný důstojník, od chvíle, kdy William získal své ostruhy, byl trnem v patě každému z ostatních svobodných důstojníků, a i když s Williamem dospěli k nějaké dohodě, postavené na vzájemné úctě a pochopení, stále ještě nebylo jednoduché s ním vyjít. "Ano, i přes tu svou tvrdou slupku je to chlap, kterého má každý rád vedle sebe, když přijde na lámání chleba," přikývl seržant.

"Nu, když tu není, musím na špalek položit vlastní hlavu," pokrčil rameny William. "Jedeme!" zvolal.

Kolona se vydala klusem na cestu. William cítil, jak se mu žaludek stahuje a musel se silou vůle přinutit dýchat pomalu. Věděl, že jakmile uslyší zadrnčení tětivy luku nebo třesk mečů na štítech, ztratí okamžitě nervozitu a nejistotu a mysl se mu vyjasní s rychlostí, která ho nepřestávala překvapovat i přes to, kolika bojů a potyček se zúčastnil. Během bitvy se vlády nad životy mužů ujímal chaos a jakékoli plány mohl učinit, všechny se vždy vypařily v prvním okamžiku, kdy se střetl s nepřítelem. Už dříve si William uvědomil, že v bitvě dokáže nějakým způsobem vycítit, jak se věci vyvíjejí a co je třeba udělat.

Navzdory hádce a rozkmotření se svým otcem ohledně rozhodnutí opustit komunitu mágů na Hvězdně a vstoupit do armády znal William své pravé povolání a oblast, v níž byl skutečně nadaný. Jeho kůň vzrušeně zafrkal a poručík vyslal ke zvířeti uklidňující myšlenky, plné bezpečí. Napadlo ho přitom, že jsou chvíle, kdy se schopnost komunikovat se zvířaty obzvlášť hodí.

Když jednotka vojáků krondorské palácové stráže dorazila na dohled od průsmyku, objevili se nahoře na hřebeni nízkého návrší dva jezdci, kteří ji na sebe měli nalákat. Sehráli velké představení s tím, jak přejeli několik metrů přes hřeben, předstírali ‚překvapení' a dali se na útěk.

William zvedl ruku a zavolal: "Útok!"

Ale jeho vojáci, od kterých nepřítel očekával, že se vrhnou na dva vojáky na hřebeni, se otočili a vyrazili plnou rychlostí přes louku na druhou stranu. Terén se zvedal k malé plošině, za kterou pak prudce klesal. Přesně podle Williamova předpokladu se za vyvýšeninou krčil v trávě tucet lučištníků, připravených vstát a zahájit na královské vojáky palbu zezadu.

Náhle se před nimi vynořila jednotka jezdectva, a přestože několik jich dokázalo vystřelit, většina byla sražena k zemi a přejeta dřív, než stačili vůbec natáhnout tětivu. William nařídil svým mužům vytvořit řadu, a pak zastavil.

Rozkazy byly prosté. Měli zůstat stát a čekat, dokud se nepřítel neukáže sám. Přesně podle předpokladu se Medvědova reakce příliš neodlišovala od scénáře, který William sám předpovídal.

Z hradby stromů se vyřítila skupina pěších a zastavila se, jako by se připravovala k útoku. William je rychle přelétl pohledem a spočítal si, že jich jako další návnada bylo vysláno osmnáct. To znamenalo, že v lese se skrývalo ještě dalších třicet jezdců. "Čekat!" zavolal.

Medvědovi muži zůstali stát v řadě a když bylo jasné, že na ně jejich protivníci nehodlají zaútočit, začali bušit meči do štítů a ponoukat Krondořany.

"Čekat!" opakoval William.

Obě strany proti sobě stály dlouhou, napjatou chvíli, a pak se Hartag zeptal: "Nezvedneme trochu sázku, Wille?"

"Jdi do toho," přikývl mladý poručík.

"Lučištníci!" křikl Hartag a půltucet Krondořanů si v sedle vyměnilo zbraně. "Zamířit a střílet podle vlastního uvážení; pal!" rozkázal seržant a krondorští jízdní lučištnici vypustili první šípy.

Šest Medvědových mužů padlo k zemi. Ve chvíli, kdy lučištnici založili šípy podruhé a natáhli tětivy, se už dvanáct zbývajících žoldnéřů otočilo a dalo se na útěk. Dorazili ke stromům a rozplynuli se v šeru. Vojáci palácové stráže ještě vypustili další salvu, ale na druhé straně bojiště už v době, kdy šípy dopadly, nikdo nebyl.

"Luky na ramena!" zavelel Hartag.

Lučištníci poslechli a jakmile skryli luky a posunuli si toulce dál na záda, znovu se chopili mečů a strčili ruce až po předloktí do řemení štítů.

Rozhostilo se ticho. Medvěd se svými žoldnéři vyčkával, až se krondorští vojáci pustí do útoku, ale William se rozhodl, že počká a bude raději bojovat v otevřeném prostoru.

"Co teď?" zeptal se voják, který seděl v sedle svého koně poblíž Williama s Hartagem.

"Teď počkáme a uvidíme, kdo se poškrábe na zadku první, chlapče," odpověděl seržant.

William se uvolnil a napadlo ho, jak dlouho asi budou muset čekat.

Kendaric stál na útesu u Vdovského mysu a díval se na stěžeň lodi, kterou mu již dříve označil bratr Solon. Nervózně se rozhlédl. "Dávejte pozor na další ty tvory, kteří se nás snažili zastavit posledně," řekl se sevřeným hrdlem.

James tasil rapír. "Pusť se do toho," odpověděl.

Kendaric znovu zkusil vyvolat své kouzlo, ale znovu nefungovalo. Otočil se k ostatním. "Nic," řekl zklamaně. "Pořád to ještě něco blokuje."

Jazhara pokrčila rameny. "Přesně toho jsme se obávali. Hilda nám říkala, že ten vládce upírů není největší zlo, které tu je."

"Čas se krátí," ozval se bratr Solon. "Pojďme najít tu jeskyni," navrhl.

Vrátili se na pláž za útesem. Jeskyni našli překvapivě rychle a lehce. Byla mělká, sahala do hloubi skalisek jen nějakých tucet yardů a šero uvnitř rozptylovalo jasné jitřní světlo. Na zadní straně jeskyně našli vzorec, složený z různých kamenů. James zkusme jeden stiskl; pohnul se. Na okamžik se zaposlouchal. Žádný zvuk se neozval.

"Není to mechanické," usoudil panoš.

"Což znamená, že je to magický zámek," přikývla Jazhara.

"A to také znamená, že nevím, jak ho vypáčit."

"Co teď?" zeptal se Kendaric nejistě.

"Máme ještě tu ruku a artefakt," připomněl bratr Solon.

James shodil z ramene vak a vytáhl z jeho koženého nitra talisman a upírovu ruku. Upevnil kovový amulet s malou perlou do ztuhlých prstů a zvedl ji k portálu. Stiskl nejméně tucet různých kombinací vzorů a tlaků a nakonec znovu od kamenné stěny odstoupil.

"Hilda nám neřekla všechno," usoudil panoš a znovu vrátil předměty do svého vaku.

"Ale řekla nám, abychom se vrátili zpátky," připomněla Jazhara.

"Pojďme se jí zeptat," přikývl James. Přehodil si popruh vaku přes rameno a napřímil se.

Během necelé půlhodiny vyšli znovu na vrchol útesu. Hilda na ně už čekala na zápraží, když k její chatrči přišli. "Takže jste toho upíra zabili, že?" zeptala se.

"Ano," odpověděl James. "Jak to víš?"

"Na něco takového nemusí být člověk mág, mladíku. Kdybyste vy nedostali jeho, zabil by on vás a vy byste tu se mnou nestáli." Otočila se a řekla: "Pojďte na chvilku dovnitř."

Následovali ji do chatrče, a jakmile se všichni vtěsnali do malé místnůstky, stará žena řekla: "Dej mi tu ruku."

James otevřel svůj vak a dal jí upírovu ruku. Vzala z háku vedle ohniště velkou mělkou pánev a svrasklý úd na ni položila. Pak postavila pánev mezi plameny v ohništi a řekla: "Tohle je ta nepříjemná část."

Maso na upírově ruce se svraskávalo a černalo, až ji celou za chvilku obklopil páchnoucí modravý plamen, během několika vteřin zůstaly na pánvi jen zčernalé kosti.

Hilda vytáhla pánev z ohniště a postavila ji na kamennou římsu. "Necháme to na chvilku vychladnout," řekla.

"Můžeš nám říct něco o tom, proti čemu tady vlastně stojíme?" zeptala sejí Jazhara.

Hilda se zamračila. "Právě kvůli tomu jsem vám neřekla ani slovo o tom, že nejdřív musíte tu ruku proměnit v popel. Právě proto jsem vám neřekla, jaký vzorec je třeba k otevření zámku." Postupně se jim všem podívala do tváře. "Nyní se postavíte tváří v tvář nezměrnému zlu a já musela vědět, jestli jste toho boje hodni. To, že jste porazili vládce upírů, mě přesvědčilo o tom, že vám nechybí nutné odhodlání a odvaha. Ale nyní vás čeká daleko horší a záludnější nepřítel.

O tom, že se pod zdejšími útesy skrývá Chrám černé perly, vím už celou řadu let. Nikdy jsem nedokázala proniknout dovnitř - kromě cesty, kterou mi poskytuje mé umění. Ale i to málo, co se mi podařilo zjistit, vypovídá jasnými slovy o zlu, které nezná obdoby."

"O jakém ‚zle' to vlastně mluvíš?" zeptal se jí bratr Solon.

"Kde bych měla začít?" položila Hilda řečnickou otázku. "Námořníci, kteří zahynuli u zdejšího pobřeží - a nebylo jich málo - nikdy nepoznali skutečné spočinutí duše. Místo toho se jejich nebohé duše staly otroky té zkažené bytosti, která chrámu vládne. Cítím její přítomnost jako blízkost velkého oka. Celé dlouhé roky bylo zavřené, ale nyní se otevřelo a sleduje celé okolí."

James si vzpomněl na bitvu u Sethanonu, kde Murmandamus, falešný prorok moredhel, uvěznil umírající energii svých služebníků v pokusu získat Kámen života. "Takže můžeme usuzovat, že ať už je tento plán jakýkoli," poznamenal rychle, aby nikdo z jeho společníků nemohl Hildě bezděky prozradit záchranu Slzy bohů, "připravuje se už podstatně delší dobu."

"To rozhodně," přikývla stará čarodějka. Vstala a přešla ke své truhlici, otevřela ji a vytáhla něco ven. "Ale oko samo neví, že je sledováno," poznamenala a zvedla dlouhý, štíhlý artefakt - kouzelnou hůlku nebo krátkou tyčku, vyrobenou z něčeho, co vypadalo jako krystal ledu. "Tohle jsem se odvážila použít jen jednou a od té doby jsem tuto pomůcku skrývala právě pro tento okamžik. Musím vás ale varovat: to, co uvidíte, vás může rozrušit."

Máchla předmětem ve vzduchu a tiše pronesla zaklínadlo, a náhle se v prostoru před nimi objevila trhlina, černá brána do jiného prostoru, která ale působila plastickým dojmem. Pak obraz ožil a oni hleděli do prostoru jeskyně. Na kamenné zdi viselo ozdobné zrcadlo. Viděli, jak přichází postava, která se odrážela v ploše zrcadla, a Jazhara i bratr Solon tiše zamumlali. Tuto postavu už James jednou viděl - nebo lépe řečeno postavu jí podobnou. Byl to dávno mrtvý kněz nebo mág, oživený pomocí temné nekromancie. Proti jednomu takovému už stál před několika měsíci ve starobylé opuštěné keshanské pevnosti jižně od hranice Království a nyní si uvědomil, že mezi tím, co se dělo tam a tím, čeho byl svědkem zde, bylo vzájemně propojeno. Postava mávla kostnatou rukou a v zrcadle se objevil obraz. Muž měl orlí nos a v očích jako by mu plál temný oheň. Temeno měl holé a chomáč šedých vlasů, který lysinu obklopoval, mu spadal na ramena. Byl oblečený v naprosto nenápadných šatech a vypadal spíše jako obchodník. Pak se z trhliny ozval hlas nemrtvého mága.

"Přicházejí," řekl tvor.

"Je s nimi ten příslušník cechu?" zeptal se muž ze zrcadla.

"Přesně podle plánu." V mágově hlase zaznělo uspokojení. "Budou obětováni za svítání. Máš amulet?"

"Ne," zavrtěl hlavou muž. "Má ho můj služebník."

Nemrtvý tvor řekl: "Patřil ti, ale mocí jej naplnil hlas našeho boha. Zvolil si někoho jiného - stejně si zvolil tebe místo mne."

Muži v zrcadle se při této poznámce objevil ve tváři podrážděný výraz. "Ale on není té moci hoden," namítl.

"Nicméně bez amuletu nemůžeme pokračovat."

"Najdu ho. A až se mi to podaří..."

Najednou se obraz rozvlnil a náhle měli před očima vrcholek Vdovského mysu, kde se společně shromáždili

tvorové z těch nejnižších kruhů pekla. James sotva dokázal ovládnout nutkání něco říct, protože některé z těchto tvorů poznával, ale byli tam ještě další, kteří působili daleko hrozivějším a děsivějším dojmem. "Kdo to byl?" podařilo se mu konečně zašeptat.

"Mág neuvěřitelně mocných a temných sil, chlapče," odpověděla Hilda. "Neznám sice jeho jméno, ale pozoruji jeho práci - a je ve spojení se silami ještě více zlými, než jsi viděl podle tohoto obrazu. Sleduj a uč se."

Muž se obrátil čelem ke shromážděným tvorům a James vytřeštil oči, když zahlédl na skaliskách ležet své vlastní tělo: hrudní koš měl roztržen jako by velkou rukou. Poblíž ležela nehybná těla Jazhary a Solona. Kendaric stále ještě žil, ale byl jako dobytek na porážce spoután provazy, které se snažil marně přetrhnout. Z řetězu, který měl muž pověšený na krku, visel obrovský amulet s krvavě rudým rubínem. V jedné ruce držel muž dlouhou černou čepel. Ve druhé pak velký kámen, zbarvený ledově modrou barvou. "Slza!" zašeptal Solon.

Jediným pohybem si mág klekl a rozetnul Kendaricovu hruď, pak ponořil ruku do hrudního koše a vytrhl tovaryši cechu trosečníků srdce. Ze stále ještě tepajícího svalu prýštila krev na Slzu a mág se napřímil a otočil se, aby ji ukázal shromážděným démonům. Barva Slzy se změnila z ledově modré v krvavě rudou a dav zaječel nadšením. Náhle obraz zmizel.

"Nedovolte těm představám, aby vás jakkoli omezovaly," varovala je Hilda.

Kendaric vypadal, jako by se potácel na samotném pokraji hysterického záchvatu. "Ale oni mě chtějí zabít!" vykřikl. "Chtějí nás zabít všechny!"

"Hodlají se o to pokusit, mladíku," odpověděla Hilda. "Ale ničí budoucnost není vytesaná do kamene. Zlo ze všeho nejlépe dokáže vidět to, co vidět chce. A v tom spočívá jeho slabost. Nedokáže si na jediný okamžik představit možnost prohry. Což nyní právě vy dokážete; a co víc, znáte cenu, kterou za podobnou prohru zaplatíte."

"Takže tyto vize...?" zeptala se Jazhara.

"Vám mají posloužit jako varování," dokončila stará žena za ní. "Nyní o svém nepříteli a o tom, co má v plánu, víte mnohem více, než ví on o vás. Samozřejmě ví, že jste sem přišli vyzvednout a zachránit Slzu bohů -"

Solonovi klesla ruka k hlavici jeho válečného kladiva. "Jak to, že o tom víš, ženo?" zeptal se mnich ostře.

Hilda ledabyle mávla rukou. "Nejste jediní, kdo ví, jakými cestami se ubírá vesmír, Ishapiane. Byla jsem stará dřív, než se narodila tvá bába a pokud ke mně budou bohové laskaví, budu žít ještě tehdy, až zemřou tví vnukové. Ale i kdyby ne, pak jsem svou cestou sloužila dobru, a to mi dává uspokojení. Možná je mým osudem jen to, abych byla v tomto okamžiku tady a poučila vás, a já vydechnu naposledy poté, co uspějete, nebo selžete. To nevím. Ale vím toto: pokud selžete, nebudu samotná, kdo dožije své dny v marnosti a utrpení.

Vždy si pamatujte, že vize jsou silným projevem magie, ale i ta nejlepší z vizí je pouhou představou, odrazem mnoha možných cest. Stále ještě dokážete změnit svou budoucnost. A vy ji měnit musíte!" Vstala. "Teď už běžte, neboť čas se krátí a na vás čeká ještě mnoho práce. Tomu tvorovi, kterého jste viděli, se říká v dávném jazyce ‚liche'. Za to, že žije, může děkovat pouze těm nejmocnějším a nejčernějším magickým uměním. On vás odvede k tomu, co vám brání ve vyzvednutí lodi se Slzou bohů. Musíte jej najít, zničit a ukončit hrůzu, která věžní mrtvé námořníky v útrobách jejich potopených lodí, která umožňuje tvorům noci kráčet za dne a která přináší starým ženám noční můry. A musíte to udělat dřív, než se objeví ten druhý, protože ten je podle mého soudu daleko nebezpečnější, a pokud získá ten amulet... nu, viděli jste sami, co má v plánu."

Hilda vstala a přešla k nyní už vychladlé pánvi. "Bratře Solone, buď tak laskav a dej mi ten talisman."

Solon vytáhl zpod košile váček. Na Hildin pokyn jej otevřel a stará žena nastavila k jeho okraji malý stříbrný trychtýř a vytřásla dovnitř popel, vzniklý spálením upírovy ruky. Pak si od ishapianského mnicha váček vzala, zavázala šňůrky v lemu, zamumlala krátké zaklínadlo a zatřásla váčkem, než jej podala Solonovi zpátky.

"Takže nyní," řekla pak, "máte klíč k chrámu. Abyste jej použili, musíte na dveřích, skrytých ve skále, klíčem provést následující vzorec."

Vykreslila jim jej rukou ve vzduchu - šlo o prostý pohyb, složený ze čtyř doteků. "Pak by se dveře měly otevřít."

"Prosím, ukaž nám ten vzorec ještě jednou," požádala ji Jazhara.

Hilda pohyb zopakovala a Jazhara s Jamesem přikývli.

Jazhara vzala starou ženu za ruku. "Jsi opravdu úžasná. Tvé srdce je skutečným přístavem moudrosti." Rozhlédla se. "Když jsem poprvé vkročila do tohoto domu, žasla jsem nad tvou znalostí léčivých bylin a rostlin. Nyní si uvědomuji, že dokážeš člověku nabídnout daleko více. Až bude po všem, vrátím se sem a budu ti vyprávět o Hvězdně. Celý svět by měl užitek z toho, kdyby ses připojila k tamějšímu společenství a podělila se s ním o svou moudrost."

Stará žena se usmála, ale v očích se jí objevil stín pochybností. "Nejdřív se vraťte, děvče. Pak si můžeme promluvit."

Jazhara přikývla a následovala ostatní ven z chatrče.

Stará žena sledovala, jak odcházejí. Když se konečně rozplynuli ve stínu stromů, přešla zpátky k ohni, protože navzdory teplému vzduchu slunečného dne cítila až v morku kostí mráz.

"Teď!" zavolal William a ukázal na linii stromů. Jeho vojáci jako jeden muž pobídli koně a vrhli se vstříc jezdcům, kteří odtamtud tryskem vyjížděli. Trvalo skoro celou dlouhou hodinu, než Medvědovi došla trpělivost a nyní měl William pocit, že dostal šanci, po které tolik toužil, protože se mu podařilo vylákat nepřítele do boje v otevřeném prostoru. Věděl sice, že jeho muži stojí proti přesile, ale také věděl, že jsou jeho vojáci lépe vyzbrojeni a vycvičeni. Vojáci krondorské posádky vyrazili do útoku přes cestu a William v duchu vyslal tichou modlitbu k nebesům, aby jeho osm útočníků v týle Medvědova útvaru dokázalo přinejmenším trochu zvrátit poměr sil na bojišti tím, že na sebe stáhnou nepřítele.

"Držet řadu! Dávejte pozor na ty boky!" řval seržant Hartag z plných plic na své muže a Krondořané tasili meče, sevřeli úchyty štítů pevněji ve zpocených dlaních a šlehali otěžemi své koně po krku, aby je vybičovali k co největší rychlosti.

Williamův svět se proměnil v rozmazaný proud obrazů. Stejně jako pokaždé, když se ocitl ve vřavě a lomozu boje, dokázal se celou svou pozorností zaměřovat na jednu jedinou věc: na muže přímo před sebou. Vstříc mu nyní vyrazil jezdec, postavil se ve třmenech a mečem se rozmáchl co nejvýš, aby zaútočil na Williamova ramena nebo hlavu.

Poručík se jediným plavným pohybem vyklonil v sedle doprava, zvedl nad hlavu levou paži a odrazil útok štítem, zatímco pravou rukou provedl výpad a bodl nepřítele do pravé nohy. Muž zařval bolestí a pak už byl William za ním.

Neměl nejmenší tušení, jestli se jeho nepřítel udržel v sedle, nebo jestli se zřítil na zem, a neohlédl se, aby to zjišťoval, protože přímo před sebou měl dalšího jezdce, který se po něm rozmáchl, a William v tom okamžiku pustil prvního jezdce z hlavy. Tento muž se blížil z Williamovy levé strany, což sice znamenalo, že dokáže daleko lépe a jednodušeji odrazit jeho výpad, ale o to složitější bude jakákoli snaha o protiútok krátkým mečem. Na okamžik William záviděl Keshanům jejich lehké šamšíry, proslulé dlouhou, prohnutou čepeli, a ocenil by dokonce i šavle, kterými byly vybaveny jízdní jednotky ve východní části Ostrovního království. Delší, lehčí čepel by mu teď posloužila daleko lépe.

William pustil tuto myšlenku z hlavy a připravil se pečlivě k obraně. V posledním možném okamžiku se místo toho, aby ji odrazil, pod útočníkovou čepelí přikrčil; pak bleskově otočil svého koně a pobídl ho ostruhami za mužem, který kolem něho právě projel. Muž se řítil na krondorského vojáka, který bojoval pěším způsobem, když ho William dohnal. Stačila jediná rána zezadu a už se zřítil ze sedla na zem a ztěžka dopadal ke smrti z rukou muže, kterého chtěl právě přejet a udupat k smrti kopyty svého koně.

Náhle se od Williama vrtkavá štěstěna odvrátila. Jeho vlastní kůň zařičel a on cítil, jak pod ním padá. Aniž by přemýšlel, odkopl z nohou třmeny a nechal hybnou sílu, aby ho sama vyhodila ze sedla na zem. Odhodil stranou krátký meč, ale štítu se držel pevně. Přitiskl bradu na hruď a snažil se převalit na levé rameno se štítem jako ochranným bodem, protože kvůli svému dlouhému meči v pochvě křížem na zádech nemohl použít rameno samotné.

Řízený pád ho dostal do místa za žoldnéřem, který bojoval s jedním s krondorských vojáků. William udeřil muže do týla štítem a nechal vojáka, ať ho dorazí. Bleskově si připevnil štít k pasu, sáhl přes rameno a vytáhl dlouhý meč. Celou tu dobu se snažil nevěnovat pozornost bolesti pohmožděných svalů.

William se pustil do boje s výhodou širokého rozmachu jedenapůlručního meče. Svět se kolem něho rozplynul v mlze jako vždy, když se snažil v boji přežít. Ale i přes tuto mlhu dokázal vnímat proud bitvy a věděl, že se věci nevyvíjejí příliš dobře.

Z okraje lesa se vynořila jednotka Medvědových mužů, pokrytá ranami. Neustále se ohlíželi přes rameno. Osm útočníků v týle boje očividně dokázalo zasadit nepřátelským žoldnéřům citlivé rány, ale situace nyní začala nahrávat Medvědovi.

William zabil žoldnéře, s nímž právě bojoval, a na okamžik znehybněl. Vší silou duše vyslal k útočícím koním představu: Lev!

Pokusil se co nejlépe napodobit řev velkých lvů severních podhorských lesů a vložil do větru představu pachu lovícího dravce.

Koně jako by zešíleli strachy, vyhazovali a frkali a několik jich shodilo své jezdce.

William se otočil a pustil se do boje s dalším protivníkem. O několik chvil později si uvědomil, že se žoldnéři dali na útěk.

William se otočil a všiml si, že jeho muži buď honí ty, kteří prchají, nebo se soustřeďují na jedinou skupinku Medvědových mužů, kteří ještě zůstali a kladli odpor. V hrudi ucítil vzepětí vzrušení. Bitva byla skoro vyhrána a už šlo jen o otázku času. A také už na svého nepřítele konečně viděl. Rozběhl se; už se nemohl dočkat, až skoncuje s Taliiným vrahem a naplní svou touhu po pomstě.

Když se k němu ale přiblížil, cítil, jak se mu vlasy v týle a na pažích ježí a uvědomil si, že do hry vstoupila i magie. Vzpomněl si na to, co prožíval jako chlapec na Hvězdně, a okamžitě mu bylo jasné, že jakékoli očekávání vítězství, které cítil, bylo nejspíš klamné.

Ze skupinky bojujících se k němu odpotácel jeden z jeho vojáků, kterému po tváři stékala krev. "Williame!" zavolal muž a padl na kolena. "Naše zbraně na něho nestačí!" Pak obrátil oči v sloup a zhroutil se na tvář.

William viděl, jak ostatní jeho vojáci odpadávají. Medvědovi muži žádnou podobnou ochranu neměli a ve chvíli, kdy mladý poručík dorazil na místo boje, už stál Medvěd ze všech nepřátel jako jediný. A stejně jako jeho jmenovec ze zvířecí říše i on stál vzdorně, obklopen kruhem šestice dotírajících krondorských vojáků. "Tomuhle říkáte útok?" zařval pohrdavě.

Williamovi přeběhlo po páteři zamrazení, když sledoval, jak jeden z vojáků zasáhl obrovitého muže zezadu, ale jeho čepel se odrazila od širokých zad, jako by narazila na nějakou neviditelnou zbroj. Medvěd si nadhodil meč v ruce, obrátil jeho hrot směrem dozadu a bez ohlížení vojáka probodl. Jediné zdravé oko mu plálo šíleným ohněm. Zasmál se, jako by právě hrál nějakou svou oblíbenou hru. "Kdo z vás chce zemřít jako další?" zařval.

Zatímco byl Medvědův meč otočen čepelí dozadu, využil toho jeden ze zbývajících vojáků k tomu, aby podnikl výpad, ale zbraň se neškodně odrazila od obnažené paže, aniž po sobě zanechala jedinou stopu. Medvěd se ani nezdržoval tím, že by svou čepel vytáhl z umírajícího muže za svými zády; prostě jen vší silou vojáka, který se na něho vrhl, kopl do tváře a ten odlétl několik stop daleko. "Ty mizerná urážko vojenského stavu!" houkl přitom. "V mé jednotce bys nevydržel jediný den!"

William si všiml amuletu, který se Medvědovi houpal kolem krku. Sledoval, jak rudý kámen v jeho středu září rubínovou barvou, a uvědomil si, že právě v něm se nachází zdroj Medvědovy moci. Poručík popadl jednoho ze svých

mužů za rameno. "Přesuň se na jeho pravou stranu a zaměstnej ho!" rozkázal mu.

Byl to sice šílený a zoufalý plán, ale jinou volbu v tomto okamžiku William neměl; musel nějak dostat z Medvědova krku ten amulet.

Snažil se vypadat nerozhodně, a právě v tom okamžiku druhý voják zaútočil na Medvěda. Přestože byl obrovitý muž nezranitelný, stále ještě měl lidské reflexy a otočil se, aby mohl ráně čelit. William bleskově podnikl svou dlouhou čepelí výpad, ale raději než aby se pokusil Medvěda probodnout, pokusil se vrazit čepel zbraně mezi jeho krk a řetěz, na němž byl amulet pověšený. Články řetězu byly dostatečně velké na to, aby mohl mladý poručík doufat v úspěch a v to, že si pak náležitě vychutná zabití svého nepřítele.

Medvěd ale v následujícím okamžiku zareagoval s nadpřirozenou rychlostí, když zvedl ruku a sevřel dlouhou čepel ve dlani. Williamovými pažemi projelo k ramenům trhnutí, když čepel znehybněla jako by ji někdo upevnil do svěráku. Se škodolibým úsměškem a pohrdavým smíchem se Medvěd na mladíka podíval. "Chytrolín, co?" zeptal se.

Medvěd vůbec nevěnoval pozornost zuřivým útokům krondorských vojáků ze stran a zezadu a vykročil Williamovi v ústrety, takže poručík musel buď ustoupit nebo pustit jílec meče.

William upustil zbraň a vrhl se po Medvědových stehnech. Narazil na ně těsně pod pasem a ještě muže nadzvedl. K pohybu nahoru se přidal tlak, který pirát vyvíjel na čepel jedenapůlručního meče a obrovitý muž se zřítil Williamovi přes rameno na zem. "Skočte na něho a držte ho na zemi!" rozkázal William svým vojákům.

Půltucet příslušníků krondorské palácové stráže ho poslechlo a naskákalo na Medvěda, aby ho udrželi na zemi.

"Strhněte mu z krku ten amulet!" dodal William.

Muži se zuřivě snažili zachytit řetězu a William se rozběhl kolem hromady, aby se dostal pirátovi ke krku a chopil se amuletu. Hromada mužů se nadzvedla, otřásla a Medvěd s neuvěřitelnou silou znovu vstal a setřásl vojáky ze sebe tak, jako by se otec zbavoval hrajících si dětí. Odrazil Williamovu ruku stranou a zařval: "Tak to stačilo!"

S divokou a skrznaskrz zlovolnou radostí vyrazil Medvěd pravicí a rozdrtil hrdlo muži, který stál poblíž, zatímco hřbetem levice prorazil lebku dalšímu, který se k němu sápal z druhé strany. William ustoupil a vytřeštil nevěřícně oči, zatímco sledoval, jak Medvěd systematicky vyvražďuje každého v dosahu.

Zbývající dva vojáci ucouvli z pirátova dosahu a William vykřikl: "Utečte!"

Muži nepotřebovali další rozkaz a vzali do zaječích. A teď už proti Medvědovi stál jen poručík samotný. Pirát udělal k mladíkovi jeden krok. William předstíral skok doleva, ale místo toho bleskově vyrazil doprava. Medvěd ale jeho pohyb předpokládal, rychle se přesunul a zůstal stát mezi poručíkem a cestou.

Náhle si William uvědomil, že nemá jinou možnost. Medvěd si celou dobu s jeho muži jen hrál. Sice pobili jeho žoldnéře, ale pirát samotný byl nezranitelný a vylákal je dostatečně blízko na to, aby je dokázal povraždit holýma rukama do posledního.

William se otočil a rozběhl se jako s větrem o závod přímo k útesům. Medvěd okamžik zaváhal a pak vyrazil za ním. William se ani jednou neohlédl, protože mu bylo jasné, že i tak malý prostor jako polovina kroku může znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Skokem z útesu získá naději na přežití - i když skutečně jen malou - zatímco pokud tu zůstane, bude čelit neodvratné smrti.

Když dorazil k okraji skaliska, jen silou vůle dokázal odolat nutkání zastavit a podívat se dolů. S naprostou důvěrou ve slepý osud dorazil na samotný okraj, vší silou se odrazil a musel jen doufat, že ho tento skok odnese až nad nejhlubší část řeky, protože jinak ho pád z výšky skoro třiceti yardů na kameny pod hladinou skoro nepochybně zabije.

Zdálo se mu, že pád trvá celou věčnost a celou tu dobu mu zněly v uších Medvědovy bezmocné kletby. Pak William narazil na hladinu a všude kolem se rozprostřel plášť temnoty.

Kapitola šestnáctá

CHRÁM

James zaváhal.

Na okamžik zavřel oči a pak přikývl. Vzorec, který našel na skalní stěně, souhlasil s tím, který jim dříve ukázala ve svém domě Hilda. Pozvedl popelem pokrytý artefakt a v patřičném pořadí se dotkl každého dílku zámku; pak čekal.

Hluboko ve skále pod podrážkami bot ucítili zachvění - a pak se jedna část skalní stěny posunula nejdřív hlouběji do jeskyně a pak sklouzla doleva. James vytáhl z vaku pochodeň a rozsvítil ji. Pomalu vešli do temné vstupní síně. Zdálo se, že je vysekaná do kamenů útesu jako hrubý tunel, který něčím připomínal opuštěnou důlní chodbu.

"Počkejte," řekl James, když už byli všichni uvnitř. Sledoval vchod a pomalu v duchu počítal. Po necelé minutě znovu kus skaliska sklouzl na své původní místo. Prohlédl si pozorně stěnu vedle dveří a objevil otevírací mechanismus. Stiskl jej a dveře se otevřely. Pak všem pokynul, aby znovu čekali, a začal opět počítat. Zhruba za stejnou dobu jako poprvé se otvor znovu uzavřel. James si klekl a vložil artefakt zpátky do vaku. "Jen pro případ, že bychom někde cestou dolů narazili na další zámek," poznamenal.

"Nu, je dobře vědět, že se tudy můžeme dostat ven kdykoli budeme chtít - a třeba i pokud budeme mít naspěch," přikývl spokojeně Kendaric.

"Pravda," zabručel Solon souhlasně.

Pomalu ve dvojicích vykročili chodbou do nitra útesu. James s Jazharou kráčeli v čele a bratr Solon s Kendaricem těsně za nimi. Poté, co urazili nějakých sto yardů, se mnich ozval: "Počkejte chvilku," řekl. Zastavili se a on ukázal na jednu část stěny vedle sebe. "Přidrž tu pochodeň blíž," požádal Jamese.

Panoš ho poslechl a bratr Solon si stěnu pozorně prohlédl.

"Tenhle tunel je opravdu starý," řekl pak. "Celá dlouhá staletí. Vytesali ho tady o mnoho věků dřív, než se Ostrovní království vůbec na těchto březích objevilo."

"Jak to poznáš?" zeptal se zvědavě Kendaric.

"Když strávíš dětství tím, že si hraješ s mladými trpaslíky, tak se o kopání a prorážení tunelů jednu dvě věci dozvíš," usmál se Solon.

"Ale tyhle stopy staré rozhodně nejsou," poznamenal James, když sklopil oči na místo, na němž stáli.

"Jaké stopy?" zeptal se Kendaric a podíval se na zem.

James ukázal na drobné kousky písku, smíšeného s blátem, které se v nepravidelných rozestupech nacházely na kameni. "Není tu sice žádný prach, ale tyhle kousky jsou docela čerstvé - a nepochybně pocházejí z bot, které tudy docela nedávno prošly." Zahleděl se pátravě do temnoty před sebou. "Buďte ostražití."

"Jako bys nám zrovna tohle musel připomínat, panoši," polkl ztěžka Kendaric.

Postupovali pomalu, ale neustále hlouběji a hlouběji do útesů pod Vdovským mysem.

Kráčeli v napjatém tichu celých deset minut, než dorazili k průchodu, který ústil do větší prostory; vstoupili s nejvyšší obezřetností a opatrností. Světlo plamenů Jamesovy pochodně vrhalo na hrubě otesané skalní stěny podivné stíny. Když bratr Solon zahlédl prvního kostlivce, ruka mu bezděčně sjela k hlavici válečného kladiva, které měl pověšené u pasu. Podél zadní stěny půlkruhové kamenné místnosti bylo v pravidelných rozestupech vytesáno devět výklenků. V každém z nich stál kostlivec v bohatě zdobené zbroji; všichni měli po bocích zbraně a štíty. Do poměrně hladce vyšlapané podlahy byl vytesán složitý vzorec symbolů - dostatečně hluboký na to, aby jej bylo možno rozeznat ve světle poblikávající pochodně, aniž by ale jediný pohled vzorec celý odhalil. Pokud dokázal James soudit, mohla být místnost vysoká nějakých třicet stop a jejímu půlkruhovému půdorysu dominovala vzdálená rovná stěna. Když se k ní přiblížili, vynořily se ze stínů složité basreliéfy.

"U bohů!" zašeptal Kendaric.

Nekonečným množstvím způsobů tu byli vyobrazeni tvorové z těch nejhorších nočních můr a spousta jich tu byla spodobněna při kontaktu a jednání s lidmi - ačkoli ti se většinou omezovali na úlohu obětí a mrtvol. Zkaženost a zvrhlost z celého velkého obrazu doslova čišela.

"Zvedně to pochodne, panošo!" vyhrkl bratr Solon tím nejsilnějším přízvukem, jaký ho kdy slyšeli použít.

James ho poslechl a zvedl ruku, aby na stěnu vrhl více světla. "A drž!" přikázal mu Solon, který právě dorazil k Jazhaře. "Děvucho, další knotek! Pospěš!" Čarodějka vybalila z vaku pochodeň a podala ji mnichovi, který si ji připálil od Jamese.

Pak ji podal Kendaricovi a řekl: "Postav sa támle!" a ukázal doleva.

"Cože?"

"Pravím postav sa támle, te vepřová hlavo."

Solon si vzal od Jazhary další dvojici pochodní a rozžal je. Jednu dal mladé ženě a pokynul jí, aby si stoupla na pravou stranu stěny. Svou pochodeň pak pozvedl nad hlavu a vykročil dopředu. Když se přiblížil ke stěně, světlo čtyř pochodní ozářilo beze zbytku celé strašlivé panorama plastického obrazu.

"U všech svatech a Ishapových hrdinech," zašeptal mnich.

"Co je to?" zeptal se James.

"Vidíš ten prostředek, panošo?" Bratr Solon ukázal na prázdnou oblast, která vypadala jako kulaté okno, a kolem níž uctivě klečeli ti nejstrašlivější tvorové z celého obrazu.

"Ano," přikývl James. "Je to prázdné."

"Ne, není prázdná, panošo. Ale to věc, kerá tam je, ty nemožeš vidět."

Solon přecházel sem a tam podél stěny a tu a tam se zastavoval, aby zkoumal některé podrobnosti a místa. Nakonec zastrčil svou pochodeň do hromady kamení, kde zůstala stát, a pokynul ostatním, že mohou také spustit paže.

"Oč tady vlastně jde?" zeptal se zvědavě Kendaric.

Solon se už patrně ovládl, protože všechny stopy po jeho přízvuku zmizely a on se tvářil zamyšleně, když na všechny po řadě upřel vážný pohled. "To, co vám teď řeknu, si musíte všichni zapamatovat. Vryjte si to do mysli tak, jako nic jiného v životě." Otočil se a ukázal na stěnu. "Tenhle obraz nám vypráví o dějinách neuvěřitelně krutých dob." Na okamžik se odmlčel a zhluboka se nadechl.

"Chrám nás učí, že po Válkách chaosu se na většině světa rozhostila doba velké temnoty, kdy spolu síly dobra a zla bojovaly o nadvládu. Už dřív lidé tu a tam narazili na místa, jako je tohle - na domovy démonů a dalších zlých tvorů: bytostí, které do tohoto světa nepatří a musí být při prvním setkání jednou provždy vyhnány.

Tahle stěna vypráví příběh. Podrobnosti nejsou důležité. Co ale důležité je - a co se musí můj chrám dozvědět - je zpráva o tomto místě, už pouhá skutečnost, že vůbec existuje. Bez ohledu na to, co se tady stane dalšího a jak se situace vyvine, jsou dvě věci, které musíme udělat.

Za prvé se musíme vrátit, abychom mému chrámu předali zprávu a aby ten mohl toto místo očistit a zapečetit na věčné časy. A i kdybyste zapomněli na všechno ostatní, musíte si zapamatovat, abyste se zmínili o tom, co vy pokládáte za ‚prázdné okno' a říct našemu veleknězi, že jsem si byl jistý, že je to práce jednoho z těch, kteří následují Bezejmenného."

"Bezejmenného?" zeptal se Kendaric. "Kdo to je?"

Bratr Solon na něho upřel vážný pohled. "Jestli k tobě bude osud milosrdný, mladíku, tak se to nikdy nedozvíš," odpověděl. Pak se znovu rozhlédl. "I když se obávám, že osud k nám je v téhle chvíli cokoli jiného jen ne milosrdný."

"Říkal jsi, že musíme udělat dvě věci," poznamenal James. "Co je ta další?"

"To, že v žádném případě nesmíme selhat v úkolu vyzvednutí Slzy bohů," řekl bratr Solon. "Její ztráta by nás totiž nejen ochromila, ale teď už konečně vím, kdo ji chce získat a proč."

"Proč?" zeptala se Jazhara.

Solon ukázal na prázdné místo na stěně a řekl: "Aby mohl být otevřen portál právě jako takovýhle - a aby tím portálem mohlo po jeho zprovoznění projít do našeho světa nezměrné zlo a trýzeň. Žádný člověk, elf nebo trpaslík - a dokonce ani temní bratři, skřeti a trolové - nic smrtelného by mu nedokázalo odolat. Ti nejmocnější z kněží a mágů by byli odváli jako suché listí podzimním větrem. Dokonce i trůny nižších bohů by se zachvěly." Ukázal na části basreliéfu, kde nepředstavitelní tvorové požírali nebo znásilňovali lidské postavy a dodal: "A takový by byl osud těch, kteří by snad přežili. Nebyli by nic víc než dobytek - vychovávaní pro ukojení jejich hladu."

Kendaric zbledl jako čerstvě omítnutá zeď.

"Jestli zase omdlíš," upozornil ho James, "tak tě můžu ujistit, že tě tady nechám."

Tovaryš cechu trosečníků se zhluboka nadechl. "Budu v pořádku," odpověděl rozechvěle. "Pojďme s tím skoncovat a najít to, co blokuje mé kouzlo."

Přešli k velkým dvoukřídlým dveřím po levé straně. "Jsou zamčené," řekl James poté, co si je prohlédl, a ukázal na vzorec drahokamů, vsazený do povrchu.

"Dokážeš je otevřít?" zeptal se Kendaric.

"Můžu to zkusit," přikývl James. Prohlédl si ještě jednou a pozorněji zámek a řekl: "Je magický - aspoň si to myslím." Zaklel. "Ty jsou vždycky nejhorší," dodal.

"Proč?" zeptal se Kendaric.

"Protože pokud uděláš chybu," vysvětloval James, "tak ti mechanické zámky jen vrazí otrávenou jehlu do palce, nebo po tobě vystřelí ohnivou kouli. Jednou jsem musel otevírat zámek a z toho vyjížděla ošklivá čepel, která by ti usekla ruku, kdybys ji včas neodtáhl. Ale magické zámky... ty můžou dělat cokoli."

Kendaric udělal krok ode dveří. "A víš jistě, že se v tomhle chceš... vrtat?" zeptal se ustrašeně.

"Vítám každý jiný návrh," odpověděl James netrpělivě. Prohlédl si zámek zblízka. "Je tu šest kamenů. A šest děr, ve kterých vidím slabou záři. Takže tu máme něco, co vypadá jako rubín, a červeně prozářenou díru. Zelený kámen a zelenou díru." Naklonil se ke dveřím a skoro do zámku strčil hlavu. "Kolem okraje toho zámku jsou malá zrcátka."

Sedl si na paty a zamnul si bradu. Pak se lehce dotkl bílého kamene uprostřed. Náhle z něho šesti směry vyrazily paprsky jako loukotě kola. "Ale zatraceně!" vyhrkl. Vrhl se k zámku a začal co nejrychleji pohybovat drobnými zrcadly po obvodu kruhového zámku.

"Co se stalo?" zeptal se Kendaric.

Jazhara řekla: "Myslím, že James musí přesunout každý kámen a zrcadlo tak, aby kamenem procházelo světlo, měnilo barvu a bylo odraženo do správného otvoru."

James neřekl nic, ale očividně se co nejrychleji snažil dělat právě toto.

"A v čem je potíž?"

"Vzhledem k tomu, jak se James na celou tu věc soustředí," odpověděla Jazhara, "bych osobně řekla, že čas, během něhož to má dokončit, by mohl být omezený

James se právě snažil nastavit šesté zrcadlo tak, aby odráželo paprsek modrým kamenem do modré díry, když světlo zhaslo.

Nic se nestalo.

A pak se jim za zády ozval zvuk.

Bratr Solon pozvedl své válečné kladivo a ještě než se otočili ode dveří, držel James rapír tasený.

V devíti výklencích zvedali obrnění kostlivci zbraně a štíty a vycházeli směrem k nim. "Tohle je špatné," zašeptal Kendaric.

William ležel v temnotě.

Jako poslední věc předtím si pamatoval okamžik, kdy dopadl na hladinu vody a strhl ho divoký proud řeky, který mu také udeřil hlavou u vyčnívající kámen.

Vstal a s údivem zjistil, že je suchý. Podíval se na své ruce a tělo, ale žádné zranění nenalezl. Opatrně se dotkl své tváře a osahal si hlavu, ale nikde nemohl nahmatat jedinou ránu. Žádné odřeniny, žádná bolest, dokonce ani stopy po jediném říznutí nebo modřině.

Na okamžik přemýšlel o tom, jestli náhodou nezemřel a nenachází se už někde v Síni Lims-Kragmy.

"Williame!"

Bleskově se otočil a zjistil, že se nachází v nálevně hostince U duhového papouška. Přímo před ním držel Medvěd za hrdlo Talii a třásl s ní jako teriér, který ulovil krysu. Obrovský muž mrštil dívkou stranou a ona tvrdě narazila na stěnu. Její vrah odběhl dveřmi, které vedly do zadní místnosti hostince.

William se pokusil vykročit směrem k dívce, ale něco ho drželo pevně na místě. Tohle se mi zdá, pomyslel si.

Náhle se kolem Talie zvedl sloup ohně a dívka, která byla vyzdvižena z podlahy, bolestí vykřikla. Všude kolem se objevili ohniví netvoři, démoni se zvířecími hlavami, a obklopili Taliino plamenné vězení. "Williame!" zakřičela o pomoc.

A on náhle zjistil, že se dokáže pohybovat. Měl na sobě zbroj, v levé ruce štít a v pravici držel meč, který zářil oslepující bílou září. Zaútočil prvnímu démonovi do zad a ten okamžitě zahynul.

Všichni démoni se otočili jako jeden a začali soustředěně postupovat proti Williamovi, který stál rozhodně a nehodlal ustoupit o jediný krok, zatímco se rozmachoval mečem. Ale za každého, kterého zabil, nastoupil na jeho místo další. Žhnoucí drápy skřípaly na štítu a zbroji. Cítil bolest a horko, ale zbroj byla stále jako nedotčená. Zjistil, že mu

paže umdlévá a nohy se mu začínají únavou chvět, ale stál jako vytesaný z kamene a každou ranou rozséval mezi démony zranění, smrt a záhubu. Po zdánlivě nekonečné době už ho plíce pálily tak, že se bál, že prasknou, a ke každé další ráně potřeboval celou sílu vůle, jako by rozkazoval neochotnému služebníkovi; tak unavené a rozbolavělé byly jeho údy. Ale démoni na něho stále útočili neztenčenou silou a odhodláním, a čím dál více jejich ran pronikalo ochranou štítu.

Sice stále ještě nedokázal pozorovat jakékoli škody na zbroji a na těle neměl žádné rány, ale cítil každý tesák a dráp, které se svým spalujícím horkem dotkly jeho pokožky. Byl zatlačen zpět a cítil, jak ho obklopuje zoufalství a zmar, ale pokaždé, kdy už mu připadalo nemožné pokračovat dál, mu v uších zazněl Taliin prosebný hlas: "Williame! Zachraň mě! Williame! Pomoz mi!"

Znovu pozvedl meč, ačkoli mu připadalo, že ho bolest a únava přemůžou, a zasadil další ránu.

A situace se pomalu proměnila. Démon padl a na jeho místě se nevynořil žádný další. Vybičoval své únavou trýzněné tělo k útoku na dalšího netvora a útočil na jeho hlavu a ramena, dokud nezmizel.

Se smrtí každého netvora se ve Williamovi znovu a znovu zvedal příliv naděje a on začal postupovat. Otevřely se v něm hlubiny sil, o nichž neměl dosud nejmenší tušení, a zasazoval jednu ránu za druhou.

A pak náhle zahynul i poslední démon. William klopýtl a sotva dokázal klást jednu nohu před druhou. Nakonec se mu nějak podařilo dorazit k plamennému sloupu, který věznil Talii. Stála tam klidně a usmívala se na něho.

Otevřel vyprahlé rty. "Talie?" zeptal se hlasem vyprahlým jako pouštní písek.

Když natáhl ruku a dotkl se plamenů, zmizely. Dívka, kterou tolik miloval, zůstala viset ve vzduchu a její úsměv prozařoval celý svět.

"Dokázali jsme to, Talie," řekl William tiše. "Je po všem."

Náhle se kolem nich ozvalo burácení a nálevna hostince U duhového papouška se roztříštila jako zrcadlo a jednotlivé střepy zmizely ve tmě. Stáli tváří k sobě v beztvaré a nekonečné temnotě.

William natáhl ruku, aby se Talie dotkl, ale než mohly jeho prsty dosáhnout na její tvář, zaduněl hlas: "Zadrž, synu conDoinův. Přestože jsi osvobodil Taliinu duši před zkázou, tvá úloha pouze začala."

Dívka se podívala na Williama a její rty se ani na okamžik nepohnuly, ale on znovu v uších zaslechl její poslední přísahu před smrti: "Přisahám při Kahooli, že budu mít svou pomstu!"

Znovu se ozval ten hluboký hlas. "Já jsem Kahooli, bohyně pomsty, a tvá oddanost mne oslovila. Právě kvůli této oddanosti a věrnosti vyslyším poslední modlitbu této ženy. V boji, který tě čeká, nebudeš proti nepříteli stát sám."

Talia se mu začala vytrácet před očima. William se po ni natáhl, ale prsty mu projely jejím obrazem, jako by to byl kouř.

Vzlykl a zavolal: "Talie, zůstaň, prosím!"

I dívčiny oči byly zalité slzami, když promluvila hlasem, který už spíše připomínal ševelení vánku v korunách stromů. "Popřej mi dobrou cestu, prosím..." řekla.

V posledním okamžiku před tím, než se rozplynula a zmizela úplně, William zašeptal: "Dobrou cestu, lásko. Ať jsou k tobě bohové laskaví."

Náhle jeho tělo sevřela ostrá bolest a v plicích ho začalo pálit, jako by se octly v plamenech. Převalil se na břicho a dávil vodu, kterou v sobě měl. Rozkašlal se a na ramenou ucítil silné ruce, které mu pomohly sednout.

Zamrkal a obraz se mu před očima ustálil. Byl úplně promočený a měl na sobě zbroj, ve které bojoval s Medvědem, nikoli magický pancíř, který ho chránil při bitvě s démony.

Objevila se před ním rozmazaná tvář, která se pomalu zaostřila. Prohlížel si ho muž s orlím nosem a napjatým pohledem v očích.

Po chvilce William zachraptěl: "Já tě znám!"

"Ano, můj mladý příteli," přikývl muž a posadil se na paty na říčním břehu, aniž na jediný okamžik z Williama spustil oči. "Ty jsi ten mladý důstojník, se kterým jsem se setkal před několika týdny. Pokud si vzpomínám dobře, doprovázel jsi nějakého hodnostáře z cizího království cestou na lov. Já se jmenuji Sidi.

Zahlédl jsem tě ve vodě, a ačkoli dnešní mladí mužové mají různé kratochvíle, nemyslím si, že mezi ně patří plavání v plné zbroji tváří pod hladinou, takže jsem usoudil, že svým způsobem potřebuješ pomoc. A tak jsem tě vytáhl a podle všeho jsem měl pravdu."

William se rozhlédl. "Kde to jsem?" zeptal se.

"Očividně na břehu řeky," odpověděl Sidi. Pak kývl bradou dolů po proudu a dodal: "Tímhle směrem se nachází městečko Haldonův vrch a za ním už jen moře."

William se znovu rozhlédl. Všude kolem se tyčil hustý les a na dohled tu nebylo nic víc než jen stromy a zase stromy. "Co jsi tu dělal?"

"Někoho jsem hledal."

"Koho?"

"Vraždícího šílence, který je znám pod jménem Medvěd."

William cítil, jak se mu mlha v hlavě začíná rozpouštět. "V tom případě buď rád, že jsi ho nenašel," řekl zamračeně. "Já na něho zaútočil se třiceti příslušníky krondorské palácové stráže a on nás všechny pobil sám."

"To bude tím amuletem," poznamenal Sidi. Přikývl. Po chvilce řekl: "Pojď, promluvíme si o tom cestou."

"Ty o tom amuletu víš?" zeptal se William.

"Jak jsem ti řekl posledně, když jsme se setkali, jsem obchodník - kupuji a prodávám vzácné a cenné předměty stejně jako běžné spotřební zboží. Ten amulet je neobyčejně starý a hodnotný artefakt. Naneštěstí kromě toho, že svému nositeli poskytuje značnou sílu, ho také zbavuje zdravého rozumu a normálního myšlení. Původně měl patřit do majetku mága velké moci a inteligence, nikoli surovce jako Medvěd."

"A jak k němu přišel?"

Sidi se na Williama po straně podíval. "Jak se k němu dostal, není důležité. Otázkou je, jak jej z jeho krku dostaneme zpátky."

"My?"

"Jak jsi sám poznamenal, jestliže nedokáže překonat Medvěda jednatřicet mužů, jak bych mohl já, osamělý stařec, vůbec doufat, že uspěji tam, kde selhali?" Pak se usmál. "Ale my dva společně..." Nechal poznámku vyznít do prázdna.

",V boji, který tě čeká, nebudeš proti nepříteli stát sám', tak to řekla," zamumlal William.

"Cože?"

William se na Sidiho podíval. "Myslím, že mi tě poslali sami bohové," odpověděl. William se podíval nejdřív na sebe a pak na svého společníka. "Budeme bohy potřebovat na své straně - vzhledem k tomu, že nemám jedinou zbraň -"

"Ten amulet propůjčuje svému držiteli nezranitelnost zbraněmi stejně jako magickými způsoby, takže jakýkoli útok na Medvěda musí být veden vskrytu a ze zálohy. Ale mám své cesty, můj mladý příteli. Jen mě dostaň do Medvědovy blízkosti a já ti pomohu ten amulet získat. Ty si ho odvedeš, abys na něm vykonal spravedlnost, a já vrátím tento šperk jeho právoplatnému majiteli."

"Nevím, jestli ti něco takového mohu slíbit, pane," řekl William. "Všechno, co zajistím, bude muset být dopraveno do Krondoru, aby si to mohl prohlédnout princ. Pokud bys hodlal ten předmět reklamovat a princ by uznal, že pro korunu neznamená žádné ohrožení, pak bys o jeho navrácení mohl žádat oficiální cestou."

Sidi se usmál. "Tuto záležitost můžeme rozebrat později. Naším prvním cílem je dostat amulet od Medvěda. Jakmile se zbavíme jeho hrozby, můžeme se začít dohadovat na tom, kdo má právo tento předmět vlastnit. Pojď, musíme si pospíšit. Čas se už krátí a Medvěd nesmí dorazit k Haldonově vrchu dřív, než my dva."

William potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Měl pocit, že je tu něco, nač se toho malého mužíka musí zeptat, ale nedokázal si přesně uvědomit, co to je. Ale ať tak, nebo tak, rozhodně měl pravdu v jedné věci: Medvěd musí být zastaven a k tomu mu bude třeba amulet sebrat.

Jazhara sklonila hůl a zvedla ruku. Z dlaně jí vylétla koule karmínového světla, která zasáhla nejbližšího kostlivce a rozzářila ho zevnitř jako lucernu. Tvor se zastavil a rozechvěl se.

Bratr Solon zvedl válečné kladivo do výše jednou rukou a druhou vykreslil do vzduchu obrazec, zatímco prováděl zaříkání. Dva z kostěných válečníků zaváhali a pak se otočili, aby se pokud možno co nejdál vzdálili od mnicha, který na ně uvrhl kletbu.

Pak už se k nim blížilo jen šest postav.

Solon se zeširoka rozmáchl válečným kladivem a vrhl se do útoku. První útočník, ke kterému přistoupil, odrazil jeho úder bleskovým přesunutím štítu. Hlavice kladiva zaduněla na kovu a jeskyní zazvonil úder ozvěnou. Bitva začala.

Kostlivec, na kterého Jazhara vrhla kouzlo, ležel na podlaze, chvěl se a trhal sebou. Obrátila svou pozornost k těm, kteří se blížili. Nadhodila si hůl v ruce a švihla jí, ale kostěný válečník s nečekanou rychlostí odrazil její ránu štítem a rozmáchl se po ni dlouhým, zakřiveným mečem. Sotva měla čas uskočit zpět. Náhle si uvědomila, že se stěna nachází jen několik stop za jejími zády. Kdyby se nechala zahnat až k ní, byla by v pasti. Začala pomalu ustupovat doprava a snažila se získat co nejvíc prostoru k pohybu, jak to jen bylo možné.

Kendaric se snažil tvářit rozhodně, ale jakmile se po něm rozmáchl kostlivec, proti němuž stál, vrhl se na podlahu a snažil se odvalit pryč. Nohou zachytil o kotník kostěného válečníka tak prudce, že tvor ztratil rovnováhu a upadl také. Kendaric prudce vyrazil botou a i když přitom měl pocit, že kopl do železné kovadliny, bylo mu odměnou suché křupnutí rozdrcené lebky.

Vyskočil na nohy právě ve chvíli, kdy se po něm rozmáchl zakřivenou čepelí další nepřítel a jen s největším štěstím nepřišel o hlavu. Obrátil se na útěk a narazil do dalšího kostlivce, kterého shodil na podlahu na záda. Odrazil se od něj a také se zřítil k zemi. Tentokrát vrazil do kolen tomu tvorovi, který stál proti Solonovi.

Kostěný válečník se zhroutil dopředu a Solon mu jedinou ranou válečného kladiva rozdrtil lebku. Kostra sebou ještě jednou trhla a pak znehybněla; jednotlivé kosti se rozpadly.

Kendaric se otočil a vyškrábal se z hromádky kostí na nohy. Solon se na něho pobaveně podíval. "Ty jsi chodící katastrofa, převlečená za člověka, chlapče," poznamenal, "ale protentokrát jsi způsobil víc problémů jim než nám."

Rozmáchl se po dalším kostěném válečníkovi, který poté, co ho zasáhl do hrudi, odlétl ke stěně, sklonil se a zvedl Kendarica za límec na nohy. "Tak teď ještě zkus nějak podrazit nohy ještě jednomu a dávej pozor na to, aby tě při tom nezabil. Tak, to je hodný kluk." Postrčil Kendarica ranou do zad pryč a udeřil do štítu nejbližšího kostlivce.

James mezitím bojoval s dalším přízračným protivníkem a zjistil, že s jeho šermířským uměním žádné větší potíže nemá. Jediným problémem bylo působení jakékoli škody. Jeho rapír sklouzával po kostech a tu a tam z nich kousky odštípl, ale jinak nebylo co zasáhnout. Hrozilo mu, že se nakonec bojem unaví a tvor se vrhne do úspěšného protiútoku.

James se bleskově ohlédl a zjistil, že se Jazhara právě úspěšně zbavila tvora, který ji pronásledoval - ovšem za cenu, že ji teď mohl ohrožovat další kostlivec, který se k ní blížil zezadu.

"Pozor za tebou!" zavolal na ni.

Otočila se a přikrčila právě ve chvíli, kdy vzduchem nad její hlavou zasvištělo ostří meče, a zručným pohybem vrazila hůl mezi kotníky druhého kostlivce. Stačilo jediné trhnutí a protivník se zřítil na podlahu tak prudce, až - doslova - kosti praštěly.

James dostal nápad. "Srazte je na podlahu!" zavolal. "Podkopněte jim nohy."

Jazhara znovu otočila hůl a vrazila ji mezi nohy dalšímu kostlivci, který se ji původně snažil uvěznit u zdi, a poslala ho k zemi. James naznačil vysoký úder a pak se přikrčil. Po čtyřech proklouzl kostlivci mezi nohama, popadl ho pod koleny a jak se narovnával, hodil válečníka za sebe. Okamžitě se otočil, vyskočil do vzduchu a celou vahou přistál na tvorově lebce. Nohama mu proběhl otřes, jako by z výšky doskočil na ostrou skálu, ale uslyšel uspokojivé křupnutí a lebka se mu pod podrážkami bot rozpadla.

Kendaric lezl po zemi jako krab, přikrčoval se pod svištící čepelí meče a uskakoval do stran před dopadajícími ranami. Jazhara následovala Jamesova příkladu a rozdrtila lebku jednoho z nepřátel, zatímco se druhý snažil vyškrábat na nohy.

James přeběhl k místu, kde čarodějka stála a podkopl kostlivci nohy zezadu, zatímco se ona zapřáhla a vší silou udeřila okovaným koncem hole do lebky, kterou rozdrtila. James se rozhlédl po místnosti. "Takže jsme vyřídili tři."

"Čtyři," řekla, když sledovala, jak bratr Solon rozbil další lebku.

"Pojďme útočit všichni najednou!" zavolal James.

"Jak?" vykřikl Kendaric, když se přikrčoval pod další prudkou ranou čepele a naslepo máchal vlastní zbraní nad hlavou, jako by tím snad chtěl útočícího nepřítele vystrašit a zahnat. Snažil se uprchnout před válečníkem, který na něho dotíral, ale vlezl přímo do cesty druhému. S poděšeným vykviknutím vyskočil na nohy a pozpátku se odpotácel do třetího, kterého srazil Solonovi k nohám.

Jazhara porazila dalšího a James mu skočil na hlavu, zatímco Solon dorazil toho, kterého skácel Kendaric.

Brzy bylo ticho a jedinými kostěnými válečníky, kteří stále ještě žili, byli ti dva, kteří se stále ještě snažili uniknout před Solonovou kletbou. Jazhara je sežehla magickými plameny a čtveřice měla konečně příležitost k tomu, aby si vydechla.

"U bohů!" vyhrkl Kendaric. "Tohle na mě bylo trochu moc. Čeho se ještě můžeme obávat, až dojdeme dál?"

"Daleko horších věcí," odtušil James a znovu se otočil k zámku. "Skoro určitě to bude ještě horší." Pozorně si prohlížel nastavení kamenů, otvorů a zrcadel. "Teď bych vás ale poprosil o chvilku klidu, abych se mohl soustředit," řekl.

Stiskl středový bílý kámen a znovu vytryskly paprsky světla. Se zručnou přesností přesouval jednotlivé kameny a zrcadla na patřičná místa. Když poslední z kamenů, topazu podobný žlutý drahokam, vrhl do patřičného otvoru žlutý paprsek, zaslechli cvaknutí, následované hlubokým burácením, a dveře se doširoka otevřely.

Prostor, od kterého nyní nahlédli, byl obrovský a ve vzduchu cítili mořskou sůl a pach vody. Vykročili kupředu a zahlédli dvě obrovské nádrže, přes které vedly pouze dva úzké chodníky po stranách podél skalních stěn, nebo jeden uprostřed.

"Opravdu tudy musíme jit?" zeptal se Kendaric.

"Vidíš snad nějakou jinou cestu, mládenče?" opáčil Solon.

James na okamžik zaváhal. "Počkejte," řekl pak.

Shodil svůj vak z ramene na podlahu, rozepjal přezku a vytáhl znovu artefakt, jehož pomocí se dostali prvními dveřmi dovnitř.

"Myslím, že bude lepší, když si to nechám při ruce," poznamenal.

Vykročili středovým chodníkem a když dorazili přesně do místa, které se nacházelo na poloviční vzdálenosti mezi dveřmi a vzdálenou stěnou, vynořila se z vody po každé straně cesty obrovská chapadla. Kendaric při pohledu na ně zaječel hrůzou, ale James jen chladnokrevně zvedl artefakt nad hlavu.

Chapadla zůstala nehybně trčet ve vzduchu, jako by byla připravena každým okamžikem zaútočit. Chvěla se očekáváním, ale nepodnikla žádné nepřátelské kroky.

"Jak jsi to věděl?" zašeptala Jazhara.

"Nevěděl jsem to," odpověděl panoš. "Jen jsem hádal."

Bratr Solon se ohlédl přes rameno, když vycházely z dosahu chapadel a ta se znovu ponořila pod hladinu. "Dobré myšlení, mladíku. Tyhle věci by nás rozmáčkly jako komáry," podotkl.

James neřekl nic a vedl je hlouběji do temnoty.

Kapitola sedmnáctá

ČERNÁ PERLA

Kendaric ukázal dopředu.

"Co je to?"

"Vypadá to jako chrám," zašeptal bratr Solon, "i když podle mého je to spíš nekonečná díra šílenství - a pokud se nepletu, dostali jsme se do archívu."

Právě vstupovali do další obrovské prostory, naplněné od podlahy ke stropu policemi a stojany, které byly naplněny stočenými svitky a starobylými pergamenovými svazky, vázanými v kůži. Nad hlavami jim v šeru mizely visuté můstky a chodníky. Temnotu, panující v nezměrné místnosti, jen tu a tam rozbíjela záře osamělé pochodně, zatímco stojany na zdech a držáky na pochodně na samotných policích zely prázdnotou. "Kdyby to tu používali, bylo by tu více světla," poznamenal James. "Ty pochodně, které tu vidíme, jsou tu jen proto, aby si místní obyvatelé dokázali proklestit cestu skrze tyhle prostory a nezabloudili."

Na něčí příchod je upozornil zvuk bot na kamenné podlaze a James je odvedl stranou od světel, za hradbu jedné knihovny. Když pak vyhlédli mezi vrstvami svitků na policích, procházela jim přímo před očima četa skřetích

válečníků.

Když se postavy znovu rozplynuly ve tmě, James řekl: "No, teď alespoň víme, že sem ti jejich nájezdníci nepřicházejí z hor jen tak pro nic za nic."

"Ale co tady skřeti dělají?" zeptal se Kendaric.

"Vsadil bych se o cokoli, že si tu zřizují základnu," poznamenal bratr Solon. "Tenhle chrám je obrovský a někde se tu musí nacházet kasárna. A skřeti se usadili právě tam."

James chvilku přemýšlel. Pak řekl: "Co mi ale není jasné, je způsob, jakým do sebe všechny ty věci, které se poslední dobou děly v Krondoru, zapadají teď - myslím společně s tímhle kouskem skládačky."

"A možná to spolu nesouvisí," podotkla Jazhara. "Podle toho, co jsi mi říkal, je tu jistá spojitost mezi tím Plazivcem s jeho plány na převzetí vlády nad krondorským podsvětím a tím, kdo stojí za pokusem o krádež Slzy bohů - ale je možné, že jsou spojenci jen částečně, nic víc."

"Schválně, jestli tomu všemu přijdu na kloub," utrousil James. Znovu se rozhlédl šerem. "Půjdeme tudy," zašeptal.

Opatrně a s co nejmenším hlukem se pohybovali kupředu a v jednom místě se James zastavil, aby si rozmyslel, kudy půjdou dál. Viděli dvě pochodně, postavené vůči sobě v pravém úhlu ke směru, kudy se právě ubírali, a James se snažil určit, kde se přibližně nacházejí. Bylo mu jasné bez nejmenších pochybností, že to, po čem pátrají, bude ukryto v nejhlubším lůně chrámu, daleko pod úrovní země i mořské hladiny.

Jazhara se zahleděla na hřbet knihy na polici, vedle níž se právě zastavila. "Milosrdní bohové na nebesích!" zašeptala otřeseně.

"Co je?" zeptal se Solon.

Ukázala na svazek a řekla: "Ten text je keshanský, ale neuvěřitelně starý. Pokud rozumím správně titulu a pokud mě paměť nemýlí, tak je to to nejtemnější, nejmocnější dílo o nekromancii, které kdy kdo v mé zemi sepsal."

"To by se docela hodilo dohromady s věcmi, na které jsme prozatím narazili," podotkl James.

"Já jsem jenom obyčejný trosečník," ozval se Kendaric. "Co je na té nekromancii vůbec tak strašlivého, že to vás všechny kněze a mágy děsí?"

Odpověděl mu bratr Solon. "Vesmír funguje podle základního řádu věcí," vysvětloval mnich, "a moc má svá určitá omezení, nebo by je přinejmenším mít měla. Ti, kteří si zahrávají s životními podstatami a znevažují svévolně smrt, porušují ty nejzákladnější zákony tohoto řádu. Nebo jsi tak praštěný po hlavě, že to nedokážeš pochopit?"

"Jen jsem se ptal," řekl Kendaric hlasem, který zazněl jako kňučení. Dotkl se hřbetu knihy. "Pěkná vazba," snažil se změnit téma hovoru.

"To je lidská kůže," odpověděla Jazhara.

Kendaric stáhl ruku od knihy, jako by se dotkl rozžhaveného železa.

"Pojďme," řekl James. A pokračovali hlouběji do nitra chrámu.

Čas ubíhal a oni se proplétali stále dál a dál sériemi kamenných síní. Několikrát se zastavili, zatímco James vyrážel na průzkum dopředu. Slyšeli v chrámu další hlasy a někdy se museli skrývat, ale prozatím se jim dařilo vyhýbat se odhalení a postupovali dál nerušeně.

Zhruba hodinu poté, co se dostali do chrámu, vkročili do obrovské, dlouhé síně, na jejímž vzdáleném konci stála neuvěřitelně velká socha, zpodobňující hrdinskou postavu, sedící na trůně. Když dorazili k základně sochy, zahleděli se uctivě k její hlavě. Ta se nad nimi nacházela asi ve výšce druhého poschodí - tak vysoký byl v celém Krondoru jedině princův palác.

Postava byla do poslední podrobnosti lidská se širokými rameny a silnými pažemi a seděla vytesána v klidném zobrazení odpočinku. Nohy, obuté v sandálech, vytesané z kamene, vykukovaly zpod okraje roucha, sahajícího až po zem.

"Podívejte se!" zvolal Kendaric. "Podívejte se na tu tvář!" Celá přední část hlavy sochy byla otlučena a odštípána dláty.

"Proč s tou sochou něco takového udělali?"

"To je ochrana proti zlu, které ta postava představuje," odpověděla tiše Jazhara.

"Ale kdo je to?" zeptal se Kendaric. "Který bůh?" Solon mu pokojně položil na rameno svou obrovskou ruku.

"To se nikdy nedozvíš - a měl bys za to osudu skládat každý den díky."

James jim pokynul, aby ho následovali dál.

James se zastavil a zavětřil ve vzduchu. Pak zvedl ruku. "Co je?" zašeptal Kendaric.

Bratr Solon se za ním zastavil a zeptal se: "Copak ty to necítíš?"

"No, něco cítím," připustil tovaryš cechu trosečníků a nakrčil nos. "Co to je?"

"Skřeti," odpověděl James.

Zvedl ruku, aby jim naznačil, že mají zůstat na místě, pak si klekl a vyrazil ke dveřím. Na poslední čtyři stopy cesty se spustil na břicho a co nejopatrněji se plížil, aby mohl nepozorovaně nahlédnout do další místnosti.

Po několika vteřinách se otočil, přeplížil se zpátky a vyskočil na nohy jediným plavným pohybem. Než k nim došel, měl už v ruce tasený rapír. "Většina jich byla naštěstí v té hlídce, která nás před nějakou chvílí minula; v té místnosti jsou dva, kteří spí na kavalcích a dva další, kteří něco jedí z kotle na druhém konci," řekl tiše.

"Já se dokážu beze zvuku postarat o ty, kteří jedí," ozvala se Jazhara.

"Dobře," přikývl James. "Já se postarám o ty zbývající dva." Jazhara zavřela oči a James cítil, jak se mu v reakci na shromažďování magie staví do pozoru chloupky na pažích a vlasy v týle.

Čarodějka zůstala stát bez jediného pohybu skoro dvě minuty, a pak otevřela oči.

"Jsem připravená," řekla.

"Proč tak dlouho?" zeptal se Kendaric.

"Pomalé shromažďování energie," odpověděla. "Kouzlo už je skoro hotové. Potřebuji jen provést poslední zaklínání a mohu je vrhnout. Neuvěřitelně užitečné, když ti jde o přesnost. Neuvěřitelné neužitečné, když máš naspěch."

"Aha," přikývl, jako by ji pochopil. Ale podle výrazu v jeho tváři bylo jasné, že k tomu má hodně daleko.

James Jazhaře pokynul, aby vyrazila s ním. Když dorazili ke dveřím, čarodějka prostě vstoupila do místnosti. Vyslovila poslední větu zaklínadla nahlas.

Jeden ze skřetů její první slova zaslechl a prudce zvedl hlavu. Už se začal zvedat, ale Jazhařino kouzlo udeřilo plnou silou a tvor znehybněl, uvězněný v jeho poli jako hmyz v jantaru. Jeho společník se ani nepohnul, jen seděl s miskou v klíně a se lžící na půli cesty k ústům.

Oba nyní vypadali jako sochy, nacházející se v čirém poli magické energie, které připomínalo jemné drátěné pletivo, posypané démantovým prachem.

James rázně přešel ke kavalcům najedno straně místnosti, kde leželi dva odpočívající skřeti, a podřízl jim zkušeným pohybem jednomu po druhém hrdla. Totéž pak provedl se dvěma znehybnělými skřety. Otočil se ke svým společníkům a řekl: "Musíme si pospíšit. Ta hlídka se určitě do večera vrátí."

Přešli rychle ke dveřím na vzdálené straně kasáren a James je otevřel. Za nimi se nacházela prázdná kuchyně, kde nad ohništěm visel bublající kotel.

Kendaric zbledl jako stěna a musel se chytit dveřního závěsu, aby se vůbec udržel na nohou, a i Jazhaře se ze tváře vytratila všechna barva. Na řeznickém špalku ležely zbytky toho, co bývalo kdysi lidským tělem. V koutě místnosti ležela odhozená hlava společně s rukou a nohou.

"Matko boží!" zašeptal bratr Solon.

James nebyl schopen slova. Dokázal jim jen pokynout, aby ho následovali dál. Opustili kuchyni a pokračovali krátkou, temnou chodbou. Náhle se James znovu zastavil.

"Cítíte to?"

"Skřeti?" zeptal se Kendaric.

"Pot a špína," odpověděla Jazhara.

Zabočili do další dlouhé chodby, vytesané do skály. Na jejím konci už viděli světlo. Plížili se podél stěn, dokud nebyli schopni jasně rozeznat, co se nachází v místnosti před nimi, a pak James zvedl ruku a postupoval napřed sám. Dorazil k otevřeným dveřím, pozorně se rozhlédl po prostoře, která se za nimi nacházela a pokynul ostatním, aby ho následovali.

Místnost byla čtvercová a středem běžely mezi čtyřmi velkými klecemi dvě uličky. V každé kleci bylo uvězněno několik tuctů lidí. Podle oblečení a vzhledu většina patřila k námořníkům, i když několik jich vypadalo spíše jako sedláci nebo běžní obyvatelé městeček.

Jeden z vězňů vzhlédl a šťouchl loktem do žeber svého souseda, když James se svými společníky vstoupil do místnosti. Oba vyskočili ze země a sevřeli v rukou mříže cely.

"Díky Dalovi, že jste přišli!"

James se rozhlédl po klecích. Další vězňové už si mezi sebou začali předávat zprávu o nově příchozích lidech a brzy byl prostor za mřížemi přeplněn dychtivými lidmi.

James zvedl ruce, aby si zjednal ticho. Klekl si, aby si prohlédl zámky. "Kdo má klíče?" zeptal se pak.

"Nevíme, jak se jmenuje," řekl muž, který se nacházel nejblíže dveřím. "Je to vůdce skřetů. Říkáme mu prostě ‚Žalářník'."

"To byl patrně ten, který odváděl skupinu skřetů na hlídku," poznamenal Solon.

James shodil z ramene svůj vak. Chvíli se v něm hrabal a pak vytáhl malý váček, v němž se nacházelo několik jeho starých paklíčů. Jeden si vybral a začal jeho pomocí ohledávat vnitřek zámku.

"Zajímavé," poznamenala Jazhara.

James ani nezvedl oči od zámku; jen nepřítomně odpověděl: "Staré zvyky."

Za okamžik se ozvalo cvaknutí a dveře se otevřely. "Počkejte," nařídil mužům uvnitř James. "Počkejte, dokud neodemknu ostatní."

Netrvalo ani několik minut a dveře všech čtyř klecí byly odemčeny.

"Znáte cestu, kterou se dostanete ven?" zeptala se Jazhara.

"Ano, paní," odpověděl muž, který vypadal jako námořník. "My jsme tu pracovali a když zrovna neporáželi jednoho z nás na jídlo, tak nás tu nutili uklízet. Vypadá to tak, že to tady připravuji na to, aby tu mohli ubytovat další velkou várku skřetů."

"Dokážete najít nějaké zbraně?"

"Poblíž jsou kasárna se zbrojnicí, ale skřeti tam stavějí hlídky," řekl jeden hubený muž.

"Byli tam jen čtyři," odpověděl James. "A ti jsou teď mrtví."

Muži si mezi sebou vzrušeně zamumlali.

James chvilku přemýšlel a pak řekl: "Mohli byste nám prokázat jednu laskavost?"

"Kdybyste nepřišli, tak bysme jeden po druhém skončili na skřetím pekáči," odpověděl hubený muž. "Každý den jednoho z nás zabíjeli. Samozřejmě že vám prokážeme jakoukoli laskavost, o kterou si řeknete. Co chcete, abysme udělali?"

"Počkejte tady - nechám dveře odemčené, ale nechte je pro jistotu zavřené - čistě pro případ, že by se tu

někdo ukázal dřív, než my uděláme to, pro co jsme sem přišli. Kdybyste slyšeli nějaký boj, utíkejte do té jejich zbrojnice, seberte zbraně a probojujte si cestu ven. Pokud dejme tomu během hodiny neuslyšíte vůbec nic, můžete jít, kam se vám zlíbí. Co na to říkáte?"

Hubený muž se rozhlédl a viděl, jak několik jeho spoluvězňů přikyvuje. "Říkáme ano," odpověděl pevně a rozhodně.

"Dobrá," řekl James vděčně. Muži se vrátili do klecí. Dveře byly zavřeny a jeden z nich se posadil a dal se do počítání, aby nějak dokázali sledovat čas a odhadnout, kdy vyprší hodina.

Když vykročili od otrockých klecí, James se otočil a zavolal:

"Uvidíme se v Haldonově vrchu. Teď už by tam měla dorazit jednotka krondorské palácové stráže. Pokud tam najdete je a nás ne, řekněte jim, co jste tu viděli."

"To uděláme." Hubený muž se podíval na Jamese a zeptal se: "Kam teď máte namířeno?"

"Až k srdci tohoto černého místa," odpověděl místo panoše bratr Solon.

"V tom případě si dejte pozor na jejich vůdce," varoval je vězeň.

"Ty jsi ho viděl?"

"Ano," zašeptal hubený muž.

"Jak vypadá?"

"Nejspíš to byl kdysi člověk jako já nebo ty - kdysi. Ale teď je to jen... nemrtvá věc! Je celý shnilý a rozložený, nosí potrhané roucho, které smrdí jako urážka nebes a hlídají ho tvorové, které nemůžu ani jmenovat. Moc často jsme ho tu nevídali; drží se ve spodních patrech a tam se nás dostalo jen pár a ještě k tomu dost nepravidelně."

"Bohové s vámi," rozloučil se James.

Muž jen přikývl.

James vedl své společníky dále temnou chodbou. Sešli po schodišti, které minuli před několika minutami a které vedlo do další série tunelů. James se několikrát zastavil a rozhodl, že nejlepším řešením bude pokračovat podél hlavní chodby, která mířila přímo od úpatí schodů - předpokládal, že nejkratší cesta je nejrychleji dopraví přímo do srdce chrámu a že všechny postranní chodby vedou do jiných částí komplexu. Přinejmenším doufal, že to je pravda.

Netrvalo dlouho a dorazili k bráně v kamenné stěně a prošli jí. Na druhé straně se octli v prostoře, která se dala nazývat jedině galerií - byl to obrovský sál a v rozestupech několika stop byly ve všech jeho čtyřech stěnách rozmístěny výklenky. Ale místo kostlivců - jako tomu bylo na začátku chrámu - se v těchto výklencích nacházely sochy. Některé zpodobňovaly lidské bytosti, ale většina ne a James nepoznával všechny rasy, jejichž podoba byla vtištěna do kamene.

Hrdinské postavy - oděné buď po válečnickém způsobu, nebo v rouchu mágů - stály na podstavcích, rozmístěných v pravidelných rozestupech kolem stěn místnosti. Ve tvářích všech byl jasně patrný výraz zla.

Na vzdálené straně síně se nacházely dvoukřídlé dveře. James vyzkoušel kliku a ta se cvaknutím klesla. Mírným zatlačením dveře pootevřel a nahlédl skulinou dovnitř. "A jsme tady," zašeptal.

Strčil do dveří a když se otevřely, objevila se za nimi další čtvercová místnost. Tři stěny byly lemovány lidskými lebkami a čtvrtou pokrývala obrovská mozaika, zobrazující stejné živé obrazy, jaké už viděli na basreliéfech u vchodu do chrámu. ‚Prázdné okno' vévodilo středu všech obrazů stejně jako předtím.

Strop zde podpíraly čtyři obrovské sloupy z kamene, v němž byly vytesány lidské lebky, ovinuté chapadly. Podlaha byla popsána nečistými runami.

Uprostřed místnosti se tyčil obrovský oltář, potřísněný několikapalcovým nánosem krve tak staré, že dávno zčernala. Nad jeho obětní plochou se nacházela obří zaťatá ruka, očividně vyrobená ze stříbra nebo platiny. V jejíž dlani ležela velká černá perla dvakrát tak velká jako lidská hlava. Po jejím povrchu přebíhalo vlnění magické energie. Byla naprosto hladká a jediným rysem byly slabé barvy, které na ní byly patrné jako temná duha olejové skvrny na vodě.

"Ano," přisvědčila Jazhara. "Tohle je to místo, které hledáme."

Vykročila k oltáři. "Tohle je ten zdroj magické energie, který zahrazuje cestu tvému kouzlu, Kendaricu," řekla. "Tím jsem si naprosto jista."

"Rozbijeme ji a půjdeme si po svých," řekl bratr Solon a odpoutal si od opasku válečné kladivo.

"To by bylo opravdu nemoudré," ozval se ze stínu u stěny suchý hlas.

Z jednoho temného výklenku se vynořila postava. Byla oblečena v potrhaném rouchu a James okamžitě poznal mága z vize, kterou jim předvedla Hilda. Jazhara okamžitě zareagovala - namířila na postavu hrot své hole a vypustila blesk karmínové energie.

Tvor máchl rukou a odrazil kouzlo od sebe tak, že proud energie neškodně narazil do stěny, kde zapraskal a rozprskl se, než pohasl. V místě doteku po něm zůstala sežehnutá jizva.

"Hloupá ženo," zašeptal tvor a jeho hlas zazněl jako pradávný vítr, plný šílenství a zla. "Nechte mi tu toho příslušníka cechu a můžete si jít a vesele žít ty své politováníhodné životy. Já potřebuji jeho nadání. Vzepřete se mi a zemřete."

Kendaric se bezmyšlenkovitě schoval za Solonova záda. "To jako mě?"

James zavrtěl hlavou. "Ne," řekl.

Tvor na ně namířil prstem a rozkázal: "Zabijte je!"

Ze dveří na koncích místnosti se vynořily dvě obrovské postavy. Každý z nich se vzhledem podobal kostěným válečníkům, se kterými už bojovali dříve, ale tito byli nejméně o polovinu vyšší. Od prstů na nohou k vrcholku přileb na hlavách měřili nejméně devět stop a navíc měl každý z nich čtyři ruce a v každé z nich drželi dlouhé, zakřivené čepele. Hlavy měli zakryté širokými přilbami karmínové barvy, lemovanými zlatem.

"Tohle není dobré," ozval se Kendaric přiškrceným hlasem. "Ne, tohle není vůbec dobré."

Bratr Solon sáhl za sebe, popadl Kendarica za rukáv a odtáhl ho stranou. "Snaž se neplést ostatním do cesty, ano? Buď hodný kluk."

Pak s nečekanou rychlostí vyrazil mnich do útoku s válečným kladivem nad hlavou. "Ishap mi dej sílu!"

Kostěný válečník, který se nacházel Solonovi blíže, zaváhal jen na okamžik a hned poté, se jeho čtyři meče proměnily ve vír pohybu. Solonovo kladivo s překvapivou mrštností zachycovalo jednu ránu za druhou, když mnich zastavoval jednu smrtící ránu za druhou. Pak si klekl a drtivým úderem zaútočil na válečníkovu levou nohu. Místností se rozeznělo křupnutí, když rozbil na úlomky tvorův palec.

Čepele vířily dál a nezdálo se, že by kostěný válečník věnoval sebemenší pozornost zranění nebo že by cítil jakoukoli bolest, a Solon jen se štěstím unikal živý. Na pažích a ramenou měl několik řezných a sečných ran a musel se dát na ústup a soustředit se na obranu.

James se podíval na Jazharu. "Pomoz mu," řekl. "Já zkusím rozptýlit toho druhého."

Panoš odběhl, aby se postavil tvorovi, který vyšel ze vzdálenějších dveří, zatímco Jazhara spustila hůl níže a vrhla kouzlo proti válečníkovi, který bojoval se Soleném. Kouzlo, které bylo tolik účinné v první místnosti chrámu, ale jen zahalilo tvora pableskující bleděmodrou září, která po několika vteřinách vybledla. Mnich využil tvorova krátkého vyrušení ze soustředění jako příležitost k tomu, aby se vrhl vpřed, udeřil do téže nohy jako předtím a bleskově odskočil zpátky.

Když tvor znovu vykročil do útoku, mírně se zapotácel.

James se přiblížil ke druhému válečníkovi a snažil se vypozorovat vzorec jeho úderů meči. Pokud nějaký vůbec existoval, nebyl vůbec očividný a on se snažil nedostat příliš blízko. Nicméně pokud chtěli získat jakkoli malou šanci na přežití, musel tuto věc rozptýlit a zdržet - společně by je tvorové dokázali porazit-během několika minut.

James začal potichu počítat, a když k němu zamířila první rána mečem, poznal, jak je vzorec a rytmus vystavěný. Panošův rapír švihl čepelí, aby první ránu odrazil, pak se stočil doprava nahoru, potom dolů a nakonec na levou stranu, kde se znovu mírně stočil nahoru. Místností se rozléhalo řinčení čepelí a James věděl, že dokáže tvorovy útoky odrážet pouze nějakou minutu, přinejlepším dvě. Snažil se příliš nemyslet na to, co by se stalo, kdyby kostěný válečník náhle změnil rytmus a vzorec.

Jazhara se pokusila vrhnout další kouzlo a znovu selhala. Skočila proto kupředu s holí zapraženou nad hlavou, jako by se chtěla pokusit odrazit čtyřnásobné útoky mečů. V posledním možném okamžiku pravou rukou mírně sklouzla po holi, takže ji nyní držela jako dlouhou palici. Udeřila vší silou přesně do téhož místa, na něž úspěšně útočil bratr Solon a odměnou jí bylo suché zapraštění tříštěné kosti.

Jen díky své hbitosti a štěstí se jí podařilo vyváznout životem a na levém rameně se jí táhla dlouhá sečná rána. Když se přikrčila na stranu a ustoupila, stekl jí po paži pramínek krve, ale to už byl Solon zpátky na svém místě a útočil na tutéž nohu.

Tvor máchl jedním mečem a hrotem zbraně zasáhl mnicha do hrudi. Zbroj sice ránu zadržela, ale síla útoku byla taková, že mnicha odhodila na záda. Tvor vykročil a bylo jasné, že bratr Solon nestihne vstát včas na to, aby dokázal přežít.

Kendaric s němou hrůzou sledoval, jak kostěný válečník postupuje k bezmocnému mnichovi. Jazhara se snažila útočníka rozptýlit, ale byla odražena dlouhým, širokým máchnutím čepele.

Tvor pokračoval k Solonovi. Kendaric se odtrhl od zdi, k níž se tiskl. Skočil před Solona a divoce se rozmachoval všemi směry svým krátkým mečem. "Ne!" zavolal liche. "Nezabíjej ho!"

Tvor zaváhal a Solon se převalil na bok, vztyčil se na kolena a vstal s válečným kladivem vysoko pozvednutým v obou nikách nad hlavou. Udeřil jím vší silou, kterou v sobě dokázal probudit, a rozdrtil válečníkovu levou nohu.

Zatímco se Kendaric se Solonem dali na ústup, tvor se je pokusil následovat. Zapotácel se, pak se zřítil a padl na tvář u mnichových nohou. Kendaric zaváhal jen vteřinu, pak se sklonil a popadl okraj zlatem zdobené válečníkovy přilby. Strhl ji z jeho hlavy právě včas, aby se na ni Solonovo kladivo sneslo naposledy, poháněno silou, zrozenou ze zoufalství.

Místností se rozlehlo suché prasknutí a tvorova lebka praskla. Tvor znehybněl a uvolněné kosti zarachotily na podlaze.

Jazhara už kráčela ke tvorovi, se kterým bojoval James. Bývalý zloděj ji zahlédl koutkem oka. "Trochu pomoci bych uvítal," poznamenal suše. Byl promočený potem a paže už mu umdlévaly únavou, ale prozatím se mu dařilo úspěšně odrážet všechny válečníkovy útoky.

Bratr Solon se podíval na licheho. "Nemáme čas na to, abychom se snažili vyřadit z boje toho druhého tvora," řekl Kendaricovi.

Tovaryš cechu trosečníků přikývl a sevřel pevně v ruce jílec meče.

Vykročili k mrtvému mágovi, který zvedl ruku. Směrem k Solonovi vyrazil záblesk bělostné energie a mnich sotva stačil uskočit stranou. Kendaric se rozběhl a probodl tvora svým mečem.

Liche jen pohrdavě sklopil zrak k jílci meče, který mu trčel z hrudi. "Mě zničit nedokážeš, chlapče," řekl a jeho kostnatá ruka vyrazila a sevřela Kendaricovu paži. "A teď tě konečně mám!"

"Solone!" zavolal tovaryš zoufale. "Nechce zemřít!" Jazhara se mezitím snažila zaměstnat druhého kostěného válečníka, aby si mohl James alespoň trochu odpočinout. Otočila se a zavolala: "Nejspíš také umístil svou duši do nádoby poblíž!" Bratr Solon na okamžik zaváhal. "Kam?" zeptal se. Jazhara se divoce rozhlédla po místnosti. "Může to být kdekoli. Mohla by se nacházet v jiné místnosti, nebo dokonce... v té perle!"

Bratr Solon odhodlaně vykročil k perle na oltáři.

"Ne!" vykřikl liche.

Solon zvedl válečné kladivo a udeřil do perly vší silou. Po černém povrchu koule přeběhly vlny rudé energie a po jejím zevnějšku se rozšířily žhnoucí linie bělostného ohně v jemném mřížkovém vzoru. Udeřil ještě jednou a z perly vyrazil oblak temné mlhy. Třetí rána předmět roztříštila a perla vybuchla s takovou silou, že rázová vlna odhodila Ishapova mnicha přes celou místnost.

Liche se podíval na oltář s nelíčenou hrůzou. "Co jste to udělali?" zeptal se tiše.

Kendaric cítil, jak sevření na jeho paži polevilo, a liche se na něho podíval a řekl: "Přesto jste stále ještě neuspěli, tovaryši."

Druhý kostěný válečník se rozechvěl a jeho soustředěný útok pozbyl rychlosti. James se zapotácel o několik kroků zpět; sotva dokázal zvednout paži a Jazhara ho musela podepřít, aby únavou neupadl. Tvor udělal dva potácivé kroky dopředu a zřítil se na kamennou podlahu.

Liche znovu popadl Kendaricovu paži. "Ještě jsem s tebou ale neskončil, příteli," řekl.

Kendaric natáhl volnou ruku a sevřel v ni jílec meče, který stále ještě trčel lichemu z hrudníku. Zakroutil jím a po tvorově tváři přejel zmučený výraz bolesti.

"Ale já jsem skončil s tebou!" prohlásil Kendaric rozhodně. "Už je nejvyšší čas k tomu, abys konečně zemřel." Vytrhl čepel z rány a nemrtvý mág se zachvěl bolesti a padl na kolena. Kendaric se přesným pohybem otočil a vedl ránu na licheho krk. Vyschlá pokožka se trhala jako papír a kosti praskaly jako větvičky. Licheho hlava se s poskakováním odkutálela po podlaze do kouta.

James stál s rukou přehozenou přes Jazhařina ramena. "No," řekl, "musím uznat, že to bylo docela zajímavé."

Solon se ztěžka postavil na nohy a otřel si tvář, na mnoha místech pořezanou úlomky roztříštěné černé perly. "Tohle sice není to slovo, které bych použil já," poznamenal, "ale vím přesně, jak to myslíš."

"Co teď?" zeptal se Kendaric.

"Musíme se tu trochu porozhlédnout," řekl James. "Možná tu budou dole ještě další, kteří by nám mohli působit potíže."

"Myslím, že na odchodu bychom celé tohle místo měli prostě a jednoduše zapálit," ozvala se Jazhara.

"Ano," přikývl bratr Solon. "Celý tento podzemní chrám je tak prosáklý zlem, že to tu musí být očištěno. A pokud bychom čekali, až sem můj chrám pošle k tomuto úkolu další, mohla by se část zdejšího zla přesunout na jiné místo."

Přešli na místo, kde leželo licheho tělo. Za výklenkem, kterým přišel dovnitř, se nacházely dveře. Když jimi prošli, ocitli se v další velké místnosti, kde měl liche bezpochyby své soukromé komnaty. Na stolech tam stály velké i malé džbány a nádoby a ve vzdáleném koutě byla ke zdem upevněna klec.

Uvnitř stál tvor, který jim velice připomínal tvora, na něhož narazili v krondorských stokách. Pohlédl na ně bolestí naplněnýma očima a pokynul jim rukou s drápy, aby přišli blíže. Poslechli jej a když už byli dostatečně blízko, otevřel tvor ústa. Z jeho hrdla se ozval dětský hlas.

"Prosím..."řekl.

Jazhařiny oči zazářily slzami a čarodějka zašeptala: "Copak tomu zlu není konec?"

"Očividně zatím ne," odpověděl bratr Solon temně.

James přešel za tvora, který znovu promluvil. "Bolest... prosím..."

Bleskovým bodnutím meče rozťal James týl dítěte, proměněného v netvora, a zasáhl míchu. Postava se zhroutila bez jediného slova na podlahu. Panošova tvář připomínala masku vzteku.

Jazhara se na Jamese podívala, ale neřekla nic.

Konečně se ozval bratr Solon. "Bylo to milosrdenství," poznamenal temně.

"Co teď?" zeptal se Kendaric.

"Spalte to," řekl James tichým a bezvýrazným hlasem. "Spalte to všechno."

Přešel rychle ke stěně, u níž byly postaveny stojany se svitky a knihami. Popadl jeden okraj knihovny a převrhl ji. Na pracovním stole opodál stála pánev se žhnoucím uhlím, a on se jí chopil. Převrhl ji a rozházel plameny a žhavé uhlíky po papírech a pergamenech na podlaze, takže se po celé místnosti bleskově začal šířit oheň.

"Podívejte se na tohle!" zavolal Kendaric.

Když se k němu všichni otočili, zjistili, že tovaryš cechu trosečníků objevil další perlu. Na rozdíl od první koule byla tato průsvitná a v jejím nitru viděli obraz Haldonova vrchu.

"Tohle je silný nástroj pro pozorování," řekla Jazhara.

Obraz se změnil a nyní se jim před očima objevila část okolí kolem Vdovského mysu, nad nímž viděli chatrč Hildy, staré čarodějky.

"Mohlo by moje kouzlo blokovat právě tohle?" zeptal se Kendaric.

"Ano, myslím, že to bude právě tohle," odpověděla Jazhara. "Díky tomuhle vzniká v té části krajiny, kterou pozoruješ, silné magické pole. Sice to nezamezuje veškerému použití kouzel, ale mohli to použít k tomu, aby dokázali zneškodňovat účinek tvého zaklínání - přinejmenším do chvíle, kdy tě dostanou do tvých spárů."

Plameny za jejich zády se rychle šířily. "Co s tím uděláme?" zeptal se James.

Jazhara velkou perlu zvedla a hodila ji do ohně. "Myslím, že tímhle by se měla celá záležitost vyřídit."

"Dobře," přikývl James. "Měli bychom odsud zmizet. Popadněte pochodně a cestou podpalte všechno, co bude hořet."

"A co když se nám postaví skřeti?" zeptal se Kendaric.

Bratr Solon, který i navzdory svým zraněním stále ještě vypadal rozhodně, řekl: "Nu, jestli si to s nimi nevyřídili na útěku jejich vězni, tak to asi budeme muset udělat sami, že ano?"

James přikývl. "Pojďme. Musíme vyzvednout tu loď."

Vyrazili na cestu zpátky k zemskému povrchu.

Kapitola osmnáctá

SLZA BOHŮ

Když vyšli z jeskyně na útesy, sklánělo už se slunce nízko nad západním obzorem.

"Dokážeš tu loď vyzvednout teď?" zeptal se James Kendarica.

"Teď?" opáčil tovaryš. Pak zavrtěl hlavou. "Mohl bych to zkusit, ale myslel jsem, že po všem tom, čím jsme dnes prošli, bychom mohli počkat do rána."

"Popravdě řečeno bych právě po tom, čím jsme dnes prošli, docela nerad dál čekal," odpověděl rozhodně panoš. "Někde v okolí se pohybuje Medvěd a čím rychleji dokážeme Slzu získat a dopravit ji do Krondoru, tím šťastnější budu."

Solon přikývl. Krvácel z několika drobných ran, rozmístěných po celém těle. Během odchodu z podzemí narazili na několik služebníků mrtvého licheho - dvojici skřetů, kteří se jim rozhodli postavit se zbraněmi v ruce, a na dva další kostěné válečníky. Také cestou nahoru narazili na zkázu, které propadli další uctívači Chrámu černé perly. Uprchlí vězni očividně našli ve zbrojnici kasáren dostatek zbraní a nehodlali svým věznitelům jen tak beze všeho na odchodu odpustit.

Jazhara si přichystala hrubý tlakový obvaz na ránu, ze které krvácela na rameni. "Obávám se, že pokud odteď narazíme na jakékoli problémy, mohli bychom s jejich řešením mít těžkosti," řekla.

James pokynul ostatním, aby ho následovali na konec skalnatého výběžku. "S řešením problémů jsme měli těžkosti na každém kroku, který jsme na téhle cestě urazili," poznamenal. "Ale měli jsme také štěstí."

"Štěstí je jen důsledek tvrdé práce," ozval se bratr Solon. "Přinejmenším takhle mi to říkal můj otec."

"Přesto ale přinesu Ruthii velký obětní dar, jakmile se dostaneme do Krondoru," pokrčil rameny James při zmínce o bohyni štěstěny, patronce zlodějů. "I když dokáže být občas pěkně upjatá a nepříjemná," dodal tišeji.

Bratr Solon, který jeho poznámku zaslechl, se pobaveně uchechtl.

Dorazili na konec skalnatého mysu a Kendaric poznamenal:

"Pokud to bude konečně fungovat, tak se loď zvedne nad hladinu a mlha vytvoří most odsud až k její palubě a zpevní se. Měla by vydržet dostatečně dlouho na to, abychom přešli k lodi, vzali si Slzu a vrátili se."

",Měla by vydržet dostatečně dlouho'?" opakoval James. "Co je to za časový údaj - ,měla by vydržet dostatečně dlouho'?"

Kendaric se usmál a pokrčil rameny.

"Nu, zatím se mi ještě nenaskytla příležitost k tomu, abych to vyzkoušel. Na délce působení ostatně stále ještě pracuji. Až bude hotovo, dokáže kouzlo udržet loď na hladině tak dlouho, dokud bude potřeba k vyložení nákladu. Teď by to měla být zhruba tak hodina."

"Zhruba tak hodina?" opáčil James a znechuceně potřásl hlavou. "No, hlavně abychom už začali."

Kendaric zavřel oči a natáhl ruku k Jazhaře, která ve svém vaku nesla svitek s napsaným zaklínadlem. Ta mu jej podala a tovaryš cechu trosečníků začal předčítat.

Nejdříve ze všeho se moře kolem lodi naprosto uklidnilo a hřebenovky a dlouhé vlny jako by obtékaly místo, kde se vrak nacházel, ve stále se rozšiřujícím kruhu tiché vody. Pak se nad hladinu zvedla mlha a stěžeň lodi se znovu začal zachvívat. Následoval silný otřes a loď se zvedala.

Nejdříve se objevila polámaná ráhna a potrhané plachty, pak se nad hladinou zahoupaly konce nasáklých lan a ochablé prapory, zavěšené na vlajkových stožárech. Během několika minut už loď stála na hladině a mírně se pohupovala, jak z jejího podpalubí proudila ven voda.

Zábradlí kolem palub bylo ovinuté šlahouny mořských řas a po prknech pospíchali zpátky pod hladinu zmatení krabi. Mlha kolem trupu postupně zhoustla a zpevnila se a za několik okamžiků už se loď ani nepohnula.

Kendaric se otočil k Jazhaře a Jamesovi a ve tváři se mu zračil nadšený úžas. "Ono to funguje!" zvolal radostně.

"Ty jsi o tom měl nějaké pochybnosti?" zeptal se ho bratr Solon.

"No, ne tak docela," podíval se na něho tovaryš cechu trosečníků, "ale nikdy nevíš..."

James se na Kendarica podíval se sotva skrývaným hněvem. "Snaž se raději nemyslet na to, co bych s tebou provedl, kdybychom teď zjistili, že ten artefakt dole v chrámu neměl vůbec nic společného s tím, jak ti to posledně nešlo. Nějaké ,Ono to nějak nechce fungovat' by ti nejspíš nepomohlo..." Silou vůle se přinutil ke klidu. "Pojďme na palubu."

Kendaric se opatrně a zkusme špičkou boty dotkl pevné mlhy, která se táhla k lodi, a pak se na ni postavil plnou vahou. "Je to trochu měkké," poznamenal.

Bratr Solon kolem něho prošel. "Ztrácíme čas!" houkl přes rameno.

Ostatní se vydali za mnichem, který už uháněl k místu posledního spočinutí Slzy bohů, jak nejrychleji mohl.

Dorazili k boku a našli si několik uvolněných lan, která použili ke šplhání. James s Kendaricem neměli s výstupem na palubu nejmenší problémy, ale zranění Solon s Jazharou k tomu potřebovali trochu delší dobu a jejich pomoc. Když se všichni postavili na mokrých prknech paluby, pátravě se rozhlédli kolem sebe.

Okolní vzduch už začal naplňovat neskutečným puchem sliz, hnijící na palubě a rozkládající se těla, uvězněná padlými trámy nebo omotaná provazy. Smrad hnijícího masa, vody a soli obrátil Kendaricovi žaludek naruby a tovaryš

se naklonil přes zábradlí.

"Kam půjdeme?" zeptal se James.

"Tamhle," řekl bratr Solon a ukázal na dveře v záďové nástavbě, které vedly dolů na nižší paluby. Zatímco scházeli po úzkém a kluzkém dřevěném schodišti, přidržovali se pevně promočených provazových držadel.

U paty schodiště Jazhara rozsvítila pochodeň, protože v podpalubí panovala tma jako uprostřed noci. Blikající záře poskytla okolí ostré kontrasty a při chůzi tančily po stěnách divoké stíny. Ze spodních palub voda vytékala jen pomalu, takže se v ní ještě stále museli po kolena brodit.

"Tudy," řekl bratr Solon a ukázal na dveře, vedoucí k zádi. Na půli cesty přes palubu Kendaric divoce vyjekl.

"Co se stalo?" zeptal se James a okamžitě tasil rapír.

"Něco se mi otřelo o nohu!"

James dlouze, vyčerpaně vydechl. "Ryba. V moři plavou ryby." Nezdálo se, že by tím Kendarica uklidnil.

"Mohl by se tady dole skrývat nějaký netvor."

James mu věnoval dlouhý, upřený pohled a neřekl nic. Když konečně dorazili ke dveřím, zjistili, že jsou zaklíněné. James si je pozorně prohlédl. "Někdo tenhle zámek rozbil, ale proud vody je zase musel zavřít a teď se neotevřou za žádných okolností. Raději vyrazíme ze dřeva závěsy."

Bratr Solon na závěsy dveří zaútočil válečným kladivem, několika ranami je vytloukl z prken stěny, a dveře byly vysokou vlnou z kajuty na druhé straně vrženy na palubu. Zatímco se úroveň hladiny mezi oběma prostory vyrovnávala, vyplula z kajuty i mrtvá těla. Bratr Solon se podíval na jednu z mrtvol, která se mu pohupovala u nohou. Z kostí už uhnívalo maso a na tváři byly jasně vidět stopy po zubech ryb, které se sem připluly nakrmit. Oční důlky byly prázdné.

"Byl to dobrý a věrný služebník Ishapův," prohlásil bratr Solon s úctou. Pak si něčeho všiml a sklonil se. Zpoza opasku mrtvoly vytáhl velké válečné kladivo a řekl: "To je přece válečné kladivo Luca d'Orbaina! Kdysi patřilo ishapianskému svatému z Bas-Tyry. Je to relikt, uctívaný celým chrámem, a bylo přidělováno jako odznak moci a úcty představenému celého řádu. A kromě toho, že je to magický artefakt nezměrné síly, to není ani špatná zbraň." Sklopil znovu pohled k mrtvole. "Takže tohle musí být bratr Michael ze Saladoru." Lítostivě potřásl hlavou. "Bylo by jen logické, kdyby se rozhodl osobně velet skupině, která Slzu chránila."

"Nu, tak si to kladivo vezmi s sebou," naléhal James, "ale pojďme co nejrychleji najít Slzu a zmizme z téhle lodi dřív, než zase půjde ke dnu."

"Tudy," ukázal bratr Solon před sebe. K záďovému nákladovému prostoru se táhla široké chodba.

Když dorazili k následujícím dveřím, zvedl bratr Solon ruku. "Počkejte," řekl. Sáhl do košile pod hrudním plátem a vytáhl malý řetízek, na němž se houpal nevelký úlomek modrého kamene. Ten mírně zářil. "Slza bohů je blízko," prohlásil mnich s potěšením.

"Co je to?" zeptal se James.

"Úlomek ze staré Slzy. Dostal jsem jej od krondorského velekněze, abych dokázal najít novou Slzu i v případě, že by ji někdo z lodi odnesl."

James se natáhl po klice dveří, ale bratr Solon znovu řekl:

"Počkej!"

"Oč se jedná teď?" podíval se na něho James.

"Slzu chrání silné zaklínadlo," vysvětloval bratr Solon. "Pokud by se k němu Medvěd nebo kterýkoli z jeho mužů dostal příliš blízko předtím, než se loď potopila, to zaklínadlo by se spustilo jako past."

"A co tedy to zaklínadlo vlastně dělá?" zeptal se trpělivě James, i když byl očividně podrážděný tím, že se o podobných vážných věcech dozvídá až na poslední chvíli.

"Je v něm uzavřena a uvězněna duše... duše draka. Pokud nejsou dodrženy patřičné obřady a provedeny patřičné úkony, je uvolněna a zaútočí na kohokoli, kdo se k Slze bohů přiblíží."

"A dřív nebo později jsi nám to stejně chtěl říct, co?" zeptal se James tónem, z něhož doslova odkapával sarkasmus.

"Dokud jsme se nedostali takhle blízko k Slze, nebylo to zapotřebí, panoši," odpověděl bratr Solon. "Rozuměj, ten tvor nemyslí a pokud by byl vypuštěn, zaútočil by na každého z nás."

"Ale jak se může drak vlézt do nákladového prostoru lodi?" zeptal se Kendaric užasle. "Ti jsou přece opravdu velcí, ne?"

"Není to tak docela drak," řekl bratr Solon. "Jen duše jednoho z nich. Duch, pokud se ti ten výraz zamlouvá víc."

"Nic z toho, co říkáš, mě zrovna dvakrát netěší, Solone," poznamenal James. "Co kdybys tak přihodil také nějaké dobré zprávy?"

"Znám rituál, který toho tvora zajme a navrátí do duchovní říše."

"To je dobře," přikývl James.

"Ale bude to chvilku trvat."

"To není dobře," zavrtěl hlavou James. "A nech mě chvilku hádat: ten drak na nás zaútočí, zatímco se ho ty budeš snažit odstranit a navrátit do duchovní říše."

"Ano," řekl bratr Solon.

"A tahle loď se může klidně potopit, zatímco my budeme bojovat s drakem a zatímco se ho ty budeš snažit zahnat."

"Ano," řekl Kendaric.

"Tenhle den nestál od rána za nic," poznamenal James, "a je to každou minutou horší a horší." Popadl kliku

dveří a dodal: "Tak dobře, pustíme se do toho, ať už to máme za sebou."

Otevřel dveře a všichni nahlédli do místnosti, v níž nestál kromě jediného stolu žádný kus nábytku.

"Tohle je kapitánská kajuta," řekl James. "Nejspíš ji musel uvolnit chrámu a sám spal někde na přídi v ubikacích mužstva."

"A tamhle je Slza bohů," dodal bratr Solon.

Na desce stolu stála skříňka s drakem, vyřezaným na víku. Byla zahalena magickou bleděmodrou září a dokonce i James cítil, jak z ní doslova proudí magie.

Jediným varováním, které obdrželi, bylo jen mírné pohasnutí světla kolem skříňky. Náhle se kajutou prohnal prudký závan vzduchu. Neviditelná rána srazila Kendarica do vody, hluboké po kotníky.

Ve vzduchu se objevil obraz letícího draka, utvořený jakoby z lehké zlatavé mlhy. "Držte mi ho od těla!" zavolal bratr Solon, "jinak ho nedokážu zahnat!"

James máchl rapírem a snažil se odvrátit tvorovu pozornost od mnicha na sebe, zatímco Jazhara se ohlédla na Kendarica, aby se ujistila, že se netopí. Pak zvedla hůl, držela ji oběma rukama vysoko nad hlavou a zahájila zaklínadlo.

Drak se zaměřil na Jamese. Mlžnou hlavou vyrazil k němu. James cítil tlak vzduchu, který před tvorovým čenichem narůstal, a zaklonil co nejvíce hlavu, aby se vyhnul ráně. Úder byl i presto neuvěřitelně silný. Z hrdla se mu vydralo bolestné zaúpění, ale stále se snažil odvrátit draka od útoku na Solena.

Podíval se krátce na mnicha a všiml si, že před sebou pevně drží válečné kladivo Luca ďOrbaina, oči má zavřené a rty se mu pohybuji horečnatou rychlostí, jak odříkává obřadní vzývání.

Jazhara mezitím své zaklínadlo dokončila a ve vzduchu se objevilo pole karmínové energie. Roztáhlo se pod stropem kajuty a kleslo na draka tak, že jej uvěznilo v rubínové síti. Tvor sebou házel a snažil se na keshanskou čarodějku zaútočit, ale síť mu v tom úspěšně bránila.

"Jak dlouho to vydrží?" zeptal se James.

"To nevím," odpověděla Jazhara. "Ještě nikdy v životě jsem tohle kouzlo nepoužila."

"Jak je na tom Kendaric?"

"V bezvědomí, ale myslím, že to přežije."

Tovaryš cechu trosečníků seděl zhroucený u přepážky s bradou na hrudi, jako by si jen na chvilku zdříml.

"Tak to rád slyším," přikývl James. "Ta věc dává rány, jako když kope mezek."

Obrátili se k Solonovi, jehož hlas zněl nyní pronikavěji a který se očividně blížil ke konci zaříkání. Užasle sledovali, jak se zlatý drak rozpíná a roztahuje rubínovou síť až na mez, kdy se zdálo, že musí každou chvíli prasknout. Když kajutou zazněla poslední slova Solonova zaříkání, drak se začal okamžitě zmenšovat, až se nakonec proměnil v pouhý malý světelný bod, který jim uhasí přímo před očima.

Náhle byla síť prázdná a snesla se k hladině vody, kde se rozplynula.

"Hotovo," ohlásil spokojeně bratr Solon.

"Dobrá," přikývl James. "Takže popadni tu zatracenou bednu a zmizme z téhle lodi, než se věci zase obrátí k horšímu!"

Bratr Solon přikývl, pověsil si k opasku druhé válečné kladivo a jemně zvedl skříňku, v níž se skrývala Slza bohů. James s Jazharou popadli Kendarica každý z jedné strany a zvedli ho. Jakmile se pohnul, začal se probírat. "Co se děje?" zamumlal.

"Pojď," řekl mu James. "Je na čase vrátit se domů."

"Tak to je ta nejlepší věc, kterou jsem poslední dobou slyšel," řekl omámeně Kendaric. Zvedl ruce z jejich ramen a řekl: "Dokážu jít sám."

Vystoupali opatrně po kluzkém schodišti, kde musel bratr Solon na okamžik předat skříňku Jamesovi. Znovu si ji od panoše vzal, jakmile se octli nahoře na palubě. James, Jazhara a Kendaric se spustili po lanech na chodník z magické mlhy a pak bratr Solon podal skříňku Jamesovi a pak se spustil za nimi.

Zatímco kráčeli zpátky ke břehu po vrstvě mlhy, začal se snášet večer. Právě když byli na půli cesty ke skalnatému výběžku, řekl James: "Zatraceně."

"Co se stalo?" zeptal se Kendaric.

"Ozbrojení muži na pláži."

"Ti uprchlí vězňové?" zeptala se Jazhara.

"To si nemyslím," odpověděl James. "Podívej se!"

Po stezce z útesu právě scházela obrovitá postava, která proti světlejším skaliskům vytvářela temný obrys. Ale z hrudi jí zářilo rudé světlo.

"Medvěd!" zvolal James.

"Ta mlha začíná pomalu slábnout," ozval se bratr Solon a právě když to řekl, cítil James, jak se o něco propadl do povrchu, který byl ještě před okamžikem naprosto pevný.

Posledních dvanáct yardů ke skalám přeběhli a nakonec sestoupili na pláž. "Máme nějaké jiné možnosti?" zeptal se James.

"Žádnou," zavrtěl hlavou bratr Solon. "Musíme bojovat."

Ze šera pod skalami zaduněl Medvědův hlas: "Nemáte kam jít a má trpělivost je skoro u konce. Buď mi sami odevzdáte Slzu, nebo vás pobiju do posledního!"

"Proč vůbec tu Slzu chceš?" opáčila Jazhara. "K čemu by ti mohla být?"

Zastavili se na místě, kde se písek pláže střetával s kamením. Medvědovi muži jim s tasenými čepelemi vykročili v ústrety.

"Ha!" vybuchl obrovitý muž. "Copak vám to ten váš mnich neřekl? Slza nám dovoluje hovořit s bohy, je to

tak, Ishapiane? A kromě Ishapa jsou ještě jiní bohové!"

"Jsi hlupák, když se nebojíš hněvu Ishapova!"

"Jen žádný strach," houkl Medvěd, "mám všechno, co potřebuji na to, abych se o vás Ishapiany postaral!" A prstem přejel amulet, který mu visel na krku. "Nedokážete se mě dotknout, ani kdybyste sebevíc chtěli." Pak vytasil dlouhý meč. "Ale já se dokážu dotknout vás! A teď mi dejte Slzu!"

Náhle se na skále nad obrovitým pirátem objevila postava, přikrčila se a skočila. William se vrhl Medvědovi na záda a podařilo se mu ho srazit k zemi.

Nečekaná léčka překvapila všechny přítomné. Žoldnéř, který stál Jamesovi nejblíž, se překvapeně otočil za zdrojem hluku, a James využil možnosti rozptýlení k tomu, aby tasil rapír a zezadu muže probodl. Nepřítel zemřel dřív, než se stačil otočit zpět a podívat se na panoše.

Bratr Solon postavil do písku skříňku, v níž byla uložena Slza, vytáhl od pasu válečné kladivo Luca ďOrbaina a vyslal tichou modlitbu k Ishapovi. Jazhara sklonila hůl, namířila její hrot na skupinku Medvědových mužů a vypustila na ně záblesk magické energie.

Kendaric vytasil meč. "Já budu hlídat Slzu!" zavolal.

William se několik okamžiků rval s obrovitým pirátem a snažil se mu stáhnout amulet z krku. Pak se Medvěd rozmáchl a ohnal se drtivou ranou tak, že srazil mladého poručíka do písku.

William ztěžka dopadl na zem a jeho zbroj přenesla otřes nárazu do celého těla; přesto se odkutálel ještě dál a znovu vyskočil na nohy, připraven k dalšímu boji.

Medvěd rychle vyskočil a rty se mu zkřivily ve zlověstném úsměvu. "Odvážný pokus, chlapče," prohlásil. "Už jen za tohle ti dopřeji rychlou smrt."

William vzhlédl ke skalní římse, kde stál Sidi a sledoval boj. "Pomoz mi!" zavolal.

Sidi pokrčil rameny. "Říkal jsem, že ti pomohu, pokud získáš ten amulet, mladíku," řekl. "Bez něj se o sebe musíš postarat sám." Tvářil se skoro kajícně.

Williamovi sevřelo srdce zklamání a pocit marnosti. "Kahooli!" zavolal k nebesům. "Říkala jsi, že nebudu sám!"

Medvěd se rozchechtal. "Kahooli? Ty se dovoláváš nižší bohyně?" ušklíbl se. Pozvedl svůj amulet a ukázal k místu, kde na písku ležela skříňka se Slzou.

"S tímhle amuletem jsem nezranitelný a neporazitelný," řekl. "A jakmile mi bude patřit i Slza, bude mi náležet i moc bohů. Já se stanu bohem!"

William znovu zaklonil hlavu a vzhlédl k nebesům. "Kahooli, dej mi pomstu!"

Náhle se ozval hlasitý, pronikavý zvuk, při němž si James, Jazhara a několik pirátů zakrylo s bolestnými výrazy uši rukama. Dokonce i Medvěd byl nucen ustoupit od jeho zdroje. Zdálo se, že ostrým vytím není zasažen jediný William. A pak se na písku mezi ním a Medvědem objevila postava, průsvitná a bledá, ale přesto rozeznatelná na první pohled.

"Talie!" vydechl mladík.

Dívka se usmála a řekla: "Nejsi sám, Williame."

Vykročila k poručíkovi krondorské palácové stráže a vstoupila do jeho těla. Zazářil světlem jejího zjevení a zdálo se, jako by se zbroj na jeho postavě přelévala a měnila.

A pak se přímo před užaslými a nevěřícnými pohledy všech přítomných začal měnit i samotný William. Jako by v jediném okamžiku vyrostl a ještě více zesílil, protože se celý vytáhl a už tak široká ramena se rozšířila ještě více. Jeho oděv se proměnil ze stříbřité kroužkové košile princova důstojníka v krvavě rudou plátovou zbroj odstínu tak temného, že hraničil s černí. Na hlavě se mu objevila uzavřená přilba, která skryla rysy jeho tváře, a průzory zazářilo karmínové světlo. Ozval se hlas, který nepatřil ani Williamovi, ani Talii. "Já jsem Kahooli," řekl. "Já jsem bohyně pomsty."

Postava zvedla ruku a objevil se v ní plamenný meč. Neuvěřitelně rychlým sekem čepel tnula po Medvědově paži.

Obrovitý pirát sebou trhl a ustoupil a v jeho jediném oku se zablesklo překvapení a úžas. "Já krvácím!" vyhrkl. "Já cítím bolest!"

Vytasil meč a zaútočil na postavu v rudé zbroji, ale paží mu projel otřes, když vtělení bohyně úder odrazilo. Pak postava v rudé zbroji zaútočila znovu a Medvěd nevěřícně sklopil oči k široké, krvácející sečné ráně na hrudi. Zapotácel se o krok zpět a zavolal: "Ne, tohle nesmí být!"

Pak se znovu rozmáchl k výpadu, ale bohyně pomsty, vtělená ve Williamovi, ránu odrazila. A pak jediným silným bodnutím vrazila svůj meč až po jílec do Medvědova břicha.

Medvěd klesl na kolena a popadl oběma rukama planoucí čepel zbraně. "Ne!" vyhrkl zoufale. "Říkal jsi, že se tohle nemůže stát! Nemohu zemřít. Slíbil jsi mi to! Říkal jsi, že nikdy nezemřu!" Padl do písku a jediné oko upřel do noční oblohy. "Říkal jsi... že nemohu... zemřít..."

Postava nad ním zůstala ještě okamžik stát a sledovala ho; pak se zatřpytila a znovu se proměnila ve Williama.

Mladý poručík se zapotácel, jako by ho náhle opustily všechny síly. Upadl na kolena a rozhlédl se. Znovu se před ním objevil stín Talie. "Dokázali jsme to, Talie," řekl jí tiše. "Je po všem."

Duch mladé dívky se na něho usmál. "A nyní mohu odpočívat v pokoji. Děkuji ti, Williame."

Mladíkovy tváře zvlhly slzami. "Talie, ne! Prosím, zůstaň."

Taliin stín už pomalu vyhledal, ale dívka ještě stačila zašeptat:

"Ne, Williame. Život patří živým. Tebe čeká ještě mnoho let na tomto světě a já musím nastoupit na své místo na kole osudu. Rozluč se se mnou, prosím."

Těsně předtím, než zmizela se na jediný okamžik zdálo, jako by se rozzářila oslepujícím světlem. Natáhla ruku a položila dlaň na Williamovu tvář. A pak už splynula s nocí.

Mladíkovi stékaly po tvářích slzy. "Ať jsou k tobě bohové milosrdní, Talie," řekl tiše.

James se rozhlédl a zjistil, že všichni zbývající Medvědovi muži prchli. Skryl rapír do pochvy a všiml si, že bratr Solon už zvedl z písku skříňku se Slzou.

Společně s Jazharou přešli k místu, kde stále ještě odpočíval mladý princův poručík. "Dobrá práce, Wille," řekl James. "Pomstil jsi ji."

Čarodějka položila jemně ruku na Williamovo rameno. "A Slza bohů je v bezpečí."

"To, co říkal o Slze, byla všechno pravda?" zeptal se William.

"Nejen to," přikývl bratr Solon. "V Slze bohů je soustředěna obrovská síla, a ty ses postaral o to, aby tato síla nebyla využita ve prospěch zla." Pevně sevřel pod paží skříňku s drahokamem. "Nicméně tohle byl jen jeden z mnoha bojů. Válka není ani zdaleka vyhrána."

"Co Medvědův amulet?" zeptala se Jazhara.

"Je to příliš mocná věc na to, abychom ji tu jen tak nechali povalovat," ozval se Kendaric.

James protáhl řetězem hrot rapíru a zvedl jej. "Nedotkl bych se toho ani za všechny peníze na světě," řekl. "Podle toho, co jsem viděl, to v člověku dokáže probudit tu nejhorší stránku jeho povahy."

Přešel na samý konec skalnatého výběžku nad mořem a napřáhl ruku. Jediným švihnutím čepele odhodil amulet tak daleko do vody, jak to jen bylo možné. V šeru ani nezahlédli, kde přesně dopadl do vln.

Vrátil se zpátky na místo, kde na něho čekali jeho společníci. "Pokud k nám bude osud milosrdný, tak na nás nahoře v Haldonově vrchu čeká jednotka vojáků, která nás doprovodí do Krondoru."

Otlučení a k smrti unavení se vydali pomalu po stezce pryč od Vdovského mysu.

Na křídlech růžově a zlatavě zbarvených oblaků dorazilo na východní oblohu jitro, když se Jazhara vypravila lesem k Hildině chatrči. Za chvilku už se octla na mýtině, ale jakmile dorazila na dohled od stavení, ucítila u srdce bodnutí strachu.

Chatrč byla opuštěná. To dokázala poznat už na dálku, protože nejen že uvnitř nebylo ani stopy po záři ohně a z komína nestoupal kouř, ale i závěs byl ze dveří odstraněn. A byliny a rostliny, které se sušily na zápraží, byly také pryč.

Pomalu vystoupila po jediném schodu na verandu a vstoupila dovnitř. Stůl a nízká stolička bylo to jediné, co v chatrči zůstalo. Truhlice a další osobní majetek staré ženy zmizely.

Na desce stolu ležel jediný list pergamenu.

Jazhara jej zvedla. Stálo na něm:

Děvče,

můj čas zde už skončil. Byla jsem sem vyslána, abych dávala pozor na zlo, dokud nepřijde někdo, kdo toto místo zbaví jeho vlivu. Jste odvážní a vynalézaví mladí lidé. Budoucnost patří vám. Služte silám dobra.

Hilda

"Je pryč," řekla Jazhara osobě, která tiše vystoupila na verandu za ní.

William vkročil do chatrče. "Kdo vlastně ta žena byla?" zeptal se.

"Tvrdili o ní, že je čarodějnice," odpověděla Jazhara.

"Tomu ale nevěříš," poznamenal William. Byl vychovávaný od dětství na Hvězdně a stejně dobře jako ona znal předsudky a strach, kterým musely čelit ženy, provozující magická umění na území Království. "Kdo ale byla doopravdy?"

"Moudrá žena," odpověděla Jazhara, složila list se vzkazem a schovala jej do váčku u pasu. "Služebnice dobra. A teď odešla."

"Napsala, kam má namířeno?"

"Ne," zavrtěla mladá čarodějka hlavou. Pomalu se rozhlédla a nakonec se otočila k Williamovi a podívala se mu do očí. "Proč jsi mě sledoval?" zeptala se.

"Chtěl jsem si s tebou promluvit dřív, než budeme zase cestou zpátky do Krondoru obklopeni spoustou lidí," řekl.

"Můžeme si promluvit po cestě zpátky dolů do města," navrhla Jazhara.

William ustoupil na stranu a nechal jí projít dveřmi první, a pak se za ní zařadil na lesní pěšině, když vykročila směrem z kopce. Po několika krocích se na něho Jazhara ohlédla. "Tak mluv," řekla. "Poslouchám tě."

William zhluboka vydechl. "Tohle je trapné," řekl.

"Nemusí být."

"Víš, říkal jsem věci -"

Zastavila se, otočila a položila mu ruku na předloktí. "Oba jsme říkali věci," přerušila ho. "Ty jsi byl mladý... oba jsme byli mladí. Ale to... to nedorozumění, které mezi námi vzniklo, je už věci minulosti."

"Takže spolu zase vycházíme dobře?"

Jazhara přikývla. "Takže spolu zase vycházíme dobře."

William znovu vykročil. "To je dobře. Ztratil jsem někoho... někoho, kdo mi byl opravdu blízký, a nechtěl bych

přijít o dalšího přítele, víš?"

"Vím," přikývla Jazhara. "Ale mě nikdy neztratíš, Williame." Na okamžik se odmlčela. "Tvé ztráty je mi opravdu líto," dodala pak. "Vím, jak ti byla Talia drahá."

William se na ni ohlédl. "Byla. Stejně jako jsi ty."

Čarodějka se usmála. "A jako jsi ty drahý mně."

"Během nadcházejících let se budeme vídat hodně často," pokračoval mladík. "Jen jsem nechtěl, abychom se přitom cítili nějak neohrabaně."

"Já také ne."

Po celý zbytek cesty už pokračovali mlčky, spokojení tím, že se trhlina mezi nimi začala uzavírat.

Zpáteční cesta do Krondoru proběhla bez nejmenších potíží. Když dorazili na vrcholek útesů, zjistili, že posila z Mlynářova odpočinku na ně už čeká v hostinci v Haldonově vrchu. Vojáci pak všechny čtyři bezpečně dopravili do Krondoru.

O čtyři dny později vjeli bez jakýchkoli obřadů a uvítání do města a zastavili na cvičišti u paláce. Unavených koní se ujali lokajové a štolbové, zatímco James, Jazhara, bratr Solon, Kendaric a William byli uvedeni přímo do princových soukromých komnat.

Zatímco se přibližovali k městu, byl vyslán posel se zprávou o jejich návratu a princ uvědomil o jejich příjezdu velekněze chrámu Ishapova, který nyní čekal po princově boku na unavené cestovatele.

V jejich čele kráčel James a po jeho boku bratr Solon, který v rukou pevně svíral skříňku se Slzou bohů. Kendaric, William a Jazhara vstoupili do místnosti hned za nimi.

James se uklonil. "Můj pane," řekl, "s velkou radostí ti přináším zprávu, že jsme dosáhli cíle. Zde bratr Solon má ve svém držení Slzu bohů."

Mnich se podíval na velekněze, který k němu přistoupil a otevřel skříňku v jeho náručí. Uvnitř byl uložen velký bleděmodrý krystal velikosti předloktí dospělého muže. Zdálo se, jako by zářil vnitřním světlem, a když si jej prohlíželi, připadalo jim, jako by ve vzduchu zazněla slabá hudba - pouhých pár nevýrazných tónů z dálky.

"Jen několik málo lidí mimo náš chrám kdy zahlédlo Slzu bohů, Výsosti," řekl velekněz. "A souhlasím s tím, že všichni přítomní do posledního jsou této cti hodní."

Všichni chvíli zůstali nehybně stát, až nakonec velekněz zavřel víko skříňky. "Hned za svítání odjíždíme, abychom dopravili Slzu bohů do našeho mateřského chrámu v Rillanonu," pokračoval velekněz. "Na transport osobně dohlédne bratr Solon."

"Pokud nebudeš nic namítat," řekl princ Arutha, "postarám se o to, aby ve stejnou dobu stejným směrem náhodou mířila do hlavního města království rota jízdních kopiníků."

Velekněz se mírně uklonil a dal tak najevo, že po nedávných událostech proti tomu nebude mít nejmenší námitky.

"Sloužíš svému bohu s obdivuhodnou ctí a silou," řekl princ Arutha bratru Solonovi.

"Je naším dobrým a věrným služebníkem," dodal velekněz. "A jako takový nastoupí na místo zahynulého Michaela ze Saladoru. Bratře Solone, tímto tě tvůj chrám pověřuje vůdcovstvím Bratří Ishapova kladiva a svěřuje ti do péče válečné kladivo Luca ďOrbaina."

"Jsem poctěn, otče," sklonil hlavu mnich.

Velekněz se rozhlédl po ostatních přítomných v místnosti a řekl: "Vaše odvaha a síla vašeho ducha nám dokázala získat zpět to, co je základním kamenem naší víry. Ishapův chrám vám dluží svůj věčný vděk."

"Stejně jako jej tobě dluží krondorský dvůr, bratře Solone," prohlásil princ Arutha. Pak se podíval na Williama a pokračoval:

"Osvědčil ses během tohoto úkolu obdivuhodným způsobem, poručíku. Jsi skutečným příkladem celé palácové stráži."

William se uklonil.

"Tovaryši Kendaricu," řekl pak Arutha.

Představitel cechu trosečníků vystoupil kupředu a uklonil se. "Výsosti."

"Prokázal jsi koruně velkou službu. Jsme tvými dlužníky. Chápeme také to, že po smrti svého posledního mistra stojí cech trosečníků na poněkud nejisté půdě. A protože je to cech patentový, který závisí na laskavosti koruny, je naším přáním, aby ses ujal ty sám úřadu cechovního mistra a znovu vybudoval své bratrstvo."

"Výsosti," řekl Kendaric. "Jsem skutečně poctěn, ale cech je momentálně v troskách. Jorathova zpronevěra nás nechala na dlažbě bez měďáku a ostatní tovaryši, které jsem tu nechal..."

"O tyto podrobnosti se postaráme," přerušil ho princ. "Koruna byla vždy velkorysá k těm, kteří jí prokázali laskavost. Vyrovnáme tvé dluhy, naplníme tvou pokladnu a dohlédneme na to, aby cech vzkvétal."

"Výsost je neskutečně milosrdná," řekl nový cechovní mistr a uklonil se.

"Paní Jazharo," obrátil se princ Arutha k dalšímu členu skupinky. "Tvé jednání prokázalo, že když jsem zvolil za svého dvorního mága právě tebe, učinil jsem moudré rozhodnutí."

Jazhara sklonila hlavu. "Výsosti," řekla.

Princ z Krondoru se usmíval jen zřídka, ale tentokrát byl jeho výraz skoro neskutečně bujarý. Se záblesk potěšení v očích pokračoval dále. "Jamesi, jako vždy jsi byl naším dobrým a věrným služebníkem. Máš mé osobní díky." Vstal a dodal: "Všichni jste si vedli skvěle."

Jménem všech svých společníků promluvil James. "Byla to naše povinnost i potěšení zároveň, Výsosti."

"Nechal jsem na vaši počest dnes večer vystrojit slavnost," řekl Arutha. "Odeberte se do svých komnat a

večer se sem vraťte jako mí hosté."

Vyšel postranními dveřmi z trůnní místnosti a pokynul Jamesovi, aby ho následoval.

Jazhara se obrátila k Solonovi. "Připojíš se k nám?" zeptala se.

"Ne, děvče," odpověděl velký mnich z Dorginu. "Jako hlava svého řádu po Michaelovi ze Saladoru musím dohlížet na bezpečí Slzy celou dobu, dokud nedorazíme do Rillanonu. Do té chvíle ji neztratím ani jedinkrát z dohledu. Buďte všichni zdrávi a ať se na vás bohové usmívají." Pokynul dvěma mnichům, kteří do tohoto okamžiku stáli v rohu, aby se k němu a velekněží připojili. Ti se otočili, oběma hodnostářům se uklonili a zařadili se za ně se skříňkou.

"Co teď?" zeptal se William Kendarica.

"Půjdu za Morraine," řekl nový cechovní mistr, "a přivedu ji s sebou dnes večer sem. Jako hlava cechu si vydělám dost peněz na to, abych uspokojil požadavky její rodiny. Uspořádám svatbu, jak to jen půjde nejrychleji."

"To ráda slyším," usmála se Jazhara.

Kendaric nadšeně pokýval hlavou. "Musím si už pospíšit," dodal. "Uvidíme se později."

William se podíval na Jazharu. "Mám tě doprovodit do tvých komnat, paní?" zeptal se.

"Není potřeba," odpověděla Keshanka s úsměvem. "Dřív nebo později bych se stejně musel naučit vyznat se v paláci sama. Kdybych se ztratila, prostě se zeptám nějakého pážete, kudy kam."

William věděl, že už cestu velice dobře zná. Usmál se také. "Uvidíme se večer."

Otočil se k odchodu, ale ona ještě řekla: "Williame."

"Ano, Jazharo?"

Přistoupila k němu a lehce ho políbila na tvář. "Je dobře tě mít po tak dlouhé době zase nablízku."

Podíval se do jejích temně hnědých očí a na okamžik ztratil řeč. Pak jí polibek oplatil a odpověděl: "Ano, je to dobře."

Rozdělili se a každý se vydal vlastní cestou.

Arutha se posadil ke stolu. "Úplné hlášení může počkat do zítřka," řekl. "Vypadáš, jako by se ti nějaký odpočinek před večerní slavností docela hodil."

"Nu, čtyři dny v sedle se sotva dají využít k odpočinku, ale většina ran a modřin už se ztratila," odpověděl panoš.

"Slza je v bezpečí - a to je ze všeho nejdůležitější. Co jsi ještě zjistil?"

"O Plazivci samotném nic," zavrtěl hlavou James. "Ale mám za to, že je jen jedním z agentů muže, který si říká Sidi."

William vyprávěl Jamesovi všechno, co o Sidim věděl - jak z doby útoku na život vévody z Olaska, tak o všem, co se stalo během jejich posledního setkání. Nyní panoš opakoval princi všechno, co od mladého poručíka slyšel, a uzavřel své hlášení slovy: "Mohlo by se zdát, že je to svým způsobem obchodník, odpadlík, který kromě běžného a legitimního obchodu jedná i se skřety a těmi, kteří žijí na severní straně hor. Přinejmenším takhle se chce nechat vidět."

"Myslíš, že za tím stojí něco víc?"

"Daleko víc. Věděl prostě příliš mnoho a..." James se na okamžik odmlčel. "Zahlédl jsem ho jen na okamžik tam nahoře na útesu nad pláží ve chvíli, kdy William bojoval s tím pirátem Medvědem. Ale vyloženě mě z něho svědila pokožka, Výsosti. Myslím, že je daleko více než jen obyčejný obchodník."

"Mág nebo kněz?"

"Pravděpodobně. Bezpochyby se zoufale snažil získat zpátky ten amulet, který Medvěd nosil, a mám takový pocit, že to byl právě on, kdo ho tomu šílenci v první řadě dal."

"Proti jaké straně temnot stojíme?" zeptal se princ Arutha.

"Tak tato otázka. Výsosti," odpověděl panoš, "mě trápí také."

Arutha mlčel a po chvilce vstal od stolu a přešel k velkému oknu s výhledem na cvičiště. Venku právě prováděli běžný denní výcvik vojáci palácové stráže a viděl, jak mladý William spěchá k ubikacím svobodných důstojníků posádky. "William si vedl opravdu dobře," poznamenal po chvilce.

"Jednoho dne se z něho stane rytíř-maršálek Krondoru," odpověděl James, "pokud se vůbec kdy rozhodneš, že Gardan může konečně odejít na odpočinek."

Princ se otočil od okna a podíval se na něho s výrazem, kterému se dalo říkat jedině poťouchlý - James jej na Aruthově tváři viděl během té více než desítky let, co mu sloužil, viděl snad jen dvakrát třikrát. "Řekl mi, že se příště prostě sbalí, půjde do přístavu a nasedne na první loď, která bude mít namířeno do Crydee," řekl princ. "A pak si za ním mám klidně poslat vojáky, aby ho sem dotáhli v řetězech."

"Co s tím budeš dělat?"

"Nechám ho sloužit ještě chvilku, pak povolám zpátky ke dvoru Lockleara a dám mu jeho práci."

"Locklear a rytíř-maršálek?"

"Ty sám jsi mi přece už před časem říkal, že dokud budu stát v čele armády, bude se mi správce hodit. A Locklear má pro tu práci rozhodně nadání."

"Pravda," souhlasil James. "To já neměla účty nikdy hlavu."

"Nechám ho sedět ještě jednu zimu s baronem Moyietem, pak ho zavolám zpátky a pošlu Gardana domů."

"Tentokrát už doopravdy?"

Arutha se zasmál. "Ano, nechám ho odjet do Crydee, ať si tam sedí s Martinem v docích a loví ryby celý den, pokud je právě tohle, po čem touží."

James vstal. "Musím se ještě před tou slavností postarat o několik věcí, Výsosti. Mohu odejít?" zeptal se.

Arutha mu pokynul ke dveřím. "Uvidíme se večer," poznamenal.
"Výsosti," uklonil se James a vyšel na chodbu.

Artuha, princ z Krondoru a druhý nejmocnější muž celého Ostrovního království, stál u svého okna a přemýšlel. V době, kdy se během Trhlinové války ujal velení během obléháni Crydee, byl ještě mladík - a nyní přicházel do středních let.
Pokud k němu budou bohové laskaví, čeká ho ještě mnoho dlouhých let, ale cítil klidnou jistotu při vědomí, že osud Království spočívá také ve schopných rukách mladších mužů a žen - lidí jako byl například James, William a Jazhara. Dopřál si luxus dalšího klidného okamžiku, a pak se otočil a znovu usedl u stolu nad dalším hlášením, které vyžadovalo jeho pozornost.

James spěchal chodbami paláce. Potřeboval poslat zprávu Jonathanu Meansovi a dvěma svým dalším agentům, aby jim dal na vědomí, že se vrátil zpátky do Krondoru. Kromě toho se potřeboval na chvilku dostat ven na ulici, aby alespoň krátce navštívil jednoho ze svých informátorů, kteří mu dávali pozor na jakékoli známky aktivity ze strany záhadného Plazivce a jeho gangu. Nyní, když byla uspokojivým způsobem vyřešena záležitost se Slzou bohů, měl James za to, že přišel nejvyšší čas, aby už konečně obrátil pozornost k tomuto samozvanému králi podsvětí a jednou provždy zjistil, kdo se za přezdívkou ‚Plazivec' vlastně skrývá. Pak zbaví navždy město jeho jedovaté přítomnosti.
James rychle v duchu prošel seznam věcí, které bylo třeba udělat. Pokud si pospíší a nikde se nebude zdržovat, stihne se vrátit do paláce právě včas na to, aby se vykoupal a převlékl, než princ Arutha zahájí oslavu na jejich počest.
Byl unavený, ale zítra bude času na spánek dost. Právě v tomto okamžiku dělal to, co dělat chtěl daleko více než cokoli jiného: sloužil svému princi. A byl na místě, které miloval ze všech nejvíc a kde chtěl být nejvíce ze všech na celém světě: v Krondoru.

Epilog

VÝZVA

Z opuštěné postavy crčela v proudech voda, když se osamocena vlekla temnou chodbou dlouhého tunelu. Vzduch páchl kouřem a mrtvými těly.
Sidi s potěšením zjistil, že malý ohýnek, který založil ráno, stále ještě hoří. Z držáku na zdi vytáhl pochodeň. Zapálil ji a pokračoval v cestě.
Konečně dorazil do místnosti, v níž ležel mrtvý liche, jehož tělo se pomalu rozpadalo na prach. "Ty hlupáku!" křikl znovu na jeho ostatky, které ho neslyšely.
Přešel za trůn a nahmatal tajnou západku. Stiskl ji a jedna část stěny se odsunula stranou. Vstoupil do místnosti, o jejíž existenci neměl ponětí ani liche a kterou Sidi využíval čistě ke svým potřebám.
Sotva vstoupil, ozval se ironický hlas. "Prohrál jsi," řekl.
"Ne, neprohrál jsem, stařeno!" odsekl hlasu neviditelné postavy. Svlékl ze sebe promočenou košili.
"Nenašel jsi amulet." V jejím hlase se ozýval výsměch.
"Budu hledat dál," odpověděl. "Je to jen čtyři dny."
"A i kdybys jej snad našel, co bys s ním asi dělal? Nemáš přece už žádné služebníky ani spojence."
"Hovor s neviditelnými bytostmi je nudný. Ukaž se mi." Objevila se slabá postava, průsvitná a bez výrazných barev, ale dala se z ní dobře uhádnout podoba ženy středního věku. Mág si stáhl z nohou kalhoty, sáhl po přikrývce a zabalil se do ní.
"Vlhká a temná místa už mě unavují... jakže si to poslední dobou říkáš?"
"Posledně jsem se jmenovala Hilda."
"Ano, Hildo. Tohle místo mě už unavuje. Sluhů, těch si mohu nakoupit za zlato třináct do tuctu. A zlata mám celé hromady. Spojenci - s těmi je to skoro stejně jednoduché, jakmile zjistím, co si přejí ze všeho nejvíc." Podíval se na bledý obraz. "Víš, už pěkných pár let jsem cítil, že se držíš poblíž, ale nenapadlo mě, že bych se tě měl pokoušet nějak odhalit nebo vyhnat."
"Mě se zbavit nedokážeš - a oba to velice dobře víme."
Muž si povzdechl. "Nemáš žádné uctívače, žádné kněží a ani jediná osoba z desíti milionů obyvatel tohoto světa ani nezná tvé jméno - a přece trváš na tom, že se tu budeš zdržovat. To je na bohyni docela zvláštní chování."
"Taková je má přirozenost," odpověděl mírně stín, který byl kdysi starou ženou v chatrči nad útesem. "Dokud se budeš ty snažit sloužit svému pánovi, budu já stát a pracovat proti němu."
"Ale můj pán žije!" odsekl Sidi a vyčítavě na obraz ženy ukázal prstem. "Zatímco ty nemáš dostatek slušného vychování ani na to, abys uznala, že jsi mrtvá a odešla!"
Postava zmizela.
Sidi toho okamžitě litoval. I když tu ženu a všechna její vtělení skutečně a vášnivě nenáviděl, byla pevnou a nedílnou součástí jeho života už po několik dlouhých staletí. Byl první, kdo objevil amulet a jeho sílu po nějakých tisíci letech. Podlehl jeho moci. Dlouhou dobu cítil nutkání, jimž nerozuměl a slyšel hlasy, které k nikomu jinému nehovořily. Vyrostl v jeho moci a po dlouhou dobu i v jeho šílenství. A pak se v jeho mysli zrodila čistota a průzračnost mimo všechno šílenství. Zjistil pak, komu sloužil: Bezejmennému.

Použil už ten amulet několikrát, aby do služeb svého pána nalákal další - například liche Savana a jeho bratra. To byla velká chyba. Povzdechl si. Pokud jste sloužili temnotě, museli jste se spokojit s tím, co vám přišlo pod ruku.

Stařena se objevila krátce poté, co získal svou moc. Byla dávnou protivnicí Bezejmenného a odmítala popřát Sidimu jedinou chvíli odpočinku. Musel sám uznat, že byla jedinou osobou - pokud mohl tvrdit o duchu mrtvé bohyně, že jde o ‚osobu' - kterou znal déle než několik let. Většina ostatních se nechala po nějakém čase zabít tím nebo oním krvavým a venkoncem nechutným způsobem. Svým podivným způsobem měl dokonce starou bohyni docela rád.

Povzdechl si. Bitva sice byla prohrána, ale válka bude pokračovat a on se znovu pokusí prosadit vůli svého pána a splnit jeho přání. A nakonec se jeho pán vrátí na tento svět. Možná to bude několik staletí trvat, ale Sidi měl času na rozdávání. Cena za služby jeho pánovi byla sice vysoká, ale odměna nebyla o nic menší. Sidi možná vypadal na muže kolem padesátky, ale na světě už strávil nejméně pětinásobek této doby.

Lehl si na lůžko. "Musím si brzy najít nějaké lepší místo k bydlení," povzdechl si. "Opravdu brzy."